HAITACMACARÔ TIM DEN

VAMPIRATES BLACK HEART

JUSTIN SOMPER

NHÀ XUẤT BẢN TRỀ

BIỂU GHI BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP.HCM THỰC HIỆN General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Somper, Justin

Tim den / Justin Somper ; Đặng Phi Bằng dịch. - T.P. Hồ Chí Minh : Trẻ, 2013. 496tr. ; 20 cm. - (Hải tặc Ma cả rồng = Vampirates ; 4). Nguyên bản : Black heart.

Tiểu thuyết Anh. 2. Văn học Anh. 3. Văn học thiếu nhi. I. Đặng Phi Bằng. II. Ts: Black heart.

823 -- dc 22 **S697**

VAMPIRATES BLACK HEART

Tác giả: JUSTIN SOMPER Dịch giả: Đặng Phi Bằng

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

Tóm lược QUỈ DỮ ĐẠI DƯƠNG, THỦY TRIỀU KINH HOÀNG VÀ THUYỀN TRƯỞNG MÁU

Câu chuyện khởi đầu vào năm 2505. Nước biển dâng cao. Kẻ nào kiểm soát được đại dương sẽ thống trị thế giới. Biển tràn ngập tàu hải tặc và những con tàu đầy vẻ bí ẩn...

Cặp song sinh Grace và Connor Tempest sống cùng cha – ông Dexter Tempest – tại Vịnh Trăng Luỗi Liềm. Cha chúng là người canh giữ hải đăng. Hai chị em Grace và Connor chưa hề gặp mẹ và hoàn toàn không biết gì về bà.

Khi ông Dexter thình lình qua đời, hai chị em quyết định tự tìm một cuộc sống mới. Chúng ra khơi bằng thuyền buồm cũ của cha. Nhưng một cơn dông bão bất ngờ đã quăng cả hai chị em khỏi thuyền buộc chúng phải chiến đấu trong làn nước tối tăm, lạnh buốt để sống còn.

Tuy nhiên chúng đã được cứu vớt – bởi hai con tàu khác nhau, với hai thủy thủ đoàn hoàn toàn khác biệt...

Connor được Cheng Li cứu. Cheng Li là thuyền phó trên tàu *Diablo – Quỷ Dữ*, một con tàu hải tặc đầy tai tiếng với thuyền trưởng huyền thoại Molucco Wrathe. Thuyền trưởng Molucco là anh cả trong ba anh em trai đã tạo nên một triều đại cướp biển hùng mạnh, đầy hấp dẫn, nhưng cũng rất ngang ngược, phóng túng. Connor gia nhập thủy thủ đoàn của Molucco và theo đời cướp biển. Cậu ta chứng tỏ là một thần đồng: khỏe mạnh, dũng cảm và tài năng kiếm thuật khác thường.

Connor đặc biệt thân thiết với hai đồng đội Bart Pearce và Jez Stukeley, tạo thành bộ ba được mọi người gọi là "Ba chàng cướp biển".

Grace hồi tỉnh trên Nocturne – *Dạ Khúc*, một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Thời gian đầu cô không biết mình là khách, tù nhân hay chỉ là một gói máu tiện lợi của thủy thủ đoàn.

Cha cô thường hát cho hai chị em nghe một bài ca đi biển về hải-tặc-ma-cà-rồng. Bài ca diễn tả họ là "ác quỷ của đại dương". Nhưng trái với những gì cô tưởng, thủy thủ đoàn cư xử với cô rất đàng hoàng. Cô đã thiết lập được tình bạn thân với Lorcan Furey – chàng thanh niên Ai-len bảnh trai đã cứu cô, Darcy Flotsam – tượng chạm khắc trên đầu mũi tàu ban ngày, nhưng tràn đầy sức sống vào ban đêm, và vị thuyền trưởng bí ẩn luôn giấu mặt sau tấm mặt nạ lưới với giọng nói thì thầm dị thường.

Hải-tặc-ma-cà-rồng trên tàu Nocturne không tấn công nạn nhân một cách bừa bãi, mà tiếp nhận máu từ một bạn cặp đôi, hay còn được gọi là "người hiến máu",

trong buổi tiệc được tổ chức mỗi tuần một lần. Nhưng trong hàng ngũ hải-tặc-ma-cà-rồng đang nổi lên những bất bình với chế độ này. Trung úy Sidorio là kẻ đầu tiên nổi loạn và bị trục xuất khỏi *Dạ Khúc*.

Grace và Connor chỉ được đoàn tụ trong một thời gian ngắn ngủi, dù vui mừng biết nhau đều được an toàn, nhưng tình bạn và lòng trung thành mới đã kéo hai chị em sang hai ngả khác nhau. Cuộc sống của Connor trên *Diablo* trở nên u ám khi Jez bị giết trong một cuộc đọ kiếm tay đôi và điều này khiến cậu bắt đầu nghi ngờ sự quyết đoán của thuyền trưởng Wrathe cùng bản hợp đồng phục vụ suốt đời cậu đã ký với ông. Trong thời gian đó, Grace bị cuốn hút trở lại thế giới hải-tặc-ma-cà-rồng và phát hiện ra Lorcan đã bị mù – rất có thể là vì lỗi của cô.

Sidorio tìm kiếm đồng minh, dụ dỗ họ rời bỏ tàu Dạ Khúc. Thành viên đầu tiên của hắn chính là Jez Stukeley. Sidorio tái sinh cho Jez thành một trung úy hải-tặc-ma-cà-rồng. Một số kẻ nổi loạn khác gia nhập vào cái nhóm nhỏ xấu xa đó. Cùng nhau, chúng gây nên vụ tàn sát dã man Porfirior Wrathe (em trai út thuyền trưởng Molucco) và thủy thủ đoàn của ông ta. Molucco và Connor đã dẫn đầu nhóm cướp biển mở cuộc tấn công phục thù và đã tiêu diệt được nhiều hải-tặc-ma-cà-rồng, nhưng Sidorio và Jez không chết, chúng trở lại chiến đấu tiếp trong một ngày khác.

Thuyền trưởng Barbarro Wrathe phải dẹp mối hiềm khích từ lâu, để kết hợp với anh trai – thuyền trưởng Molucco Wrathe – trả thù cho Porfirio. Barbarro –

thuyền trưởng tàu Typhon – cùng đi với Trofie (là vợ kiêm thuyền phó của ông) và con trai là Moonshine. Gã thiếu niên này ôm mối ác cảm với Connor từ một lần gặp trước.

Grace cùng đi với Lorcan, Shanti (người hiến máu của anh) và thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng tới Cung Thánh, một nơi điều trị những bất ổn của hải-tặc-ma-cà-rồng. Họ hy vọng vị lãnh đạo tinh thần Mosh Zu Kamal có thể chữa trị đôi mắt cho Lorcan và đưa ra những lời cố vấn về sự chia rẽ đang nổi lên trong thế giới hải-tặc-ma-cà-rồng. Trong thời gian Lorcan được điều trị, Grace quen được một người bạn mới, Johnny Desperado – một chàng cao-bồi hải-tặc-ma-cà-rồng – cũng đang điều trị tại đây.

Cùng Barbarro, Molucco lên kế hoạch mở cuộc đột kích toàn thể cướp biển, nhưng cháu ông – Moonshine – đã gây nên một tình thế nguy hiểm và Connor bắt buộc phải giết người lần đầu tiên, để cứu mạng Moonshine. Vụ này làm Connor bị sốc mạnh, bắt đầu nghi ngờ lòng trung thành của mình với Molucco và khả năng thích hợp để làm một cướp biển. Nó rời khỏi tàu, đi tìm Cheng Li. Hiện nay cô đang dạy tại Học Viện Hải Tặc và chuẩn bị làm thuyền trưởng trên một tàu riêng. Connor quyết định gia nhập thủy thủ đoàn của Cheng Li, nếu Molucco ưng thuận. Connor thật sự bất ngờ khi Molucco đồng ý đốt hợp đồng và sa thải chàng trai ông từng coi như con ruột.

Tham vọng của Sidorio ngày càng tăng. Hắn lôi kéo thêm hải-tặc-ma-cà-rồng cả trên tàu *Dạ Khúc* và Cung

Thánh, trong số đó có Johnny – người bạn mới của Grace. Khi thêm nhiều thủy thủ tàu *Dạ Khúc* ra đi để gia nhập cuộc nổi loạn của Sidorio, vị thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng bất khả chiến bại đã bị suy sụp.

Trong một lần Grace và Connor phụ giúp Mosh Zu hành lễ chữa bệnh, mặt nạ của thuyền trưởng đã được tháo bỏ. Trong lúc điều trị, hàng loạt linh hồn lần lượt thoát ra khỏi thân xác ông. Một trong số linh hồn đó có vẻ quen thuộc đến lạ lùng. Đó là Sally, mẹ của cặp sinh đôi. Người mẹ mà cho đến tận bây giờ hai chị em mới gặp.

ĐỂ NẮM RÕ THÊM CHI TIẾT CỦA BA TẬP TRUYÊN TRÊN,

hãy vào trang web www.vampirates.co.uk.

Giữa đại dương Năm 2512

CHƯƠNG MỘT

Những kẻ đột nhập pháo đài

Đêm trong veo và tĩnh lặng. Tàu *Typhon* đang trên lộ trình vượt đại dương, láng mướt và tự tin như một con cá voi sát thủ. Trên boong, các thủy thủ trực ca đêm thi hành nhiệm vụ rất nghiêm túc, chuẩn xác. Bên dưới, đồng đội họ tranh thủ nghỉ ngơi, ăn uống, thư giãn và chuẩn bị cho công việc ngày mai. Typhon là một bộ máy hoàn hảo: từ đài quan sát tới khoang bếp; từ cướp biển mới thực tập tới thuyền trưởng và thuyền phó.

Trong căn phòng nhỏ – nhưng vô cùng tráng lệ – dưới boong chính hai tầng, bốn người ngồi quanh một bàn tròn phủ khăn lụa đỏ. Trên mặt lụa, những quân bài mạt chược được xếp như bốn vách tường pháo đài. Những quân bài hình chữ nhật như viên gạch – mặt gỗ, mặt xương – được gắn chặt vào nhau. Nhưng rõ ràng

pháo đài thu nhỏ này không kiên cố. Các vách tường đã bị phá hủy, một số quân đã được đặt vào khay và một số nằm lật ngửa mặt bằng xương với những ký hiệu phức tạp đầy màu sắc.

Gõ ngón tay bằng vàng lên khay gỗ trước mặt, Trofie nói:

- Trò này vui chứ hả?

Chồng bà – thuyền trưởng Barbarro Wrathe – ngồi đối diện, im thin thít.

Bên phải bà, cậu con trai Moonshine làu bàu:

- Vui thấy ớn.

Người đàn ông lớn tuổi ngồi bên trái Trofie nói ngay:

- Tôi thấy trò này tuyệt lắm chứ.

Trofie gật đầu:

- Cám ơn Transom. Tới lượt ông rồi đó.
- Vậy sao?

Người *quản gia* tín cẩn của gia đình Wrathe lưỡng lự vài giây, rồi run run nhón một quân bài khỏi bức tường, từ từ quay mặt bằng xương về phía mình, đưa gần mắt quan sát ký hiệu.

Moonshine thở dài rồi rít lên:

- Le le lên, ông ngoại.

Thấy cha lừ mắt, thằng nhóc còn cố nói thêm:

- Lề mề thiệt chứ bộ!

Giọng cảnh cáo, thuyền trưởng nói:

- Moonshine...

Thả quân bài vào khay, rồi Transom đột ngột dồn sức xóc cùng các quân bài khác như làm trò ảo thuật.

Moonshine lai oang oang:

- Nhắc dùm con coi, vì sao chúng ta phải tự hành hạ mình bằng cái trò chán ngắt này?

Lắc đầu thở dài, Barbarro nâng ly thủy tinh với chất lỏng màu mật ong lên môi.

Trofie mim cười, vui vẻ nói:

- Min elskling^(*), đêm thứ ba là đêm của gia đình. Đó là ý kiến của má, con biết mà. Má thấy thời gian bên nhau của nhà ta chưa đủ.

Giọng cứng rắn, bà nói tiếp:

- Nhưng từ nay tất cả phải được thay đổi.

Moonshine trả lời mẹ bằng cách trọn ngược hai mắt.

Liếc con trai, rồi Trofie nhìn chồng nói:

- Anh có nói gì với con trai anh không nào?

Barbarro nhún vai:

- Có thể nó có lý. *Nó* không thích trò này. *Anh* thực sự cũng không thích, anh cũng không tin là em...

Một nụ cười tươi rói liền xuất hiện trên môi, Trofie nói:

- Em đang có một khoảng thời gian rất tuyệt. Transom cũng vậy...

Vừa căng thẳng nhăn nhó, lão quản gia vừa bận rộn sắp xếp những quân bài trên khay. Thình lình, lão

^{*} Tiếng Thụy Điển: Cưng của mẹ. Min=của tôi. Elskling= cưng, người thân yêu.

ngừng tay, nhìn lên, tủm tỉm cười, xoay khay bài ra phía trước, tuyên bố:

- Mat chược.(*)
- Hoan hô!

Trofie vỗ tay, nhưng không tạo ra được âm thanh vì một tay là da thịt, một tay bằng vàng.

- Hay quá, Transom! Tôi nghĩ là ông rất thành thạo môn này.

Nhìn quanh phòng, bà ta nói:

- Nào, làm thêm ván nữa chứ?
- Ôi, không!

Barbarro và Moonshine đồng thanh la lớn. Ít ra một lần hai cha con đã tìm ra được một điểm tương đồng.

Trofie nhượng bộ:

- Được, nhưng ta sẽ làm gì nào?
- Má nói đi. Buổi tối gia đình là do má bày ra mà.

Transom e dè hỏi:

- Thưa, tôi có thể bảo đầu bếp dọn lên một bữa ăn nhẹ cho cả nhà không ạ?

Trofie gật đầu:

- Ôi, rất tuyệt. Mấy lát cá hồi xông khói, dâu mâm
   xôi rừng đi kèm sốt kem là đủ rồi.
  - Có ngay, thưa bà.

Vừa nói, người quản gia già vừa đứng lên, tiến ra cửa.

^{*} Gọi "mạt chược" ở đây nghĩa là tuyên bố thắng cuộc, theo một lối chơi khác của trò mạt chược ở phương Tây.

Barbarro lấy bình rượu, rót vào ly của vợ rồi tới ly của mình.

Moonshine cũng đưa ly lên, cười nham nhỏ:

- Giàu sang cùng hưởng, phải không ba?

Barbarro lắc đầu, đóng nắp bình. Moonshine khăng khăng:

- Nhưng đây là buổi tối của *gia đình* mà, mọi thứ đều phải chia sẻ đồng đều chứ.
  - Đừng quá đà, con trai.

Quay sang Trofie, ông vuốt ve mấy ngón tay bằng vàng với móng bằng hồng ngọc của vợ, rồi nói:

- Chúng ta đã cố gắng, nhưng tự lừa phỉnh mình thì ích lọi gì chứ. Anh cần phải kiểm tra lại mấy tấm hải đồ. Em không phiền chứ?

Trofie giật phắt tay lại:

- Có, rất phiền, min elskling. Không ai rời khỏi phòng này. Đây là thời gian quý giá chúng ta quây quần bên nhau như một gia đình, dù có phải chết vì việc này.

Barbarro bực bội càu nhàu. Moonshine làm bộ như đâm dao ngay tim, rồi rũ xuống ghế, giả chết.

Cả ba đều im lìm trong làn không khí ngột ngạt cho đến khi có tiếng gõ cửa.

Trofie lên tiếng:

- Vào đi, Transom.

Cửa mở và một khay bạc lớn có nắp đậy xuất hiện. Trofie cười lớn, nói:

- Tôi tưởng ông nói là "bữa ăn nhẹ" thôi...

Tiếng cười tắt ngay tắp lự khi bà nhận ra không phải

Transom. Người bưng mâm thức ăn là một người lạ, cao lớn, mặc áo choàng đen có mũ trùm đầu.

Khi người lạ đặt mâm xuống bàn, Barbarro bật hỏi:

- Ngươi là ai? Đang làm trò gì thế này?

Thêm hai kẻ lạ trùm áo choàng bước vào phòng, rồi đóng cửa, đứng hai bên như lính gác.

Barbarro quát tháo:

- Ta hỏi, các ngươi là ai?

Để trả lời, người vào đầu tiên hất mũ trùm đầu ra sau, để lộ ra mái tóc đen dài, mỉm cười với gia đình Wrathe. Đó là một cô gái tuyệt đẹp, vô cùng quyến rũ với đôi mắt to màu nâu và hai gò má sắc như dao cạo, cách khóe môi mọng chừng một phân là cái nốt ruồi duyên vô cùng tinh tế. Quanh mắt trái cô ta, được trang điểm – hay có thể là hình xăm – một trái tim màu đen.

- Cần ta hỏi lần thứ ba...

Barbarro chưa dứt lời, người lạ đã lên tiếng bằng giọng Anh nuốt âm:

- Chúng tôi đến từ Liên đoàn Châu Đại Dương Bảo Vệ Nô Bộc Cao Tuổi, gọi tắt là LĐCĐDBVNBCT. Đã tới thời điểm thuê mướn nhân viên trẻ hơn, đúng không quí cô nương?

Hai cộng sự của cô ta hất mũ trùm đầu ra sau, nở nụ cười bí ẩn. Cả hai đều trẻ đẹp và giống như chủ nhân của họ, cả hai đều có hình trái tim đen quanh mắt, nhưng nằm bên mắt phải.

Barbarro lớn tiếng:

- Hãy nói cho nghiêm túc, các ngươi là ai? Không kẻ nào được lên *Typhon* nếu không được mời.
- Vậy sao? Nhưng tôi chưa bao giờ là loại con gái chờ đợi thiệp mời. Kiểu con gái ngồi nhà, ngong ngóng một tiếng "phôn" reo.

Ha hả cười, cô ta nói tiếp:

 Đó không là kiểu của tôi. Phải nói là, chính tôi viết tên mình lên thiệp mời khiêu vũ.

Moonshine nhe răng cười. Rõ ràng người phụ nữ này có nét gì đó rất tuyệt. Mặc dù cô ta tự xưng là con gái, nhưng theo quan điểm của Moonshine, cô ta hoàn toàn là một phụ nữ. Hai cô phụ tá cũng quá xinh. Dù họ là ai, làm gì, thì cũng đã khuấy động cái buổi tối gia đình tẻ nhạt này.

Người lạ nói:

 - A, thật là một vinh dự. Sau cùng thì chúng tôi cũng đã được làm quen với gia đình Wrathe vĩ đại.

Lịch sự nhưng cứng rắn, Trofie nói:

 Các cô đẩy chúng tôi vào thế bất lợi rồi đó. Các cô biết chúng tôi là ai, nhưng chúng tôi không hề biết gì về các cô.

Cô ta tháo găng, để lộ ra những ngón tay thon dài, móng tay nhọn sơn đen.

- Tên tôi là Quí cô Lola Lockwood. Còn đây là hai thủy thủ của tôi, Marianne và Angelika.
- Thủy thủ? Vậy là các người đến từ một con tàu khác?
  - Phải. Một con tàu không tráng lệ như Typhon,

nhưng chúng tôi coi đó như nhà mình. Đúng không các quí cô?

Marianne và Angelika gật đầu và khẽ cười.

Mắt không rời khỏi Quí cô Lockwood, Trofie băng ngang phòng, tiến tới cô ta:

- Tôi tin là chưa bao giờ nghe đến tên cô.
- Tôi không ngạc nhiên, vì tôi là một con người phiêu bạt mà, bà thấy đấy. Nói sao nhỉ? À, đúng rồi, sinh ra trên nhung lụa. Nhưng đó là chuyện quá xưa rồi, còn bây giờ chẳng liên quan đến chuyện tôi là ai, đang chọn cách tiêu dao ngày tháng bằng cách nào.
  - Cách nào?

Hai người đứng đối diện nhau, như soi vào một tấm gương, dù hình ảnh phản chiếu hoàn toàn biến dạng. Chiều cao tương đối bằng nhau, mỗi người mỗi vẻ, nhưng cả hai đều đẹp. Tóc Lockwood màu đen, tóc Trofie Wrathe màu vàng lạnh lẽo.

Nhìn thẳng vào mắt Trofie, Quí cô Lockwood nói:

- Là một nhà sưu tầm, tôi thích sở hữu những món xinh xinh, như đồ trang sức, tác phẩm nghệ thuật, những đồ vật hiếm và có giá trị.
  - Như vậy cô cũng là cướp biển như chúng tôi à?

Trao đổi ánh mắt giễu cọt với hai cộng sự, rồi Lockwood nói:

- Cướp biển. Ù, phải, cũng có phần đúng đấy.
- Không kiên nhẫn nổi nữa, Barbarro gầm lên:
- Nói thẳng ra đi. Khuya lắm rồi, ta không hứng thú với mấy trò này nữa.

Quí cô Lockwood thản nhiên cười nói:

- Trò phá bĩnh. Ta lại rất thích trò này. Đó là hệ quả cô tiểu thư duy nhất trong một gia đình quí tộc, cứ mãi bị nhốt trong một lâu đài tồi tàn, ẩm ướt, chẳng có tí thị hiếu thẩm mỹ nào...
  - Ta lặp lại, nói thẳng vào vấn đề, nếu không ta sẽ...
     Barbarro rút kiếm, chĩa thẳng vào Lockwood.
     Giọng rầu rĩ, cô ta nói:
- Ôi trời! Vậy mà tôi cứ hy vọng chúng ta sẽ trở thành bạn chứ.

Nói xong, cô ta vừa ha hả cười, vừa liếc nhìn Marianne và Angelika. Cả hai cười theo như đang cùng chia sẻ một chuyện khôi hài. Tiếng cười càng lúc càng bí hiểm, chuyển từ vui vẻ thành ám muội như tiếng thú săn mồi. Đến lúc đó Moonshine mới nhận ra những cái răng nanh nhọn hoắt, dài lạ lùng, lòi ra từ ba cái miệng xinh đẹp.

Giọng khản đặc, nó hỏi không hết câu:

- Các người có phải là... các người có...

Quí cô Lockwood vui vẻ cười nói:

- Chúng ta có khát không hả? Có chứ, cậu bé đáng yêu. Chúng ta đang rất, *rất* khát. Nào, giờ cậu mời chúng ta uống kiểu gì đây?

Máu

- Chị nghĩ họ bắt chúng ta phải chờ bao lâu?
   Grace mim cười nói với em trai:
- Câu trả lời của chị cũng giống như khi em hỏi mới ba phút trước. Chị không biết.

Connor cảm thấy tiền sảnh này khép kín đến ngột ngạt. Nó không quen ở trong một căn phòng không cửa sổ. Kể cả những ca-bin nhỏ nhất trên tàu *Diablo* cũng có một vài lỗ thông gió để có thể thấy được thế giới bên ngoài. Thứ khá nhất trong tiền sảnh là bức tranh vải hình vuông được treo vò như một ô cửa sổ.

Toàn thể cấu trúc Cung Thánh đều gọi nên cảm giác sợ không gian khép kín trong Connor. Nó nhớ lại những hành lang liên tiếp, quanh co khi bắt đầu hành trình xuống lòng đất. Đầu tiên là Hành Lang Ánh Sáng với những ngọn đèn tỏa mùi bơ ngọt đến phát bệnh. Rồi tới Hành Lang Thải Hồi – với Connor thì đó là hành lang chứa đồ phế thải. Dọc theo hai vách

tường trong hành lang này là những giá kệ chồng chất đầy đồ linh tinh cũ kỹ, bốc mùi hôi mốc. Grace đã cho nó biết đây là những thứ các hải-tặc-ma-cà-rồng để lại khi tới Cung Thánh để chữa trị. Thật khó hiểu. Hoặc là ma-cà-rồng hoặc không. Mà đã là ma-cà-rồng thì còn chữa trị gì nữa.

Hành lang thứ ba là Hành Lang Ruy-băng, khi đi qua, những dải vải đủ màu sắc quét lên tóc và mắt. Gần như nín thở, Grace thì thầm nói với Connor là những dải ruy-băng đó có một uy lực phi thường, là chúng có chứa cảm xúc của những bệnh nhân nội trú tại đây. Nhưng với Connor, đó chỉ là những mảnh vải cũ bạc màu, treo quá gần đèn, trông có vẻ rất dễ làm mồi cho lửa.

Connor ngẫm nghĩ, lạ thật, vì sao hai chị em sinh đôi nhưng thời gian gần đây lại có quan điểm về thế giới khác hẳn nhau. Nó quay lại, nhìn Grace đang chìm đắm trong suy tư. Chị nó ngồi trên cái ghế độc nhất trong phòng. Nếu là ngày xưa, cô đã ngồi cuộn mình như một con chuột sóc nhỏ, hai chân thả đong đưa. Nhưng lúc này, cô ngồi thẳng lưng, chân đặt trên sàn, hai tay dịu dàng đặt trên đầu gối. Connor nhận ra là nó đã để lại một cô gái tại Học Viện Hải Tặc và trở lại để thấy một phụ nữ trẻ tại Cung Thánh. Lần cuối cùng hai chị em ở gần nhau cách đây không là bao, nhưng sự trải nghiệm đã thay đổi Grace, cũng như thay đổi nó. Cả hai đều đang trưởng thành. Nhưng cũng đang xa cách nhau hơn?

Connor biết thời gian ở đây làm nó gần như phát

bệnh, khao khát trở lại đại dương với không khí trong lành của biển cả. Nhưng dường như Grace lại cảm thấy hoàn toàn thoải mái như ở nhà giữa các hải-tặc-ma-cà-rồng, các người hiến máu (nghĩ đến từ này làm nó muốn ói) và các cố vấn của họ.

Cảm thấy Connor đang lom lom nhìn mình, Grace ngước lên hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Không định nói hết những ý nghĩ về chị, Connor hỏi lại:

- Sao chị có thể quá điềm tĩnh, quá kiên nhẫn đến thế nhỉ?

Ngồi sâu hơn vào ghế, Grace nhún vai:

- Có lẽ chị đang vui vì lại được gần em.

Ngồi xuống tay ghế, Connor nắm tay chị:

- Grace, em cũng mừng được gặp lại chị. Không chỉ mừng mà còn... Ôi, em không cần phải nói ra chứ?

Nắm chặt tay Connor, Grace cười, nói:

- Không. Em không phải nói thêm gì nữa. Chị hiểu.
- Chúng mình gần nhau làm em nhớ lại những ngày
   còn bé ở đài hải đăng.
- Mới chỉ mấy tháng mà như một đời người, đúng không?
- Nhiều lúc... em băn khoăn tự hỏi... Có bao giờ chị muốn trở về? Trở về nhà mình không?
- Chị có nghĩ về chuyện trở về, nghĩ đến cuộc sống mà chúng ta có trước đây. Có em, chị và cha. Nhưng

dù chỉ mới là mấy tháng mà chuyện đó cứ như là một giấc mơ. Nếu chúng ta trở lại, tất cả đều không như xưa nữa. Cha không còn đó. Đài hải đăng đã thuộc về người khác.

Cô rùng mình:

- Thuộc về ông Lachlan Busby. Cũng có thể ông ta đã bán lại cho người khác rồi. Thậm chí bây giờ người giữ hải đăng mới đang ở đó với gia đình của ông ta hoặc bà ta. Chị nghĩ mình không thể chịu nổi khi nhìn cảnh đó. Chúng ta chỉ như những bóng ma trở về từ quá khứ. Em có thể chịu nổi cảnh đó không?

Connor đau khổ khép hờ mắt:

- Em cũng nghĩ là không thể chịu nổi. Nhưng em biết chị định nói gì. Cuộc đời của chúng ta trước khi thuyền bị lật dường như chỉ là một giấc mơ, đúng không? Không đâu. Nó rất thật. Nơi đó là nhà, là mái ấm của chị em mình. Những ngày này, em không biết đâu là nhà. Em đã ngỡ *Diablo* sẽ là mái ấm mới của mình, thuyền trưởng Molucco Wrathe như hình ảnh một người cha. Nhưng em đã tự lừa phỉnh mình thôi.
- Dù sao ở đó em cũng đã có những người bạn tốt. Bart và Cate. Cả những người khác nữa. Chị biết em giận Molucco Wrathe vì cách ông ta đối xử với em, nhưng có lẽ em thuộc về nơi đó.
- Em không ngờ chị nói vậy. Chưa bao giờ chị thích Molucco Wrathe mà.
  - Đúng.

Cô không ưa nổi vị thuyền trưởng hách dịch, kiêu căng, tự cao đó. Nhưng bây giờ cô đã nhận ra sự thật:

- Điều gì đúng với em, không cần thiết là phải đúng với chị. Là chị em sinh đôi nhưng chúng ta là hai con người khác biệt.
- Nghĩa là chúng ta không bao giờ có thể gần nhau?
   Ý chị là vậy sao?
- Chị không biết. Nhưng, Connor, ngoài em chị không cảm thấy ai gần gũi thân thiết hơn. Tuy nhiên, chị không cảm thấy thoải mái trên tàu *Diablo* và chị cũng biết em sẽ không bao giờ thoải mái trên tàu *Dạ Khúc* hoặc... tại Cung Thánh này.
- Nhưng chị hoàn toàn thoải mái như ở nhà trên con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng đó và tại đây à?
- Không hoàn toàn như ở nhà. Nhưng chị quyết định
   ở lại với họ.

Connor trọn tròn mắt. Cô lại nắm chặt tay em:

- Chị biết chuyện đó thật khó hiểu nổi.

Connor nhún vai:

- Em không biết vì sao mọi chuyện lại thế này. Sau cùng thì mẹ chúng ta cũng đang ở đây, đúng không? Bằng cách nào đó, mẹ đã đến đây trong thân xác của thuyền trưởng. Nghe có vẻ quá khó hiểu khi phải diễn tả bằng lời nhưng... chính mắt em đã thấy... thấy mẹ.
  - Đúng vậy.

Mắt Grace long lanh với hình ảnh mẹ cô ngồi dậy, mỉm cười cùng cô. Người mẹ xinh đẹp với mái tóc dài nâu đỏ, đôi mắt màu ngọc lục bảo, dang rộng hai tay, ôm chị em cô vào lòng. Grace lẩm bẩm:

- Mẹ giống hệt như chị luôn nghĩ về mẹ. Giống hệt như trong những giấc mơ của chị.

Cúi xuống, Connor dựa đầu lên đầu Grace

- Có thể tất cả là như vậy. Tất cả những gì chúng mình trải qua từ sau khi chìm thuyền chỉ là mơ. Một giấc mộng, hai chị em cùng mơ thấy.

Grace mim cười dựa sát vào em, nhắm mắt thả hồn trở lại những kỷ niệm của những tháng ngày hạnh phúc trong đài hải đăng. Nhưng rồi chọt nhớ, cô hỏi:

- Sao em tìm được cách leo lên núi đêm qua?
- Cái gì? À, chuyện đó hả. Chuyện nhỏ. Chị biết em mà, chỉ như một buổi luyện thể lực. Khỏe re. Hơn nữa, trời sáng trăng như ban ngày. Mà sao chị hỏi vậy?
- Hành trình của bọn chị thuyền trưởng, Lorcan, Shanti và chị cam go lắm mới lên tới được đây. Trời thì quá tối, lại còn phải dẫn đường cho Lorcan vì lúc đó anh ấy chưa nhìn được. Shanti trượt chân, suýt rơi xuống vực. Rồi ngay khi tưởng không còn gì tệ hại hơn được nữa thì trời đổ tuyết. Em thấy đó, đường lại quá dốc.

Connor lắc đầu:

- Không, em thấy giống như một đường quê. Có thể chị đi ngả khác. Lạ thật, em chỉ thấy một đường ngay dưới chân núi thôi.
- Phải, chắc chị đã theo một đường khác, nhưng cũng có thể như lời Olivier nói với chị, là núi thay đổi và mọi người lên đây bằng những con đường khác nhau.
  - Olivier là ai?

Grace nhớ lại viên trợ lý trước đây của Mosh Zu, tính khí thay đổi như thời tiết, lúc thì rất nuông chiều, lúc thì chọc tức cô. Olivier đã phản lại thầy vì nghĩ Sidorio sẽ cho cơ hội thăng tiến, nhưng kết quả là bị gã hải-tặc-ma-cà-rồng ly khai phản bội và loại bỏ.

- Em không cần phải biết. Anh ta đi khỏi đây rồi.
   Connor đứng dậy:
- Chị nghĩ còn phải chờ bao lâu nữa? Chúng mình chỉ mới nói được lời chào mẹ, họ đã đưa mẹ đi mất rồi.
- Họ thận trọng là phải. Mẹ là một trong những linh hồn lạc lõng đi theo thuyền trưởng. Em thấy những linh hồn đó yếu đuối, hoang mang ngơ ngác đến thế nào khi được tự do rồi đó.
- Grace, đó có phải là mẹ chúng ta không hay chỉ là một bóng ma?

Nhìn chị lom lom nhưng Grace không có câu trả lời, Connor tiếp:

- Bà ấy dang tay ôm hôn hai chị em mình. Em không tưởng tượng ra, đúng không? Bà ấy cũng có máu, có da thịt như chúng ta.

Grace đứng dậy, bước lại gần em:

- Connor, chị không biết trả lời sao. Chị chỉ biết là Mosh Zu sẽ làm những gì tốt nhất. Cho đến lúc đó, chúng ta đành phải chờ thôi.
  - Em không quen chờ đợi.
- Chúng ta đã chờ mười bốn năm rồi. Vài giờ nữa có là bao?

Connor cười cười:

- Em biết là chị sẽ nói vậy...

Ngay lúc đó có tiếng gõ cửa. Rồi cửa mở và Dani – phụ tá của Mosh Zu – ló đầu vào. Như thường lệ, mặt cô ta khó mà dò xét. Dani nói:

- Mosh Zu yêu cầu cô cậu đến gặp ông trong thiền phòng.

Connor hỏi ngay:

- Mẹ chúng tôi có đó không? Bà ổn không?

Có lẽ không nghe câu hỏi của nó, Dani bước vội dọc hành lang.

Connor quay lại Grace:

- Nếu có gì không ổn, cô ta phải cho chúng mình biết chứ, đúng không?

Nghe giọng hốt hoảng của em, Grace đưa tay ra nói:

- Đi mau.

Tim đập thình thịch, cô cảm thấy mình cũng đang bồn chồn lo ngại những gì sắp thấy như Connor.

CHƯƠNG BA

Đàm cơ

- Sao, quanh đây có gì uống không nhỉ?

Quí cô Lola Lockwood hỏi, đôi mắt màu hổ phách lướt từ Moonshine, tới Barbarro rồi Trofie.

Ba người nhà Wrathe lặng người với cảnh tượng trước mắt. Quí cô Lockwood và hai cộng sự – Marianne và Angelika – vẫn đang cười, khoe ra ba cặp răng nanh mà hình như càng nhìn lâu, chúng càng dài hơn, càng sắc bén hơn.

Cảm giác ngẩn ngơ của Moonshine trước bộ ba xinh đẹp này giờ đã hoàn toàn thay đổi.

Marianne tiến đến gần nó, nói:

- Chúng ta khát.

Với tay về bình rượu, Moonshine lúng túng hỏi:

- Rượu... whisky... được... được không?

Giữ tay nó lại, ả lắc đầu:

- Không được. Không đúng khẩu vị của ta.

Choàng cánh tay quanh Moonshine như rắn cuộn, ả ghì chặt, ghé miệng sát tai nó.

Thuyền trưởng Barbarro ra lệnh:

- Buông nó ra ngay.

Marianne tinh bo. Barbarro quay sang Lockwood:

- Cô, quí cô, là chỉ huy của họ. Hãy bảo cô ta thả con trai tôi ra.

Quí cô Lockwood cười cười, lắc đầu:

- Cô ấy chỉ khát thôi mà. Trong đêm lạnh lẽo này, đón chào khách lạ một ly chẳng phải là phép lịch sự tối thiểu sao?

Barbarro làu bàu:

- Một ly rượu đón khách hay một ly máu?
- A... Chính ông nói đấy nhé.

Angelika vừa nói vừa tiến tới, choàng tay quanh thuyền trưởng. Ông đưa kiếm lên tự vệ, nhưng kinh ngạc vì sức mạnh của Angelika. Trong vòng tay siết chặt của ả, ông lạnh toát người, không biết vì sợ hay vì ma thuật. Trofie bàng hoàng nhìn Angelika gỡ thanh kiếm khỏi tay thuyền trưởng rồi quăng đi, nhẹ nhàng như một mảnh gỗ vụn. Bà nhìn chồng và con trai đang đứng tuyệt vọng trong vòng kiểm soát của hai đứa con gái, hai con ác quỷ. Bà phải làm gì đây? Mọi qui tắc tấn công và tự vệ thông thường hình như đều lỗi thời.

Quay lại, Trofie hỏi Lockwood:

- Tôi có thể thương lượng với cô không?

Lúc đầu bà tưởng Lockwood không trả lời vì đang mê man trong con khát máu, nhưng rồi ả nói:

- Thương lượng? Thương lượng thế nào?
- Bất cứ thứ gì. Nếu các cô cần máu, tôi sẽ kiếm ngay mấy thủy thủ thay thế chồng con tôi.

Lockwood mim cười:

- Một đề nghị hấp dẫn. Nhưng máu cũng giống rượu. Khi đã từng nếm qua những loại hảo hạng, người ta sẽ không chịu nổi loại rẻ tiền đâu.
- Thì ra lý do đêm nay các cô tới đây là vậy ư? Đòi hỏi bằng được máu của thuyền trưởng và gia đình ông ấy?
- Ôi! Thật ấn tượng! Hiếm kẻ nào thốt ra những lời nói đó mà không bị hoảng loạn, vậy mà bà vẫn giữ được vẻ bình tĩnh lạnh lùng như băng đá. Bây giờ mới thấy rõ ai mới là đấng nam nhi trên con tàu này.
- Cám on lời khen đó, nhưng nếu mục đích các ngươi tới đây để làm hại chúng ta thì đừng kéo dài thêm nữa.

Marianne và Angelika gật đầu đồng ý, tay siết chặt hơn. Mặt hai cha con thuyền trưởng đầy vẻ khiếp đảm.

Quí cô Lockwood bât nói:

- Khoan!

Như hai con chó được huấn luyện thuần thục, hai ả quay nhìn thủ lĩnh. Lockwood lom lom nhìn Trofie, rồi vuốt gò má bà bằng một ngón tay:

- Bà đẹp đúng như lời đồn.

Trofie tro tro như tượng sáp. Á nói:

- Ta sẽ đưa ra một thỏa thuận. Như đã nói, ta thích sở hữu những đồ vật xinh xinh, hiếm hoi và quí giá.

Mắt không rời khỏi Trofie, ả tiếp:

 - Dù ta - chúng ta - rất khát, nhưng ta tin là chúng ta sẽ lãng quên chuyện đó bằng một món đồ nho nhỏ.
 Ta đang tự hỏi, mi có thể biếu chúng ta vật gì đây.

Không nao núng, Trofie nói:

- Bất cứ thứ gì mi muốn, nhưng hãy tha mạng cho chồng con ta.

Lockwood nhướng lông mày:

- Mi thật sự đánh giá cao gia đình, đúng không?
- Trên tất cả mọi thứ.

Lockwood lại vươn tay ra, nhưng lần này đặt lên sợi dây chuyền hồng ngọc lấp lánh quanh vòng cổ trắng nõn như cổ thiên nga của Trofie:

- Sợi dây chuyền mới đẹp làm sao chứ. Ta tin chắc đây là sợi độc nhất trên đời.
- Đúng. Độc nhất và không tì vết. Đáng giá bằng một tài sản lớn. Nếu muốn, nó sẽ thuộc về mi.

Lockwood nhún vai:

- Muốn chứ. Dù với ta nó hơi lòe loẹt, nhưng ta biết có người trong thủy thủ đoàn của ta rất thích.
  - Nếu ta tặng mi, mi bảo chúng thả chồng con ta chứ?
     Quí cô Lockwood khoanh tay, nói:
- Ta e là phải thêm chút xíu nữa. Nhưng sợi dây chuyền là điểm khởi đầu tốt đẹp rồi. Mi cần phụ cởi dây chuyền không?
  - Không. Ta tự làm được.

Khi bà ta đưa tay ra sau gáy, bàn tay vàng và những cái móng hồng ngọc lấp lánh dưới ánh nến.

Quí cô Lockwood thở dài:

- Ôi! Đây rồi. Bàn tay huyền thoại của Trofie Wrathe!
 Trofie lạnh toát người.

Lockwood hỏi đàn em:

- Quí cô thấy không? Vàng rồng, ngọc quí hoàn hảo.
 Thật tuyệt vời. Không thể tin nổi là sự thật.

Bàn tay bằng vàng của Trofie trao sợi dây chuyền cho Lockwood. Nhưng thay vì cầm dây chuyền, ả nắm cổ tay Trofie, nơi tiếp giáp da thịt và vàng.

- Cho ta.

Trofie sững sờ hỏi:

- Mi muốn lấy bàn tay ta sao?

Lockwood gật đầu, như nói với một đứa trẻ ngốc nghếch:

- Đúng rồi, cưng. Ta nhận sợi dây chuyền món trang sức rẻ tiền nhưng bàn tay mi mới thật sự là một tài sản.
- Nhưng để làm gì? Ngoài ta, đối với ai thì đây cũng là một vật vô dụng.
- Như đã nói, ta là nhà sưu tập. Sưu tầm những vật xinh đẹp, khác thường. Đôi khi để tặng bạn bè, đôi khi giữ cho riêng mình.

Vuốt ve mấy ngón tay vàng, ả nói:

- Cái này thì... chắc chắn ta sẽ giữ cho mình.
- Chúng ta còn nhiều đồ quí giá. Hãy tới kho báu của chúng ta, mi tha hồ chọn...
  - Không, cảm ơn. Ta không quá tham lam đến thế

đâu. Đêm nay ta sẽ ra về với sợi dây chuyền và bàn tay này. Như vậy đủ để thấy mình là một cô gái rất may mắn rồi.

Moonshine phản đối:

- Nhưng đó là tay của má tôi.

Vừa rúc rích cười, Angelika vừa vuốt tóc nó.

Trofie lạnh lùng nhìn thẳng Lockwood:

- Nếu ta cho mi bàn tay, mi có hứa rời khỏi đây không?
  - Ta hứa.
  - Má, không thể cho cô ta...
- Im ngay, Moonshine. Con thấy Quí cô Lockwood là gì, có khả năng như thế nào rồi mà. Đây chỉ là một cái giá nhỏ phải trả thôi.

Nó gào lên:

- Đó là tay của má mà!

Nhưng Trofie đã quyết định. Bà cởi móc, tháo bàn tay vàng khỏi cổ tay, rồi nói:

- Nó là của mi. Cầm đi.

Mỉm cười, Lockwood rút bàn tay khỏi tay áo Trofie, đưa lên môi hôn rồi lùa vào vạt áo choàng của ả.

Vui vẻ vỗ tay, Lockwood tuyên bố:

 Các quí cô, thả tù nhân ra. Chúng ta đã đạt được muc đích rồi.

Marianne và Angelika miễn cưỡng rời tay khỏi cha con thuyền trưởng. Trofie trừng trừng nhìn Lockwood:

- Mi thèm muốn bàn tay ta từ lâu rồi, đúng không?

Lockwood cười cười:

- Hình như vậy. Thôi, tụi này biến nhé. Chúc bữa tối vui vẻ.

Ả gõ lên khay đồ ăn đã đưa vào phòng rồi quay lại mở cửa. Marianne và Angelika theo thủ lĩnh ra hành lang. Khi cửa khép lại, ba người nhà Wrathe bàng hoàng nhìn nhau. Rồi Moonshine lên tiếng:

- Con sẽ đuổi theo ả!

Cả Barbarro và Trofie đều bật nói:

- Không!

Moonshine ngừng lại:

- Nhưng má... bàn tay của má...

Barbarro nói:

- Chúng ta sẽ kiếm cái khác.
- Ô đúng rồi! Moonshine mia mai Cả nhà chúng ta chỉ cần ra cửa hiệu bán bàn tay vàng là được.

Giọng Trofie cuối cùng cũng để lộ ra vẻ hãi hùng mà bà đã khéo che giấu:

- Å ta là... ma-cà-rồng phải không?

Barbarro ôm vợ, nói:

- Đúng đó, cưng. Ma-cà-rồng hay hải-tặc-ma-cà-rồng; dù chúng tự gọi là gì thì cũng chính là lũ quái vật đã giết em trai yêu quí Porfirio của ta.

Moonshine hậm hực nói:

- Càng thêm lý do để phục thù chớp nhoáng, tức thì.
- Đây không là việc dễ dàng, không thể hành động đơn lẻ được. Chúng ta may mắn mới thoát chết đêm nay.

- Thôi được. Nhưng cha tính sẽ làm gì?
- Trước hết, cha sẽ tới bàn với bác Molucco. Bác có một số kinh nghiệm về đám quỷ này. Trước đây bác đã bàn với cha việc truy kích chúng. Bây giờ sự việc đã khác. Chúng ta đã bị lũ quái vật tấn công ngay trên tàu của mình. Vì vậy cha sẽ nói chuyện với bác Molucco và rồi đưa vụ này lên Liên Đoàn Hải Tặc. Chúng ta sẽ cùng hợp tác, thanh trừng hiểm họa này khỏi đại dương.

Ông giận dữ rít lên:

- Phải để tất cả biết rằng: đêm nay chúng đã chọn lầm tàu để tấn công!

Moonshine thấy cha nó mạnh miệng lúc này nhưng khi đối đầu với hải-tặc-ma-cà-rồng ông có vẻ ít hung hăng hơn nhiều.

Barbarro ôm vợ – và cũng là thuyền phó – rồi nói với con trai:

- Nhưng ngay lúc này cha phải đưa mẹ về phòng. Nếu muốn giúp, con hãy triệu tập toàn thể thủy thủ đoàn lên boong chính gặp cha đúng mười phút nữa. Trước hết, cha muốn biết vì sao mấy con quỷ đó có thể lên con tàu Typhon hùng mạnh này một cách dễ dàng như vậy.

Nói xong, ông dìu vợ ra khỏi phòng.

Moonshine vừa định bước theo, nhưng rồi ngừng lại, quan sát khay đồ ăn Lockwood đã đưa vào.

Con khích động chuyển thành con đói. Liệu dưới nắp đậy này có miếng ăn ngon lành nào không?

Tiến lại, Moonshine mở nắp đậy bằng cả hai tay. Nó thất vọng. Khay trống tron, ngoài một thứ. Một lá bài.

Moonshine cầm lên. Lá bài bình thường như những lá bài khác, chỉ trừ một điểm. Đây là lá đầm cơ... nhưng hình tim trên lá đầm cơ luôn là màu đỏ, còn..

Hình tim trên lá bài này lại là màu đen.

CHƯƠNG BỐN

Buổi đoàn tụ không trọn vẹn

- Không cần thiết phải nấn ná trong bóng tối như thế.

Mosh Zu lên tiếng khi Grace và Connor tiến vào thiền phòng. Ông đang đứng giữa phòng, quay mặt về phía hai chị em cô. Trước ông là một chiếc ghế mây vàng óng dưới ánh đèn. Lưng ghế quay lại Grace và Connor, kế bên là một bàn tròn cũng bằng mây. Trên mặt bàn có một bình nước và ba cái ly. Khi Grace đang nhìn, một bàn tay nhỏ nhắn xanh xao vươn ra từ ghế, lấy một cái ly. Tim Grace chao đảo. Bàn tay bà Sally – mẹ cô. Một lát nữa thôi, chị em cô sẽ ngồi xuống và lần đầu tiên được thực sự chuyện trò cùng mẹ. Thình lình Grace cảm thấy buổi gặp gỡ này quá sức chịu đựng của cô. Cô chạm nhẹ vào mấy đầu ngón tay Connor. Nó cũng đang run rẩy, hồi hộp.

Mosh Zu nhờ Connor cùng ông lấy thêm hai ghế,

để đặt vào giữa phòng. Chỉ còn mình Grace, đứng cách mẹ vài bước. Hít sâu một hơi, cô tiến lại. Hai mẹ con nhìn nhau. Đôi mắt màu xanh lục trong veo của bà Sally phản ánh hoàn hảo đôi mắt Grace.

- Chào con.

Sally mim cười, nói. Trông bà còn yếu, nhưng là một con người bằng xương bằng thịt thực sự. Cúi xuống, cô hôn lên má mẹ. Cảm giác như hôn mặt đá hoa cương mịn màng và lạnh lẽo – nhưng với Grace, điều quan trọng là cô còn nhận ra được cảm giác đó. Nhớ lại những lần Darcy ghé thăm, dù dường như Darcy đang ở trong phòng cùng cô, nhưng chỉ là một ảo ảnh và bàn tay cô xuyên thẳng qua thân thể bạn. Lần này thì khác, thật sự khác hẳn.

Bà Sally nắm chặt hai bàn tay con gái. Hai đôi mắt màu ngọc lục bảo nhìn nhau. Grace bỗng có một cảm giác thật kỳ lạ. Lúc đầu như một cơn đau nhói xuyên vào sọ, nhưng chỉ thoáng qua, rồi tiếp theo là một loạt hình ảnh hiện ra trước mắt cô. Đầu tiên là cha cô, nhưng ông trẻ hơn người cha cô từng biết. Ông đang đứng ngoài trời đêm, cười ha hả. Grace cảm thấy mẹ lại siết chặt tay cô. Hình ảnh thay đổi. Bây giờ cô thấy Sidorio. Trông hắn giống hệt như cô còn nhớ. Sidorio đang bước vào một khoang dưới đáy tàu Dạ Khúc. Đây là khoang tổ chức tiệc hàng tuần. Một lần nữa, bà Sally siết tay con gái và hình ảnh lại đổi thay. Lần này là hình ảnh Lorcan. Mắt ngấn lệ, Lorcan chăm chăm nhìn cô. Rồi bà Sally buông tay Grace và mọi hình ảnh đều tan biến.

Trong khi Grace bàng hoàng đứng tại chỗ, mẹ cô quay sang Connor. Nhìn hai mẹ con ôm nhau, Grace băn khoăn tự hỏi, mẹ cô có biết sự tiếp xúc với bà đã ảnh hưởng lên cô thế nào không? Chuỗi hình ảnh lạ lùng đó có nghĩa gì? Đó là cửa sổ để cô nhìn về quá khứ?

Sally lên tiếng:

- Để mẹ nhìn các con. Nhìn thật kỹ cả hai con.

Quay lại, Grace thấy Connor đã tới đứng bên cô. Nó choàng tay quanh vai chị. Grace không biết nó làm vậy để trấn an cô hay để ráng giữ bình tĩnh.

Sally dịu dàng nói:

- Hai đứa con song sinh của mẹ, Grace và Connor, hai thiên thần của mẹ.

Giọng khỏ khè chứng tỏ bà đã phải rất cố gắng để nói trọn lời.

Chỉ hai ghế trống, Mosh Zu nói:

- Sao cô cậu không ngồi xuống đi?

Grace ngồi xuống ghế, thắc mắc sao ông ta không lấy thêm ghế cho mình. Nhưng Mosh Zu nói:

- Chắc hai người có nhiều điều muốn hỏi mẹ. Bà ấy cũng muốn biết nhiều về hai con. Vì vậy, tôi sẽ ra ngoài, để gia đình được thoải mái. Mỗi người một cách, nhưng ba mẹ con đã chờ đợi buổi đoàn tụ này quá lâu rồi.

Khi Mosh Zu tiến ra cửa, Grace cảm thấy tim đập rộn ràng. Hàng loạt câu hỏi lướt qua đầu óc cô. Ba mẹ con còn gần nhau được bao lâu? Tình trạng yếu ót của bà đến thế nào? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu bà quá bối

rối? Cô biết ơn Mosh Zu đã dành cho ba mẹ con một không gian riêng, nhưng cô mong muốn ông ta chuẩn bị cho cô kỹ càng hơn.

Nhìn cánh cửa khép lại sau Mosh Zu, Grace nghe tiếng ông ta trầm tĩnh, rành mạch vang vang trong đầu cô: "Đừng để những điều lo lắng đó làm vẩn đục ngày đoàn tụ. Câu trả lời cho những thắc mắc của cô là: Tôi cũng không biết gì hơn cô. Nhưng cam đoan là tôi sẽ có mặt ngay khi cô cần tới tôi."

Grace gật, rồi quay lại thầm hỏi mẹ và em có thấy cử chỉ của cô kỳ lạ không. Nhưng Connor đang nhìn xuống hai bàn tay đặt trên đầu gối. Bà Sally thì chăm chú ngắm con trai. Grace thấy mẹ có những nét thật trẻ thơ. Với vẻ xanh xao này, khó đoán nổi tuổi bà. Mẹ sinh hai chị em năm mười sáu tuổi, bây giờ bà đã ở tuổi ba mươi, nhưng trông trẻ hơn nhiều. Nếu không biết, Grace sẽ nghĩ bà chỉ hai mươi, thậm chí chưa tới hai mươi.

Sally nói:

- Chúng ta đã cùng chờ đợi khoảnh khắc này từ lâu... Nhưng giờ lại có vẻ ngại ngùng, lúng túng quá, phải không?

Connor ngước nhìn mẹ. Bà mim cười quay sang Grace:

- Chắc chắn hai con có rất nhiều điều hỏi mẹ. Chúng ta bắt đầu từ đâu đây?

Grace cảm thấy thật mâu thuẫn, vừa không muốn hỏi những gì quá khó, quá bất ngờ; vừa thấy tình trạng của mẹ chắc thời gian chỉ có giới hạn, nên không muốn bỏ lỡ cơ hội đề cập tới những thắc mắc quan trọng. Cô nói:

- Con chỉ muốn biết, lần cuối mẹ con ta gần nhau là bao lâu rồi. Không tính lần vừa qua tại phòng điều trị. Con không dám vô lễ hay gây tổn thương cho sức khỏe của mẹ, nhưng con không có chút kỷ niệm nào về mẹ ở Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.

Sally bắt đầu nói, nhưng giọng khản đặc – có lẽ vì từ lâu không cất tiếng nói. Sau mấy tiếng ho, bà bảo:

- Connor, cho mẹ xin ly nước, được không?

Connor nghiêng bình, rót nước vào ly rồi đặt vào tay mẹ. Bà ngước lên nhìn nó, mim cười:

- Cám on con.

Lần đầu tiên Connor cười lại với mẹ. Nhấp ngụm nước, rồi Sally nói:

- Grace, mẹ trả lời con đây. Thật ra, chưa bao giờ mẹ ở tại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.
  - Chưa bao giờ?

Grace kêu lên. Cô thấy Connor cũng tỏ ra bất ngờ. Sally lắc đầu:

- Mẹ mong sẽ có ngày tới đó. Một ngày rất gần.
- Nhưng gia đình ta đã sống tại đó, cho đến khi cha mất chúng con mới bỏ đi và gặp con bão. Cả đời chị em con sống tại đó.
- Phải, cả đời nhưng thiếu phần đầu tiên. Một phần nhỏ xíu trước khi hai con tới Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.
  - Khi chúng con còn là hai trẻ sơ sinh ư?

Bà gật đầu. Grace hỏi ngay:

- Nhưng vì sao?
- Chuyện dài lắm. Dài và khó nói.

Giọng lại yếu dần, bà nhấp ngụm nước, nghỉ một lúc rồi mới nói tiếp:

- Nhưng đây là chuyện của hai con nên mẹ phải nói để hai con biết.

Grace nhìn em rồi nhìn lại mẹ. Lo sợ chuyển thành háo hức. Hai chị em lại như hai đứa trẻ ngày nào, sát vào nhau trên cái giường đôi trong phòng ngủ ở đài hải đăng, hồi hộp nghe kể chuyện trước khi ngủ. Nhưng bây giờ hai chị em đã biết, mẹ chưa từng ở đó. Chỉ có cha. Trước khi hai chị em ngủ, ông luôn kể chuyện và hát một bài ca đi biển kỳ lạ...

"Ta kể các người nghe chuyện về hải-tặc-ma-cà-rồng Một chuyện xưa như sự thật..."

Grace buồn vì cha không có mặt. Vắng ông, buổi đoàn tụ này không trọn vẹn.

Sally nói:

- Chuyện của các con bắt đầu trên tàu Dạ Khúc.
- Dạ Khúc. Là tàu hải-tặc-ma-cà-rồng đó, Connor.

Nó có vẻ hơi bực:

- Biết rồi.

Grace sôi nổi nói:

- Mẹ đã ở trên tàu Dạ Khúc!

Giờ thì cô đã có lời đáp cho một trong những câu hỏi quan trọng – vì sao mẹ cô và Lorcan biết nhau. Grace cảm thấy gắn bó với mẹ hơn. Không chủ ý mà hai mẹ con đã đi chung một con đường.

- Mẹ làm gì trên Dạ Khúc?

Connor gắt:

- Mẹ sắp nói đó. Để mẹ kể, chị đừng ngắt ngang nữa.
- Con xin lỗi.

Nhấp thêm ngụm nước, Sally nói:

- Không sao. Grace, con rất giống mẹ. Nóng lòng biết mọi thứ ngay lập tức, không chờ đợi nổi. Muốn biết tất cả. Muốn làm tất cả.

Mim cười, bà đặt ly nước xuống:

- Mẹ làm gì trên *Dạ Khúc*? Rất đơn giản. Mẹ là một người hiến máu.

CHƯƠNG NĂM

Những hành động trong đêm tối

Rất điệu nghệ, Stukeley cưỡi sóng vào bờ, nhảy xuống vùng nước nông, chân hất tấm ván lướt sóng lên tay, rồi đứng quan sát Johnny đang theo sau.

Kỹ thuật giữ thăng bằng của Johnny rất tuyệt, dù chỉ mới được Stukeley hướng dẫn gần đây, nhưng tài lướt sóng đã ngang ngửa thầy.

Kinh nghiệm trên lưng ngựa đã cho anh một tinh thần mạnh mẽ để giữ thăng bằng và làm chủ những con sóng hung hãn nhất.

Khoái trá reo vang, Johnny nhặt tấm ván lướt sóng lên, chạy tới hỏi Stukeley:

- Sao, mình làm ổn không?
   Stukeley cười, bóp vai Johnny:
- Giỏi lắm, anh bạn. Đúng là một tài năng bẩm sinh!

- Cám on, hermano.

Tiếng Tây Ban Nha của Johnny, hermano có nghĩa là "anh trai hoặc em trai". Quả thật mới biết nhau một thời gian ngắn nhưng họ đã như anh em ruột. Trước kia Stukeley đã từng có tình bạn thân thiết. Đầu óc anh loáng thoáng hình ảnh của chính mình trên tàu Diablo, đùa giỡn cùng Connor và Bart. Nhưng càng ngày càng khó gọi lại những hình ảnh đó, nó như một giấc mơ không trở lại nữa. Bây giờ anh thuộc về thế giới thăm thẳm tối đen này.

Johnny hỏi:

- Nghĩ gì mà như mất hồn vậy?

Stukeley lắc đầu:

- Mình vừa thoáng thấy lại cảnh khi còn là một con người.

Sửa lại cái mũ Stetson trên đầu, Johnny gượng cười hỏi:

- Vẫn còn nhớ những chuyện đó sao?
- Nhớ chứ, mình đang nghĩ về...

Johnny quăng tấm ván trượt xuống cát:

- Đừng nghĩ nữa. Nó chỉ làm cậu thêm đau khổ. Tin mình đi. Mình cũng từng phạm sai lầm đó quá nhiều lần rồi.

Stukeley nhìn ánh trăng phản chiếu trong đôi mắt đen thẳm của Johnny, cậu hỏi:

- Rồi sao? Nghĩa là tớ phải quên tất cả? Tất cả những gì từng là mình?

- Đúng. Hãy để tất cả rời khỏi cậu. Hãy sống với thực tại, ngay lúc này.

Stukeley nhìn bạn:

- Cậu đã làm vậy?
- Tôi cố gắng, anh bạn. Không phải luôn luôn dễ dàng quên, nhưng còn hơn là chất chứa trong đầu đầy những nỗi đau, tiếc nhớ và khao khát.
- Có những người mình từng quan tâm, có những người từng quan tâm tới mình. Mình không luôn làm đúng...
- Hãy tin mình. Cách duy nhất để được giải thoát là hãy sống trong khoảnh khắc này. Trên bờ biển này. Ngay lúc này. Đó là tất cả những gì chúng ta đang có.

Dù trông Johnny trẻ hơn Stukeley mấy tuổi, vì là tuổi khi anh ta thay đổi máu, nhưng anh ta đã ở trong thế giới ma-cà-rồng lâu hơn Stukeley rất nhiều. Qua những mẩu chuyện Johnny đã kể, Stukeley biết anh ta đã trải qua những chặng đường dài gian khổ. Khi đưa ra những lời khuyên cho một khởi đầu mới, hẳn chàng cao bồi một thời này biết rõ mình đang nói gì.

- Nhìn kìa.

Johnny xoay Stukeley hướng ra biển. Người thường – nếu đủ can đảm ra bờ biển đêm nay – sẽ bị lóa mắt vì hàng hàng lớp lớp những kẻ lướt sóng. Mặt biển dày đặc bọn chúng. Không khí tràn ngập niềm phấn khích, không chỉ vì được lướt sóng mà còn háo hức vì biết trước những gì sắp xảy ra.

Stukeley hỏi:

- Thuyền trưởng đâu? Tôi không thấy.
- Kia. Ngay chính giữa.

Đó là Sidorio. Đầu và vai cao hơn đám chung quanh, Sidorio hoàn toàn làm chủ con sóng cao khi lướt vào bờ. Thấy hai trung úy của hắn đang chờ, Sidorio phóng lên không, lộn một vòng, ván lướt sóng vẫn gắn chặt dưới chân. Hắn hạ lại xuống làn nước hung dữ, rồi lướt sang một đợt sóng khác, hoàn tất hành trình tiến vào bờ.

Khi Sidorio rảo bước lại gần, Stukeley gật đầu thán phục:

- Thuyền trưởng, một cú nhảy thật tuyệt.

Sidorio cuòi:

- Đôi khi chính ta cũng bị bất ngờ về mình.
- Ông thấy Johnny lướt sóng không? Cậu ấy ngon lành lắm.
  - Ta thấy. Giỏi lắm, Stetson.

Johnny ngất ngây vì lời khen hiếm hoi của thuyền trưởng.

Lúc này bờ biển tràn đầy những bóng đen nhoi lên khỏi mặt nước và lập tức khô ráo ngay.

Stukeley nói:

- Nhìn kìa!

Cả ba quay lại, nhìn hàng ván lướt sóng cắm trên cát, dọc bờ biển. Đây là thủy thủ đoàn của Sidorio – lực lượng hải-tặc-ma-cà-rồng đang phát triển – kết nạp từ những kẻ bất mãn trên tàu *Dạ Khúc*, những kẻ tiều tụy trong Cung Thánh và một số tù nhân mới được thu nạp gần đây từ tàu giam tội phạm. Nhìn những

khuôn mặt đang háo hức đọi chờ, Stukeley thầm nhủ: toàn dân mới chuyển đổi máu, nhưng trên mọi phương diện họ đều sẵn sàng tham gia hơn mình. Vì sao vậy? Sao họ có thể chấp nhận đổi máu một cách dễ dàng, trong khi mình luôn tự dằn vặt?

Johnny thì thầm vào tai anh:

- Họ đang chờ cậu kìa.

Mấy lời đó như một công tắc bật lên trong não Stukeley. Đột nhiên anh biết phải làm gì, phải nói gì. Thình lình anh biết mình là ai.

Làm ra vẻ quyền uy và tự tin, Stukeley vỗ tay nói:

- Chào mừng anh em tới Santa Domonica. Nghe nói đây là một thị trấn nhỏ, thân thiện. Nhưng tôi không thể hứa là dân địa phương sẽ nhiệt liệt chào đón chúng ta vào lúc đêm hôm khuya khoắt này. Nói thẳng ra là vào bất cứ thời điểm nào.

Chờ tiếng cười đáp lại những lời đó lắng xuống, Stukeley tiếp tục:

- Anh em biết kỷ luật nghiêm khắc rồi đó. Hãy làm những gì thích làm. Lấy những gì cần lấy. Nhưng phải cố choi cho đàng hoàng. Không được ẩu đả với nhau. Điều quan trọng nhất là: ba giờ nữa phải tập hợp đầy đủ tại đây để chuẩn bị lên tàu.

Dứt lời, Stukeley đứng lùi lại. Nhưng hàng ngũ hảitặc-ma-cà-rồng vẫn còn nấn ná trên bãi cát. Anh quay lại Sidorio:

Xin thuyền trưởng ban lệnh.
 Sidorio bước tới, la lớn:

- Chờ gì nữa? Tiến lên và mở tiệc.

Chúng bắt đầu chạy như bầy sói đói được thả về nơi hoang dã. Một số chạy thành nhóm, những kẻ khác tách riêng, thích thú lần tìm dấu vết con mồi một mình.

Stukeley nghe tiếng cánh cửa đầu tiên bị đập phá. Tiếng thét đầu tiên vang lên. Những âm thanh này dội lại trước khi những tiếng la hét chói tai, tàn bạo quen thuộc lớn dần.

Anh rùng mình, quay lại hỏi Johnny:

- Thuyền trưởng đâu?
- Đi rồi. Đi tiệc tùng với đám kia.

Lại thêm tiếng cửa kính võ. Lại thêm hàng loạt tiếng gào la.

Johnny nói:

- Đi thôi. Chúng ta cũng cần thứ đó như họ vậy. Tất cả chúng ta đều giống nhau mà.
  - Phải, tất cả chúng ta đều như nhau.

Anh và Johnny lang thang qua bãi cát. Chẳng bao lâu sau, Johnny huých nhẹ Stukeley:

- Nhìn kìa. Hình như hôm nay chúng ta không phải săn mồi xa đâu.

Trên cồn cát có hai bóng người – hai cô gái mặc hai bộ đầm dài sang trọng và đi giày cao gót – có vẻ hơi thiếu thực tế trong hoàn cảnh này. Một cô đội nón rộng vành, đeo sọi dây chuyền hồng ngọc cấu trúc như mạng nhện. Kỳ lạ hơn, cả hai đều đeo kính râm.

Johnny đưa cao tay lên, nói:

 Hế lô! Chào hai cô nương. Hai cô ăn mặc như sắp đi dự tiệc vậy.

Cô đội nón lên tiếng:

- Tiệc hả? Anh biết tìm một bữa tiệc ở đâu không?
- Ngay đây. Ngay gần đây thôi.

Cô ta tủm tỉm cười. Johnny thấy hình ảnh mình tươi cười phản chiếu trong đôi kính râm của cô gái.

- Sao hai cô đeo kính mát vào ban đêm vậy?

Cả hai cười vang rồi đồng thanh trả lời:

- Thời trang mà, anh yêu.

Cách họ nói "anh yêu" làm Stukeley rùng mình. Chuyện này sẽ dễ dàng thôi. Luôn là như vậy, vì ít ai chống lại nổi sự tấn công duyên dáng của hai trung úy đầy sức hấp dẫn dưới quyền Sidorio.

Stukeley quyết định tiến thêm:

Chúng ta đi dạo một chút nhé? Tôi là Stukeley,
 còn anh bạn đẹp trai này là Johnny.

Johnny ngả mũ cúi chào hai người đẹp.

Cô đội nón tủm tỉm cười:

- Tôi là Jessamy.
- Còn tôi là Camille.

Stukeley tán:

- Người đẹp, tên cũng đẹp. Nào, sao không bỏ kính để chúng tôi được chiêm ngưỡng đôi mắt đẹp của hai cô.

Hai cô gái nhìn nhau, rồi đồng loạt tháo bỏ cặp kính. Họ quay lại hai chàng trai và trước mắt Stukeley và Johnny là hai khuôn mặt đẹp quá sức tưởng tượng của hai chàng. Mắt họ long lanh hơn ngọc quí, quanh mắt phải đều xăm hình một trái tim màu đen.

Stukeley thở hổn hển. Thật quá hoàn hảo. Con đói trong anh càng cồn cào hơn. Johnny cũng đang có cảm giác như anh. Đôi mắt cậu ta rực lửa. Hướng lại hai cô gái, Stukeley nghẹn thở. Mắt hai cô cũng rực sáng tia lửa như vậy.

Nhìn vẻ bối rối của Stukeley, Jessamy mở miệng rộng hơn, để lộ cặp răng nanh dài, sắc bén như dao cạo:

- Hai anh vừa nói tới tiệc tùng? Tôi nghĩ, chắc chúng ta cùng đang tìm một trò vui giống nhau, đúng không?

Cô đưa tay về phía Stukeley. Cùng lúc, như hình với bóng, Camille đưa tay cho Johnny.

- Đi thôi. Hãy cùng tham gia bữa tiệc.

Stukeley tỉnh dậy trên cát, cảm giác vừa êm ả thoải mái vừa mất phương hướng. Một lúc sau anh mới nhận ra mình đang ở đâu, quay sang nhìn Johnny đang ngủ, cái mũ Stetson phập phồng trên ngực. Môi Johnny đang cười, máu nhễu xuống cằm.

Máu! Anh thoáng nhớ là đã cùng họ dự tiệc, nhưng không nhớ hoàn toàn. Chuyện này rất thường, vì anh luôn lơ mơ khi tỉnh lại. Đôi khi phải mất một thời gian ngắn mới nhớ lại chi tiết trong bữa tiệc.

Sau cùng, Johnny mở mắt, hỏi:

- Mình đang ở đâu?
- Stukeley cười:
- Trên bờ biển, bạn ơi.

- Hiểu rồi nhưng... vì sao?
- À thì... nhìn vệt máu trên cằm cậu, mình đoán chúng ta đã dự tiệc.

Johnny chớp mắt, cố ngồi dậy:

- Lạ thật. Mình chẳng nhớ gì hết, chỉ thấy chóng mặt...
- Mình cũng thế. Nhưng chóng mặt một cách dễ chịu.

Stukeley chống tay đứng dậy, nhưng chân tay như kẹo dẻo. Anh nghiêng ngả rồi ngã lăn xuống cát, cười ha hả.

Johnny cũng cười sằng sặc:

- Trông cậu tếu kinh khủng.
- Đừng láu cá. Cậu đứng dậy, đi thử coi.

Chấp nhận lời thách thức, Johnny lồm cồm đứng dậy:

- Này, có sao đâu.

Vừa dứt lời, hai chân loạng choạng, Johnny lăn đùng xuống cát.

Stukeley reo lên:

- Quá ấn tượng!
- Trời đất! Chắc chúng ta đã uống quá nhiều máu. Cậu có nghĩ thế không?
- Ù, chắc chúng ta đã có một bữa tiệc quá linh đình.
   Tiếc là chẳng nhớ gì hết.

Quí cô Lockwood ngồi trong phòng chờ Camille và Jessamy trở lại. Cô đang chơi trò kiên nhẫn với một bộ bài khác thường – khác thường vì các lá bài đều là đầm cơ, với toàn một màu đen.

Vừa nghe tiếng gõ cửa đầu tiên, thuyền trưởng Lockwood lên tiếng:

- Vào đi.

Váy áo và đồ trang sức lòe loẹt, Jessamy và Camille tươi cười bước vào phòng.

Thuyền trưởng hỏi ngay:

- Sao? Trông hai em có vẻ rất vui đấy.
- Dạ, vui lắm.

Jessamy trả lời rồi bỏ nón xuống, lắc đầu, buông xõa mái tóc dài màu đỏ.

Camille cũng nói:

- Quá vui, thưa thuyền trưởng.
- Mọi chuyện có đúng như kế hoạch không?
- Tất nhiên. Họ như cục bột trong tay tụi em, nặn kiểu gì chẳng được.
  - Vậy thì hãy uống mừng.

Bên cô là một chai rượu nho và mấy cái ly. Ly của cô còn quá nửa, nhưng cô nhấc chai rượu rót đầy hai ly cho đàn em.

Jessamy hỏi:

- Chúng ta uống gì đây?

Quí cô Lockwood tủm tỉm cười:

- Một gã người Ý láo xược. Hình như tên hắn là Vincent. Ô không, *Vincenzo*, đúng rồi. Một ca sĩ opera, tuy nhiên không là một giọng ca cực kỳ xuất sắc.

Camille nhấp một ngụm, thưởng thức hương vị một lúc trước khi nuốt.

Quí cô Lockwood hỏi:

- Hợp khẩu vị em không? Hay muốn một thứ khác có mùi vị thể xác hon?
  - Ngon lắm, thuyền trưởng.

Jessamy gật gù:

- Xứng đáng đưa vào kho rượu của Tim Đen.
- Tốt lắm. Còn mấy chai cùng xuất xứ với chai này.
   Nếu thích, hai em cứ chia nhau. Coi như đây là lời cám on cho nhiệm vụ hoàn tất tốt đẹp.

Nữ thuyền trưởng mim cười, nâng ly lên môi. Loạt đạn đầu tiên nhắm vào mũi tàu của Sidorio đã được khai hỏa.

CHƯƠNG SÁU

Những thực tế khác

Không kềm chế nổi, Grace bật kêu lên:

- Người hiến máu!

Bà Sally gật đầu, nắm lấy tay Grace để trấn an. Nhưng thay vì vậy, lại làm bật lên trong đầu cô một chuỗi hình ảnh: cha cô, rồi Sidorio, rồi tới Lorcan. Lần này thêm một hình ảnh mới, thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng. Thuyền trưởng đang ngồi tại bàn trong phòng ông.

Sally rụt tay về, những hình ảnh đó biến mất ngay. Vẫn không biết sự tiếp xúc đã gây ảnh hưởng lên Grace, bà nói:

- Phản ứng của hai con làm mẹ nghĩ hai đứa đã biết người hiến máu là gì rồi.

Connor im lặng. Chưa hết bàng hoàng vì những hình ảnh thoáng qua đầu, Grace gật, cố tập trung lại vào những gì mẹ đang nói. Sự việc bà từng là một người

hiến máu đã giải thích cho vẻ trẻ trung bất thường của bà. Sự kết hợp với ma-cà-rồng làm người hiến máu không bị già theo năm tháng. Nhưng chắc chắn bà đã phải thôi làm một người hiến máu để sinh chị em cô. Trừ khi...

Đầu óc rối bời, Grace cảm thấy gần khám phá ra một điều gì đó nhưng vẫn không nắm bắt được. Có thể trong chuỗi hình ảnh thoáng qua đầu – khi mẹ chạm vào cô – có một manh mối. Cha cô, Sidorio, Lorcan và thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng.

- Grace, con không sao chứ?

Nhận ra mình đang nhắm mắt, Grace choàng mở mắt, nói:

 Con xin lỗi. Những hình ảnh hiện lên trong đầu làm con rối trí.

Cô lom lom nhìn mẹ:

- Mỗi lần mẹ chạm vào con là những hình ảnh đó lại hiện ra. Mẹ không cố ý chứ?
- Không đâu, Grace. Nhưng nói cho mẹ biết những hình ảnh đó là gì?
- Là những người con từng biết. Cha, Sidorio, Lorcan, thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng. Nhưng tất cả chỉ thoáng qua, con không biết như vậy là có ý gì. Con không nghĩ đó là ký ức của chính mình. Vì cha trẻ hơn con từng biết nhiều.

Sally mim cười:

Kỳ lạ thật. Nhưng con muốn thử lần nữa không?
 Grace gật. Sally đưa tay cho con gái nắm lấy. Hai

làn da vừa chạm nhau, lập tức sự kiện đó lại xảy ra. Nhưng lần này, cảm giác lúc đầu ít đau đón hơn và hình ảnh rõ ràng hơn. Đó là cha cô. Cũng là hình ảnh lần trước. Ông đang ngồi ngoài trời đêm, cười sảng khoái. Cô thấy cha đang ở trên boong tàu, và rồi giật mình nhận ra con tàu đó. Grace thở hổn hển. Sally buông tay con gái ra. Hình ảnh lại mau chóng biến mất giống như trước.

- Lần này con thấy gì?

Grace mở mắt nhưng vẫn tập trung vào những gì vừa thấy và không biết có nên nói ra những gì đang nghĩ không.

Connor nôn nóng hỏi:

- Chị đã thấy gì?

Sally nhẹ nhàng nói:

- Yên tâm đi, Grace, dù là gì con cũng nên chia sẻ với mẹ và em. Mẹ đã nói, đây là chuyện khó, nhưng cả ba mẹ con ta phải cùng nhau vượt qua.

Grace hít sâu một hơi rồi nói:

- Đó hình ảnh cha. Cha rất trẻ và rất hạnh phúc. Cha ở trên một boong tàu. Tàu *Dạ Khúc*. Con thấy những cánh buồm lấp lánh sáng sau cha.

Connor bật nói ngay:

- Không thể như thế được. Chưa bao giờ cha ở trên tàu *Dạ Khúc*.
  - Chị tin chắc đó là cha.

Cô quay lại mẹ:

- Con nghĩ là mình đã đoán ra. Ý con là về chuyện của chị em con. Mẹ là người hiến máu. Còn cha, cha là ma-cà-rồng bạn cặp đôi của mẹ.

Nhìn Connor đang nhăn nhó khó chịu, Grace thu hết can đảm nói lên một điều rất có thể làm thay đổi cuộc đời hai chị em mãi mãi:

- Cha chúng ta là hải-tặc-ma-cà-rồng.

Connor nhảy bật khỏi ghế, la lên:

- Không! Con không muốn nghe chuyện này! Không muốn, không cần nghe! Cha chúng ta là một người tốt. Không, Grace, không là "người tốt" kiểu như Lorcan và thuyền trưởng ma-cà-rồng của chị đâu. Mà là một người tốt *thật sự*. Một tay ông đã nuôi nấng chúng ta. Ông đã hy sinh tất cả vì chúng ta suốt mười bốn năm và đã ra đi khi còn quá trẻ.

Nó trừng trừng nhìn bà Sally:

- Sao mẹ nỡ nói những điều như thế về cha chứ?
- Mẹ không nói...

Giọng bà lại bị đuối hơi và Connor đã sải bước tới cửa. Với tay lấy ly nước, bà vừa ho vừa thều thào bảo

Grace:

- Di theo em con.
- Nhưng còn mẹ...

Bà cố sức nói:

 Đi đi. Đưa nó trở lại. Cả hai con cần phải nghe cho hết.

Dù giọng yếu, nhưng lời nói rắn như thép.

Grace chạy ra cửa, đuổi theo Connor dọc hành lang. Nó không đi xa, mà đứng dựa tường, hai tay ôm mặt.

- Connor, em phải trở lại với chị.

Lắc đầu, nó lom lom nhìn cô:

- Grace, em không phải đi đâu hết.
- Cả hai chị em mình cần phải nghe những gì mẹ nói.
- Grace, toàn là lời dối trá. Một câu chuyện hoang đường. Không, không đúng, mà là một chuyện kinh dị.
- Connor, có thể em không thích, nhưng không có nghĩa chuyện đó không là sự thật.

Nó lắc đầu giận dữ:

- Chị thật sự bắt em phải tin cha chúng ta là macà-rồng sao?
- Có thể, và nếu đó là sự thật thì chúng ta phải được biết. Chị tự hỏi... điều đó có làm chúng ta cũng thành ma-cà-rồng không?

Connor há hốc miệng nhìn chị rồi nói:

- Nghe chị nói kìa! Grace, chị hoàn toàn mất hết lý trí rồi. Thôi được, hải-tặc-ma-cà-rồng đã cứu chị khỏi bị chết đuối. Họ đã làm một việc tốt, điều đó thì khỏi nghi ngờ gì. Nhưng như vậy chưa đủ với chị, đúng không? Chưa, nên chị phải kết bạn với họ. Bây giờ lại còn muốn trở thành người cùng gia đình với họ. Chuyện đó không bình thường, Grace à. Nó kỳ dị, kỳ dị kinh khủng.
  - Chị có quyền kết bạn với bất kỳ ai chị chọn.
  - Tốt. Đó là quyền chọn lựa của chị.

Rồi nó nói rành mạch từng lời:

- Cha chúng ta không là hải-tặc-ma-cà-rồng. Ông Dexter Tempest là một người đàn ông bình thường, nhân hậu. Lao động kiệt lực với đồng lương quá thấp.
- Em cứ việc nói. Nhưng lời nói không thể làm thay đổi được sự thật. Chị chưa mất lý trí đâu, Connor. Chị chỉ mở đầu óc để đón nhận những thực tế khác. Trong khi em ở xa, sống đời hải tặc, chị đã mở mắt nhìn những điều kỳ dị nhất mà chưa bao giờ dám mơ đó là sự thật.

Mắt cô rực sáng:

- Chính em cũng đã từng thấy vài điều. Em đã ở đó khi Mosh Zu chữa lành cho thuyền trưởng.
  - Chuyện đó thì liên quan gì đến cha?
- Connor, em đã thấy mẹ và những vong hồn thoát ra từ thân thể thuyền trưởng. Điều đó không làm em thay đổi nhận thức về những gì *bình thường* và những gì *có thể* xảy ra sao?
- Có thể. Thậm chí em có thể sẵn sàng chấp nhận đó là mẹ chúng ta – hoặc hồn ma của mẹ – dù thật sự em khó tin nổi chuyện mẹ loanh quanh trong bụng cái ông thuyền trưởng đó trong bấy nhiều năm.

Connor thở dài:

- Tất cả những việc này em khó mà tin nổi, nói thắng ra là em không muốn tin. Nhưng em biết cha. Em đã sống với ông suốt đêm ngày trong mười bốn năm. Ông là một người bình thường. Dexter Tempest không thể là một hải-tặc-ma-cà-rồng được.

Connor càng cố gắng làm Grace hiểu càng làm cô thêm hăng say.

- Em cần thay đổi quan niệm về ma-cà-rồng. Hảitặc-ma-cà-rồng cũng có thể là những kẻ bình thường. Nhìn Lorcan đó...
- Em biết rồi cũng trở lại chuyện Lorcan. Nghe này Grace, em biết chị thích Lorcan như thế nào. Hắn là chàng trai đầu tiên chị thật sự quan tâm, dù vậy cũng phải nhìn thẳng vào sự thật. Lorcan không là một con người bình thường...
  - Anh ấy tốt bụng, sâu sắc và ngộ nghĩnh.
- Ö, đúng, em biết. Lorcan luôn đầy ắp tiếng cười vui vẻ. Nhưng chị quên vài điều rất dễ thấy. Chẳng hạn như: hắn khoái hút máu đến thế nào.

Grace phản đối ngay:

- Không là *khoái* hút máu. Lorcan *cần* máu để tái sinh. Anh ấy đã từng thèm thuồng máu, nhưng đã học được cách tự kiểm soát rồi.
- Được. Chị nói đúng. Vì đó chỉ là chuyện... bình thường thôi.
- Connor hãy trở lại nói chuyện với mẹ trong khi chúng ta còn cơ hội. Mẹ quá yếu, không biết chúng ta còn gần mẹ được bao lâu nữa.

Connor đăm chiêu nhìn Grace – ý nghĩ của nó cũng giống chị – nhưng rồi nó lắc đầu. Grace thở dài, hai tay ôm chặt ngực, trở lại thiền phòng.

Connor goi theo:

- Khoan! Grace, chúng ta cần nói chuyện với nhau. Chỉ hai chị em thôi. Không ngừng bước, Grace vào thẳng phòng. Cô bỗng há hốc miệng khi thấy bà Sally nằm rũ trên sàn, hai mắt nhắm nghiền.

- Không!

Không thể kết thúc như thế này. Tại đây. Ngay lúc này. Hai mẹ con còn quá nhiều điều chưa nói với nhau. Cô phải làm cho mẹ tỉnh lại.

Grace ôm mẹ lên tay vỗ về. Lập tức trong đầu cô lại thoáng hiện lên những hình ảnh. Cha, Sidorio, Lorcan, thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng. Lần này có thêm cả Mosh Zu và Shanti. Hình ảnh loáng thoáng từ khuôn mặt này tới khuôn mặt khác, như nhìn một bộ bài đang được xào thật nhanh.

Ôi, không là lúc này. Grace năn nỉ, cô còn phải cứu mẹ, nhưng không ngăn cản được những hình ảnh liên tục thoáng qua. Sau cùng hình ảnh Dexter – cha cô – ngừng lại như một lá bài được chọn ra. Vẫn như trước, ông đang ở trên boong tàu và, dù Connor phủ nhận, sau ông là cột buồm chính, với cánh buồm rộng lớn của Dạ Khúc đang phập phồng tỏa sáng.

Ông dang tay về phía Grace. Cô nhận ra mình đang nhìn sự việc qua góc nhìn của mẹ. Trong ảo ảnh, mẹ cô cũng đang đứng đó, cầm tay Dexter rồi cùng nhau bước qua boong. Mẹ cô quay lại nhìn. Lorcan và người hiến máu của anh – Shanti – cũng đang ở trên boong. Họ mỉm cười, vẫy tay với bà và Dexter. Rồi Sally và Dexter bước vào trong. Grace thấy hành lang quen thuộc với những phòng nhỏ hai bên. Mẹ cô đẩy cửa phòng. Cô sắp thấy cảnh bà chia sẻ máu với cha cô sao? Đây

là một xác nhận bà thật sự là người hiến máu của ông: một sự thật không thể phủ nhận, Dexter Tempest là hải-tặc-ma-cà-rồng.

- Grace!

Tiếng gào của Connor xuyên qua ý thức Grace, nhưng cô vẫn cố bám víu lấy những hình ảnh trong đầu, không để nó tan biến vào đúng lúc này. Rồi cô cảm thấy vòng tay em trai ôm lấy mình, kéo cô ra khỏi mẹ và tiếng nó nói:

 Buông mẹ ra! Grace, chị ôm ghì như vậy làm mẹ đau đó.

Tỉnh lại, Grace thấy mình đang ngồi trên sàn, cách xa Connor. Nó đang ôm bà Sally trong vòng tay.

- Grace, chị đã làm gì mẹ vây?
- Chị? Chị làm gì đâu. Sao em có thể nghĩ là...
- Chị đã ghì chặt đến nỗi làm mẹ bất tỉnh.
- Khi chị trở lại đây mẹ đã như thế rồi. Chị ôm mẹ, như em bây giờ, nhưng ngay khi chị chạm vào mẹ thì những hình ảnh lại hiện ra.

Connor nhăn mặt:

- Em không muốn nghe chuyện này. Grace, chị phải ngừng đụng chạm vào mẹ. Em không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng rõ ràng là không tốt cho mẹ.

Ngập ngừng một lúc, nó trừng trừng nhìn Grace, mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ:

- Grace, chúng ta cần người giúp. Đi tìm Mosh Zu hoặc ai đó... bất kỳ ai. Ngay lập tức!

CHƯƠNG BẢY

Bạn bè và những điều bí mật

Đêm đó, mấy giờ sau khi mẹ bị ngất, Grace ngồi trên băng ghế trước đài phun nước nhỏ, trong vườn khu nhà bếp, kiên nhẫn chờ đợi trong khi Mosh Zu và các phụ tá của ông chăm sóc bà Sally.

Đài phun nước này đã trở thành chốn ưa thích của Grace trong cung thánh – một nơi cô cần mỗi khi cảm thấy đầu óc hoang mang, quá mệt mỏi. Không khí mát mẻ, mùi cỏ dại chung quanh và tiếng nước tí tách như một phép lạ kỳ diệu đối với cô.

Ngay lúc này, bụng cô quặn thắt, đầu óc nóng hổi như lên con sốt. Cô nghĩ tới những gì bà Sally đã nói – và chưa kịp nói. Mẹ cô từng là một người hiến máu. Có thể là người hiến máu của Dexter Tempest – cha cô. Như vậy thì cha cô là một hải-tặc-ma-cà-rồng và chị em cô cũng là ma... Không. Cho đến lúc này, mẹ

cô mới chỉ nói bà từng là một người hiến máu trên tàu *Dạ Khúc.* Cần phải chờ bà xác định.

Grace nghĩ lại những hình ảnh đã hiện ra khi cô tiếp xúc với mẹ. Thật kỳ lạ khi nhìn cảnh sinh hoạt trên *Dạ Khúc* qua mắt mẹ cô, nhìn cha quá trẻ, đẹp trai và thật vô tư lự. Cả Lorcan nữa, dù tất nhiên, ngoại hình anh không thay đổi. Grace nhớ lại ánh mắt mẹ và Lorcan nhìn nhau, khi bà mới hiện ra trong thiền phòng. Rõ ràng họ đã từng là bạn bè thân thiết. Điều này làm cô rất vui, càng cảm thấy gắn bó hơn với hai người cô tha thiết quan tâm.

Nhìn thấy Shanti cũng làm cô bồi hồi. Dù không cảm tình lắm với người hiến máu cũ của Lorcan, nhưng cảm thấy thật buồn khi cô ta bị chết thảm dưới tay một hải-tặc-ma-cà-rồng phản bội.

Khi nghĩ lại về mẹ, Grace run rẩy. Những lời buộc tội của Connor hợp lý không? Thật sự cô đã làm mẹ tổn thương khi gợi lại ký ức xa xưa của bà? Rõ ràng tình trạng sức khỏe của bà quá mong manh. Không bao giờ Grace có ý định làm bà bị yếu hơn. Tuy nhiên, khi chạm vào mẹ và những hình ảnh thoáng hiện trong đầu cô, Grace cảm thấy như bà muốn cô biết những chuyện đó, dù chỉ trong tiềm thức. Dường như bà đang cố thổ lộ với cô toàn bộ câu chuyện về hai chị em.

Đăm đăm nhìn đài nước, Grace mong sao lúc này có ai đó cùng cô chuyện trò. Nhưng là ai?

Connor bảo cần yên tĩnh một mình và đã trở lại phòng của nó.

Thuyền trưởng có thể là một bến yên bình cho cô,

nhưng từ sau khi chữa trị, cô không thấy bóng dáng ông đâu.

Cô đã tìm Lorcan, một người trong số họ cho cô biết anh ta đã tới khu người hiến máu.

Grace nhớ lại, trước đây, những đêm cô đơn như thế này, cô đã tìm đến Johnny Desperado, cùng anh trò chuyện. Bây giờ Johnny đã đi theo lời cám dỗ đầy nham hiểm của Sidorio. Dù đã trở thành một nhân vật không còn tin cậy được nữa, nhưng Johnny từng là người bạn tốt và biết lắng nghe cô tâm sự. Bây giờ ngồi đây, Grace cảm thấy quá cô đơn, tất cả những người thân quen đều vắng mặt.

- Grace!

Thoạt đầu, cô tưởng mình tự gọi mình như một vài lần trước đây.

- Grace!

Nhìn lên, Grace thấy Darcy Flotsam đang đi vòng qua đài nước, tiến lại cô. Nụ cười ấm áp của Darcy như sự đáp ứng cho lời cầu nguyện.

Grace đứng bật dậy, ôm bạn:

- Ôi Darcy! Gặp chị lúc này thật tuyệt vời!
- Ôm lại cô, Darcy cười nói:
- Gặp em chị cũng rất vui.

Grace thoáng ân hận vì đã không nghĩ nhiều tới Darcy – Darcy thân mến – bằng những người khác. Cô hỏi:

- Chị làm gì ngoài này?

- Chắc cũng giống em thôi. Hít thở chút không khí trong lành. Sau những đêm trên boong tàu *Dạ Khúc*, phải ở trong những nơi tù túng thật quá ngột ngạt.
- Ôi Darcy, em mừng quá. Đang ngồi lo lắng về mẹ, rồi lại nghĩ tới những lời Connor nói về em, về cha và thuyền trưởng... Tự nhiên em cảm thấy cô đơn quá.

Nhìn mắt Grace long lanh ướt, Darcy đặt tay lên vai cô và dịu dàng nói:

- Grace, em hết cô đơn rồi, vì đã có chị ở đây. Nào, chị em mình cùng đi dạo nhé.

Khoác tay nhau, Grace và Darcy lẳng lặng ra khỏi vườn. Phía trước họ là bức tường thấp Grace từng ngồi với Johnny Desperado những đêm như đêm nay. Cô lại nghĩ về Johnny – anh chàng Johnny bảnh trai, duyên dáng và bướng bỉnh như trẻ con. Lời chào chia tay của Johnny vang vang trong đầu cô: "Không phải mình không thể tốt, chỉ vì mình làm kẻ xấu giỏi hơn nhiều".

Cô rùng mình nhớ lại lời nói đó. Bây giờ Johnny vẫn ở bên Sidorio? Nếu đúng vậy, anh ta sẽ không thiếu cơ hội trau dồi mặt xấu của mình. Ngay từ đầu Johnny đã là một linh hồn lạc lõng, một thứ quả quá chín trên cành, sẵn sàng cho bàn tay thô bạo của Sidorio vồ lấy.

Tới vách tường bao bọc quanh sân, Darcy hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?
- Một người em đã quen tại đây. Một hải-tặc-ma-càrồng nổi loạn, đi theo Sidorio.

Darcy cười gượng:

- Thật tình thì chị ra đây không chỉ vì tìm chút không

khí mà vì... nghĩ đến một người cũng đã đi theo Sidorio. Đương nhiên là chị đã cố không nghĩ tới nhưng càng cố càng không thể...

Ngồi xuống thành tường, chỉ tay cho Darcy ngồi cùng rồi Grace hỏi:

- Chị đang nói tới Jez, phải không? Anh ta đã làm chị bị tổn thương?
- Đúng vậy, Grace. Chị đã tưởng anh ta là người đó.
   Chị tưởng anh ta là ông Jetsam.

Grace thấy giọt lệ long lanh như ngọc trên khóe mắt Darcy:

- Tại sao lại có người như thế chứ? Tốt thì thật tốt mà xấu thì cũng quá xấu. Tất cả đều là giả dối sao?

Nghĩ lại về Johnny và Jez, Grace lắc đầu:

- Không đâu. Em không nghĩ là Jez lừa dối chị. Em nghĩ anh ta thật sự quan tâm tới chị. Jez muốn chị theo anh ta và đám nổi loạn, đúng không?
  - Đúng. Nhưng chị không thể.
- Tất nhiên, vì nếu chị đi chẳng khác nào phản bội thuyền trưởng. Lòng trung thành của chị không gì thay đổi được. Nhưng Jez thì khác. Darcy, anh ấy yếu đuối hơn chị, không chống lại nổi sự cám dỗ của Sidorio. Nhưng dù sao, Jez vẫn muốn chị đi theo.
  - Đúng vậy, thật ra chính chị đã từ chối theo anh ấy.
- Chính xác. Vì anh ta không đủ tốt để là ông Jetsam của chị. Jez yêu chị, nhưng Darcy, anh ta không đủ tốt để là người yêu của chị. Em tin chắc, sẽ có ngày một ông Jetsam thật sự tìm đến chị.

Darcy tươi cười siết chặt tay Grace:

- Nghe em nói chị cảm thấy khá hơn nhiều. Lần sau, thay vì lang thang một mình trong giá lạnh ẩm ướt, chi sẽ tìm đến em.
  - Quá đúng. Chúng mình là bạn mà, phải không?
- Sao em còn phải hỏi vậy chứ? Nào, nói cho chị biết em đang băn khoăn điều gì.
- Ôi, Darcy. Em và Connor vừa lớn tiếng. Thật ra là chúng em đã cãi nhau. Nó nghĩ là em không nên giao du với chị, Lorcan hoặc bất cứ hải-tặc-ma-cà-rồng nào. Nó bảo như thế là không bình thường... Xin lỗi, em phải nói nguyên văn lời nó là... kỳ quặc.
- Để có bạn tốt thì sao có thể gọi là không bình thường, là kỳ quặc được chứ?
  - Vì chị là một hải-tặc-ma-cà-rồng, em thì không.

Thốt ra mấy lời sau cùng, trong đầu cô thoáng nghĩ: "Hay chính mình cũng là một ma-cà-rồng".

Có nên cho Darcy biết những hình ảnh mình đã thấy không? Không, quá sớm. Tốt hơn là hãy chờ. Vấn đề này quá lớn.

Darcy nói:

- Chị hiểu. Phải gắn bó với đồng loại em hơn. Nhưng nếu em không trách, chị nói thật là điều đó sẽ làm tình bạn thu hẹp lại.
  - Em đồng ý.
- Vậy thì nói đi, tình bạn của chúng ta có quá khác biệt với những cô gái khác không? Ý chị là những cô gái bình thường...

- Đừng nói từ bình thường.
- Được, vậy thì gọi họ là những kẻ không bất tử.
   Những cô gái trên vịnh em từng ở.
- Thật tình, khi còn ở quê nhà, em không có người bạn thân nào. Connor là bạn thân nhất của em. Cho đến khi gặp chị, em chưa hề có người bạn gái thân thiết nào.

Cô mim cười:

- Vì vậy với em, chị là người bạn đặc biệt.
- Như vậy thì có gì là sai trái. Không chỉ chị mà còn thuyền trưởng, Mosh Zu đều là bạn của em. Lorcan nữa.
- Chị không biết Connor đã nói gì về vấn đề của em với Lorcan đầu.

Darcy nhướng mày hỏi. Grace ngập ngừng:

- Em có thể cho chị biết một bí mật không?
- Tất nhiên. Grace, bạn bè thật sự là gì chứ?
- Em đã nói là trước đây chưa hề có người bạn gái nào thân thiết như chị. Em cũng chưa hề có người bạn trai nào đúng nghĩa. Chị hiểu em nói gì chứ?

Darcy gật:

- Chị hiểu. Grace, em đang nói về Lorcan, đúng không?
  - Da.

Cảm thấy nhẹ lòng vì đã nói ra, Grace tiếp:

- Em chỉ muốn biết anh ấy nghĩ gì về mình. Có bao giờ anh ấy nói với chị về chuyện này chưa?

Ngẫm nghĩ một lúc, Darcy nói:

- Lorcan rất kín đáo, không là loại người tâm sự tình cảm của mình một cách dễ dàng đâu, Grace.
- Đúng vậy. Nhưng anh ấy rất tốt với em, luôn bảo
   vệ em. Có thể nói là anh ấy rất quan tâm tới em.
- Điều đó thì đã rõ, nhưng có thể Lorcan không hoàn toàn quan tâm tới em theo cách em mong muốn.

Grace nhíu mày:

- Ý chị là anh ấy chỉ muốn là bạn em thôi?
- Có thể. Grace, chị không có câu trả lời chắc chắn cho câu hỏi này. Nhưng chị nghĩ em phải vô cùng thận trọng. Em nói chưa từng có bạn trai, bây giờ em để mắt tới một...
- Cứ nói đi. Chị định nói là em để mắt tới một hảitặc-ma-cà-rồng, đúng không? Vậy là, em là bạn chị thì được, nhưng có cảm tình với Lorcan lại không được?

Trong đầu Grace vang lên thúc giục, Nói đi. Cho cô ta biết mi rất có thể cũng là ma-cà-rồng. Thủ xem mọi chuyện có thay đổi không? Nhưng không hiểu sao Grace không thể nói được.

Lắc đầu, Darcy bình tĩnh nói:

- Grace, chị đang định nói là em lại nhắm tới một thách thức. Lorcan Furey rất... phức tạp. Chị nghĩ em nên tìm hiểu kỹ hơn. Dù sao, bây giờ là lúc nhiều điều đang xảy ra. Với sự điều trị của thuyền trưởng và việc Sally trở lại...
  - Mẹ em trở lại liên quan gì tới Lorcan?

Darcy tránh ánh mắt Grace, dù chỉ thoáng qua nhưng đủ cho cô thấy là Darcy đang che giấu điều gì đó.

- Darcy, việc mẹ em trở lại liên quan gì tới Lorcan?

Những hình ảnh lại thoáng hiện trong đầu cô. Ánh mắt mẹ cô và Lorcan nhìn nhau lần đầu gặp mặt trong thiền phòng và hình ảnh Lorcan tươi cười vẫy tay với mẹ cô trên boong tàu *Dạ Khúc*.

Darcy quay lại nhìn Grace:

- Ý chị là vì mẹ con em, vì tất cả chúng ta. Grace, Sally là mẹ em. Điều quan trọng bây giờ là hãy dành thời gian để tìm hiểu mẹ trong khi còn có thể. Chị không cố ý làm em hoảng sợ đâu. Như đã nói, chị là bạn em. Vì vậy chị phải nói em nên tập trung vào Sally chứ không là Lorcan.

Grace gật đầu nhưng vẫn cảm thấy Darcy có điều gì đó giấu cô.

- Em đi tìm Mosh Zu đây. Có lẽ bây giờ ông ấy cho em vào gặp mẹ được rồi. Em cần hỗ trợ tinh thần, chị đi cùng em không?

Đứng dậy, Darcy cười nói:

- Được quá đi chứ.

Rồi cùng Grace tiến qua sân, qua cánh cửa nặng nề, bước vào Hành Lang Ánh Sáng, tới Hành Lang Thải Hồi và rồi là Hành Lang Ruy-băng. Ngay lúc đó, phía trước có tiếng gọi:

- Grace.
- Connor!

Grace ngạc nhiên thấy em trai vừa hấp tấp tiến lại vừa hỏi:

- Chị ở đâu vậy? Em tìm chị khắp nơi.

Vẻ khẩn trương của nó làm cô sợ:

- Chuyện gì vậy? Em nghe tin gì về mẹ hả?

Connor lắc đầu. Đến lúc đó cô mới nhận ra nó xách túi hành lý. Connor chưa lên tiếng cô đã biết nó sắp nói gì.

 - Em sẽ đi khỏi đây. Mấy giờ qua em đã suy nghĩ kỹ rồi. Em tìm chị để chào tạm biệt.

CHƯƠNG TÁM

Những hành trình

- Em bỏ đi vào lúc này sao?!

Grace không tin nổi Connor giáng cho cô một đòn choáng váng như vậy. Hoặc đúng hơn, cô *nên* tin là như vậy và, thế nào đó, nó làm cho mọi chuyện tệ hại hơn. Buồn rầu nghĩ lại đêm thuyền đắm, Grace lại như cảm thấy dông bão tách rời hai chị em cô. Nó như là một quá trình cứ lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Trong khi đầu óc Grace rối bời, Connor điềm tĩnh gật đầu, mỉm cười. Nụ cười của nó thật sự thoải mái.

Grace cố giữ bình tĩnh khi một bàn tay đặt lên vai và tiếng Darcy nói:

 Để hai chị em nói chuyện. Grace, nếu cần gặp, em cứ tới phòng chị. Connor, rất vui gặp lại cậu.

Bước chân đi, nhưng Darcy bỗng ngoái lại nói:

Ö, không phải lo cho chị cậu. Bạn bè kỳ quặc của
 Grace sẽ chăm sóc cô ấy.

Dứt lời, Darcy quay đi. Tiếng gót giày giận dữ nện mạnh trên sàn đá.

Há hốc miệng, Connor nhìn theo, rồi quay lại Grace:

- Chị $k \hat{e}$ với cô ta? Chị cho cô ta biết những gì em nói hả? Chị mất trí sao?
- Không Connor, chị không mất trí. Em mới là người mất trí. Sau cùng thì em đã gặp mẹ và ngay khi mẹ bị ngất, tình trạng rất nguy kịch, thì em đi ngủ, rồi thu dọn hành lý, rồi quyết định đây là thời khắc hoàn hảo để rút lui.

Connor thở dài:

- Em không chịu nổi.
- Không chịu nổi cái gì? Chị hả?

Connor gật đầu.

- Chị. Chẳng hạn như lúc này. Đúng, một phần là chị.
- Nói tiếp đi. Còn gì nữa?
- Những gì chị nói. Những gì chị muốn em tin. Tin... Sally là mẹ chúng ta.
  - Bà là mẹ chúng ta. Đó là sự thật.
  - Bà chỉ là một hồn ma. Có thể...
- Connor, bà là mẹ chúng ta. Đừng bám víu vào những gì em không hiểu nữa, mà phải học cách chấp nhận sự thật.
- Không. *Chị* mới là người phải ngừng chấp nhận những điều không thể nào tin nổi đi. Toàn là chuyện điên rồ.
  - Em đừng bảo thủ như thế nữa.

Connor cười chua chát:

- Bảo thủ? Về chuyện gì? Chuyện mẹ là hồn ma đi nhờ quanh đại dương trong cái bụng của ông thuyền trưởng? Hay chuyện cha là hải-tặc-ma-cà-rồng và chị, em, mẹ sẽ làm thành một gia đình ma-cà-rồng hạnh phúc? Đó là những gì chị muốn em tin, đúng không?
- Chị muốn em chấp nhận đó là điều có khả năng xảy ra.
  - Không thể xảy ra.
  - Sao không? Vì điều đó làm em sợ à?
- Không đúng, mà vì nó vô lý. Thử nghĩ đi, Grace. Nếu chị tin chắc cha là hải-tặc-ma-cà-rồng thì sao cha lại chết? *Hải-tặc-ma-cà-rồng không chết!*

Những lời nói của Connor làm Grace sững sờ. Cô đã không nghĩ đến chuyện này. Nếu Dexter Tempest là hải-tặc-ma-cà-rồng, ông cũng sẽ bất tử như những hải-tặc-ma-cà-rồng khác chứ. Sao ông có thể chết được? Hải-tặc-ma-cà-rồng có thể chết không? Và nếu... nếu... Dexter Tempest đã không chết thì sao? Có thể cái chết của ông không là thật. Có thể đó là bí mật Sally sẽ nói với cô khi bà hồi tỉnh.

Hoặc, Grace buồn rầu nghĩ, Connor có lý? Mình tự ràng buộc vào những nút thắt điên rồ này, chỉ vì không muốn chấp nhận sự thật? Sự thật là cha đã chết. Chết quá trẻ vì trụy tim. Sự thật rằng, mình là một đứa con gái tình cờ giao du với hải-tặc-ma-cà-rồng.

Nhìn lên, cô thấy mặt Connor không còn vẻ phẫn nộ nữa. Cô cũng vậy, không còn cảm thấy chút giận

hòn nào. Nó lại là em trai cô – đứa em yêu quí. Cô chỉ còn cảm thấy buồn là nó lại sắp xa cô.

Grace thở dài:

- Chị phải nói gì để em ở lại? Chỉ đêm nay thôi. Nếu chị bảo là chị cần có em ở đây, em ở lại không?

Đắn đo một lúc rồi Connor lắc đầu:

- Nếu tin chị thật sự cần em, em sẽ ở lại. Đó là lý do duy nhất. Nhưng chị *không* cần em, Grace. Đã nhiều lần chị chứng tỏ chị mạnh mẽ đến thế nào. Hơn nữa, ở đây chị không cô đơn. Xin lỗi vì những gì em đã nói trước kia. Thật ra, ở đây chị có bạn tốt. Darcy, Lorcan, thuyền trưởng...
- Từ sau lễ điều trị, chị chưa gặp thuyền trưởng, không biết ông ta đang ở đâu...

Thả túi hành lý xuống sàn, Connor đặt tay lên vai Grace, rồi nhìn sâu vào mắt cô, nói:

- Gracie, em cần chị biết một điều. Em thương yêu chị nhiều hơn những gì có thể nói thành lời. Xa chị, không ngày nào em không nghĩ, không lo lắng cho chị và chỉ cầu mong sao chị được hạnh phúc.

Mấy lời nói đó làm cô xúc động bàng hoàng, vì chưa bao giờ Connor cởi mở, thốt ra những lời như thế với cô.

Nước mắt cô giàn giụa khi nghe Connor tiếp tục:

- Nhưng em không thể ở lại đây cùng chị. Em phải trở lại với thế giới thực. Cái thế giới mà em biết. Một thế giới tràn đầy sự sống và ánh sáng và phiêu lưu và...
  - Nguy hiểm.
  - Đúng, kể cả nguy hiểm. Nhưng có người đã nói

với em: những hành trình đầy thử thách mới đáng nhớ trong đời.

Mắt rực sáng, Connor nhớ lại chính xác từng câu:

 Những hành trình làm rách bươm quần áo, đầu óc bấn loạn và tâm hồn rúng động.

Grace nhíu mày:

- Nghe như giọng điệu Cheng Li. Em đi tìm Cheng Li và sẽ gia nhập thủy thủ đoàn của cô ấy, phải không?
- Nếu thu nhận em, cô ấy sẽ có được một cướp biển thần đồng.
  - Em là vậy sao?
- Vì em, hãy cố vui lên, Grace. Em nghĩ là sẽ tìm ra hành trình của đời mình.

Grace nhìn vào đôi mắt màu xanh lục giống hệt mắt cô:

- Được thôi. Nhưng chị nghĩ mình cũng đã tìm ra hành trình cho mình. Vì chị, cố vui lên nhé.

Một lần nữa, hai chị em lại nhìn nhau chằm chằm. Rồi Connor vòng tay ôm chị:

- Được, em sẽ vui. Tất nhiên là sẽ vui. Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau. Không biết là bao giờ và tại đâu, nhưng như vậy càng thú vị, đúng không?

Nghe Connor và nhìn vẻ mặt đầy lạc quan của nó, Grace cũng cảm thấy lạc quan theo. Khoác túi hành lý lên vai, Connor nói:

- Tốt nhất là không nên kéo dài giây phút này nữa.
- Chị tiễn em tới cổng.

Nó định cản lại, nhưng rồi gật đầu, đưa tay cho chị khoác. Grace có cảm giác yên tâm và cô nhớ lại vòng tay của cha.

Ra khỏi cổng sắt, trước khi theo đường mòn xuống núi, Connor căn dặn:

- Gracie, bảo trọng nhé!

Grace đứng bơ vơ, buồn rầu nhìn em ra đi khi người gác khép lại hai cánh cổng. Trong đầu cô vang lên lời em nói: "Chị em mình sẽ sớm gặp lại nhau". Điều đó có xảy ra không? Và nếu gặp lại, hố sâu ngăn cách giữa hai chị em có rộng hơn, khó khăn hơn? Sao cô cứ tự làm khổ mình? Sao cô cứ lo sợ ngóng về tương lai? Sao cô không chịu bằng lòng với hiện tại ở đây, ngay lúc này? Connor vui với mục đích chọn một hướng đi trong đời nó. Nó cũng đã nói rõ tình cảm dành cho chị. Nhưng cô vẫn không chịu nổi cảm giác hai chị em phải rời xa nhau. Từ không gian thoáng đãng sáng sủa bước vào, Hành Lang Ánh Sáng có vẻ tối tăm, tù túng. Thình lình Grace cảm thấy cô đơn hơn bao giờ hết. Lo lắng nghĩ đến mẹ, cô quyết định không chờ thêm nữa, đi tìm Mosh Zu để hỏi thăm tình trạng của bà.

Vừa qua khỏi phòng giải trí, cô nghe tiếng bước chân đang tiến tới. Khi rẽ qua một góc hành lang, Grace đụng đầu Lorcan đang rảo bước lại, ngược chiều với cô. Grace mừng rỡ reo lên:

- Lorcan!
- Grace, anh tìm em khắp nơi. Em ở đâu vậy?
- Ra ngoài với Darcy và Connor. Họ nói là anh đã tới khu người hiến máu.

- Đúng, nhưng anh trở lại ngay khi nghe Sally bị hôn mê.

Grace hồi hộp hỏi:

- Anh phụ với Mosh Zu để điều trị cho bà à? Mẹ em sao rồi? Bây giờ em gặp được chưa?
- Đó là lý do anh đi tìm em. Tới nói chuyện với Mosh Zu ngay đi.
- Lorcan, anh đang làm em lo sợ đó. Có gì không ổn sao?
- Cứ đi với anh. Em cần phải nói chuyện với Mosh
   Zu. Ngay bây giờ.

Lorcan nắm chặt tay Grace, kéo đi. Cô kêu lên:

- Anh làm em đau đấy.
- Xin lỗi. Anh không muốn mất thời gian.
- Sao anh không cho em biết chuyện gì đang xảy ra?
- Tốt nhất là hãy gặp Mosh Zu đã.

Mosh Zu đang chờ ngay cửa phòng. Sau khi Lorcan đóng chặt cửa lại và cả ba ngồi xuống đệm giữa phòng, ông ta nghiêm nghị nói với Grace:

- Tôi cần chuẩn bị tinh thần cho cô.

Lạnh toát người vì lo sợ, Grace hỏi:

- Chuẩn bị tinh thần? Để làm gì ạ? Mẹ tôi...

Mosh Zu lắc đầu, mim cười:

- Không có gì đâu, Grace. Sally đã ổn. Đang ngủ trong phòng. Lát nữa chúng ta sẽ tới đó.
- Tôi không hiểu. Nếu mẹ tôi không sao, ông cần chuẩn bị tinh thần tôi về việc gì?

Đôi mắt đen của Mosh Zu đăm đăm nhìn Grace:

- Những linh hồn khác cũng được thuyền trưởng cưu mang đang bắt đầu tan biến. Mặc dù tôi đã hết sức cố gắng nhưng vẫn chưa có thể thay đổi được tình hình này.
  - Khủng khiếp quá!
- Khủng khiếp thật. Nhưng lý do vì sao các linh hồn đó đi cùng thuyền trưởng? Vì sao ông cứu vớt họ? Họ bị đau khổ dằn vặt vì hối hận. Điều tôi muốn làm là giải thoát họ khỏi sự đau khổ đó, cho họ được thảnh thơi ra đi.

Sau cùng Grace đã hiểu. Cô hỏi:

- Mẹ tôi cũng bị dần vặt đau khổ?

Vẫn không rời mắt khỏi cô, Mosh Zu nói:

- Nói thế này thì chính xác hơn: bà ấy còn những việc chưa hoàn tất. Tôi tin rằng, ngay sau khi làm xong việc đó, bà ấy cũng sẽ ra đi. Bỏ lại chị em cô là điều không dễ dàng đối với Sally, cũng như cô sẽ rất khó chấp nhận chuyện đó. Nhưng hãy để mẹ cô hoan hỉ lên đường trong hành trình cuối cùng này.
  - Thời gian của mẹ tôi còn được bao lâu nữa?
  - Tôi không biết.
- Không có cách nào để bà vượt qua, trở thành một người sống sao?

Mosh Zu lắc đầu:

- Tôi rất tiếc, Grace. Biết là cô trông chờ một câu trả lời dứt khoát, nhưng tôi không thể.

Bàng hoàng, run rấy, nhưng Grace hít sâu một hơi.

Cô cần phải mạnh mẽ và không để mất thêm thời gian nữa.

- Bây giờ tôi gặp mẹ được chưa?
   Mình cười, Mosh Zu tiến tới cửa:
- Được rồi. Để tôi đưa cô đi.

Sally đang nằm ngủ trên giường. Trông bà vẫn còn rất yếu. Grace dừng tại ngưỡng cửa, đầu óc còn hoang mang vì những lời nói của Mosh Zu, nhưng không muốn mẹ thấy vẻ lo lắng của mình. Không thể để mẹ thêm dằn vặt khổ đau.

Đặt tay lên vai Grace, Mosh Zu đẩy nhẹ cô vào phòng, mỉm cười và nói:

- Sao không ngồi bên Sally? Tôi tin chắc, khi tỉnh dậy, thấy cô bà ấy sẽ rất vui mừng.

Gật đầu, Grace cố đi thật nhẹ tới giường, để không làm mẹ thức giấc. Đứng bên ghế, cô nhìn xuống bà. Trong ánh nến dịu dàng, mẹ cô trông hoàn toàn thanh thản. Bà cựa mình dưới lớp chăn, một bàn tay duỗi trên khăn phủ giường. Dường như, kể cả trong giấc ngủ mẹ cũng muốn với tới cô.

Một cách vô thức, Grace vươn tay tới. Nhưng mấy ngón tay hai mẹ con vừa lùa vào nhau, cô nhận ra ngay là mình đã sai lầm. Đầu đau nhói đến mức Grace định rụt tay lại. Nhưng rồi cô nghĩ: "Mình phải vượt qua chuyện này". Vì không biết thời gian của hai mẹ con còn được bao lâu. Liệu sức khỏe của bà còn đủ để tiếp tục kể hết chuyện về mình không? Nhưng bằng cách này, trong khi Sally đang ngủ, Grace có thể phát hiện

thêm về quá khứ của bà, và may ra có thể giúp giảm gánh nặng cho mẹ. Cô nắm chặt tay mẹ, chò cơn đau đầu qua đi. Rồi như những lần trước, ảo ảnh đưa cô trở lại tàu *Dạ Khúc*.

Lần này, cô đang nhìn thẳng vào mặt bà Sally. Rồi nhận ra là đang nhìn sự việc qua thị giác của bà, như nhìn vào một tấm gương. Trong gương cô thấy cả Darcy. Cô cười với chính mình khi nhìn Darcy lăng xăng chải chuốt mái tóc của mẹ cô. Nhưng hình ảnh này không là đêm ngoài boong, mà là trong phòng. Có vẻ như Sally đang chuẩn bị dự Tiệc Đêm.

Grace nghe Darcy ghé tai mẹ nói: "Nhìn cô đẹp lắm, Sally. Anh ta quá hạnh phúc có được cô là người hiến máu. Đừng lo, mọi chuyện sẽ tốt đẹp mà".

Cô thấy mặt mẹ trong gương cố nở nụ cười tự tin. Chắc hẳn đây là tiệc đêm đầu tiên của bà, và mặc dù cặp đôi với Dexter nhưng bà chưa biết gì về ông. Grace không biết đời mẹ trước khi tham gia làm người hiến máu ra sao, nhưng chắc bà đã trải qua chặng đường rất khó khăn, dẫn tới việc trở thành người hiến máu.

Sally đứng dậy, vuốt váy áo dạ tiệc. Chắc chắn đây là bộ váy từ tủ áo "bao la" của Darcy. Trông bà rất xinh, rất ngây tho.

Darcy nói: "Tôi đã nói là sẽ làm cô trông như công chúa trong cổ tích mà".

Hình ảnh chuyển động rồi Grace thấy bà đang ở khoang dưới, nơi tổ chức dạ tiệc. Cô vẫn đang nhìn qua thị giác của mẹ khi bà ngồi xuống, giữa hai người hiến máu khác, chờ các bạn ghép cặp hải-tặc-ma-cà-rồng. Cô

nghe tiếng nhạc gõ kỳ lạ vang lên, rồi các hải-tặc-macà-rồng bước vào phòng.

Grace nhìn họ đi thành hàng, nôn nóng chờ thấy Dexter. Đây sẽ là bằng chứng xác thực chứng minh cha cô đích thị là hải-tặc-ma-cà-rồng. Trong ảo ảnh trước, cô nhận ngay ra cha, dù ông trẻ và hơi thon chắc hơn. Cô nôn nao thắc mắc, không biết cha như thế nào trong bộ trang phục dạ tiệc sang trọng. Qua mắt bà Sally, cô thấy Lorcan bước vào phòng, mim cười với cô, rồi ngồi đối diện Shanti. Rồi cô thấy Sidorio tiến vào, tiếp theo là thuyền trưởng. Cánh cửa đóng lại sau họ.

Lạ thật, Grace nghĩ, sao cô không thấy cha? Giữa phòng vẫn còn một nhóm hải-tặc-ma-cà-rồng. Có lẽ cha cô đang ở trong nhóm họ.

Rồi nhóm đó bắt đầu tản mát, các hải-tặc-ma-cà-rồng tiến tới ghế ngồi, chỉ ghế đối diện Sally vẫn còn bỏ trống.

Sally nhìn suốt dọc bàn và thấy Shanti mim cười nháy mắt với mình. Khi quay lại, cô thấy ghế trước mặt đã có người ngồi. Ma-cà-rồng cặp đôi đã tới.

Tim Grace đập thình thình khi Sally hướng mắt từ cổ tay áo sơ mi lên áo vét, qua vai tới cổ và sau cùng tới mặt người đó. Dù đó là một khuôn mặt quen thuộc, nhưng không là mặt của người cô mong chờ hay muốn thấy.

Hải-tặc-ma-cà-rồng cười với cô: "Thì ra cô là người hiến máu mới của tôi. Hơi lạ hả?"

Grace lạnh toát người. Qua mắt Sally, không thể lầm lẫn nổi, cô thấy mặt Sidorio.

CHƯƠNG CHÍN

Những lá bài

Một đêm khác. Một thị trấn duyên hải khác. Một bãi biển khác.

Hai phụ nữ đứng trên vách đá, nhìn ra biển. Một cô mặc váy ngắn, đi đôi giày bốt da cao. Cô kia mặc áo lót bó sát, chân cuốn xà-cạp. Cả hai đều đeo kính râm rất lớn, rất sâm màu.

Cô thứ nhất, chỉ tay về con tàu giam tù đang quay mũi vào bờ, nói:

- Nhìn kìa, mình nghĩ tàu của chúng ta đã tới.
- Đúng tín hiệu rồi. Chúng ta đi gặp mấy chàng trai chứ?

Hai cô đứng nhìn các hải-tặc-ma-cà-rồng đang tiến vào bờ. Giống hệt hai đêm trước. Con tàu thả neo thật xa bãi, một số thủy thủ dùng ván lướt, một số bơi vào bờ. Ôn ào. Náo loạn. Tất cả đều đang đói, sẵn sàng dự tiệc.

Camille hỏi:

- Jessamy, cho mình mượn ống nhòm, được không?
- Tất nhiên.

Jessamy trao ống nhòm cho Camille. Cô ta nâng lên mắt, quan sát những hàng ngũ đang tập hợp trên cát, rồi tủm tỉm cười:

- Hai anh bạn đặc biệt của chúng ta kia rồi. Mình đang mong gặp lại cả hai. Bạn không mong hả?
  - Ö, mong chứ. Mỗi đêm lại hồi hộp như gặp lần đầu.
     Hai cô cùng cười lớn.

Chờ Sidorio ra lệnh xong và thủy thủ đoàn chạy vào thị trấn cướp phá, rồi hai cô loanh quanh gần mé nước. Camille nói:

- Trông chúng có vẻ đói kinh khủng hả?
- Đói là chắc rồi. Nhưng mình đoán, đêm nay chúng lại bị thất vọng thôi.
- Đi thôi. Johnny và Stukeley kìa. Chúng mình tới tự giới thiệu với hai chàng đi.

Đêm nay Stukeley nhìn thấy hai cô trước Johnny.

- Chào hai tiểu thư.

Jessamy đưa tay lên nhưng không nói gì, cùng Camille tiếp tục tiến lại.

Stukeley hỏi:

- Định đi đâu mà hai cô ăn mặc như thế này?
- Camille nói:
- Đi tìm trò gì vui vui một chút.

Johnny nói ngay:

- Tới đúng chỗ rồi. Vui là tên mình.
- Thât hả?

Johnny toét miệng cười:

- Thật ra tên tôi là Johnny. Johnny Desperado. Còn cô là...
  - Camille.

Johnny cầm bàn tay Camille đưa ra, đưa lên hôn:

- Hân hạnh được biết cô, Camille. Sao cả hai đều đeo kính râm vào giữa đêm thế này?

Camille quay lại nhìn Jessamy rồi cả hai đồng thanh trả lời:

- Thời trang mà, anh yêu.

Cả giờ sau bộ tứ trở lại bờ biển. Johnny cảm thấy choáng váng sau bữa tiệc. Anh thấy tình trạng Stukeley cũng giống mình.

Stukeley lại sững sở khi nhìn hình tim xăm bên mắt phải Jessamy:

- Chúng ta nên gặp lại nhau để dự tiệc nữa.

Jessamy mim cười:

- Phải, có lẽ nên như vậy.

Camille lên tiếng:

- Còn bây giờ chúng tôi phải đi rồi.
- Hai cô đến từ một con tàu, đúng không? Tên tàu
   là gì? Neo ở đâu?

Jessamy liếc Camille cảnh giác. Camille nhún vai, ghé tai bạn thì thầm:

- Không thành vấn đề. Họ chẳng nhớ gì đâu.
   Jessamy nói:
- Thật tình là chúng tôi phải đi ngay.

Thấy Stukeley tiu nghỉu, cô tiến tới ôm anh ta từ biệt. Camille cũng vòng tay ôm Johnny. Khi hai cô gái lùi lại, hai chàng trai đờ đẫn ngã lăn xuống mặt cát, mắt nhắm lại.

Camille nói:

- Trông dễ thương quá.
- Ùa, giống hai chú cún ngủ say.

Lấy từ túi quần ra một lá bài, Camille đưa lên hôn, in dấu son môi lên mặt cây bài bồi cơ. Rồi cô thả lá bài rơi xuống ngực Johnny.

- Chắc thuyền trưởng không phản đối đâu há?
   Jessamy lắc đầu:
- Thuyền tưởng luôn khuyến khích chúng ta hành động một cách ngẫu hứng mà.

Vừa nói cô cũng vừa lấy từ túi áo ra một lá bài đưa lên môi hôn, rồi cúi xuống lùa vào mấy ngón tay Stukeley.

Camille khúc khích cười, kéo Jessamy đứng dậy:

- Đi thôi. Trở lại tàu báo cáo mọi việc với thuyền trưởng nữa chứ.

Tỉnh dậy trước, Johnny vừa ngáp vừa nhìn quanh. Anh ngồi dậy, một lúc sau mới nhận ra mình đang ở đâu.

Một thứ phất phơ bay khỏi ngực. Lúc đầu Johnny

tưởng là bướm đêm, nhưng nhìn xuống, anh thấy đó là một lá bài nằm úp trên cát. Lật lên, anh nâng lá bài dưới ánh sáng trăng. Không giống những lá bài anh từng thấy. Đây là lá bồi cơ, nhưng hình tim lại màu đen. Vết son môi in trên mặt bài cũng màu đen. Lá bài này từ đâu tới? Có nghĩa gì?

Stukeley trở mình. Johnny thấy trong tay anh ta cũng có một lá bài. Chuyện gì đã xảy ra? Sao anh không nhớ gì hết... Hình như tiệc máu mới đây đã gây ra hội chứng quên.

Stukeley ngồi dậy, nói:

- Đã quá! Chưa bao giờ mình làm một giấc ngon như vậy. Ngủ thật sâu, êm ru.
  - Mình cũng thế.
  - Vậy thì sao cậu lại nhăn nhó vậy?
  - Trong tay cậu có gì đó, hermano?

Stukeley nhìn xuống:

- Tay mình? Một lá bài. Cây già cơ nhưng... màu đen. Chưa từng là tay ghiền bài bạc, nhưng mình biết tim không thể là màu đen, đúng không?

Johnny lắc đầu:

- Tim không thể màu đen được.
- Chúng mình lấy mấy lá bài này ở đâu?
- Không biết. Mình chỉ nhớ hai đứa chạy qua bãi biển này. Còn cậu?
  - Cũng giống vậy thôi.

Thình lình một âm thanh vang lên chói lói.

Nhảy bật dậy, Stukeley la lớn:

- Còi tàu.
- Nhổ neo rồi sao? Không có chúng mình, sao lại nhổ neo?
- Mau! Có gì không ổn rồi. Trở lại *Thuyền Trưởng* Máu ngay.

Kẻ Lang Thang là con tàu nhỏ hơn Thuyền Trưởng Máu. Nhưng mỗi tàu đều có lợi thế riêng. Một bên thì tốc độ, một bên thì dễ ẩn mình trong bóng tối của vịnh nhỏ. Hơn nữa, Lola Lockwood còn phù phép ra một màn sương mù để không kẻ tọc mạch nào dòm ngó được, nhưng cô thì vẫn có thể nhìn qua màn sương.

Cô đứng trong phòng, viễn vọng kính hướng ra biển. Có tiếng gõ cửa. Vuốt lại xống áo, nữ thuyền trưởng lên tiếng:

- Vào đi.

Marianne và Angelika bước vào, theo sau là Jessamy và Camille. Bốn cô cầm bốn chai rượu và năm cái ly.

Marianne nói:

- Chúng tôi nghĩ thuyền trưởng chắc muốn nếm thử sản phẩm mới thu hoạch này.
  - Nhất định rồi. Cưng rót cho ta được chứ?

Marianne gật, rồi cùng Angelika rót chất lỏng từ chai đầu tiên ra, một lượng nhỏ đều mỗi ly.

Jessamy và Camille bước lên. Quí cô Lockwood hỏi:

- Lại một đêm thành công nữa à?

Jessamy gật đầu:

- Gần như quá dễ.
- Các cưng yên tâm đi. Ta đã có những kế hoạch hiệu quả hơn nhiều. Nào, cho ta biết tàu *Thuyền Trưởng Máu* sắp tới đâu.

Camille trả lời:

- Theo nguồn tin của chúng tôi thì...

Còi tàu vang lên lần thứ hai và cũng là lần cuối khi Stukeley và Johnny nhảy xuống boong. Cả hai đều biết đó là hồi còi báo hiệu tiệc máu đã kết thúc, các hải-tặc-ma-cà-rồng phải trở lại tàu ngay.

Tất cả thủy thủ trên boong đều có vẻ bồn chồn như đang lên con sốt. Đây không là tình trạng bình thường sau tiệc máu. Thường thường, họ nằm lăn trên sàn tàu hoặc trong phòng.

Stukeley bảo Johnny:

- Có gì không ổn rồi.
- Thuyền trưởng đâu?

Stukeley nhìn quanh:

- Không biết. Nhưng hy vọng ông ta không biết chúng ta về trễ.

Lầm! Thuyền trưởng đang theo dõi họ từ trên đài quan sát, rồi leo qua lan can, phóng thẳng xuống kế bên Johnny và Stukeley.

Giọng đầy vẻ nham hiểm, Sidorio nói:

- May là hai ngươi đã về kịp.

Stukeley bối rối:

- Xin chào thuyền trưởng.
- Lại về trễ. Hai ngươi đã đi đâu.
- Từ bờ biển chúng tôi đã đi dự tiệc giống như mọi người.

Nhìn trừng trừng Stukeley, Sidorio hỏi:

- Nói đi, tìm được gì để tiệc tùng không?

Cả hai im lặng. Tiếng Sidorio vang vang khắp boong:

- Sao?

Johnny lắp bắp:

- Hình như có.
- Hình như hả, Stetson? Hình như là sao?

Giọng Johnny run run:

- Chỉ là...

Stukeley vội nói:

- Tôi xin lỗi, thưa thuyền trưởng. Nhưng quả tình là không nhớ nổi. Có lẽ chúng tôi đã dùng quá nhiều máu hoặc là...

Mắt rực lửa, Sidorio nhìn từ Stukeley tới Johnny:

- Ta quá chán ngán nhìn hai ngươi mặt thờ thẫn, lảo đảo trở lại tàu sau tất cả mọi người mấy tiếng đồng hồ. Hai ngươi không nhớ nhiệm vụ là phụ tá của ta sao?

Stukeley nói:

- Xin lỗi thuyền trưởng.

Johnny gục đầu:

- Dạ nhớ.

- Hai ngươi nói là đêm qua, và cả đêm trước nữa, không nhớ đã tới đâu, đã làm gì. Không nhớ thật hay đã nói dối ta?

Hắn lắc đầu:

- Mà nói dối ta là có lỗi. Lỗi quá lớn.

Johnny vội nói:

- Chúng tôi không dám nói dối.

Stukeley nhăn nhó:

- Có chuyện gì đó lạ lùng đang xảy ra...

Nhìn khắp boong, anh nói tiếp:

- Thuyền trưởng, thủy thủ đoàn đã xảy ra chuyện gì? Trông họ không có vẻ đã được dự tiệc đêm nay.

Sidorio quát lên:

 Đúng vậy. Họ không được tiệc tùng gì hết. Những kẻ khác đã tới thi trấn đó trước họ rồi.

Stukeley bối rối:

- Những kẻ khác? Ý thuyền trưởng là sao?
- Hai ngươi đi theo ta sẽ biết.

* * *

Khi vào phòng thuyền trưởng, Johnny tiến thẳng lại bàn phủ đầy những lá bài. Tất cả đều là lá cơ và tất cả hình tim đều màu đen. Anh nói với Stukeley:

- Nhìn này, giống như...

Thoáng gặp ánh mắt cảnh giác của bạn, Johnny im bặt. Stukeley quay lại hỏi thuyền trưởng:

- Những lá bài này là sao? Từ đâu tới?
- Đêm nay chúng ta đã tìm thấy chúng trong thị trấn. Đường phố đầy xác chết. Mỗi xác là một lá bài.

Stukeley tiến gần lại bàn. Những lá bài này giống hệt các lá bài đã nằm trong túi anh và Johnny một cách bí ẩn. Chỉ khác một điều: thay vì dấu son môi màu đen, những lá bài này lem nhem dính máu.

Stukeley chọt hiểu:

- Có một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng khác! Ý thuyền trưởng là vậy, đúng không? Một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng khác đã tiến vào thị trấn trước chúng ta.

Sidorio gật:

- Đây là lần thứ ba rồi. Thủy đoàn của ta đang bị đói. Càng đói càng khó kiểm soát. Trừ hai ngươi. Có vẻ như hai ngươi đã tìm được máu ở đâu đó, nhưng dường như không nhớ.

Hắn nhìn hai trung úy đầy nghi hoặc.

Lom lom nhìn những lá bài dính máu, rồi Stukeley ngước lên thuyền trưởng:

- Không phải chúng tôi. Cũng không giống hành động của tàu *Dạ Khúc*. Trừ khi họ đã hoàn toàn thay đổi cung cách hành động.

Sidorio lắc đầu:

- Việc này không liên quan gì tới *Dạ Khúc*. Một tàu hải tặc mà cà rồng mới đã xuất hiện trên biển. Có thể chúng đang giở trò trêu chọc chúng ta, bằng cách đoán trước điểm chúng ta sắp tới, để qua mặt...

Stukeley nhíu mày:

- Có lẽ chúng không đoán, mà đã moi móc thông tin...
- Ý mi định nói gì?

Một hành động liều lĩnh, nhưng Stukeley đã quyết định. Anh rút từ túi ra lá bài, rồi gật đầu ra hiệu cho Johnny làm theo. Cả hai cùng đặt hai lá bài lên bàn.

Stukeley nói:

- Khi tỉnh lại trên bờ biển, chúng tôi đã tìm thấy trong người mình. Thuyền trưởng có nghĩ là sự trùng hợp ngẫu nhiên không?

Johnny gật đầu:

Chắc có kẻ moi móc tin tức từ chúng tôi, rồi cho
 chúng tôi uống thuốc mê để không còn nhớ gì nữa.

Sidorio nhướng mày:

- Rất có thể là như vậy.

Stukeley phân trần:

- Thuyền trưởng, xin ông hiểu là cả tôi và Johnny đều không chủ tâm làm hại hoạt động của tàu mình. Chúng tôi hết lòng phục vụ dưới quyền ông. Đúng không, Johnny?

Johnny gật đầu. Rồi cả hai im lặng chờ thuyền trưởng lên tiếng.

Sau cùng Sidorio nói:

- Không sao. Ta nghĩ là đã hiểu chuyện gì đang xảy ra. Có kẻ đang giỡn mặt chúng ta. Một tàu mới đang tìm cách thống trị đại dương. Tốt, chúng đã được hài lòng rồi, nhưng đêm nay trò đó sẽ kết thúc.

Sidorio nện mạnh nắm tay xuống bàn. Tiếng gỗ răng rắc vang lên. Những lá bài bay tung khắp phòng.

- Chỉ có chỗ cho một thủy thủ đoàn hải-tặc-ma-cà-rồng ly khai thôi. Thủy thủ đoàn của ta! Ta sẽ tìm ra kẻ nào chỉ huy con tàu kia và ta sẽ chiếm quyền kiểm soát...

Sidorio cười. Hai cái răng cửa lấp lánh dưới ánh đèn như báo trước một điềm xấu.

- Chuyển hướng tàu. Thủy thủ đoàn đang cần máu, phải tìm máu cho họ trước, rồi sẽ cho những kẻ giỡn mặt với con cá mập sát thủ này biết tay.

CHƯƠNG MƯỜI

Người hiến máu của Sidorio

Sau cùng, Sally thức giấc. Quay đầu lại, thấy Grace, bà mim cười, nói:

- Chào con.

Rồi nhận ra vẻ hốt hoảng của cô, bà gượng ngồi dậy, hỏi:

- Có chuyện gì vậy, con gái?

Giọng Grace yếu ót:

- Sidorio! Mẹ là người hiến máu của Sidorio?

Cô cảm thấy lợm giọng khi hỏi câu đó. Trong tất cả các hải-tặc-ma-cà-rồng cô có thể nghĩ là bạn cặp đôi với mẹ, không hề có tên Sidorio.

- Sao con biết? Mosh Zu nói?

Grace lắc đầu:

- Con mới thấy một ảo ảnh khác.

Mắt mở lớn, đầy vẻ hãi hùng, Sally hỏi:

- Con đã thấy gì?
- Con thấy mẹ đang chuẩn bị để dự dạ tiệc đầu tiên. Mẹ ở trong phòng Darcy. Chị ấy đang làm tóc cho mẹ. Mẹ rất đẹp trong bộ váy màu vàng nhạt. Mẹ biết không, đó cũng chính là bộ váy Darcy đã cho con mượn để đi dự dạ tiệc lần đầu tiên.
- Con? Con đã dự tiệc? Nhưng con không là người hiến máu mà.
- Đúng. Con không là người hiến máu, nhưng con đã mặc cái váy màu vàng nhạt đó đến bữa tiệc và đã bị Sidorio cố ép con làm người hiến máu của hắn...

Sally trọn trừng mắt:

- Sidorio đã làm gì con?

Grace thót ruột. Cô hoàn toàn không muốn làm mẹ thêm đau khổ, nhưng cũng không muốn giấu bà chuyện gì.

- Không có gì đâu, mẹ. Nhờ thuyền trưởng can thiệp nên đêm đó không xảy ra chuyện gì.

Cô quyết định nói cho mẹ biết từng chi tiết khi phải một mình chống trả Sidorio trong phòng cô, cho đến khi được thuyền trưởng giải cứu lần thứ hai.

Sally thúc giục:

- Nói tiếp về ảo ảnh đi. Con đã thấy gì?
- Con ngồi đó, nhìn mọi việc qua mắt mẹ. Rồi con
  tức là mẹ ở trong một phòng dài dưới đáy tàu. Mẹ
  ngồi tại bàn, bên phía dành cho các người hiến máu.
  Mẹ thấy Lorcan và Shanti. Cô ấy nháy mắt với mẹ...

Sally mim cười:

- Shanti. Shanti dễ thương, một người bạn tốt. Mẹ rất muốn gặp lại Shanti. Con biết cô ấy không? À, con phải biết nên mới nhận ra Shanti chứ.

Một lần nữa, Grace lại không dám làm mẹ đau khổ. Sao có thể nói là ban thân của bà đã chết rồi?

- Chuyện Shanti để nói sau.
- Phải, trở lại ảo ảnh con đã thấy đi.
- Mẹ quay lại, chờ người san sẻ máu của mình. Con tưởng là sẽ thấy cha. Nhưng lại chính là Sidorio ngồi xuống cái ghế đối diện mẹ. Hắn nói...

Sally nói rành mạch từng lời:

- Thì ra cô là người hiến máu mới của tôi? Hơi lạ, đúng không?
- Đến lúc đó, con buông tay mẹ ra vì chưa sẵn sàng để nhìn thấy tiếp. Nhưng con không thể quên được những hình ảnh đó.

Grace quay lại, nhìn mẹ:

Khi mẹ quen hắn, Sidorio là người như thế nào?
 Làm người hiến máu cho hắn ra sao?

Sally nhắm mắt một lúc. Grace tưởng bà quá mệt không tiếp tục được nữa. Nhưng rồi bà mở mắt, nói:

- Grace, nếu con muốn biết sự thật... những sự việc xảy ra sau đó mà sau này nhớ lại mẹ vẫn còn bàng hoàng thì mẹ sẽ nói. Thật ra, lúc đầu mẹ cũng thích Sidorio.
  - Me thích Sidorio?

Sally nhún vai, cười nói:

- Anh ta luôn u ám, ủ ê trong suy nghĩ. Mẹ nghĩ là mình biết anh ta rất có thể trở thành kẻ hung bạo. Nhưng mẹ cũng nghĩ là anh ta rất đẹp trai. Tất cả những điều đó như cuốn hút mẹ vào một chuyện tình lãng mạn. Sống trên tàu hải-tặc-ma-cà-rồng và anh ta là bạn ghép cặp với mẹ... Nó như một cuộc hôn nhân...

Bà lai nhún vai:

- Hay ít ra là cái đầu nhỏ bé ngốc nghếch của mẹ đã nghĩ thế. Mẹ khát khô cổ rồi. Trong bình còn nước không?

Grace rót nước cho mẹ, rồi nôn nóng chờ bà nói tiếp.

- Mẹ đã nghe nói về mối quan hệ của Sidorio với Julius Caesar. Chuyện đó chắc chắn sẽ đưa anh ta vào sử thi và càng làm mẹ thấy anh ta quyến rũ hơn.

Đôi mắt xanh của Sally long lanh trong ánh nến.

- Ôi Grace, con là cô gái rất sáng suốt và cứng rắn. Nhưng mẹ thì đầy những ý nghĩ lạ lùng. Thú thật, khi chuẩn bị dự dạ tiệc đầu tiên, mẹ cảm thấy như tới một cuộc hẹn hò.

Grace bât kêu lên:

- Hen hò! Với Sidorio?

Không bao giờ cô tưởng tượng được nghe hai từ đó do một người ruột thịt thốt ra. Thậm chí cô cũng khó chấp nhận nếu ai đó khác nghĩ về Sidorio như vậy.

- Nhưng mẹ bị thất vọng hoàn toàn. Ngồi đối diện Sidorio, mẹ chờ anh ta hỏi vài câu. Vì nghĩ là anh ta rất muốn biết về mẹ, như mẹ cũng muốn biết về anh

ta. Chung quanh mẹ râm ran tiếng chuyện trò giữa các hải-tặc-ma-cà-rồng và những người hiến máu của họ. Nhưng chỉ sau vài câu nói mở đầu, Sidorio im lìm như đá. Dường như anh ta không hề quan tâm tìm hiểu gì về mẹ.

Quay lại nhìn Grace, Sally tiếp:

- Mẹ nhận ra mình không là gì khác, chỉ là nguồn máu đối với Sidorio. Mẹ đã tự lừa phỉnh mình một cách ngu ngốc khốn khổ. Sau buổi tiệc, mẹ và Sidorio trở về phòng mẹ để chia sẻ máu. Sidorio hòa nhã và nguyên tắc đến bất ngờ: chỉ nhận một lượng máu đúng qui định. Sau đó mẹ ngủ. Theo đúng thông lệ, người hiến máu cần được ngủ sau khi chia sẻ. Thường thường, hải-tặc-ma-cà-rồng ở lại trong thời gian này. Đó là dấu hiệu tôn trọng món quà được tặng.

Sally lắc đầu, thở dài:

- Chỉ riêng Sidorio là không ở lại bên mẹ. Không chỉ đêm đó, mà cả những đêm khác nữa... Thức dậy, chưa bao giờ mẹ cảm thấy cô đơn như thế trong căn phòng nhỏ của con tàu lặng lẽ đến lạ lùng.

Thấy nước mắt mẹ dâng tràn, Grace nắm tay bà và cảm thấy mẹ nắm chặt tay mình. Cô chờ – nhưng không muốn – ảo ảnh mới hiện ra. Nhưng thật may mắn, lần này đầu óc cô vẫn tỉnh táo. Grace nhớ lại lời Mosh Zu đã nói, mẹ cô còn những việc chưa hoàn tất. Có lẽ trong một ngày những bí mật được nói như vậy là tạm đủ rồi.

- Grace, mẹ xin lỗi. Tất cả chuyện này quá khắc nghiệt đối với con.

Grace mim cười qua màn nước mắt:

- Con biết chuyện này cũng chẳng thoải mái gì với mẹ.
- Đúng vậy. Nhưng mẹ muốn con biết hết trước khi...
   Mẹ muốn cả con và Connor đều phải biết. Connor đâu?

Grace đắn đo rồi quyết định nói ra sự thật:

- Nó đi từ sáng sớm nay rồi.
- Vì mẹ?

Cô lại ngập ngừng trước khi nói:

- Cũng có một phần. Vì mẹ nói chúng con có mối liên quan tới thế giới ma-cà-rồng.

Grace buồn rầu nhìn mẹ:

- Connor không thích điều đó.
- Thích hay không, không quan trọng. Connor không thể chạy trốn khỏi thực tế đó.

Grace thở dài:

- Con biết. Nhưng điều đó không thể ngăn cản nó cố thử. Hiện nay nó đang đi tìm một thuyền trưởng cướp biển, để xin gia nhập vào thủy thủ đoàn của cô ta.
- Nó không thể chạy xa được, rồi sự thật sẽ đuổi kịp nó.

Nói xong lời tiên đoán đáng ngại đó, Sally lại chập chòn chìm vào giấc ngủ. Grace bàng hoàng vì tiết lộ của mẹ, nhưng đồng thời cô cũng cảm thấy thật thanh thản. Cô kinh ngạc vì con đường hai mẹ con đã chọn, vì con tàu và những người hai mẹ con đã gặp tại đó. Tất cả làm cô cảm thấy bót cô đơn.

Sau cùng, hết sức lặng lẽ để không làm phiền đến sự nghỉ ngơi quá cần thiết của mẹ, Grace nhẹ nhàng đắp chăn cho bà, tránh khỏi không khí giá lạnh buổi chiều tối. Gửi mẹ một cái hôn gió, rồi Grace tiến ra cửa phòng.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Cuộc phỏng vấn

Connor băng qua xưởng đóng tàu, cố gắng theo đúng hướng dẫn tại cổng tiếp tân. Đã xế chiều nhưng nắng vẫn nóng đến rộp da. Khi Connor đi dọc cầu tàu, mồ hôi đầm đìa trên trán, lăn xuống cổ và hai vai. Cái áo ngắn tay mới thay ướt sũng ngực.

Bất chấp cái nóng gay gắt, Connor vẫn thấy những đám đông tất bật hoạt động. Đàn ông, đàn bà không ngừng tay làm việc, từ giàn khung mới dựng – giống bộ xương cá voi trưng bày trong bảo tàng hải dương – tới bộ khung gần hoàn tất đang phủ lớp véc-ni. Hai thợ đóng tàu đang kéo căng cánh buồm chính. Connor đã quen với những cánh buồm toi tả trong nắng và gió mặn, chưa bao giờ được thấy vải buồm còn mới tinh như thế này. Nó hít sâu mùi gỗ mới xẻ, mùi sơn đang khô. Xưởng đóng tàu tỏa ra hương vị một khởi đầu mới.

Sau cùng Connor tới một bến đậu khô ráo với một

con tàu thanh lịch như lo lửng trên không. Nó há hốc miệng trước vẻ uy nghi của con tàu hoàn toàn mới. Tim đập rộn ràng, ngay lập tức Connor cảm thấy gắn bó với con tàu cứ như gân cốt và huyết mạch của chính nó là một phần thiết bị của tàu; vải buồm, dây kéo kia như đã gắn chặt vào tim nó. Connor hy vọng một ngày rất gần con tàu sẽ là mái ấm của nó. Con tàu như đã sẵn sàng tách khỏi giàn chống. Trên đỉnh giàn, một người đàn ông đang chăm chú kẻ tên tàu bằng sơn màu hoàng kim. Connor nheo mắt nhìn, nhưng nắng quá chói, nó không đọc được gì.

Giọng một phụ nữ vang lên:

- Đẹp quá!

Quay lại, Connor thấy một người phụ nữ cao ráo và tao nhã. Từ đôi giày vải tới mái tóc ngang vai đều một màu trắng. Connor tự hỏi đó có phải là màu trắng tự nhiên không, vì trông người phụ nữ này chưa già đến bạc tóc. Làn da hơi rám nắng căng thẳng như cánh buồm Connor mới thấy kéo lên, vẻ mặt bà ta chỉ hơi bốt vẻ khinh khỉnh khi nói bằng giọng bề trên:

Tôi là Jacinta Slawter, chủ biên tự do của tạp chí
 Tàu Mẫu. Còn cậu?

Connor bắt tay bà ta:

- Connor Tempest.

Rụt vội tay về, bà ta rút từ túi ra một mảnh khăn trắng:

- Tay cậu hơi bị ẩm. Nhưng không sao. Vấn đề quan trọng hơn là... đồ nghề của cậu đâu?

- Đồ nghề?
- Máy ảnh!

Bà ta nói ngay như Connor là một thẳng ngốc hoặc mới biết nói tiếng Anh.

Nó trọn tròn mắt:

- Máy ảnh?

Rõ ràng Jacinta Slawter không kiên nhẫn hơn được nữa:

- Nghe này, Connor Tinpot, hoặc tên cậu là gì đi nữa, tôi tới đây để làm một phóng sự về Cheng Li và con tàu của cô ấy. Đó là ấn bản đặc biệt dành cho tháng tám. Nhiệm vụ của cậu là chụp ảnh cho *bảy trang báo*.

Connor lắc đầu, cười:

- Tôi không là dân nhiếp ảnh. Tôi là bạn cũ của Cheng Li.
  - Bạn cũ?

Thái độ thay đổi ngay, Jacinta Slawter rút từ sau tai ra một cây bút chì vàng, lấy sổ tay trong túi xách:

- Có thể cho biết một số kỷ niệm hoặc một vài chuyện chưa ai biết không?
  - Có lẽ để lúc khác.

Vừa nói Connor vừa chỉ tay lên mũi tàu. Cheng Li đang đứng chống tay bên hông, như con chim săn mồi, nhìn xuống thế giới bên dưới.

Cô nói xuống:

- Connor! Một bất ngờ thú vị. Cô Slawter cũng tới rồi? Sao cả hai không lên đây?

Cheng Li đi khuất vào trong. Connor bước theo Jacinta Slawter đang ào ào mạnh bạo bước vòng qua cầu ván. Nó thoáng cảm thấy chóng mặt, nhưng cố kiểm soát hơi thở tập trung nhìn thẳng. Không thể để lộ bất kỳ điểm yếu nào trước Jacinta Slawter, trước mọi người. Càng phải bình tĩnh và tỏ ra mạnh mẽ hơn, vì đứng đợi bên kia cầu, Cheng Li đang theo dõi nó.

- Đón chào lên tàu.

Vừa nói Cheng Li vừa vươn tay giúp Jacinta Slawter lên boong.

- Cám ơn thuyền trưởng.
- Ô, mấy hôm nữa tôi mới là thuyền trưởng.

Connor thấy cô có vẻ rất hãnh diện và phấn chấn. Nó nói:

- Tàu đẹp quá.

Cheng Li tươi cười:

- Thật không?

Nó vừa tự hỏi có nên ôm mừng cô không thì Jacinta Slawter đã lên tiếng:

- Cô Li, tôi rất tiếc. Nhưng hình như tay nhiếp ảnh của tôi bị trục trặc gì đó. Tôi...

Một tiếng nói từ trên vọng xuống:

- Chào Slawter. Tạo dáng làm một kiểu đi.

Tất cả nhìn lên đài quan sát. Tiếng bấm máy lách tách một loạt, rồi giọng nói đó tiếp tục:

- Tuyệt đẹp!

Giọng Jacinta Slawter kéo dài:

- Naaaày! Fabrizio! Cậu đó hả?
- Chứ còn ai nữa.

Tay nhiếp ảnh, lực lưỡng tóc đen dài buộc sau gáy đu dây xuống, mấy máy ảnh lủng lẳng trên cánh tay rám nắng.

Nhảy xuống sàn tàu, hắn hỏi:

- Chuyện gì làm cô tới trễ vậy. Tôi chụp gần xong rồi.
   Jacinta Slawter lại kéo dài giọng:
- Không biết họ cử nhiếp ảnh gia nào tới đây, vả lại tôi cứ tưởng gặp nhau đúng ba giờ. Đừng đi vội, cưng. Tôi muốn có vài tấm chụp với thuyền tr... với cô Li. Ö, có lẽ với chàng trai Connor này nữa. Họ là bạn cũ của nhau đó.
  - Thật khó tin.

Không để mất thời gian, Fabrizio vừa nói vừa liên tục bấm máy chụp Cheng Li và Connor mọi góc cạnh.

Cheng Li hỏi:

- Nào, tham quan một vòng chứ?

Cố làm ra vẻ nhiệt tình, Jacinta Slawter theo thọt nói:

- Cô dẫn đường đi.

Theo Cheng Li, Jacinta Slawter và Fabrizio dạo quanh con tàu, qua mỗi ngả rẽ Connor càng thêm sững sờ. Con tàu đúng là một tác phẩm đáng kinh ngạc. Chắc chắn Cheng Li đã tham gia vào công việc thiết kế. Cô hoàn toàn tự tin khi chỉ ra những điểm đặc trưng hài hòa nhất giữa phong cách cổ điển với đường nét hiện đại.

Jacinta Slawter vừa gật vừa hí hoáy ghi chép, trong

khi Fabrizio nhảy từ nơi này tới nơi khác, luôn tay bấm máy ảnh. Càng nghe Cheng Li nói và quan sát cô, Connor càng thêm nể phục. Dường như mỗi lần gặp lại, Cheng Li càng tiến bộ hơn.

Jacinta Slawter nói:

- Xin lỗi vì phải hỏi câu này. Nhưng đây là câu trả lời tôi còn nợ độc giả tạp chí Tàu Mẫu. Chắc chắn trong cộng đồng cướp biển sẽ có người nói rằng: cô còn quá trẻ để làm thuyền trưởng. Cô trả lời sao với thắc mắc này?

Connor lên tiếng trước khi Cheng Li kịp trả lời:

- Cheng Li còn trẻ, nhưng những gì cô ấy không biết không đáng kể.
  - Cám on Connor.

Cheng Li mim cười với Connor rồi quay lại Slawter, nghiêm nghị nói:

- Nếu những người già bảo thủ thắc mắc vì tuổi trẻ của tôi, chắc họ cũng khó chấp nhận toàn bộ thủy thủ đoàn của tôi. Tôi đã tuyển mộ nhiều người trẻ vào những vị trí chủ chốt. Một số đã có kinh nghiệm tồn tại và có tầm nhìn mới mẻ. Tôi tin là mình sẽ tìm được cách để cân bằng hai nhóm. Như vậy tôi có phải là một người có tầm nhìn hay không? Điều này, xin để người khác và lịch sử phán xét.
  - Tuyệt vời! Tôi sẽ trích dẫn lời nói đó của cô.

Cheng Li nháy mắt với Connor. Nó nhe răng cười. Những lời ủng hộ tuổi trẻ của Cheng Li như một điềm tốt cho công việc sắp tới của nó. Đẩy hai cánh cửa gỗ đơn giản nhưng thanh lịch, Cheng Li nói:

- Còn đây là phòng thuyền trưởng.

Jacinta Slawter võ tay:

- Hoan hô! Ôi, bravissimo, cô Li.(*)

Fabrizio đồng ý ngay:

- Thật không thể tin nổi!

Connor theo họ vào phòng. Hai bên vách là hai cửa sổ lớn. Mặt trời rọi qua màn lụa, tỏa ánh sáng dịu dàng lên ván sàn màu vàng nhạt.

Vừa vội vàng ghi chép, Jacinta Slawter vừa lẩm bẩm:

- Một căn phòng thật hấp dẫn. Trang trí tuyệt đẹp... đơn giản nhưng lịch lãm.

Đây là căn phòng đúng hệt như Connor dự tính sẽ thiết kế cho mình. Thật ra để làm phòng thuyền trưởng thì hơi khiểm tốn, dù rộng hơn phòng các nhân viên cao cấp khác. Nhưng có vẻ như rộng về phương diện công việc thôi: một bàn hội họp, những cái ghế và rất nhiều kệ sách. Hình như không thiếu một bộ lịch sử cướp biển nào. Tuy nhiên không giống phòng của thuyền trưởng Molucco Wrathe – một ngôi đền mênh mông chất đầy châu báu – toàn bộ căn phòng này có vẻ thực tế, dành cho công việc nhiều hơn.

Treo sau bàn làm việc của Cheng Li là một bức tranh lớn, chân dung một cướp biển lực lưỡng.

Jacinta Slawter trầm giọng:

^{*} Bravissimo (tiếng Ý): nhiệt liệt hoan hô.

- Chang Ko Li. Hình như tôi chưa từng thấy bức tranh này. Nét vẽ thật mê hoặc. Dù còn hơi non nót. Của họa sĩ nào vậy?

Cheng Li trả lời:

- Chính tôi vẽ năm lên chín tuổi.
- Quá tuyệt! Fabrizio, chúng ta phải chụp riêng Cheng Li và cha cô ấy mấy tấm hình. Hấp dẫn và rất hiếm.

Fabrizio gật đầu, bấm máy.

Jacinta Slawter tuyên bố:

- Công việc hoàn tất rồi.

Cheng Li hỏi:

Slawter nói:

- Trước khi chia tay, tôi mời quí vị vài ly được chứ? Nhìn xuống đồng hồ bạch kim trên cổ tay, Jacinta

- Rất tiếc là không thể. Tôi có hẹn uống với John Kuo vào lúc bảy giờ ruỡi. Bây giờ phải về thay quần áo. Độc giả trung thành của Tàu Mẫu sẽ phiền lòng thấy tôi trong một trang phục tới hai lần trong ngày.
  - Cảm ơn rất nhiều vì đã đến gặp tôi.
- Ö, cám ơn. Số báo này sẽ làm náo động dư luận đây.

Bắt tay Cheng Li, quay lại Connor, Jacinta Slawter cố nhếch môi cười:

- Rất vui được biết cậu.

Mim cười, Connor chìa tay ra. Slawter hơi rùng mình, nhìn lom lom bàn tay Connor, rồi khoác cánh tay cơ bắp cuồn cuộn của Fabrizio:

- Nào cưng, đưa tôi tới thuyền.

Chờ bước chân hai người xa dần ngoài hành lang, Cheng Li cười nói với Connor:

- Đáng lẽ chẳng có gì phải ồn ào đến thế.

Cô chỉ một ghế trước bàn, rồi quay lại bấm một cái chuông. Một phần tường lập tức tách ra và một quầy bar nhỏ nhưng đầy đủ xuất hiện.

Cheng Li lắc đầu:

- Những tiện nghi hào nhoáng này tôi thấy không cần thiết, nhưng ông kiến trúc sư cứ khẳng khẳng làm. Cậu thích uống gì?
  - Nước lanh là tốt rồi.
- Nước? Để uống mừng sự trở lại của một đồng đội
   cũ và cũng là một người bạn tốt sao?
- Nước là được rồi. Hy vọng chúng ta sẽ uống mừng hơi khác người một chút.

Cheng Li rót hai ly nước:

- Được.

Connor nâng ly:

Uống mừng thuyền trưởng mới, một khởi đầu mới
 và buổi gặp lại giữa đồng đội với nhau.

Tim nó đập thình thịch dưới lớp áo đẫm mồ hôi.

Cheng Li cũng nâng ly:

- Một ly rượu mừng thật dễ thương.

Tay run run, Connor làm nước sóng sánh nhỏ giọt lên mặt bàn gỗ.

- Xin lỗi.

Connor đưa tay lên lau, nhưng Cheng Li đã cầm khăn, lau mặt bàn.

- Không sao. Connor Tempest, bồn chồn quá hả? Người khác chắc nghĩ cuộc đời và hạnh phúc của cậu tùy thuộc vào buổi gặp gỡ này.
- Rất có thể đúng vậy. Cô biết vì sao tôi tới đây mà. Lần cuối gặp nhau, cô bảo nếu tôi nói với thuyền trưởng Wrathe và nếu ông ấy đồng ý cắt hợp đồng, cô sẽ xem xét việc tôi tham gia vào thủy thủ đoàn của cô.

Đặt ly xuống, Cheng Li chăm chú nhìn Connor:

- Vậy là cậu đã nói với thuyền trưởng Wrathe?
- Đúng. Tôi đã nói mình cảm thấy sao. Tôi nói là cần phải rời khỏi tàu *Diablo* và tôi muốn gia nhập thủy thủ đoàn của cô.

Đôi mắt hình trái hạnh của Cheng Li tròn xoe:

- Tôi tin chắc ông ấy run lên vì mừng rõ.

Connor tům tím cười:

- Không đúng. Ông ấy kết tội cô xúi giục tôi phản bội. Nhưng tôi quả quyết nói, đó là do chính ý tôi tự chọn. Một mình tôi thôi.

Cheng Li im lặng. Nhưng Connor cảm thấy đã làm cô hoàn toàn quan tâm và, có lẽ, nể phục.

- Dù sao, ông cũng đã giải phóng tôi khỏi bản hợp đồng. Vì vậy, tôi tới đây, chính thức hỏi cô có đồng ý cho tôi gia nhập vào thủy thủ đoàn không?

Dứt lời, Connor ngước nhìn lên tấm chân dung Chang Ko Li. Jacinta Slawter đã dùng từ gì để diễn tả? *Non* nớt. Qua giọng nói bà ta, Connor nghĩ đó không phải là một lời ca tụng. Nhưng Connor thấy bức tranh rất ấn tượng và không thể tin nổi là Cheng Li đã vẽ khi mới chín tuổi. Vị thuyền trưởng hải tặc danh tiếng dường như đang lom lom nhìn nó, không giấu nổi vẻ dữ tọn nhưng đồng thời phảng phất nét thích thú.

Quay lại, Connor thấy Cheng Li cũng đang mỉm cười. Cô nói:

Có cậu trong thủy thủ đoàn của tôi, tôi rất vui.
 Cậu đã được nhận rồi.

Connor không thốt được lời nào. Nó không ngờ chuyện này lại dễ dàng như vậy. Sau cùng nó nói:

- Tuyệt vời! Tôi hứa sẽ làm cô hãnh diện.
- Tôi biết cậu sẽ làm được. Nhưng Connor, chỉ đáng tiếc là cậu đã nói quá sơ lược về vụ chạm trán với Molucco. Theo nguồn tin của tôi, ông ta đã suýt bị phỏng khi đốt bản hợp đồng trước mặt cậu.
  - Cô biết rồi?

Tất nhiên là Cheng Li biết. Cô ta có tai mắt khắp nơi trong thế giới cướp biển.

- Bây giờ chắc cậu cũng muốn gặp các đồng đội trong thủy thủ đoàn? Tôi đã thu xếp buổi họp mặt một số tại quán rượu của Ma Kettle vào tối nay. Làm xong mấy việc tại đây, chúng ta sẽ cùng tới đó.

Connor gật đầu. Nó cảm thấy cánh cửa quen thuộc của thế giới cướp biển lại mở ra. Nhưng lần này tốt đẹp hơn. Lần này nó sáng suốt chọn lựa thủy thủ đoàn để tham gia. Nó hoàn toàn không còn nghi hoặc về

khả năng của Cheng Li như trước nữa. Cô ta sẽ là một thuyền trưởng tài năng và một người thầy tuyệt vời.

- Sao không tham quan thêm một vòng nữa trong khi tôi làm cho xong mấy giấy tờ này?

Thấy vẻ ngạc nhiên của Connor khi cô đeo lên cặp kính, Cheng Li nói:

 Chỉ để đọc cho rõ hơn thôi. Đi chọn một phòng cho cậu đi.

Connor đứng dậy:

- Tôi biết mình sẽ thích phòng nào rồi.
- Tôi đang nghe đây.
- Phòng có tấm bảng "Thuyền phó".

Biết là mục tiêu quá cao, nhưng cho đến lúc này dường như mọi chuyện đều suôn sẻ với nó, sao không thử đòi hỏi thêm một điều nữa chứ?

Gỡ bỏ cặp kính, Cheng Li chăm chú nhìn Connor.

- Tôi e là vị trí thuyền phó đã có người rồi.

Connor cảm thấy mặt đang đỏ lên:

- Tôi biết. Đáng lẽ tôi phải tới đây sớm hơn.
- Không. Đây không là vấn đề thời gian. Connor, cậu là một hải tặc có tài. Cậu học hỏi nhanh. Cậu dũng cảm và thật sự rất có tài kiếm thuật. Nhưng kinh nghiệm còn giới hạn. Chắc chắn trong tương lai cậu sẽ tiến xa trong nghề nghiệp.

Chọn lọc từng lời, giọng sắc bén như cặp kiếm katana của cô, Cheng Li đánh giá chính xác khả năng của Connor. Cô không nói là Connor không có trình

độ để làm thuyền phó, mà chỉ là quá sớm vào thời điểm này.

- Cậu thất vọng?
- Phải. Nhưng tôi hiểu lý lẽ của cô và tôi muốn cô biết rằng: tôi sẽ ủng hộ cô và thuyền phó của cô một trăm phần trăm. Tôi sẽ tìm gặp anh ta... hay cô ta?

Cheng Li lại tủm tỉm cười:

- Cậu đã gặp rồi. Đúng ra là hai người đã quen nhau rồi. Connor, thuyền phó của tôi chính là Jacoby Blunt.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Khi Sally gặp Dexter

Đứng trong làn ánh sáng mát lạnh của buổi sớm mai, Grace nhìn xuống sườn núi. Cô đã lên đây được hơn một giờ rồi. Buổi sáng tuyệt đẹp. Vầng dương đã lên cao và bầu trời trong vắt. Xa xa phía dưới là đại dương lấp lánh như những đồng tiền vàng được quăng xuống mặt hồ màu ngọc bích. Tất cả đều gây cho Grace cảm giác một tương lai tươi mới. Đồng thời cũng gợi cho cô một ý tưởng. Không để phí thêm thời giờ, cô vội vã trở lại, đi tìm Mosh Zu.

Cô tự hỏi có khi nào Mosh Zu ngủ không. Vì trong số hải-tặc-ma-cà-rồng, chỉ mình ông hoạt động suốt đêm ngày. Có lẽ ông phải theo dõi tình trạng các linh hồn – kể cả linh hồn mẹ cô – đang tan biến dần. Vả lại, là một bậc thầy về nghị lực, có thể Mosh Zu không cần phải ngủ nhiều.

Grace gõ cửa thiền phòng. Vừa đủ để Mosh Zu nghe thấy nếu ông ta còn thức, không quá lớn để làm phiền nếu ông đang ngủ. Cô mừng rõ nghe tiếng Mosh Zu vui vẻ nói:

- Vào đi.

Khi Grace vào, Mosh Zu gật đầu mim cười hỏi:

- Chào. Hôm nay cô cảm thấy sao?
- Rất thoải mái. Tôi vừa ra ngoài. Buổi sáng thật dễ chịu, mặt trời đã lên, quang cảnh dưới núi thật tuyệt vời.

Thấy vẻ phấn chấn của cô, Mosh Zu khẽ cười. Grace lại hỏi:

- Ngoài trời đẹp lắm... Ông nghĩ đưa mẹ tôi ra ngoài có sao không?

Đắn đo một lúc rồi Mosh Zu gật đầu:

- Được chứ, ý kiến đó rất tuyệt. Để làn da Sally cảm nhận mặt trời một lần nữa là điều rất tốt.
- Tôi rất muốn để mẹ thấy vườn hoa và mọi thứ, nhưng nghĩ là phải hỏi ý ông trước. Ông đồng ý làm tôi mừng quá.

Grace vội vàng tiến ra cửa, nhưng thình lình một ý nghĩ u ám làm tiêu tan niềm lạc quan mong manh trong cô.

Thấy vẻ mặt thay đổi của Grace, Mosh Zu tiến lại hỏi:

 Cô đang nghĩ tới vấn đề chúng ta đã thảo luận, đúng không?

Grace gật. Dù cố gắng đến thế nào cô cũng không thể né tránh sự thật: mẹ con cô đang chỉ sống trong thời gian tạm bợ.

Nhìn sâu vào mắt cô, Mosh Zu nói:

- Grace, tôi chỉ có một điều khuyên nhủ cô. Hãy coi thời gian được gần gũi bên mẹ này là một món quà. Không chỉ cho cô mà cho cả bà ấy.

Grace thở dài, bình tĩnh lại, tiến về phía phòng của Sally.

Vừa gõ cửa, Grace vừa nói:

- Mẹ, Grace đây. Con vào được không?
- Vào đi, Grace.

Giọng nói yếu ót nhưng vui vẻ.

Cô đẩy cánh cửa. Bà Sally đang ngồi trên giường, dựa lưng vào chồng gối. Thái độ của mẹ làm cô cảm thấy không chỉ có hai mẹ con trong phòng. Quay nhìn, cô thấy Lorcan ngồi trên một cái ghế gần bên giường.

Loracan lên tiếng:

- Chào.

Grace không giấu được vẻ ngạc nhiên khi thấy Lorcan tại đây, vì anh thức dậy vào giờ này là điều không bình thường. Cô buột miệng hỏi:

- Lorcan, anh làm gì ở đây vậy?

Anh cười, đôi mắt xanh lấp lánh:

- Gặp người bạn già rất đỗi thân thiết.

Bà Sally cũng cười, nói:

- Thân thì được. Cám ơn. Nhưng chưa già đâu. Nếu tôi khỏe, cái gối này sẽ quất trúng anh ngay. Tuy nhiên đừng hòng được an toàn. Lực lượng tăng cường có mặt rồi. Đúng không Grace?
  - Dạ đúng.

Mừng thấy tinh thần mẹ phấn chấn, Grace ngồi xuống giường, cười và nói với Lorcan:

- Tốt nhất là anh phải cư xử cho đàng hoàng, có biết không?

Lorcan rút từ túi ra một khăn tay trắng, phất cò hàng:

- Mẹ con em thắng rồi.

Grace cười lớn, mọi băn khoăn lo lắng đều không còn nữa. Ngồi bên mẹ và Lorcan cô thật yên tâm. Quá lâu rồi cô mới có cảm giác thanh thản trọn vẹn như thế này.

Lorcan nói:

- Nhìn hai mẹ con... đúng là một cặp giống hệt nhau. Từ tóc, mắt cho đến cách nhăn mũi khi cười... Quá giống nhau!
  - Đúng vậy.

Sally đồng ý, rồi nhẹ xoay mặt Grace về phía mình:

- Con yêu, khi mẹ nhìn con chẳng khác nào nhìn vào tấm gương thần. Mẹ thấy mình ở tuổi con.

Bà thở dài:

- Mẹ ước sao con được hạnh phúc... được chăm sóc... được an toàn... sau khi mẹ... sau khi mẹ...

Lorcan đứng dậy, vòng tay ôm hai mẹ con:

- Sally, Grace sẽ luôn được chăm sóc đàng hoàng. Đừng lo chuyện đó.

Anh cúi xuống lần lượt nhẹ nhàng hôn lên đầu hai mẹ con, rồi tiến ra cửa, nói:

- Tôi đi đây. Đáng lẽ phải gặp Mosh Zu từ mười phút trước rồi. Hơn nữa, cũng nên để hai mẹ con được riêng tư.

Khi cánh cửa khép lại, Grace quay nhìn mẹ:

- Mẹ con ta ra vườn nhé. Hôm nay trời nắng đẹp lắm. Mẹ thích không?
  - Thích, mẹ rất thích.

Ý nghĩ được ra ngoài trời làm bà như có một nguồn năng lượng mới. Sally ngồi dậy, thả chân xuống sàn. Grace nhìn mẹ xỏ chân vào giày, khoác lên người chiếc áo len, thêu hình vỏ sò và san hô bằng chỉ xanh nhạt trên nền trắng và những cái khuy bằng ngọc trai. Cô kêu lên:

- Đẹp quá! Ai cho mẹ vậy?
- Thử đoán xem.

Cười lớn rồi cả hai mẹ con cùng nói:

- Darcy!

Hai mẹ con đi qua sân. Sally vừa ngắm nhìn khu vườn vừa nói:

 Được gần con trong khung cảnh này thật quá tuyệt vời.

Grace khoác tay mẹ:

- Con cũng nghĩ vậy. Nhưng mẹ cảm thấy sao? Mẹ muốn ngồi nghỉ một chút không.

Sally gật.

- Con biết một nơi rất hoàn hảo.

Vừa nói Grace vừa dịu dàng dìu mẹ tiến tới đài phun nước với những băng ghế chung quanh. Sally kêu lên:

- Một chỗ tuyệt đẹp.

- Mẹ thích là con vui rồi. Đây là nơi yêu thích nhất của con trong Cung Thánh. Con thường đến đây để suy nghĩ. Yên tĩnh quá phải không mẹ?
  - Yên tĩnh và râm mát.

Ngồi xuống băng ghế, Sally dang rộng hai tay rồi chun mũi, hỏi:

- Hình như mẹ ngửi thấy mùi oải hương.
- Dạ đúng. Mẹ nhìn kìa. Mosh Zu có một khu vườn thảo được, để sử dụng trong việc điều trị.
- Mẹ ngửi thấy cả mùi cỏ chanh, hương thảo, bạch đậu khấu và lá cà ri nữa. Thơm quá!

Cười rạng rõ, Grace gật đầu. Cô mừng vì hương thảo được đang phục hồi sức khỏe của bà như một phép màu. Hy vọng đây là lúc có thể tiếp tục câu chuyện. Cô hỏi:

- Mẹ cảm thấy đủ sức khỏe để tiếp tục nói chuyện không? Nói về thời gian mẹ ở trên *Dạ Khúc* đó?
  - Mẹ nghĩ là được. Nào, chúng ta đã nói tới đâu rồi?
     Grace thở dài:
- Mẹ kể về việc làm người hiến máu cho Sidorio và hắn đã không cư xử như mẹ mong chò.
  - Đúng vậy.

Ngắt một nhánh oải hương, bà nói tiếp:

- Nhưng rồi mẹ mau chóng quen với tính nết Sidorio. Mẹ hiểu anh ta chỉ coi mẹ như một người hiến máu thường xuyên. Lúc đầu mẹ cảm thấy thất vọng, nhưng việc anh ta không quan tâm tới những chuyện khác lại cho mẹ được một phần thoải mái. Chỉ thỉnh thoảng,

sau khi chia sẻ máu, một mình trong bóng tối và tĩnh lặng mẹ mới có cảm giác yếu đuối. Đó là những lúc mẹ cảm thấy mình không được tôn trọng.

Bà quay lại nhìn Grace:

- Sidorio rất cố chấp và cao ngạo. Các hải-tặc-ma-càrồng khác – chẳng hạn như Lorcan – cư xử với người hiến máu của họ một cách bình đẳng. Nhưng Sidorio thì không. Hoặc đó là những gì khi đó mẹ nghĩ vậy.

Ngập ngừng, Sally ngước nhìn lên đài phun nước. Một con bướm trắng chập chòn chao lượn trên mặt nước. Khi nói tiếp, giọng bà thay đổi:

- Cuộc sống trên tàu rất tốt. Thanh thản và... vui. Mỗi tuần hiến máu một lần và những gì mẹ được nhận lại còn hơn cả mong ước. So với khẩu phần khi còn ở nhà thì... Ôi, mẹ ăn kinh hoàng lắm. Ăn nhiều tới nỗi mập ú. Mẹ phải bắt đầu tự kiểm soát và tập thể dục...
  - Tập thể dục? Trên tàu *Dạ Khúc*?
- Có gì đâu mà ngạc nhiên? Mẹ kết bạn với mấy người hiến máu. Trong số đó có hai người rất thân. Trong ảo ảnh con đã thấy một người rồi. Shanti đó, con nhớ không?
  - Dạ nhớ.
  - Một cô gái thật đẹp. Lại vui vẻ nữa, đúng không?

Lần trước, khi tên Shanti được nhắc tới, Grace đã tránh nói ra sự thật. Nhưng bây giờ không thể dối mẹ được nữa.

Thấy ánh mắt buồn của con gái, Sally vội hỏi:

- Sao? Dù là chuyện gì, cho mẹ biết đi, Grace.

Cô nhẹ nắm tay mẹ:

- Con rất tiếc, mẹ à, e rằng Shanti đã chết rồi.
- Ôi không!

Bà đặt tay lên ngực, mắt nhắm lại. Khi mở mắt, bà thấy vẻ lo lắng trên mặt con:

- Grace, không sao đâu. Tất nhiên là mẹ quá bất ngờ. Nhưng mẹ không muốn con giấu mẹ đâu. Shanti là bạn thân của mẹ. Hãy cho mẹ biết thật sự chuyện gì đã xảy ra.
  - Shanti đã bị một hải-tặc-ma-cà-rồng cặp đôi giết chết.
  - Là Lorcan sao?
  - Không. Lorcan không bao giờ tàn bạo như thế.
  - Mẹ không hiểu. Lorcan là bạn cặp đôi với Shanti mà.
- Phải. Họ đã từng là một cặp đôi. Lorcan bị mù, Shanti cũng đã cùng tới cung thánh này khi Lorcan tới điều trị tại đây. Nhưng cô ấy ghét nơi này tới mức thuyền trưởng phải đồng ý gửi cô ấy trở lại *Dạ Khúc*, và tìm một hải-tặc-ma-cà-rồng khác để ghép cặp cùng Shanti.
- Đối với người hiến máu sự thay đổi này chẳng dễ dàng gì.

Grace hồi hộp lắng nghe. Mẹ đang cố cho cô biết một điều gì chăng? Khi bắt đầu lên tàu bà đã trở thành người hiến máu của Sidorio. Nhưng rồi bà đã phải đổi qua một hải-tặc-ma-cà-rồng khác? Bà định nói là chuyển thành người hiến máu của ông Dexter? Như vậy cha cô cũng là một hải-tặc-ma-cà-rồng?

Nhưng Grace chưa kịp hỏi, mẹ cô đã nói tiếp:

- Nhớ lại... thì đó là một thời gian thật hồn nhiên. Shanti, Teresa và mẹ hàng ngày tập thể dục trên boong. Lúc nào cũng rúc rích cười đùa, cứ như đang ở trên một tàu du lịch vậy. Oskar – một người hiến máu – là một nhạc công tuyệt vời. Anh ta thường chơi ghi-ta trên boong khi mẹ và hai bạn tắm nắng.

Quay lại Grace, hai mắt bà long lanh sáng:

- Ôi, chính vào một buổi chiều như thế mẹ đã gặp
 Dexter.

Tim Grace như lỗi một nhịp khi nghe nhắc tới tên cha:

- Con rất muốn nghe chuyện này.
- Ö, Grace, hình như đi dạo và không khí trong lành làm mẹ hơi mệt. Mẹ cần nghỉ ngơi một chút... nghỉ ngơi tại đây mới dễ chịu làm sao.

Grace không giấu nổi vẻ thất vọng. Sally ôm cô rồi đưa bàn tay ra nói:

- Hơn nữa, sao con phải nghe mẹ nói chuyện đó, trong khi con có thể tự nhìn thấy tất cả?

Dứt lời bà nắm bàn tay Grace, hai mắt khép lại. Khi mẹ chìm vào giấc ngủ trên vai mình, cô mỉm cười. Thình lình trong đầu cô tràn ngập hình ảnh boong tàu *Dạ Khúc* vào một chiều ngập nắng.

Một lần nữa, Grace lại nhìn sự việc qua mắt mẹ. Boong tàu đông đúc. Sally trong bộ áo tắm kiểu xưa, ngồi trên tấm khăn, đang thoa kem chống nắng lên cánh tay. Shanti ngồi đối diện, cũng vừa thoa kem vừa trò chuyện. Cô gái thứ ba ngồi kế bên – chắc đây là

Teresa. Giữa tấm khăn là một dĩa đầy trái cây tươi lấp lánh dưới ánh mặt trời – vải, lê, dưa hấu.

Grace cũng nghe tiếng đàn ghi-ta mà mẹ cô vừa nói tới. Nhìn qua Shanti, cô thấy một thanh niên ngồi dựa cột buồm, đang dạo ghi-ta. Bắt gặp ánh mắt cô, anh ta nhoẻn cười. Rõ ràng anh ta quen biết cô. Bà Sally nói tên anh chàng này là gì nhỉ? Oskar, đúng rồi.

Thình lình Grace cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình. Lúc đầu cô tưởng đang bị đánh bật khỏi ảo ảnh, nhưng hoàn toàn trái lại, thực tế là cô được hút vào những hình ảnh đó sâu hơn. Cô chính là bà Sally.

Grace nghe giọng nói đặc biệt của Shanti: "Các cô làm theo lời tôi đi. Nhưng nhớ phải nhắm mắt trước khi nói lên điều ước. Nếu không sẽ không hiệu nghiệm đâu".

Trong ảo ảnh, Grace nhắm mắt. Tất cả chỉ còn là bóng đen. Rồi cô lại cảm thấy bàn tay Shanti trên vai và nghe tiếng cô ta hồ hởi kêu lên: "Mở mắt, mở mắt ra Sally! Mình nghĩ điều ước của cậu thành sự thật rồi".

Mở mắt, Grace thấy mình đang bị Shanti và Teresa kéo tới mép boong tàu. Cả hai chỉ tay lên bờ. Ngồi trên tảng đá phủ một khăn tắm sọc trắng đỏ, chính là Dexter Tempest.

Tim Grace đập rộn ràng. Cha cô quá bảnh trai. Ông đang ăn gì đó và kế bên là một giỏ picnic. Ông đang ăn lê, không, một quả táo. Gặp ánh mắt cô, ông ngừng nhai, đưa tay lên vẫy. Grace rùng mình mừng rõ. Đây là khoảnh khắc cha gặp mẹ.

Khi kết nối lại ảo ảnh, cô thấy mình lại đang đứng giữa hai cô gái trên lan can tàu.

Shanti lặp lại:

- Tiến tới đi, Sal! Mình thách cậu đó.

Hai chân trần nóng rát trên lan can gỗ, Sally quay lại nói:

- Nhưng như vậy là trái luật.
- Làm đi mà.

Shanti thúc giục.

Thình lình Sally phóng khỏi tàu, xuống đại dương trong veo, mát rượi. Khi nhoi lên khỏi mặt nước, Sally vuốt tóc, nhìn quanh. Trên tàu, hai cô gái đang đưa ngón cái lên, cười ngặt nghẽo. Sally quay lại, nhìn về phía tảng đá. Khăn tắm sọc trắng đỏ còn đó nhưng không thấy Dexter. Sally vừa nhíu mày thì đã thấy Dexter đang bơi tới. Mim cười, Sally bơi ngược chiều lại. Hai người gặp nhau giữa biển.

Ông cười nói:

- Chào. Tên tôi là Dexter. Dexter Tempest.
- Tôi là Sally.
- Tàu của cô hả?
- Tôi đi du lịch trên tàu đó.
- Tuyệt vời. Tôi cũng đang du hành... khắp nơi. Tôi là người giữ hải đăng của thị trấn nhỏ tên là Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Nhưng gần đây tôi nghĩ là mình phải ra đi, nhìn một vài thứ trên thế giới...
- Tôi hiểu ý anh vì tôi cũng có cùng cảm nghĩ giống như vậy...

Hai mắt đăm đăm nhìn Sally, Dexter mim cười:

 Có lẽ vì cảm nghĩ giống nhau nên chúng ta đã cùng đến nơi này, vào đúng thời điểm này để gặp nhau...

Sally thấy lời nói đó thật táo tọn nên định bác bỏ, nhưng trong mắt Dexter ánh lên vẻ cởi mở và thành thật, nên cũng mỉm cười gật đầu:

Dexter nói:

- Nào, người đẹp Sally, bơi trở lại tảng đá, ăn trưa cùng tôi nhé.

Cả hai lau khô người, rồi Dexter lấy ra mấy hộp đồ ăn, mời Sally. Sally vừa nhiệt tình ăn vừa lo lắng, vì có cảm giác u ám về một điềm gở được báo trước.

Dexter lấy ra cặp ống nhòm, hướng về con tàu:

- Hình đầu người chạm khắc trên mũi tàu đẹp quá. Sally ngừng nhai, nghe Dexter tiếp tục:
- Nhưng thật lạ lùng, hình như cô ta nhíu mày nhìn chúng ta. Hầu hết tượng chạm trên mũi tàu đều mỉm cười, đúng không?

Tim bắt đầu đập mạnh, Sally gật:

- Đúng. Nhưng cô ta không là một hình chạm bình thường và con tàu này cũng... không bình thường.

Đứng bật dậy, Sally bối rối nói:

- Đáng lẽ tôi không nên tới đây. Bây giờ tôi phải trở lại tàu.
  - Khoan!

Nhưng Sally đã phóng xuống nước, bơi trở lại *Dạ Khúc*.

Nghe tiếng vỗ nước, Sally biết Dexter đang bơi theo.

Nước mắt ứa ra, Sally lắc mạnh đầu, hy vọng Dexter không nhìn thấy mình đang khóc.

- Đừng theo tôi!

Nhưng Dexter làm ngơ và bắt kịp, bơi cùng Sally tới tàu.

Với tay lên thang, Sally nói:

- Anh không lên được đâu, dù tôi rất muốn. Nhưng anh không lên được, vì tôi sẽ gặp rắc rối lớn.
- Không sao. Tôi không muốn cô gặp bất cứ rắc rối nào.

Dexter mim cười, nói tiếp:

Nhưng tôi phải gặp lại cô, người đẹp Sally. Không
 gì cản trở được việc đó.

Chân tay đã đặt lên thang, Sally lắc đầu:

- Không thể. Tôi nói rồi, đây không là con tàu bình thường.
- Đúng. Đây là con tàu đặc biệt khác thường vì nó
   đem một người đặc biệt là cô đến với tôi.

Một lần nữa mấy câu nói của Dexter lại làm Sally vừa cảm thấy cay đắng ngọt ngào vừa phiền muộn.

- Tôi rất tiếc. Không bao giờ còn có thể gặp lại anh nữa, Dexter Tempest. Hãy quên tôi đi.
- Quên... em? Làm sao quên được! Anh sẽ theo con tàu, sẽ làm bất cứ điều gì có thể. Anh sẽ gặp lại em.

Sally tiếp tục leo lên và trong khi đó hình ảnh mờ dần, và rồi thình lình Grace thấy mình mở mắt và trở

lại, hoàn toàn trở lại, băng ghế trong khu vườn cung thánh, tim dập thình thịch vì những gì vừa thấy. Cô xúc động đến run người khi được chứng kiến cảnh lần đầu cha mẹ gặp nhau.

Grace quay lại nhìn mẹ. Bà cũng vừa mở mắt:

- Con thấy rồi chứ?
- Dạ. Con thấy tới lúc mẹ leo lên thang trở lại tàu. Con nóng lòng muốn biết chuyện sau đó. Vì sao cha con tìm lại được mẹ?

Bà mim cười:

- Đó là một chuyện dài. Rồi con sẽ được biết.
- Ước gì Connor có mặt tại đây, để cũng được nghe hay thấy chuyện này.
  - Việc của con là kể lại cho em nghe...

Mắt bà chọt tối lại:

-... khi nó sẵn sàng lắng nghe.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Đồng đội

- Ê, Connor!
  - Jacoby, chúc mừng cậu lên chức thuyền phó.
     Jacoby nhe răng cười:
- Cám ơn nhiều. Mình thật sự vui mừng vì cậu gia nhập thủy thủ đoàn. Một tin tuyệt vời nhất trong tuần, đúng không Min?

Jasmine Peacock gật đầu, bước lại:

- Connor, rất vui lại được làm việc cùng nhau.

Cô nhẹ nhàng ôm nó. Hương dầu dừa thoang thoảng từ mái tóc cô làm Connor cảm thấy đây là phần thưởng đầu tiên cho việc nó cư xử hòa hợp với Jacoby.

Một giọng nói quen quen vang lên:

- Có rồi đây. Một chầu Dark và Stormy(*).

^{*} Dark and Stormy: một loại đồ uống pha chế với rượu rum, bia gừng và một lát chanh.

Quay lại, Connor thấy Mứt Đường đặt xuống một khay cốc-tai.

Nhìn thấy Connor, Mứt Đường chạy vội tới ôm nó:

- Connor, trông cậu tuyệt quá.

Connor mim cười ôm lai cô:

- Chào Mứt Đường. Xin giới thiệu đây là các đồng đội mới của tôi, Jacoby Blunt và Jasmine Peacock. Lần đầu họ tới quán của Ma Kettle.

Mứt Đường tươi cười:

- Bạn của Connor là bạn của mình. Đón chào tới quán. Cần gì cứ hú Mứt Đường này một tiếng.

Jacoby buột miệng:

- Ý cô là... bất cứ thứ gì?

Jasmine cười, huých mạnh cùi chỏ lên sườn Jacoby. Mứt Đường cũng cười cười, tán thưởng:

- Khá lắm, cô gái.

Quay lại Connor, cô vòng tay ôm quanh hông nó:

- Thật hả? Cậu kết thúc hợp đồng với thuyền trưởng Wrathe và đã ký hợp đồng mới với cô Li à?

Connor gật:

- Khá phức tạp, nhưng tôi nghĩ đó là một quyết đinh đúng.
- Ôi, vì Chúa, đừng mang bộ mặt rầu rĩ như thế nữa. Hãy nhớ những gì lần trước tôi đã nói: dù ở trong thủy thủ đoàn nào, cậu vẫn luôn được ân cần đón tiếp tại đây. Connor Tempest, cậu là một người tốt. Ôi, đêm nay đông khách quá. Chắc tôi lại phải nhảy và hát

một bài mới, rồi mới trở lại trang phục nàng tiên cá như thường lệ.

- Khoan. Nếu thấy Bart và Cate... làm ơn nói là tôi gửi lời chào...
  - Tự nói với họ đi...

Mứt Đường cười nói, rồi hất đầu về phía một trong mấy phòng VIP:

- Hình như đêm nay cả hai tàu *Diablo* và Typhon đều có mặt.

Connor ngước nhìn. Ma Kettle đang hướng dẫn Molucco Wrathe vào phòng ưa thích của ông. Theo sau hai người là Barbarro – em trai Molucco – và Trofie, vợ kiêm thuyền phó của ông ta. Như thường lệ, trang phục của bà ta luôn làm mọi người chú ý.

Tim dập rộn ràng, Connor đưa mắt tìm Cate và Bart trong nhóm họ. Thật sự, nó nên đến chào hỏi, nhưng không dám gặp Molucco. Không thấy Cate và Bart nhưng, thật không may, Molucco đang nhìn thẳng nó. Không một nụ cười, không một cử chỉ thân thiện. Connor nhớ lại lời cuối cùng vị thuyền trưởng cũ nói với nó: Bây giờ, đối với ta, mi chẳng là gì nữa.

Khi ông ta lặng lẽ quay đi, Connor cảm thấy ớn lạnh. Rõ ràng những gì ông nói đều là sự thật.

Jasmine cầm ly rượu tiến lại bên Connor:

- Này, Connor, thử một chút Dark và Stormy đi.
 Tuyệt cú mèo!

Quay lại, Connor thấy cả Cheng Li và Jocoby cũng đã đứng kế bên. Cheng Li nháy mắt, nâng ly: Uống mừng đồng đội mới.
 Tất cả lặp lại lời cô rồi cùng cụng ly.

Trong phòng VIP hai anh em Molucco và Barbarro Wrathe sôi nổi chuyện trò. Ngồi bên hai thuyền trưởng, Trofie chìm trong suy tưởng, không nghe gì hết. Trước mặt bà, ly sâm banh chưa hề được chạm tới đang sủi bọt, nhưng Trofie cảm giác đó chỉ như mặt nước ao tù phẳng lặng. Về cơ bản, Trofie biết sự giàu sang, quyền lực và nhan sắc của bà không hề thay đổi. Còn gia đình – điều quí giá nhất với bà – đã được an toàn. Tuy nhiên Trofie vẫn cảm nhận một cách sâu sắc là đã mất bàn tay và đang phải mặc một cái áo dài quá khổ, phủ kín cả hai cánh tay. Dù là một cái áo rất đắt tiền và cắt may cực khéo, nhưng bà vẫn cảm thấy mình như một nữ tu nghèo nàn.

Bước qua dải dây nhung, tiến vào phòng, Moonshine cười thật dễ thương:

- Con chào má.

Sự xuất hiện của cậu con cưng – hình như mỗi ngày càng cao lớn hơn và đẹp trai hơn – làm bà nhoẻn cười, ngửa mặt cho con hôn. Khi Moonshine lùi lại, bà thấy ngón tay nó lùa trong sợi dây, đong đưa một gói giấy nâu.

- Gì vậy, min elskling? Con mới đi mua sắm hả?
   Nó tủm tỉm cười:
- Một món quà... tặng má.
- Tặng má? Nhân dịp gì? Hôm nay không là sinh nhật má, cũng không là ngày hải tặc...

Đưa gói về phía Trofie, Moonshine nói:

- Một món quà làm má cảm thấy thoải mái hơn.

Tay áo dài quá khổ, Trofie bảo:

- Min elskling, con mở giúp má được chứ?

Gật đầu, Moonshine bắt đầu cởi dây. Trofie thúc giục chồng:

- Nhìn kìa! Con trai yêu quí của chúng ta tặng em một món quà.

Barbarro và Molucco cùng quay lại nhìn. Sau lớp giấy gói nâu là một hộp vuông. Moonshine mở nắp hộp. Trofie hồi hộp nhìn con lấy ra một vật cũng gói giấy nhưng lả tả roi rót những hạt bột lóng lánh, như một con mưa bạc.

Sau cùng, với một cử chỉ dứt khoát, Moonshine mở lớp giấy bao, để lộ ra món quà.

Molucco, Barbarro và Trofie cùng há hốc miệng.

Moonshine tuyên bố:

- Đây là bàn tay mới của má. Con tự làm đó.

Ôm một thứ giống như bàn tay của một ma nơ canh trong cửa hàng, – cưa đẽo vụng về và nước phủ bạc không mịn màng – nó hỏi:

- Sao? Má thích không?

Trofie hổn hển:

- Má... má... không thốt nên lời nổi.

Molucco oang oang:

Một cử chỉ đầy ý nghĩa. Moonshine của cô chú quả
 là một cậu bé hiếu thảo.

Đưa bàn tay bạc gần sát mắt mẹ, Moonshine nói:

- Nhìn đi. Má thấy con sơn móng thế nào không?

Trofie nhìn xuống: trên mỗi móng tay đều được vẽ dấu hiệu xương và sọ. Rõ ràng nó đã phải nỗ lực rất nhiều để vẽ mấy hình này. Trofie cảm thấy nước mắt đang ứa ra.

Barbarro lên tiếng:

Coi kìa! Con làm mẹ xúc động phát khóc rồi đó.
 Này cưng, anh thấy món quà của con làm em quá xúc động...

Vừa nức nở, Trofie vừa gật đầu.

Moonshine hồ hởi nói:

- Để con gắn cho má.

Nó kéo những lớp tay áo lùng thùng của Trofie lên, để lộ cổ tay cụt, rồi ép bàn tay bạc tự chế đã gắn đai da vào cổ tay mẹ. Toàn thể gia đình Wrathe nín thở nhìn. Thật phi thường, bàn tay giả ăn khớp với cổ tay Trofie một cách hoàn hảo.

Lùi lại, Moonshine hãnh diện ngắm nghía tác phẩm của mình.

Ngó xuống bàn tay mới vẫn còn rơi rụng những mảnh bạc xuống sàn, Trofie lắp bắp:

- Cám ơn... má cám ơn con. Má rất... rất...

Vừa nói bà vừa vươn tay về phía Moonshine, nhưng vì vậy sức nặng của bàn tay kéo dây đai tuột khỏi cổ tay bà. Bàn tay roi xuống sàn. Ngón cái bị gãy rời, nẩy qua sợi dây nhung, những mảnh bạc tung tóe khắp nơi.

Moonshine bật lên một tiếng chửi thề và nhận ngay một cái tát từ ông bố.

Nó gào lên:

- Tan nát rồi! Con và Transom phải làm suốt hai ngày trời!

Molucco lên tiếng:

- Bình tĩnh, cháu. Ý nghĩa việc làm đó mới là điều đáng kể. Tốt nhất là hãy nhặt lại ngón cái, kẻo có người đạp phải. Chúng ta có thể cố sửa chữa lại được mà.
- Để làm gì chứ? Tôi không ngu đâu! Tôi có thể nói
   là bà ấy không thích nó! Bà ấy đã cố tình làm rơi!

Barbarro nói như ra lệnh:

- Không sao. Chúng ta sẽ lấy lại bàn tay đích thực của mẹ. Và sẽ sớm thôi.

Trofie lại gần con trai:

- Ôi, *min elskling!* Mẹ rất thích bàn tay con làm. Mẹ thích thật mà.

Nhưng Moonshine vùng khỏi cánh tay áo rộng thùng thình của mẹ, đạp qua dải dây nhung, ra khỏi phòng, tiến tới quầy bar chính. Đầu óc nó lại đầy ý nghĩ u ám và tức giận, chỉ muốn thoi một cú vào vật gì đó hoặc ai đó. Ngước lên, nó thấy một khuôn mặt quen quen đang tiến thẳng tới nó. Ngay lập tức, nắm đấm của nó tung trúng mục tiêu. Huych! Lọi thế bất ngờ của cú đấm làm nó quất Connor Tempest đổ rầm xuống sàn như một xác chết nặng nề. Tiếng Connor ngã xuống sàn nhà lạnh lẽo có lẽ là âm thanh vui tai nhất mà lâu lắm rồi Moonshine mới được nghe lại.

Jacoby reo lên:

- Mọi người ơi! Cậu ấy tỉnh lại rồi!

Tất cả lom lom nhìn Connor – được đặt nằm trên trường kỷ nhung – đang từ từ mở mắt.

Ma Kettle nói:

- Loại muối ngửi này rất hiệu quả.

Jasmine tům tím cười:

- A hèm, không phải vì muối ngửi đâu...

Hất đầu về phía Mứt Đường, cô nói tiếp:

- Vì cô ấy hôn cậu ta đó.
- Thật hả? Sao tôi không thấy nhỉ? Nhưng cũng tốt thôi.

Ngước nhìn mọi người, Connor hoang mang hỏi:

 Sao hai xương chéo và cái sọ to đùng cứ quay tít lên vậy?

Jacoby lo lắng nói:

- Tệ hơn chúng ta tưởng, cậu ấy bị mê sảng rồi.

Chỉ lên phía trên sàn nhảy, Ma Kettle nói ngay:

- Không đâu. Nhìn quả cầu xương và sọ mới của tôi kìa. Nhìn thấy trong một tác phẩm ba lê, tôi nghĩ là mình phải có một quả cầu giống vậy. Hoành tráng không?

Jacoby thở phào, quay lại Connor:

- Cậu biết mình là ai, đang ở đâu không?
- Biết chứ. Mình là Connor Tempest, đang ở trong tửu quán của Ma Kettle, tự nhiên bị thằng khùng Moonshine tấn công.

- Coi bộ cậu ấy không bị thương nặng. Nào, tất cả tránh ra cho Connor thở chứ.

Ma Kettle cười nói:

- Uống chút rượu mạnh là khỏe như ngựa ngay.

Bà quay lại Mứt Đường:

- Phục vụ cả nhóm này một chầu Dark và Stormy nữa. Chủ quán bao.
  - Có ngay, Ma.

Khi bà ta và Mứt Đường quay đi, một tiếng ho lớn báo trước anh em thuyền trưởng Wrathe đang lại gần. Barbarro hỏi:

- Câu ta sao rồi?

Cheng Li mát mẻ:

- Cậu ấy đang khỏe lại. Cám ơn cậu con ngang ngược của ông.
  - Tôi xin lỗi. Cậu ấy bị dính đòn thật oan mạng.
  - Đúng vậy. Hy vọng là không bị gãy cái xương nào.
     Molucco xen vào:
- Thôi nào Cheng Li, tôi nghĩ không có gì nghiêm trọng đâu.

Cheng Li vươn thẳng người, đôi mắt đen hình trái hạnh trừng trừng nhìn ông ta:

- Thuyền trưởng Wrathe, có thể ông coi chuyện thành viên trong thủy thủ đoàn của ông bị hành hung là chuyện bình thường, nhưng tôi thì coi vấn đề này là chuyện nghiêm trọng.

Molucco phẩy tay:

- Chỉ là chuyện đùa giỡn quá đà thôi mà. Moonshine đang buồn bực. Còn Connor xuất hiện không đúng lúc, không đúng nơi. Tất cả chúng tôi đều đang có chuyện không vui. Tôi đoán cô đã nghe về vụ tàu Typhon bị hải-tặc-ma-cà-rồng tấn công chứ?

Cheng Li có vẻ thận trọng hơn:

- Tôi có nghe.
- Vậy thì tôi nghĩ cô sẽ hiểu vì sao chúng tôi phải tập trung vào mối hiểm họa hải-tặc-ma-cà-rồng. Do đó chúng tôi muốn trao đổi vài lời với cậu Tempest, vì tôi nhớ là cậu ấy có chút hiểu biết về chúng.

Lách qua Jacoby và Jasmine, Molucco tiến tới Connor. Connor đã ngồi dậy nhưng vẫn chưa hết vẻ bàng hoàng.

Bước tới, Cheng Li đứng chắn trước mặt Connor:

- Xin lỗi, ông định làm gì?

Molucco nhăn măt:

Tôi tưởng đã nói quá rõ rồi. Chúng tôi muốn hỏi
 ý cậu Connor về hải-tặc-ma-cà-rồng.

Chống hai tay lên sườn, Cheng Li nói:

- Tôi ghi nhớ yêu cầu của ông, nhưng lúc này không thích hợp.
  - Xin lỗi...
- Có vẻ như ông còn ảo tưởng Connor vẫn đang dưới quyền ông. Không đâu. Connor là thuộc cấp của tôi. Vì vậy, tôi mới là người quyết định khi nào và ông có thể nói chuyện với cậu ta hay không.

Nhìn qua vai ông anh, Barbarro bật nói:

- Thật quá đáng!
- Không quá đáng bằng hành hung một thành viên thủy thủ đoàn khác một cách vô cớ. Tôi sẽ báo cáo vụ này lên Đề đốc Kuo và Liên Đoàn Hải Tặc. Cái tên Moonshine sẽ bị phang thêm lần nữa.

Molucco quát tháo:

- Cô Li, đừng hăm dọa tụi này. Cứ việc trình báo, nhưng chúng tôi vẫn *sẽ* phải thẩm vấn cậu Tempest.

Cheng Li khoanh tay trước ngực:

 Có thể, nhưng không là tại đây, vào đêm nay. Hãy thu xếp một cái hẹn đi.

Molucco trừng trừng nhìn đôi mắt cương quyết của Cheng Li một lúc lâu, rồi hầm hầm nện gót, quay đi. Barbarro theo sát phía sau.

Cả nhóm nhìn Cheng Li. Jacoby lên tiếng:

- Đi thôi, thuyền trưởng.

Cô gật đầu, điềm tĩnh nói:

- Tôi muốn các bạn hiểu một điều. Tất cả các bạn đã ký kết hợp đồng với tôi. Để đáp lại, tôi thề sẽ chăm sóc tất cả các bạn. Đó là mục đích tôi hướng tới ngay sau khi trở thành thuyền trưởng trong vài ngày nữa.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Bế tắc

Stukeley gõ cửa phòng thuyền trưởng.

Tiếng Sidorio vọng ra:

- Vào đi.

Stukeley đẩy cửa, bước vào. Johnny theo sau.

Sidorio hất đầu, hỏi hai trung úy:

- Mọi việc tiến triển đúng kế hoạch chứ?
- Vâng, thưa thuyền trưởng. Chúng ta sắp vào vịnh rồi.
- Tuyệt! Chúng ta sẽ khám phá ra kẻ nào đang chơi trò giỡn mặt chúng ta.
- Nhưng thưa thuyền trưởng, trước khi tới vịnh, tôi và Johnny muốn trình bày với ngài vài điều.

Sidorio nhướng mày:

- Được. Nói đi.
- Chúng tôi nghĩ đã đến thời điểm phải sắp xếp, tổ chức thêm...

Johnny gật đầu, tiếp lời Stukeley:

- Chúng ta phát triển quá nhanh. Thủy thủ đoàn đã lên tới hai, ba trăm người...

Sidorio phẩy tay:

- Cuối tháng sẽ lên tới năm trăm... tháng sau là một ngàn...
- Chính xác! Vì vậy chúng ta cần chuẩn bị. Thêm tàu, thêm nhân viên điều động...

Sidorio nhún vai:

- Do đó chúng ta phải chiếm thêm tàu. Bắt đầu là con tàu chúng ta sẽ chiếm đêm nay. Rồi chúng ta sẽ thành lập một hạm đội...
  - Mỗi tàu sẽ cần có một thuyền trưởng.

Sidorio lo đãng nói:

- Chắc chắn rồi.

Stukeley biết thuyền trưởng đang suy nghĩ việc khác, nhưng vẫn tiếp tục:

- Không chỉ thuyền trưởng, chúng ta còn cần các cấp chỉ huy của nhiều bộ phận khác nữa.

Sidorio cả cười:

- Tiếp theo, các cậu sẽ đề nghị phải có một đội hiến máu và dạ tiệc mỗi tuần!
- Không không! Tôi không hề đề nghị chuyện đó. Không cần làm một bản sao của tàu *Dạ Khúc*.
- Chính xác! Những chuyện đó sẽ không xảy ra tại đây, trong đoàn quân của ta. Stetson, mi gọi đoàn quân của chúng ta là gì?

Johnny trả lời:

- El ejercito de la noche.(*)
- Rất thi vị.

Stukeley đứng dậy:

- Thuyền trưởng, tôi không đề nghị chúng ta tổ chức như *Dạ Khúc*. Ông xuất thân từ thời đại La Mã, đúng không?

Câu nói làm Sidorio chăm chú lại ngay:

- Thời đại La Mã, đúng vậy.
- À, tôi đã nghiên cứu một số vấn đề về cấu trúc quân đội La Mã. Ông có biết quân đội La Mã đã...

Sidorio phẩy tay:

- Ta biết tất cả những gì cần biết về quân đội La Mã.
- Vậy thì ông nghĩ sao về tổ chức hạm đội của chúng ta... à ừm... *của ông...* theo cách quân đoàn La Mã?
- Hừ, có thể. Ta sẽ suy nghĩ về vấn đề này. Bây giờ thì lên boong. Ta cảm giác chúng ta gần tới vị trí rồi.

Hạ thấp cặp kính râm, Jessamy reo lên:

Có một con tàu!

Camille đồng ý:

- Đúng. Tới giờ đi gặp các chàng trai của chúng ta rồi.
   Jessamy buồn buồn nói:
- Gặp lần cuối.

 ^{*} Tiếng Tây Ban Nha: Đội quân bóng tối.

 Vì lệnh của thuyền trưởng mà. Thú thật, mình sẽ rất nhớ họ. Hai anh chàng đó là trò giải trí rất thú vị.

Hai cô gái đứng chờ trên gò đá trong khi thủy đoàn của tàu *Thuyền Trưởng Máu* tập hợp trên bãi cát. Sau lệnh "đi dự tiệc" của Sidorio, tất cả hải-tặc-ma-cà-rồng – trừ Stukeley và Johnny – đều chạy vào thị trấn. Thị trấn đã bị Quí cô Lockwood và thủy thủ đoàn của ả tàn sát rồi.

Khi Johnny và Stukeley bước lên cồn cát, Jessamy và Camille tiến lại gặp con mồi.

Jessamy lên tiếng trước:

- Chào quí ông.

Ả đã cởi giày, để có thể lướt đi trên cát.

Johnny tươi cười:

- Xin chào. Hai cô từ đâu hiện ra vậy?

Camille nói:

- Chúng tôi vừa lên gò đá hóng mát. Còn hai anh?
   Chỉ con tàu trên mặt nước, Johnny nói:
- Chúng tôi cũng vừa lên bờ.

Jessamy mím cười với Stukeley?

- Đêm nay các anh vào thị trấn có chuyện gì?
   Stukeley nhún vai:
- Đi xả hơi một chút thôi. Còn hai cô cũng là khách hay dân ở đây?

Hai ả nhìn nhau, rồi Jessamy nói:

- Khách.

Johnny hỏi:

- Trời tối đen như mực, sao hai cô phải đeo kính râm?
   Jessamy và Camille nhìn nhau cười rồi đồng thanh trả lời:
  - Thời trang mà, anh yêu.
  - Bỏ kính ra.

Nụ cười tắt ngấm. Không là tiếng nói của Johnny và Stukeley.

Giọng đó mạnh mẽ hơn:

- Ta bảo: bỏ kính ra.

Camille quay lại Jessamy rồi cả hai nhìn quanh. Phía sau, Sidorio đang đứng, khoanh tay trước ngực.

- Ta nói lần thứ ba. Bỏ kính ra.

Khi Sidorio bước xuống cồn cát, Jessamy và Camille tháo cặp kính râm khỏi mắt, để lộ ra vết xăm hình trái tim đen.

Tiến lại đứng giữa hai trung úy của hắn, Sidorio lên tiếng:

- Ánh mắt đầy quyến rũ. Hèn gì các người đã làm mê mẩn hai gã này hết đêm này qua đêm khác.

Bất chấp sự xuất hiện khác thường của Sidorio, dường như Jessamy không e sợ:

- Ông là ai?
- Ở đây ta là người đặt câu hỏi. Chúng ta đang chờ nghe: hai người là ai, tới đây từ tàu nào?

Hắn trừng trừng nhìn hai ả. Hai ả trọn mắt nhìn lại. Sidorio lại lên tiếng:

- Các ngươi đã đùa cọt hai chàng trai của ta mấy

đêm qua ư? Đã moi móc thông tin nơi chúng ta sắp tới, rồi dùng ma thuật làm họ quên là đã gặp hai ngươi, đúng không?

Hai tay chống sườn, Jessamy nói:

- Hình như đúng vậy, thưa ngài.
- Các ngươi tới từ tàu nào?

Nhìn thẳng mắt Sidorio, ả trả lời:

- Chúng tôi không được phép nói.

Sidorio nhíu mày:

- Không được phép? *Không được phép!* Mi nên suy nghĩ lại đi. Mau lên!

Jessamy và Camille trơ trơ, không phản ứng.

Sidorio nói:

- Thôi được rồi. Ta đã cho hai ngươi cơ hội dễ dàng nhưng hai ngươi không chịu. Sẽ có cách khác...

Quay qua hai trung úy, hắn ra lệnh:

- Đưa chúng lên tàu.

Bước lại gần, Johnny nói:

- Mời hai tiểu thư theo chúng tôi.

Jessamy khinh khinh nhìn Johnny và Stukeley:

- Đã ba lần tụi này làm hai anh bị mê man. Điều gì làm hai anh nghĩ đêm nay sẽ khác chứ?

Camille gật đầu:

- Đúng vậy. Luôn tiện, thưa *quý ngài*, xin nhắc là chuyện trò làm *"tiểu thư"* mau mệt mỏi lắm.

Bốn hải-tặc-ma-cà-rồng trừng trừng nhìn nhau, mắt

nẩy lửa. Lần này không vì đói máu mà là sẵn sàng lâm trân.

Thình lình một giọng nói vang lên:

- Rắc rối gì đây?

Quí cô Lockwood sải bước qua bãi, vạt váy dài kéo lê trên cát.

Sidorio quay lại:

- Mi là ai?
- Quí cô Lola Lockwood.

Hất đầu về Jessamy và Camille, quí cô nói tiếp:

- Đây là hai thành viên trong thủy thủ đoàn của tôi.
- Thủy thủ đoàn?

Chỉ tay về một vịnh nhỏ, Lockwood nói:

- Con tàu nhỏ của tôi đang neo tại đó.

Chỉ con tàu đồ sộ sừng sững trong vịnh, Sidorio nói:

- Đó là tàu của ta.
- Ôi chao! Hoành tráng quá! Tàu *Kẻ Lang Thang* của tôi so với *Thuyền Trưởng Máu* đó là tên con cá voi khổng lồ của ông hả chẳng khác nào chỉ là một con cá nhép.

Chưa bao giờ Sidorio nghe một giọng nói kỳ lạ như thôi miên đến thế. Từ đôi mắt tới hình xăm trái tim đen lạ lùng đều như có sức mê hoặc.

Trái tim đen làm hắn nhớ lại... Rút từ trong túi ra một xấp lá bài, Sidorio quăng xuống mặt cát.

- Ö, các người đã phát hiện ra những lá bài xinh xinh của chúng tôi hả?

- Phải, chúng ta đã tìm thấy chúng. Đêm này tới đêm khác. Đúng như mi muốn.

Quí cô Lockwood nhíu mày:

- Ý ông là sao?
- Đừng giả bộ ngây thơ nữa. Chúng ta biết mi và bộ hạ của mi tới đây làm gì.

Hắn hất đầu về phía Jessamy và Camille vẫn đang trừng mắt đối đầu với Johnny và Stukeley.

- Mi và hai ả hầu dùng thủ đoạn lừa gạt hai trung úy của ta, để họ nói ra vị trí chúng ta sắp tới, rồi tấn công thị trấn đó, trước khi chúng ta kịp tới nơi.

Nét mặt bình thản, đôi môi chúm chím của Quí cô Lockwood nở nụ cười:

- A, tóm lại, con cá nhép cũng có lợi thế của nó.
- Vậy là mi đã thừa nhận. Từ nay dẹp trò đó đi.
- Ô, không là trò đùa đâu, Sid. Tôi gọi ông như vậy, được không?

Mặt tối sầm, Sidorio nói:

- Không. Mi *không được* gọi ta là Sid. Tên ta là Sidorio. Quintus Antonius Sidorio. Vua Hải-tặc-ma-cà-rồng.

Quí cô Lockwood tủm tỉm cười:

- Tôi thật quá vô lễ. Hoàn toàn quên mình là ai. Đại vinh hạnh được gặp ngài.

Ả cúi chào gần sát mặt cát, rồi đứng thẳng dậy nói:

- Thật đắc tội vì chúng tôi ra mắt ngài không đúng cách.
- Còn đúng cách là những gì mi và bộ hạ đã làm đó hả?

- Tôi chỉ cố làm ngài chú ý. Một con cá nhép không dễ phát tín hiệu cho một ngài cá voi khổng lồ.

Sidorio cảm thấy bị mềm lòng vì lời nói, vì giọng đặc biệt và vì nhan sắc hiếm có của Lockwood. Hắn bối rối hỏi:

- Mi muốn được ta chú ý?
- Ôi! Đúng vậy.
- Chứ không phải mi đang cố tranh chấp quyền hành trên vùng biển này sao?
  - Ôi không, thưa ngài. Đó là một điều phi lý.

Chỉ về phía Johnny, Stukeley vẫn đang hầm hừ sẵn sàng chiến đấu với Jessamy và Camille, ả nói:

- Có lẽ chúng ta nên bảo họ bình tĩnh hơn.

Cân nhắc một lúc rồi Sidorio lên tiếng:

- Thôi đi, các cậu.

Quí cô Lola Lockwood cũng nói:

- Ngừng lại, hai tiểu thư.

Hai cặp hải-tặc-ma-cà-rồng lùi khỏi nhau. Johnny và Stukeley đứng hai bên Sidorio. Jessamy và Camille trở lại bên Lockwood.

Sidorio nói:

- Nhưng vụ tiệc tùng thỏa thuê này phải chấm dứt.
   Thủy thủ đoàn đang phát triển của ta cần máu.
- Đồng ý. Nhưng chắc chắn trên vùng biển bao la này vẫn còn chỗ cho các tàu hải-tặc-ma-cà-rồng khác.
- Đủ chỗ cho mọi tàu khác, nhưng chỉ có một Tổng Tư Lệnh.

Hắn vỗ ngực, nhấn mạnh:

- Là ta!

Quí cô Lockwood nhỏn nhoẻn cười:

- Đương nhiên. Em đã nói rồi, đâu dám cạnh tranh với ngài. Chỉ vì màn ra mắt hơi bị vụng về thôi.

Sidorio thẫn thờ nhìn cô ả. Johnny sát lại, thì thầm vào tai thuyền trưởng:

- Tôi nghĩ cô ta chỉ muốn gặp ông thôi.

Thoáng nghe thấy, Lockwood nói ngay:

- Đúng vậy. Em chỉ muốn gặp Sidorio vĩ đại. Vị vua hải-tặc-ma-cà-rồng.

Lời nói tâng bốc làm Sidorio ngoác miệng cười:

- Bây giờ thì cô gặp ta rồi đó.
- Dạ. Mà... ngài còn tuyệt vời hơn cả sự trông chờ của em.

Sidorio lai mim cười.

Quí cô Lockwood liếc nhìn hắn, e dè nói:

- Thưa... em sợ là đêm nay thủy thủ đoàn của em đã mở tiệc trong thị trấn này rồi. Nhưng em cam đoan với ngài chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu.
- Không sao. Thủy thủ đoàn của ta sẽ tiệc tùng nơi khác. Chúng ta chỉ đến đây gặp cô, để chấm dứt việc này.
  - Ngài đã hài lòng chưa?
  - Phải phải. Vấn đề đã được kết thúc.

Lockwood chuẩn bị đi:

- Nào, các cô, chúng ta trở lại tàu Kẻ Lang Thang.

Trước khi quay đi Jessamy và Camille liếc trộm hai chàng trung úy lần cuối cùng.

Đưa bàn tay về Sidorio, Quí cô Lola Lockwood nói:

- Hy vọng chúng ta sẽ gặp lại trong một hoàn cảnh khác.

Bối rối nhìn xuống bàn tay cô nàng rồi – trước sự ngạc nhiên của tất cả – Sidorio cúi xuống hôn.

- Ta tin chắc chúng ta sẽ gặp lại.

Khi họ đi đủ xa, Stukeley hỏi thuyền trưởng:

- Sao vậy? Tôi tưởng chúng ta sẽ chiếm con tàu của ả.
   Sidorio lặp lại lời Lockwood:
- Chỉ là một con cá nhép. Chúng ta đâu cần thứ đó. Để cho cô ta giữ món đồ chơi của mình. Ta thích cô ta. Thích cách cô ta nói chuyện.

Stukeley vừa định phản đối nhưng bị Johnny huých nhẹ vào sườn, nên chỉ hỏi:

- Thuyền trưởng, ông muốn chúng tôi nổi còi triệu tập thủy thủ đoàn trở lại tàu chưa?

Nhìn hình bóng Quí cô Lockwood đang khuất dần, Sidorio vừa rảo bước vừa nói:

- Làm đi, Stukeley.

Stukeley quay lại Johnny, lắc đầu:

- Thuyền trưởng bảo ông ta là con cá mập sát thủ,
   vậy mà nhượng bộ như con ốc sên.
- Nghe rõ rồi, *hermano*, nhưng mình nghĩ là thuyền trưởng đang si tình.
  - Vớ vẩn. Sidorio không biết nghĩa từ tình yêu là gì

đâu. Ông ấy không bận tâm đến những chuyện như thế.

- Tin mình đi. Có thể cậu khôn ngoan mọi vấn đề, nhưng mình biết điều gì xảy ra giữa đàn ông và đàn bà. Đôi này có chuyện rồi. Bảo đảm.

Jessamy nói với thuyền trưởng Lockwood:

- Suýt chết!
- Đúng vậy.

Camille hói:

- Đúng là hắn ta không? Nghĩa là mình đã từng nghe những lời đồn, nhưng trông hắn còn cổ lỗ hơn mình nghĩ.

Quí cô Lockwood tủm tỉm cười:

- Ta thấy phong cách riêng của hắn rất hấp dẫn.

Camille kêu lên:

- Hấp dẫn?

Jessamy nói:

- Xin lỗi, em nghĩ thuyền trưởng đã quá thỏa hiệp với hắn rồi đó.
  - Ta? Có vẻ quá thỏa hiệp với hắn sao?

Đặt hai tay lên vai Jessamy và Camille, Quí cô Lockwood cười nói:

- Hai em ơi, vấn đề là phải biết thua trận đánh nhỏ để thắng cuộc chiến lớn. Và... cuộc chiến lớn còn rất lâu mới tới hồi kết thúc. Nhưng bây giờ cuộc tán gẫu làm ta khát quá rồi. Trở về tàu gấp, và cùng thưởng thức mùi vị Argentina.

- Ôi đúng rồi! Gã đại sứ Argentina ngon lành hơn, đúng không?
  - Chính xác. Rất ngon...

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Lời thỉnh cầu của Sally

Lần này vào phòng thăm mẹ Grace thấy tinh thần bà phấn chấn lạ thường:

- Ôi con cưng, mẹ có tin vui. Tuyệt vời lắm.
- Cô ngạc nhiên vì sự thay đổi của bà:
- Tin gì vậy mẹ?
- Mẹ xin Mosh Zu rồi. Chúng ta sẽ cùng tới Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.
  - Vịnh Trăng Lưỡi Liềm? Để làm gì?
- Mẹ muốn thấy nơi hai con khôn lớn. Mẹ muốn thăm mộ Dexter để lại được gần ông ấy. Ôi, Grace, vui lên chứ.

Cô ôm mẹ trong vòng tay:

- Con vui, nhưng vì quá bất ngờ. Mẹ à, thật tình con rất vui được khoe với mẹ Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.
- Thu xếp hành lý đi. Đêm nay chúng ta sẽ lên tàu Dạ Khúc.

- Dạ Khúc? Nghĩa là... thuyền trưởng cũng đi?
- Mẹ... không biết. Việc này con phải hỏi Mosh Zu.

Grace nhìn mẹ. Trông bà Sally như đứa trẻ háo hức trước ngày sinh nhật của mình.

- Trở lại đó, thăm mộ Dexter, con không sao chứ?

Cảm nghĩ trở lại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm thật lạ lùng, nhất là không có Connor, nhưng cũng thật vui khi được cho mẹ, Lorcan và Mosh Zu – hy vọng có cả thuyền trưởng nữa – thấy nơi chị em cô lớn lên. Hơn nữa lại được thăm mộ cha và lại có cảm giác gần gũi với ông.

Nghĩ tới cha, Grace hỏi mẹ:

- Kể tiếp chuyện còn dở dang, được không mẹ?
- Được chứ. Lên giường, ngồi gần mẹ đi.

Không để phí thời gian, Grace làm theo ý mẹ ngay. Sally bắt đầu:

- Shanti và Teresa chờ mẹ trên boong. Họ nôn nóng chờ nghe kể lại tất cả buổi gặp gỡ của mẹ với Dexter. Thật kỳ lạ, chỉ gặp nhau một lúc ngắn ngủi mà mẹ như biết chắc đó chính là người đàn ông của mình.

Grace tủm tỉm cười. Cô đã có cảm giác là cha mẹ yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bây giờ lời nói của bà đã chứng minh điều cô nghĩ là đúng.

- Suốt mấy hôm sau, mẹ và hai bạn chỉ bàn tán về chuyện đó. Rồi cuối cùng, tất cả đều đồng ý là phải quên thế giới ngoài con tàu này đi. Vì đó là cam kết trước khi trở thành người hiến máu. Tuy không nói với nhau, nhưng tất cả đều có lý do riêng khi lên tàu. Và

tất cả đều biết chỉ là mơ mộng cho vui thôi, chẳng bao giờ trở lại thế giới ngoài kia được nữa. Hết rồi.

Grace nhíu mày:

- Nhưng đâu có hết. Không thể.

Sally cười:

- Đúng vậy, cưng ạ. Vì người ta thường nói: làm sao biết được ngày mai.
  - Vậy thì vì sao và khi nào mẹ gặp lại cha?
- Suốt mấy đêm ngày sau đó mẹ buồn như có tang. Nhưng để tang gì? Quá khứ của mẹ? Con đường mẹ đã bỏ lõ? Hay người đàn ông mẹ đã gặp giữa biển, đã cùng bơi trong khoảng... nửa giờ? Thật lố lăng, nhưng cảm giác rất buồn, rất thật hơn cả những gì mẹ đã trải qua trong đời.

Bà thở dài:

- Thậm chí cả Sidorio cũng nhận ra. Trong đêm dạ tiệc, ngay trước khi chia sẻ máu, Sidorio hỏi mẹ có gì không ổn. Chắc hắn ân hận vì đã chẳng nói năng gì với mẹ. Không kềm lòng nổi nữa, mẹ đã bật khóc nức nở. Rồi con biết sao không? Trước khi nhận máu, Sidorio đã tìm mọi cách an ủi mẹ. Đêm đó, lần đầu và cũng là lần cuối, Sidorio đề nghị ngủ lại. Mẹ từ chối, vì muốn ở một mình.

Tim Grace thắt lại khi nghĩ đến cảnh cô đơn của mẹ.

- Hôm sau mẹ càng thảm hại hơn. Hai cô bạn cố làm mẹ nguôi ngoai. Tàu ghé bờ để lấy thực phẩm tươi cho những người hiến máu. Nào ngờ, hôm đó họ không chỉ đưa lên tàu thực phẩm, mà còn cả một người bốc xếp mới cho nhà bếp...

Mắt Grace mở thao láo:

- Là cha?

Sally gật đầu:

- Dexter. Hôm sau mẹ mới biết. Mẹ đang đi dọc hành lang, bỗng nghe giọng nói "Chào người đẹp Sally". Không tin nổi mắt mình, mẹ suýt ngất đi. Rồi mẹ hỏi anh ấy đang làm gì tại đây, sao tìm được mẹ, biết gì về con tàu này... Ôi mẹ hỏi cả trăm điều.

Mắt bà long lanh khi nhớ lại buổi gặp gỡ đó. Grace hỏi:

- Cha trả lời sao?
- Ông ấy bảo: tôi đã nói là sẽ tìm ra em, sẽ làm mọi cách để mình được gần nhau.
  - Cha! Cố lên!

Grace rất hãnh diện vì cha. Quá lãng mạn, quá dũng cảm mới truy lùng ra được tàu hải-tặc-ma-cà-rồng và gia nhập thủy thủ đoàn của họ. Hiếm có người thường trên tàu, nhưng cô nhớ những ngày đầu trên *Dạ Khúc*, cô đã gặp anh chàng trẻ tuổi phụ bếp, Jamie. Cảm giác thật kỳ lạ khi nghĩ chính cha cô đã từng làm việc trên tàu. Được biết – vào những thời điểm khác nhau – cha, mẹ, cô và Connor đều đã từng có mặt trên một con tàu quả là một điều kỳ diệu.

- Gặp lại cha chắc mẹ vui lắm.
- Vui... nhưng hồi hộp. Mẹ sợ... rất sợ. Đừng hiểu lầm mẹ, Grace. Gặp lại Dexter, mẹ mừng đến run người,

nhưng cảm thấy như cả hai đang cùng ở trên một trục quay không biết khi nào dừng lại.

Grace thấy vẻ sợ hãi và cả mệt mỏi trên mặt mẹ. Dường như kể lại câu chuyện làm bà kiệt sức. Cô nói:

- Con đi thu xếp hành lý.

Ý nghĩ về chuyến đi làm mắt Sally sáng lại:

- Ù. Ôi, mẹ mong mỏi được thấy tất cả những gì từng gắn bó với con.

Hôn lên má mẹ rồi Grace gật đầu nói:

- Con cũng đang mong mỏi để khoe với mẹ.

Vừa bước vào phòng Mosh Zu, Grace vừa nói:

- Tôi được biết chúng ta sẽ có một chuyến vượt biển trở lại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm.
- Đúng vậy. Đêm nay, ngay sau khi mặt trời lặn, chúng ta sẽ lên tàu *Dạ Khúc*. Cả Lorcan và Darcy cũng cùng đi.

Giọng đầy hy vọng, Grace hỏi:

- Còn thuyền trưởng? Ông sẽ gặp chúng ta tại đó?
- Không đâu, Grace. Thuyền trưởng không đi cùng chúng ta. Tôi sẽ đại diện ông ấy.

Grace không giấu nổi vẻ thất vọng:

- Tôi thật sự rất nhớ thuyền trưởng. Ông ấy sao rồi?
- Cô đặc biệt thân thiết với ông ấy, đúng không?
   Grace gật:
- Từ lần đầu lên tàu Dạ Khúc, chúng tôi luôn thân

thiết với nhau. Không có ông ấy cùng đi, tôi cảm thấy không vui.

- Tất cả chúng ta đều cảm thấy như vậy.

Ngập ngừng một lúc rồi Grace mới dám hỏi:

- Ông ấy sẽ bình phục, sẽ... trở lại chứ?

Đặt tay lên vai Grace, Mosh Zu nói:

- Tôi hy vọng và tin là ông ấy sẽ trở lại. Tôi biết là ông ấy cũng muốn vậy. Nhưng vì bệnh rất nặng, ông cần thời gian mới có thể hồi phục.
- Tôi hiểu. Vậy là ông sẽ phải rất vất vả để chỉ huy con tàu.
- Cám ơn cô đã nói lên điều đó. Nếu có thể, tôi sẽ hoãn lại chuyến đi. Nhưng đây là việc rất quan trọng đối với Sally vào lúc này.
  - Tôi biết, nhưng... còn gì khác nữa không?
- Mẹ cô đang trong tình trạng dao động bất thường.
   Bà ấy đã kể về quá khú, phải không?
- Tôi đã hỏi và mẹ tôi kể lại thời gian bà ở trên Dạ
   Khúc. Tôi cũng đã tự phát hiện ra vài điều.
  - Grace, hình như khả năng của cô liên tục phát triển.
- Mẹ tôi có vẻ rất yếu, mà tôi thì rất muốn được nghe bà kể lại. Như vậy có hại cho sức khỏe của mẹ tôi không? Nếu có, tôi sẽ không hỏi nữa.

Mosh Zu nhẹ nhàng nói:

 Đừng tự trách mình, Grace. Có, nhắc lại quá khứ và cho cô biết những bí ẩn của đời mình, Sally đang bị yếu dần. Nhưng như tôi đã nói, các linh hồn khác tan biến nhanh hơn mẹ cô, vì bà ấy còn quyến luyến, muốn níu kéo thêm thời gian được gần cô.

Lòng nặng trĩu, Grace hỏi:

- Bây giờ mẹ tôi không thể níu kéo hơn được nữa à?
- Theo những gì tôi quan sát các linh hồn kia khi họ hiện ra để được thanh tẩy những khổ đau dần vặt – có lẽ cô còn nhớ họ hoảng hốt như thế nào rồi chứ? – vì những đau khổ đó vẫn còn trong họ.

Hình ảnh những bóng người mất phương hướng lang thang vào sương mù hiển hiện trong đầu cô, Grace gật:

- Tôi còn nhớ.
- Tôi và các cộng sự đã cố đem lại sự bình an cho từng linh hồn bấn loạn đó. Chúng tôi phát hiện, khi được giải thoát khỏi khổ đau, họ nhẹ nhàng thanh thoát hơn. Họ... tan biến nhanh hơn. Họ buông xả mọi dần vặt tinh thần, nhưng cũng buông xả cả thể xác. Sau cùng các linh hồn đó viễn du vào cõi an lành mãi mãi.

Grace run rẩy, nước mắt sắp ứa ra. Mosh Zu ấn mạnh tay lên vai cô như để truyền thêm sức mạnh. Cô hỏi:

- Đó là điều đang xảy ra với mẹ tôi? Khi nói hết những bí ẩn trong đời bà với tôi cũng là lúc mẹ tôi sẽ vào cõi an lành mãi mãi?
  - Đúng vậy.
- Và càng nói ra bà càng thanh thản nhẹ nhàng. Rồi khi nói hết mẹ tôi sẽ... sẽ tan biến khỏi cõi đời này.

Nhìn Grace đầm đìa nước mắt, một lúc lâu sau Mosh Zu nói:

- Tôi nghĩ thế.

- Vậy là tôi phải chọn lựa. Hoặc là để mẹ nói ra tất cả và tìm được sự an lành rồi... mất mẹ. Hoặc... hoặc không cho bà nói tiếp, không để bà được thật sự thảnh thơi, giữ mẹ lại với mình một cách ích kỷ...

Cô lắc đầu thở dài:

- Sự chọn lựa cay nghiệt quá.
- Đúng vậy.
- Mẹ tôi biết chuyện gì đang xảy ra không? Việc trở lại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm có phải là lời thỉnh cầu cuối cùng của mẹ tôi không?

Mosh Zu thận trọng cân nhắc rồi trả lời:

- Tôi nghĩ vậy. Tôi nghĩ bà ấy nấn ná để làm những điều tốt cho cô. Tôi cũng nghĩ bà ấy sẽ được yên nghỉ hoàn toàn khi biết rằng sự sống, ước mơ của bà ấy sẽ tiếp tục trong cô. Tất nhiên là cả trong Connor nữa.
- Nhưng tôi chỉ mới tìm được mẹ. Thật sự không biết tôi đủ nghị lực để mẹ đi không.

Mosh Zu cúi xuống:

- Grace, cô biết tôi nghĩ gì không? Cô mạnh mẽ hơn cô tưởng rất nhiều. Dù bây giờ cô khó chấp nhận chuyện này, nhưng tôi tin tất cả sẽ được gọi mở đúng như phải là vậy.

Grace thở dài. Cô muốn tin Mosh Zu, nhưng dường như lần này ông ta đã đòi hỏi ở cô một điều không thể.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Tân thuyền trưởng

Tim đập rộn ràng khi Cheng Li bước xuống những bậc thềm đồi dẫn ra bến cảng Học Viện Hải Tặc. Trước kia, khi còn là học viên tại đây, cô đã từng thấy quang cảnh này nhiều lần. Các khán đài đầy ắp những nhân vật cao cấp, tài năng và danh tiếng trong giới cướp biển với những bộ trang phục sang trọng; tấm thảm vương giả màu xanh dương trải dài từ bến cảng lên khán đài chính. Không thể tin nổi tất cả sự náo nhiệt rộn ràng này là để vinh danh cô. Nhưng đó là sự thật. Đêm nay, khi lên giường ngủ, Cheng Li đã mang danh thuyền trưởng đầy trách nhiệm.

- Cô Li.

Quay lại, Cheng Li thấy Đề đốc Kuo đang tiến ra từ văn phòng, lịch lãm trong bộ quân phục Đề đốc hải quân với áo gi-lê gắn huy chương cao cấp và áo choàng màu xanh dương. Cheng Li vừa bất ngờ vừa vui sướng thấy tay ông cầm thanh Toledo, vì thanh kiếm huyền

thoại này chỉ xuất hiện một lần trong năm, vào ngày Hội Kiếm. Một vinh dự quá lớn đối với Cheng Li vì sự phá lệ này của ông.

Bắt kịp Cheng Li, Đề đốc lên tiếng hỏi:

- Sao? Tất cả đều đúng như cô hằng mong muốn chứ?

Hướng theo ánh mắt ông, Cheng Li nhìn đoàn người – đàn ông áo đuôi tôm dạ hội, đàn bà mũ đính lông vũ – đang tiến vào chỗ ngồi trong khi ban nhạc tấu khúc thứ tư trong bản Giao hưởng Đại Dương của Rubinstein^(*). Mắt sáng rực như mặt trời chiều trên làn nước, Cheng Li nói:

- Thật hoàn hảo! Quá hoàn hảo!

Đề đốc Kuo nháy mắt:

- Liên Đoàn Hải Tặc chưa bao giờ tần tiện với những ngôi sao sáng của họ. Cô cảm thấy sao?
  - E là tôi nhậm chức quá sớm...
- Chỉ là vấn đề thủ tục thôi, thật ra cô đã là thuyền trưởng từ khi tới học viện này, khi cô còn đứng chưa cao tới đầu gối con hải mã.

Lời ông nói làm cô lâng lâng vui sướng như đang lướt đi trên mặt nước:

 Tôi cảm thấy như mỗi sự kiện trong đời là để đưa mình tới khoảnh khắc này.

Hai người cùng bước xuống bậc thềm. Đề đốc hỏi:

- Phấn chấn nhưng lo lắng, đúng không? Tự hỏi có

^{*} Anton Grigorevich Rubinstein (1829-1894): nhà soạn nhạc, nghệ sĩ dương cầm người Nga.

thể đáp ứng mong mỏi của mọi người và... của chính mình không?

- Dạ, đúng là tôi cảm thấy vậy.

Ông mim cười:

- Nhiều năm trước, lần đầu tiên làm chỉ huy, tôi cũng cảm thấy giống thế thôi. Kể cả Platonov, Grammont, Lisabeth Quivers và mọi người khác cũng vậy. Đừng sợ. Như tôi đã nói, cô hoàn toàn có khả năng. Nhưng sự lo ngại của cô chứng tỏ cho tôi thấy cô có trách nhiệm, nhiệt tình với chức vụ này. Sự lo ngại xác định Liên Đoàn đã đặt niềm tin vào đúng người.
- John, cảm ơn ông. Những lời nói đó rất có ý nghĩa,
   nhất là do chính ông nói ra.

Kuo cười, bóp nhẹ vai Cheng Li:

- Hãy nhớ là tôi luôn ủng hộ cô.
- Cảm ơn ông. Ô, tôi suýt quên, chúc ông may mắn trong cuộc thi đua thuyền.
  - Cô cổ động cho tôi chứ?

Cheng Li cười bí ẩn:

- Người đại diện cho tôi, Jacoby, vào đội thuyền trưởng Quivers. Thuyền trưởng Platonov thì đã đăng ký tên Jasmine, một thành viên chủ chốt trong thủy thủ đoàn của tôi.
  - Vậy là lòng trung thành của cô bị chia cắt rồi.
- Tôi không hiểu rõ ý ông. Nhưng tôi biết ông vẫn là người được hâm mộ nhất.
- Tôi ấy à? Chỉ mong ngon lành hơn cuộc đua năm ngoái là được rồi.

- Đúng, phá thêm một kỷ lục nữa.

Kuo bỗng đưa tay lên, nắm lấy vai:

- Ui da! Mũi tên của cô luôn bắn trúng đích.

Cheng Li phì cười. Bỗng trong đầu cô chợt nẩy ra một ý nghĩ – một ý nghĩ cô không muốn có trong ngày hôm nay.

- Sao vậy, cô Li?

Cheng Li thở dài:

- Tôi nghĩ đến cha tôi. Biết là ngớ ngẩn, nhưng tôi vẫn ước cha tôi có mặt tại đây lúc này.
- Không ngớ ngẩn gì đâu. Đối với tôi, ông Chang Ko Li như một người anh. Ngoài cô và những người thân trong gia đình cô, có lẽ tôi là người hiểu ông ấy hơn bất kỳ ai khác. Này con, ta biết ông ấy đang ngắm nhìn con và ta biết hôm nay ông ấy là người hãnh diện nhất.

Cheng Li vùi đầu lên tấm ngực lực lưỡng của Đề đốc:

- Cảm ơn ngài.
- Ta nói thật đó. Nào bây giờ hãy mau tiến ra bãi biển. Chậm trễ trong buổi nhậm chức của chính mình là không lịch sự đâu.

Khi ban nhạc tấu lên những nốt mở đầu bản nhạc ca ngọi Liên Đoàn Hải Tặc, đám đông các chức sắc cao cấp, thầy giáo và học viên đồng loạt đứng dậy. Cheng Li cảm thấy dọc sống lưng buốt lạnh khi cất tiếng hát những ca từ quen thuộc...

Tôi nguyện hiến đời cho phiêu lưu mạo hiểm Trao linh hồn cho biển cả bao la
Tôi sẽ tranh đấu với gió mưa thời tiết
Vì giấc mơ bỏng cháy trong tôi.
Giấc mơ bỏng cháy trong tôi
Là mong ước tự do
Và... không tự do nào lớn hơn là
Trở thành hải tặc.

Lòi ca tiếng nhạc vang vọng mãi trong đầu Cheng Li. Hát tới đoạn hai, cô ngước nhìn lên lễ đài – nơi Đề đốc Kuo sắp bắt đầu nghi thức. Treo sau lễ đài là tấm vải buồm cổ, với bốn biểu tượng của Học Viện Hải Tặc: thanh kiếm, la bàn, mỏ neo và viên ngọc trai. Một trong những điều đầu tiên Cheng Li được học khi tới học viện là ý nghĩa của bốn biểu tượng này. Thanh kiếm tượng trưng khả năng chiến đấu, la bàn biểu hiện tài năng trong nghề hàng hải, mỏ neo là công nhận quyền lực của lịch sử hải tặc, còn viên ngọc trai là sự ca tụng nỗ lực vượt qua những hoàn cảnh cam go nhất để khám phá ra những kho tàng. Theo quan điểm của Liên Đoàn Hải Tặc, đây là bốn khả năng mà bất cứ cướp biển nào cũng phải tinh thông. Cheng Li biết mình đã nắm bắt được tất cả bốn điều này.

... và vinh dự tôi tìm kiếm Chính là tước hiệu không gì so sánh được Không vinh dự nào lớn lao hơn Là được trở thành hải tặc. Khi đoạn thứ ba – sôi nổi nhất – gần kết thúc, Đề đốc Kuo đứng dậy, nắm tay Cheng Li, dẫn cô bước lên lễ đài.

Hướng về cửa tọa, ông lên tiếng:

- Cùng quí ông quí bà, xin chào mừng quí vị trở lại Học Viện Hải Tặc. Cũng như bất kỳ bến cảng nào, đây là nơi kết nối. Bây giờ các vị đã là thuyền trưởng, thuyền phó tàu của mình. Trong số các vị, có những vị từng là giảng viên của học viện này. Cũng như tôi, các vị đã tạm rời xa biển cả để truyền đạt kiến thức, kinh nghiệm cho các thuyền trưởng hải tặc tương lai.

Vừa nói ông vừa hướng về hàng ngũ học viên và tiếng cổ vũ rầm rầm nổi lên trong đám đông.

Chờ tiếng hoan hô lắng xuống, vị viện trưởng tiếp tục:

- Vâng, tôi nghĩ bến cảng nhỏ bé của học viện chúng ta là nơi để ra đi và trở lại. Một lần nữa, chúng ta họp mặt tại đây là để dự lễ phong chức cho một thuyền trưởng mới. Trong những dịp như thế này, tôi luôn cảm thấy lòng đầy hãnh diện. Nhưng hôm nay tôi thật sự hãnh diện vì chúng ta sắp được thấy một hải tặc trẻ tuổi đặc biệt tài năng sẽ tiến ra biển cả trong cương vị thuyền trưởng một con tàu.

Quay sang Cheng Li đang đứng bên ông mặt đỏ bừng vì hãnh diện, Kuo nói tiếp:

- Như tất cả quí vị đều đã biết, Cheng Li là ái nữ của thuyền trưởng vĩ đại Chang Ko Li. Với những lý do rất chính đáng, ông được biết tới như người tài năng nhất trong những người xuất sắc nhất. Thật đáng buồn, ông đã qua đời trước khi Cheng Li tới tuổi được học hỏi

từ tài năng của cha cô. Dòng máu hải tặc trong cô là vấn đề không cần bàn cãi. Tuy nhiên không ai có thể phủ nhận Cheng Li là học viên chuyên cần nhất. Suốt thời gian học tập nghề nghiệp cướp biển lừng lẫy tại học viện này, chưa một lần tôi nghe cô nhắc đến người cha danh tiếng để được tiến thân, cũng chưa bao giờ cô sử dụng điều này để chiếm được sự ưu ái của bạn bè cùng khóa. Không hề. Vì Cheng Li là một người chăm chỉ, hoàn toàn tập trung vào việc học tập. Cô đã tốt nghiệp hạng ưu, và – theo đúng thông lệ – cô đã ra trường, làm thuyền phó tập sự trên tàu *Diablo* do thuyền trưởng Wrathe chỉ huy.

Cheng Li tự hỏi mọi người có nhận ra sự vắng mặt của thuyền trưởng Molucco Wrathe và mọi thành viên trong gia đình ông ta trong buổi lễ này? Không sao. Nếu có mặt, chắc chắn anh em nhà Wrathe sẽ đem chuyện bàn tay vàng của Trofie bị chiếm đoạt trên tàu Typhon ra để khiếu nại, làm ngưng trệ buổi lễ. Nhớ lại vụ bất hòa với anh em nhà Wrathe tại tửu quán Ma Kettle gần đây làm cô cảm thấy nhẹ lòng khi thấy họ vắng mặt hôm nay.

Cheng Li lắng nghe Đề đốc Kuo tiếp tục:

- Chúng tôi may mắn mượn được cô từ tàu Diablo, để giúp dạy môn thể lực trong vài tháng. Cũng phải nói thêm, đây là lần đầu tiên một người chưa là thuyền trưởng được mời làm việc tại trường này. Cô đã vượt quá kỳ vọng của chúng tôi. Cheng Li là một giảng viên có tài năng bẩm sinh. Chúng tôi rất vui mừng nếu được cô đóng góp công sức tại đây, nhưng vị trí

thích hợp với cô là ngoài biển cả. Vì vậy, bây giờ tôi xin mời Cheng Li lên lễ đài để tôi hân hạnh trao chức vụ thuyền trưởng cho cô.

Cheng Li bước tới trước trong tiếng hoan hô cổ vũ rầm rầm. Trong khi cô và Đề đốc cúi đầu chào nhau, Teagan – một cậu học viên trong lớp Tiếp Tân – bước ra với một cái gối phủ lá cờ đỏ, trên lá cờ là một sợi dây chuyền. Dây chuyền làm bằng vàng và đá quý kết bốn biểu tượng của Liên Đoàn Hải Tặc: thanh kiếm, la bàn, mỏ neo và hạt ngọc trai. Tất cả thuyền trưởng được Liên Đoàn chấp nhận đều được ban cho sợi dây chuyền này. Đây không chỉ là vinh dự lớn mà còn là biểu hiện mối liên kết mạnh mẽ giữa Cheng Li và những hải tặc tiền bối. Tiếng vỗ tay lại rào rào nổi lên khi Teagan trình cái gối phủ cờ lên Đề đốc Kuo và ông cầm sợi dây chuyền choàng quanh cổ Cheng Li.

Teagan bước lùi lại. Cheng Li quỳ trước Đề đốc. Đám đông im lặng như tờ khi Đề đốc Kuo rút thanh Toledo khỏi vỏ, lên tiếng nói:

Được quyền ủy nhiệm của Liên Đoàn Hải Tặc, tôi
Đề đốc John Kuo – vinh dự trao tước hiệu thuyền trưởng cho Cheng Li.

Đặt lưỡi kiếm sát da cổ Cheng Li, ông nói:

- Sung túc và thừa thãi.

Rồi ông chuyển lưỡi kiếm sang cổ bên kia:

- Hân hoan và thoải mái.

Sau cùng ông để mũi kiếm ngay tim cô:

- Tự do và quyền lực.

Đề đốc tra kiếm lại vào bao và buổi lễ tiếp tục phần kết thúc.

Toàn thể quan khách cùng cất cao giọng hát:

"Cầu xin lý trí và tâm hồn bạn luôn giữ truyền thống Liên Đoàn Hải Tặc tôn vinh các vị tiền bối

Và nêu gương cho các kẻ hậu sinh tôn vinh bạn

Cầu mong đại dương chấp nhận bạn và bạn luôn gặp mưa thuận gió hòa

Hãy chỉ dạy thủy thủ đoàn của bạn và hãy để họ chỉ dạy cho bạn

Hãy vững vàng điềm tĩnh cả trong vinh quang và hoạn nạn Và khi vầng dương của bạn lặn chìm, cầu mong bạn trở về trong an lành hoan hỉ."

Đề đốc cúi đầu trước Cheng Li và khi dìu cô đứng dậy ông hôn nhẹ lên má cô, thì thầm:

- Chúc mừng thuyền trưởng Li.

Nói xong, ông lùi bước nhường lễ đài cho Cheng Li. Mặt rạng rõ như vầng dương, Cheng Li lên tiếng:

- Đa tạ quí vị. Dù không muốn làm phiền quí vị lâu hơn nữa, nhưng tôi muốn được nhân cơ hội này để nói lên đôi lời tri ân. Xin cảm ơn Đề đốc Kuo đã cử hành buổi lễ phong chức này và đã có những lời nói tốt đẹp về cá nhân tôi và về cha tôi. Xin cảm ơn các thầy đã tận tình chỉ dạy tôi và... đã bắt tôi làm việc không ngưng nghỉ.

Những tràng cười vui vẻ vang lên trong đám đông.

- Nhưng bây giờ tôi nghĩ, sự vất vả của học viên tại đây không là gì khi so với nỗi nhọc nhằn của các thầy cô.

Cheng Li chấp tay hướng về các giảng viên đồng nghiệp.

- Với tôi, hôm nay là một ngày tuyệt vời. Được Liên Đoàn cấp cho một con tàu mới, tôi vô cùng hạnh phúc. Vâng, tôi sẽ tiết lộ tên tàu tôi đã chọn. Nhưng trước đó, tôi muốn được giới thiệu thủy thủ đoàn của mình. Vì hải tặc là một nghề của tập thể. Cảm ơn những bạn đã ký hợp đồng với tôi. Hy vọng tôi sẽ xứng đáng là thuyền trưởng của các bạn.

Cô nhìn về phía Connor, Jacoby, Jasmine ngồi cùng các thành viên trong thủy thủ đoàn.

- Và bây giờ là tên tàu. Tôi đã suy nghĩ rất lâu, đã viết đầy ý tưởng lên sổ tay, nhưng cuối cùng tôi đã không thể nào bỏ qua một cái tên. Tôi đã xin ý kiến của Đề đốc Kuo là chọn tên đó có phạm qui luật của Liên Đoàn không. Tôi vô cùng phấn khởi khi ông cho biết Liên Đoàn đồng ý. Vì vậy, tên con tàu mới của tôi, của chúng tôi, là... Mãnh Hổ. Tôi biết sử dụng tên một tàu cũ của Liên Đoàn là một điều không thông thường. Mãnh Hổ là tên con tàu của cha tôi. Cha tôi, ông Chang Ko Li, đã mất khi còn quá trẻ. Người ta nói về ông như một người xuất chúng trong số những người tài năng nhất. Nhưng ông chỉ là một thanh niên khi qua đời. Tôi muốn được tiếp tục công việc của ông. Mong quí vị hiểu cho, tôi chọn tên này không là để dựa vào uy thế của cha, mà để làm rạng danh ông.

Cô dứt lời, tất cả lại im lặng như tờ. Cheng Li bối rối nhìn quanh đám đông. Cô bắt gặp ánh mắt Jacoby. Anh chàng bắt đầu vỗ tay. Rồi tới Connor và Jasmine. Rồi toàn thể thủy thủ đoàn mới của cô. Phía sau, cô nghe tiếng vỗ tay của Đề đốc. Không dám quay lại, nhưng cô nhìn hàng ghế các thuyền trưởng và thầm thở phào khi thấy họ cũng đang vỗ tay tán thưởng. Rồi toàn thể quan khách – nhiều người đứng dậy – hoan hô ủng hộ cô.

Đề đốc Kuo ghé tai Cheng Li thì thầm:

- Thấy chưa? Tôi đã nói là họ sẽ đồng ý mà.

Cheng Li mim cười cám ơn ông.

Đề đốc lại lên tiếng:

- Thưa quí vị, bây giờ thuyền trưởng Li và thủy thủ đoàn của cô sẽ chụp hình lưu niệm cho chuyến hải hành đầu tiên. Còn tất cả chúng ta sẽ lên sân thượng thưởng thức món trà danh tiếng rồi... chuẩn bị cho cuộc đua thuyền của các thuyền trưởng.

Ngoài biển, Quí cô Lola Lockwood dán mắt sát ống kính viễn vọng, điều chỉnh cho tới khi nhìn rõ toàn cảnh bến cảng Học Viện Hải Tặc. Một lúc sau cô lùi lại vén mái tóc đen mun lòa xòa trên mắt.

Marianne – đang ngồi xỏ kim trên cái ghế bọc lụa – hỏi:

- Sao?
- Cuộc đua sắp bắt đầu.

Đặt miếng khăn thêu xuống, Marianne cười:

- Em đi bảo mọi người chuẩn bị chứ?
- Đúng rồi, cưng. Tốt, tốt lắm! Ta đang hào hứng chơi vài trò thể thao đêm nay.

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Cuộc thi đua của các thuyền trưởng

Nở nụ cười duyên dáng với những lời chúc tụng chung quanh, Cheng Li tiến tới ghế dành cho cô trên khán đài, khoan khoái thấy khuôn mặt quen thuộc đang chờ cô trên ghế kế bên. Dù chỗ ngồi đã ghi tên cô nhưng Chang Li vẫn hỏi:

Connor, tôi ngồi bên cậu được chứ?
 Connor cười vui:

- Xin mời.

Yên vị, Cheng Li vừa mở tờ chương trình cuộc đua vừa hỏi:

- Chắc cậu đã biết thể lệ cuộc đua rồi?
- Thuyền nhẹ dài sáu mét. Mỗi thuyền một thuyền trưởng và hai thủy thủ. Xuất phát từ đảo Nhện khi trời còn sáng, trở lại khi trời tối.

Connor cười nói rồi quay lại nhìn các thuyền trưởng và thủy thủ chuẩn bị cuộc đua. Trước khi theo thuyền trưởng Lisabeth Quivers lên thuyền, Jacoby hướng về Cheng Li và Connor, đưa lên ngón tay cái. Cùng đi với họ còn có Bastian, một cậu bạn của Jacoby.

Jasmine đã lên thuyền cùng một cậu Connor lờ mờ nhớ tên là Aamir. Cả hai đang chăm chú nghe những chỉ dẫn sau cùng của thuyền trưởng Platonov.

Đề đốc Kuo đang vui vẻ chuyện trò với hai thủy thủ trợ lực, Zak và Varsha. Ông có vẻ tự tin của một vị viện trưởng nhưng vẫn phải thận trọng trước chín thuyền trưởng quyết tâm giành vinh quang kia.

Connor quan sát các thuyền trưởng khác – Rane Grammont, Francisco Moscardo, Apostolos Solomos, Kirstin Larsen, Floris Van Amstel, Shivaji Singh, Wilfred Avery. Cùng Kuo, Quivers và Platonov, đây là những thuyền trưởng được ca tụng nhất mọi thời đại. Mỗi người là một huyền thoại.

Connor tự nhủ: một ngày... sẽ có một ngày mình tham gia cùng họ.

Quay sang nhìn Cheng Li, Connor cười khi thấy cô nhìn ra bến cảng còn chăm chú hơn cả mình.

Khi tiếng súng đại bác vang lên báo sáu giờ, mười thuyền đua bắt đầu xuất phát.

Nhìn những con thuyền nhỏ lướt qua cảng, Connor kêu lên:

- Tốc độ quá đã!
- Chứ sao. Thuyền buồm đua dài sáu mét là tuyệt hảo nhất. Thân phẳng làm nó không bị nước cản trở.

Thuyền trưởng Singh vượt lên dẫn đầu, Đề đốc Kuo đang ở vị trí thứ hai, theo sau là thuyền của các thuyền trưởng Grammont, Solomos và Moscardo tranh giành vị trí thứ tư.

Connor nói:

- Họ bám sát nhau khiếp quá hả?

Cheng Li cười lớn:

- Apostolos và Francisco là hai đối thủ rất tinh quái. Nhưng tốt hơn là nên giữ khoảng cách, nếu không họ sẽ làm nhau phải rời cuộc đua. Trước đây, chuyện đó đã xảy ra rồi.

Hầu hết người trong đám đông đã phải dùng ống nhòm để theo dõi khi đoàn thuyền tăng tốc phóng tới cổng đá vòm đánh dấu ranh giới học viện.

Qua ống nhòm, Connor thấy thuyền trưởng Quivers và đội của bà đang đạt tốc độ rất tốt. Để giữ con thuyền sáu mét khỏi bị lật úp, họ phải tận dụng kỹ thuật vươn mình sang hai bên, giữ cho thuyền trong tình trạng thăng bằng tốt nhất. Lần đầu được thấy Quivers hoạt động thân thể, Connor không ngờ bà ta lanh lọi đến thế. Với sự hỗ trợ của Jacoby và Bastian, có vẻ như cơ hội chiến thắng sẽ thuộc về thuyền trưởng Quivers. Chúc họ may mắn.

Connor lia ống nhòm tìm kiếm Jasmine. Đây rồi. Thuyền của thuyền trưởng Platonov đang cố bám theo mấy thuyền trước. Nhưng họ phóng quá nhanh. Thấy Jasmine mở rộng cánh buồm, Connor kêu lên:

- Nhìn Jasmine làm gì kìa!
- Cậu biết cô ta làm gì không? Cánh buồm như một

bức tường lụa. Bề mặt của buồm rất cần thiết để liên kết với chiều gió. Bằng cách này, con thuyền sẽ có được cùng tốc độ theo gió thổi.

Nhờ nỗ lực của Jasmine, thuyền của thuyền trưởng Platonov vượt lên cùng nhóm dẫn đầu ngay khi họ tới cổng vòm học viện. Nhưng tất cả đều chưa theo kịp Đề đốc Kuo. Thuyền của ông đã vượt qua khỏi cổng vòm. Nếu Đề đốc vẫn duy trì khoảng cách này, khó ai có thể theo kịp ông. Dù không còn nhìn rõ mặt Đề đốc, nhưng Connor biết ông sẽ không tự mãn với lợi thế sớm này. Cuộc đua còn kéo dài.

Thình lình toàn thể đám đông bật lên một tiếng "Ô!", tiếp theo là tiếng thở dài. Chuyện gì đang xảy ra? Connor hạ ống nhòm xuống, nhìn khắp bến cảng. Một thuyền đua lờ đờ lùi lại phía sau. Thuyền nào vậy? Connor lại nâng ống nhòm lên, rọi thẳng vào vẻ mặt giận dữ của Kirstin Larsen. Bà ta gục mặt vào hai bàn tay.

Cheng Li thở dài:

- Tôi e là Kirstin phải bỏ cuộc rồi. Cột buồm bị gãy. Bà ấy sẽ chẳng hài lòng lắm đâu. Nhưng biết làm sao được, chiều nay gió đông nam quá mạnh, chuyện này có thể xảy ra với bất kỳ ai. Trên đường ra đảo rồi trở lại, họ sẽ còn phải đương đầu với biển cả nữa.

Nhìn một tàu cứu hộ tiến ra giúp đội của thuyền trưởng Kirstin Larsen, và nhiều tàu khác đang xuất phát, Connor hỏi:

- Những tàu kia chuẩn bị phòng xa cuộc đua gặp nguy hiểm, phải không?

Cheng Li lắc đầu:

- Không. Đó không phải là tàu cứu hộ. Họ ra thắp đèn hiệu, hướng dẫn lượt đua trở lại.
  - À...

Connor quay lại theo dõi cuộc đua, nhìn hai thuyền sau cùng của thuyền trưởng Avery và Van Amstel tăng tốc tới cổng vòm. Trong khi đó những thuyền dẫn trước đã ra tới ngoài biển cả và Connor không còn theo dõi họ được nữa. Bỏ ống nhòm xuống, nó hỏi Cheng Li:

- Bây giờ chúng ta làm gì?
- Ô, thiếu gì trò tiêu khiển cho đến khi thuyền đua trở lại. Cuộc biểu diễn võ thuật của lớp Tiếp Tân, rồi học viên Năm Thứ Hai trình diễn một vở kịch ngắn lấy ý từ Lịch sử Liên Đoàn Hải Tặc. Tiếp theo là màn trình diễn của Năm Thứ Ba, rồi chúng ta sẽ đi ăn bữa tối. Lúc đó các thuyền đua sẽ về tới đảo và mọi sự mới thật sự bắt đầu hào hứng.

Sau màn biểu diễn võ thuật (rất ấn tượng) là vở kịch về Liên Đoàn (rất buồn ngủ) và bài hò thủy thủ do Năm Thứ Ba trình bày (miễn bình luận), Connor đã quá sẵn sàng đi ăn bữa tối. Nó theo Cheng Li lên sân thượng. Những món ăn hấp dẫn ê hề chờ đón học viên và thượng khách của học viện.

Thấy Connor lom lom nhìn dãy ống nhòm đặt thành hàng, Cheng Li nói:

- Mấy ống nhòm này có tầm nhắm rất xa. Thử nhìn đi, may ra cậu thấy thuyền đầu tiên bắt đầu đua trở lại.

Ghé mắt sát ống nhòm, Connor tìm kiếm trên biển, nhưng chỉ thấy đèn báo hiệu nhấp nháy. Vầng dương gần tàn, trời chạng vạng dần và các đèn báo hiệu càng lúc càng sáng tỏ hơn.

Lùi lại khỏi ống nhòm, nó tuyên bố:

- Chưa có gì.
- Tốt thôi, vậy thì chúng ta đi nạp chút năng lượng nào.

Không cần phải thúc giục thêm, Connor nhào vào mấy món búp-phê trong khi Cheng Li bị những người chúc tụng vây quanh.

Vừa lấy đầy món ăn vào dĩa, Connor vừa nghe Cheng Li chuyện trò với tất cả mọi người – từ đám thiếu niên sôi nổi ồn ào tới nhóm hải tặc già lập cập, cô đều tỏ ra nhiệt tình, duyên dáng. Hôm nay là ngày trọng đại trong đời cô. Chưa bao giờ Connor thấy Cheng Li thoải mái và hạnh phúc đến thế.

Các thuyền đua đều ào ạt tiến tới đảo Nhện, chỉ một chút lo là là sẽ phải trả giá. Đề đốc Kuo đang dẫn đầu nhưng vẫn luôn miệng thúc giục:

- Cố lên! Cố hết sức mình đi!

Zak và Varsha đồng thanh kêu lên:

- Dạ dạ, thuyền trưởng.

Đề đốc cười ha hả:

- Chúng ta đã vượt xa đội của Singh. Với tốc độ này, chúng ta sẽ về tới học viện khi mọi người chưa ăn xong bữa tối.

Thuyền trưởng Patonov ra lệnh:

- Chú ý tập trung, Jasmine. Em nữa, Aamir. Chúng ta bị vài rủi ro, nhưng vẫn có thể vươn lên để dành chiến thắng cuộc đua này.

Jasmine gật đầu, vẻ quả quyết như thuyền trưởng. Hai tay bỏng rát nhưng cô dẹp sự đau đón sang một bên, lúc này không gì đáng kể bằng mọi giá phải bắt kịp các thuyền đang dẫn trước.

Cười rạng rỡ, thuyền trưởng Quivers nói với Jacoby và Bastian:

- Thật tuyệt vời! Ta rất thích cuộc đua của thuyền trường này. Đúng ra ta nên trở lại biển cả thường xuyên hơn.

Jacoby cười lớn:

- Thay đổi không khí khỏi lớp Thắt nút hả cô?
- Đúng vậy. Này, cho ta biết em có nóng lòng trở thành thuyền phó tàu *Mãnh Hổ*...

Một con sóng lớn phủ lên cả ba người. Bất chấp bị ướt sũng, thuyền trưởng Quivers chỉ la lên một tiếng rồi lại chờ Jacoby trả lời.

Nhe răng cười, Jacoby nói:

- Quá nóng lòng! Không thể chờ lâu hơn nữa!

Bên ngoài đảo Nhện, con tàu *Kẻ Lang Thang* lững lờ thả neo trong vùng nước tối. Mặt trời đã lặn, Quí cô Lockwood và đoàn tùy tùng đang ở trên boong. Hầu hết thủy thủ đoàn chỉ đơn giản hưởng làn không khí

trong lành của trời đêm. Riêng Quí cô Lockwood đứng một mình nơi mũi tàu, hướng ống nhòm ra biển.

Tới bên nữ thuyền trưởng, Marianne đằng hắng rồi nói:

- Bình trà đã có theo yêu cầu của thuyền trưởng.

Hạ ống nhòm xuống, Lockwood mim cười nhìn khay bạc không chỉ có một bình trà cũng bằng bạc, một tách sứ, một bình sữa mà còn có một đồ lọc trà.

Marianne nói:

- Trà đã ngâm đúng ba phút. Em rót nhé?
- Tốt lắm.

Thận trọng nâng bình trà và đồ lọc, Marianne rót nước trà màu mật ong vào cái tách sứ có trang trí cảnh mấy gã mục đồng và bầy cừu đang nhảy nhót bên bờ sông. Đặt bên tách là một bình sữa. Tuy nhiên chất lỏng trong bình không là sữa. Quí cô Lockwood thích pha vào trà một thứ hơi mạnh hơn một chút. Quá thành thạo việc này, Marianne nâng bình rót một lượng chất lỏng vừa đủ vào tách. Một gọn đỏ xoáy tròn trong màu trà vàng óng. Đặt cái thìa bạc lên dĩa rồi Marianne trao cho Quí cô Lockwood.

- Cám ơn cưng.

Lockwood khuấy nhẹ tách trà, đưa lên mũi hít mùi hương, lẩm bẩm:

- Đúng là tiên tửu!

Cô uống cạn tách trà.

Marianne hỏi:

- Một tách nữa chứ, thuyền trưởng?

Lockwood lắc đầu:

- Hãy nhìn kỹ cái này, chắc em sẽ thú vị lắm.

Marianne tiến lại gần hơn, nhìn Quí cô Lockwood một tay cầm tách, một tay khuấy nhẹ cái thìa và bối rối vì trong tách trống tron, không có gì.

- Ò không. Cưng đừng nhìn vào tách.

Là sao? Marianne bối rối nhìn quanh. Ngay lúc đó cô ả nghe tiếng cành lá xào xạc. Cây cối quanh đảo ngả nghiêng theo làn gió biển như trời sắp nổi con đông bão.

Cảm giác gió đang mạnh dần lên, Marianne liếc nhìn thuyền trưởng. Vẻ mặt như hôn mê, Quí cô Lockwood lom lom nhìn biển, tay không ngừng khuấy thìa trong tách càng lúc càng nhanh hon.

Marianne kinh ngạc nhìn nước biển ngoài xa khuấy động, nổi vồng rồi quay cuồng như một vùng nước xoáy.

Sau cùng, Lockwood ngừng tay, đặt thìa xuống dĩa, tuyên bố:

- Sẽ làm y như vậy.

Chỉ tay ra vùng biển quay cuồng, Marianne hỏi:

- Thuyền trưởng vừa làm chuyện đó, đúng không?
   Mim cười, Quí cô Lockwood gật đầu:
- Chỉ là trò nhỏ mà ta điều luyện thôi. Ta gọi đó là bão trong tách trà.
  - Nhưng trò này sẽ làm gì?
  - Cứ chờ xem. Không lâu nữa đâu.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Đảo Nhện

Con thuyền sáu mét của Đề đốc Kuo bị cuốn vào giữa vùng nước xoáy.

Zak la lên:

- Thuyền trưởng! Biển động mạnh rồi.
- Ta biết. Nhưng đã thấy đèn tín hiệu. Chúng ta gần tới đảo rồi.

Hai tay bỏng rát vì cố gắng nắm chặt dây thừng, Varsha cũng kêu lên:

- Không thể điều khiển con thuyền nổi nữa.
- Cố lên. Chúng ta chỉ bị lọt vào vùng nước động,
   có thể vượt qua được mà.

Mắt đỏ và cay xè vì nước mặn, Varsha tự hỏi vì sao Đề đốc không thừa nhận là đang gặp sự cố nguy hiểm.

Zak lại la lên:

- Thuyền trưởng, nhìn kìa! John Kuo quay lại. Quá muộn. Thuyền đua đã đâm sầm vào một tàu buồm hải tặc. Con tàu xuất hiện thình lình, không biết từ đâu. Có thể biển động và sương mù đã kéo nó lại gần.

Đề đốc Kuo la lớn:

- Cho thuyền chạy vòng.

Varsha trả lời:

- Chúng tôi đang cố đây. Nhưng thuyền trưởng nhìn côt buồm kìa.

Cả ba đều ngước nhìn cột buồm đã đâm vào hông con tàu. Họ đã chứng kiến từ xa thuyền trưởng Larsen đã bị loại khỏi cuộc đua vì cột buồm bị gãy, bây giờ đến lượt cột buồm của họ tan tành. Hết cơ hội tiếp tục cuộc đua.

Từ trên tàu buồm, một khuôn mặt phụ nữ ngó xuống, hỏi:

- Gặp rắc rối hả?

Đề đốc Kuo lên tiếng:

- Vâng. Xin lỗi vì đã va chạm vào tàu của cô, nhưng tôi nghĩ chắc không gây hư hỏng...
- Đừng áy náy chuyện đó. Thuyền của ông bị gì không?
- Cột buồm bị gãy. Ngoài ra tôi nghĩ không hư hỏng
   gì. Chúng tôi bị cuốn vào một vùng nước xoáy.
- Chúng tôi thấy rồi. Các ông đã hết sức cố gắng, nhưng đôi khi thiên nhiên quá mạnh.

Zak kêu lên:

- Thuyền trưởng, thuyền đang bị chìm!

Đề đốc quay lại nhìn. Con thuyền đang chìm xuống nước. Cú va chạm mạnh gây thiệt hại nhiều hơn ông tưởng.

Giọng nói từ trên tiếp tục:

- Tất cả leo lên đây đi. Cần tôi cho người xuống giúp không?

Vươn tay về thang sắt dẫn lên boong tàu, Varsha nói:

- Chúng tôi tự lên được...

Đề đốc Kuo phản đối:

- Nhưng thuyền của chúng ta... Cuộc đua...
- Thưa Đề đốc, cuộc đua... hết rồi.

Zak buồn rầu nói, nhìn con thuyền đang chìm thêm xuống nước, rồi leo lên thang theo Varsha. Đề đốc Kuo vẫn không rời bỏ giấc mơ chiến thắng.

Giọng nói trên tàu khẩn khoản:

- Mau lên ngài. Hãy lên tàu cùng đồng đội để chúng tôi săn sóc.

Buồn bã lắc đầu, Đề đốc vươn tay nắm lấy thang sắt vừa kịp lúc con thuyền chìm sâu xuống biển, biến mất ngay khỏi tầm nhìn.

Khi ba hải tặc ướt sũng leo lên boong, nữ thuyền trưởng – đi giữa hai phụ tá – vội vàng tiến tới.

- Chào đón lên tàu *Kẻ Lang Thang*. Tôi là Quí cô Lola Lockwood. Đây là Marianne và Angelika trong thủy thủ đoàn của tôi.
  - Tôi là Đề đốc Kuo, viện trưởng Học Viện Hải Tặc.

Đây là hai học trò của tôi, Zak và Varsha. Chúng tôi đang tham gia một cuộc đua...

- Thì ra vậy. Thật không may các vị đã gặp phải lúc thời tiết đột ngột thay đổi đến lạ lùng...
- -... đây là cuộc đua thuyền của các thuyền trưởng được tổ chức mỗi khi có thuyền trưởng mới được phong chức. Tất cả thuyền trưởng đang công tác tại học viện đều tham gia... Ô, là thuyền trưởng hải tặc hẳn cô biết rồi...

Quí cô Lockwood tủm tỉm cười:

- Ôi, nhưng tôi không là thuyền trưởng hải tặc, thưa
   Đề đốc Kuo. Đây không là một con tàu hải tặc.
  - Không là tàu hải tặc?

Đề đốc Kuo nhìn lên cột buồm và thấy lá cờ không có hình ảnh xương và sọ, thay vào đó là một hình vẽ giống như một lá bài. Ông hỏi:

- Vậy thì tàu này là tàu gì?
- Tàu tư nhân. Nhưng ông ướt sũng rồi kìa. Còn hai học trò của ông thì đang run lập cập. Angelika, đi lấy mấy cái khăn và chăn mền. Marianne, chị nghĩ là em phải pha thêm loại trà trứ danh của em rồi đó.

Đề đốc Kuo nói:

- Chúng tôi không muốn làm phiền...
- Đừng ngại. Chúng tôi rất muốn được săn sóc những người khách lên tàu *Kể Lang Thang*. Đúng vậy không quí cô?

Trước khi rút lui để thi hành lệnh, Marianne và Angelika đồng thanh trả lời: - Dạ, đúng vậy, thưa thuyền trưởng.

Hướng dẫn thầy trò Đề đốc vào khoang tránh gió, Quí cô Lockwood lên tiếng:

- Ngồi tạm đây, chờ các cô gái của tôi chọn lựa vật dụng cho các vị. Tôi chắc họ sẽ trở lại ngay thôi.

Khi ngồi xuống, thấy thêm nhiều phụ nữ trong thủy thủ đoàn của Lockwood lên boong, Zak hỏi:

- Thuyền trưởng, tất cả thủy thủ của cô đều là phụ nữ?

Lola Lockwood cười:

- Đúng vậy. Tôi e là cô cậu và Đề đốc bị áp đảo rồi. Nhưng đừng lo, dù đàn ông không được phép gia nhập thủy thủ đoàn, chúng tôi vẫn tiếp đón họ như những vị khách.

Zak tủm tỉm cười. Không thể ngờ là đã được các cô gái xinh đẹp giải cứu khỏi làn nước lạnh như băng, và bây giờ họ lại còn đang rối rít đem khăn lau và chăn mền đến cho mình.

Nhưng khi Angelika tiến lại, Quí cô Lockwood đưa tay lên, nói:

- Ta nghĩ lại rồi, Angelika. Hai người trẻ tuổi này bị ướt sũng. Sao em không đưa họ vào trong, lấy quần áo khô ráo cho họ thay?

Cô nàng Varsha mừng rõ đứng dậy ngay, nhưng Zak vội lắc đầu.

- Cám ơn, nhưng tôi thà chịu ướt còn hơn mặc váy.
   Quí cô Lockwood ha hả cười:
- Thú vị thật! Nhưng đừng lo. Tôi tin Angelika sẽ

tìm ra bộ đồ thích hợp với cậu. Như đã nói, chúng tôi từng đón tiếp khách nam lên tàu này nhiều lần rồi.

- Vậy thì được.

Vừa nói Zak vừa theo Varsha và Angelika vào trong. Quí cô Lockwood nói:

- Đề đốc Kuo, nếu ngài muốn, chúng tôi cũng có thể tìm ra y phục cho ngài.

Đề đốc lắc đầu:

- Tôi ổn, cám ơn Quí cô Lockwood. Cô thật tốt bụng vì đã săn sóc cho hai học trò của tôi. Những gì vừa trải qua làm chúng hơi bị hoảng.
- Tất nhiên, nhưng với người già dặn kinh nghiệm như ông thì chuyện đó chắc chẳng là gì.

Đề đốc mim cười:

- Vâng.
- Ö, Marianne đem trà ra rồi. Cám ơn cưng, để chị rót. Nào, thích uống trà với sữa hay chanh, ông John?
  - Tôi uống trà đen.

Nhìn Quí cô Lockwood – một tay nâng bình một tay cầm đồ lọc – rót trà ra tách, Đề đốc Kuo nói:

- Cô biết tên tôi.
- Biết chứ. Ông mới giới thiệu mà.
- Tôi giới thiệu mình là Đề đốc Kuo, nhưng cô chỉ gọi tôi là John.

Lockwood cười nói:

 Ö có lẽ tôi hơi quá thân mật, nhưng ông cứ thoải mái gọi tôi là Lola cũng được mà. - Quí cô Lockwood hiểu lầm rồi. Ý tôi là sao cô biết tên tôi là John?

Lockwood đó bừng mặt:

- Tôi bị ông lật tẩy rồi. *Mea culpa!*(*). Phải, tôi biết ông là ai. Đề đốc John Kuo lẫy lừng danh tiếng, cựu thuyền trưởng, và bây giờ là viện trưởng học viện, ngọn đèn soi đường của Liên Đoàn Hải Tặc. Và... nếu tôi không lầm thì ông đang đeo thanh kiếm huyền thoại Toledo.

Cô ả hất đầu về phía chuôi kiếm lấp lánh dưới ánh trăng.

Đề đốc trơn mắt hỏi:

- Cô biết tất cả những chuyện này?
- Ông là người quá nổi tiếng. Tôi đã thấy hình ảnh của ông, nhưng tôi xin mạn phép nói là... những hình ảnh đó không đánh giá tương xứng người thật của ông.

Đề đốc Kuo mim cười:

- Tôi tin chắc là mình cũng sẽ nói giống vậy nếu được thấy hình ảnh của cô. Sao tôi lại chưa nghe đến tên cô bao giờ nhỉ, Lola?
- Ông John, tôi đã trải qua quá nhiều sôi động, nên bây giờ muốn sống ẩn dật trong bóng tối.

Đề đốc Kuo nhấp ngụm trà rồi nói:

- Hừ, một con chim săn mồi hiếm hoi như cô không nên ẩn dật trong cái lồng tăm tối.

Mům mim cười, Quí cô Lockwood quậy tách trà, hỏi:

- Ông đang tán tỉnh tôi hả, John?

^{*} Mea culpa (tiếng Latin): Lỗi tại tôi.

Đề đốc cười cười, nhấp thêm ngụm trà rồi chọt hỏi:

- Sao vậy? Sao cô không uống?
- Ö tôi mới uống một tách rồi. Vả lại trà không là sở thích của tôi.
  - Không thích uống trà?

Lockwood lắc đầu và ngay lúc đó ông thấy sự thay đổi. Lúc đầu ông tưởng lửa đèn tín hiệu phản chiếu trong đôi mắt đen của ả, nhưng quay lại nhìn, ông không thấy ánh đèn tín hiệu nào. Lửa trong mắt ả như đang bừng cháy từ một giếng sâu. Lần đầu tiên, trong suốt cuộc đời dài lừng lẫy, Đề đốc John Kuo chết lặng, không thốt nổi thành lời.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Nhân từ

Đề đốc Kuo hỏi:

- Cô bỏ một thứ gì đó vào trà này, đúng không?
   Quí cô Lockwood gật:
- Một liều an thần nhẹ, để làm tâm trí ông tỉnh táo.
- Tôi luôn luôn tỉnh táo, nhưng lúc này quả là có bối rối. Cô là ma-cà-rồng? Đây là một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng phải không?

Quí cô Lockwood lại cười:

- Tôi được làm lễ rửa tội với cái tên Quí cô Lola Elizabeth Lockwood Nhân từ. Nhưng suốt những năm qua tôi được gọi bằng nhiều tên khác nữa. Người phụ nữ phiêu lưu, Nữ tướng cướp, Hải tặc... Vậy thì thêm vào danh sách đó cái tên Hải-tặc-ma-cà-rồng cũng không sao.
  - Cô muốn gì ở tôi?
  - Rất đơn giản. Tôi muốn máu ông. Tôi đoán,

một thân thể khỏe mạnh như ông, chắc chắn máu rất thơm ngon.

Mặt tái nhợt, Đề đốc Kuo lắp bắp:

- Cô... muốn... máu tôi?
- Đúng. John, máu ông rất giá trị, vì ông là hải tặc danh tiếng, là viện trưởng, là ngọn đèn dẫn đường và là... vân vân...
  - Cô điện rồi. Điện thật rồi.
- John, như tôi đã nói, ông muốn gọi tôi là gì cũng được vì tôi đã được gọi bằng nhiều thứ rồi.

Đề đốc Kuo lả người trên ghế. Rõ ràng cơ thể ông đang bị thuốc mê tác dụng, nhưng ông cố gắng ngồi thẳng dậy:

- Còn học trò tôi... Zak và Varsha?
- Hả? Kìa, họ đây rồi.

Angelika đang dẫn hai người trở lên boong. Áo quần khô ráo, cả hai đang cười đùa với Angelika và mấy thủy thủ khác.

Đề đốc Kuo khẩn khoản:

- Tha cho chúng. Cô muốn làm gì tôi cũng được nhưng hãy tha cho chúng. Tôi đã có những năm tháng huy hoàng, còn chúng chưa được hưởng gì...
- Ö được. Hơn nữa máu trẻ hơi quá nhạt nhẽo với khẩu vị tôi. Tuy nhiên các thủy thủ của tôi có thể không đồng ý...
  - Các thủy thủ khác...

Đề đốc Kuo không nói hết câu khi nhìn thấy đôi mắt

Angelika cũng ngùn ngụt rực lửa như mắt Lockwood. Nhưng hình như Zak và Varsha không nhận ra.

Varsha hỏi:

- Thầy không sao chứ, Đề đốc Kuo?

Zak nói:

- Trông thầy hơi nhợt nhạt. Có lẽ thầy nên thay quần áo. Nhìn y phục họ kiếm ra cho chúng em rất bảnh bao này.

Chúng hoàn toàn không phát hiện ra gì hết, dù đã được ông chỉ dạy tất cả nghệ thuật nâng cao cảnh giác, sáng suốt trước mọi tình huống nguy hiểm của võ sĩ đạo. Nhưng chính ông cũng đã nhận ra quá muộn tình trạng hiểm nguy này. Và bây giờ ông sẽ phải trả giá.

Ông hổn hển nói:

- Hai em đi đi. Ta và Quí cô Lockwood có chuyện cần giải quyết.

Zak ngơ ngác:

- Đi? Đi đâu?

Varsha hỏi:

- Đề đốc, thuyền chìm rồi, thầy không nhớ sao?
   Quí cô Lockwood lên tiếng:
- Đề đốc nói phải đó. Cô cậu nên rời khỏi đây.

Varsha vội nói:

- Chúng tôi không thể để thầy lại một mình. Trông thầy... khủng khiếp quá!

Đề đốc nói:

 Hai em phải đi. Bơi vào bò, chò đèn tín hiệu. Họ sẽ giúp hai em trở lại học viện.

Zak kêu lên:

- Boi? Nhưng vì sao?

Quí cô Lockwood tuyên bố:

- Không dài dòng nữa. Angelika, tống chúng ra khỏi tàu.
  - Dạ, thưa thuyền trưởng.

Angelika vẫy tay gọi thêm ba đồng đội, rồi cùng nhau áp giải Zak và Varsha tới thành boong tàu. Mắt rực lửa, ả rít lên:

- Nhảy xuống đi, hai con cá nhép.

Zak bắt gặp ánh mắt lóe lửa của ả. Trong một thoáng cậu biết chuyện gì đang xảy ra, vội nắm lấy Varsha, kéo cô phóng thẳng xuống làn nước lạnh buốt như băng đá.

Angelika và ba đồng đội trở lại báo cho nữ thuyền trưởng:

- Chúng biến rồi.

Đề đốc Kuo hổn hển hỏi:

- Chúng được tự do chưa?
- Phải, đúng như thỉnh cầu của ông. Đó là thỉnh cầu cuối cùng, đúng không?

Đề đốc ngồi lả đi trong ghế:

- Đúng.

Angelika nhìn chủ nhân chờ lệnh. Quí cô Lockwood đứng dậy khỏi ghế, nói:

- Đưa ông ta vào phòng vắt ép.

Å khoái trá nói tiếp:

- Nhưng phải thận trọng. Ta muốn cái xác còn nguyên.

Khi Angelika quay lưng lại để gọi thêm đồng đội, Đề đốc lọi dụng ngay cơ hội đó, lăn tới trước, rút thanh Toledo khỏi vỏ, phóng thẳng vào Quí cô Lockwood. Ông không biết cú đâm trúng tim có giết được ả không, nhưng chắc chắn sẽ gây một vết thương trầm trọng. Nhưng Lockwood lẹ làng hơn ông. Vừa né tránh, ả vừa lên tiếng:

- Chà chà, Đề đốc Kuo, ông có vẻ khỏe khoắn lại rồi đó.

Đề đốc vươn mũi kiếm vào phía tim ả:

- Thuốc mê của mi không tác động được ta. Ta đã sử dụng ý chí võ sĩ đạo để vượt qua ảnh hưởng của thuốc.

Lockwood khoanh tay trước ngực:

- Kỹ năng ý chí võ sĩ đạo và khả năng diễn xuất nữa chứ. Nào, kế hoạch tiếp theo là gì? Một tay mi sẽ giết ta và toàn thể thủy thủ đoàn sao?
  - Đây không là lần đầu ta làm chuyện đó.
- Hoan hô! Ta bắt đầu hiểu mi đã gầy dựng danh tiếng bằng cách nào. Nhưng chẳng may là... mi có thủ đoạn thì ta cũng có mưu mẹo.

Á bắt đầu xoay vòng bàn tay này quanh bàn tay kia, lúc đầu từ từ rồi tăng tốc thật nhanh. Đề đốc Kuo cảm thấy thanh Toledo rung động trong tay, cứ như Lockwood đang sử dụng một loại từ trường kéo thanh

kiếm ra khỏi nắm tay ông. Gom hết nội lực, Đề đốc quyết tâm nắm chặt chuôi kiếm.

Hai bàn tay Lockwood xoay vòng càng lúc càng nhanh hơn cho đến khi không thể phân biệt được hai bàn tay ả nữa.

Nắm tay Đề đốc lỏng dần, rồi thanh Toledo tuột khỏi bàn tay ông, nhưng thay vì rơi xuống dất, thanh kiếm lơ lửng giữa không gian. Lockwood tiếp tục xoay tít hai bàn tay. Mũi kiếm quay ngược về phía Đề đốc Kuo. Ông sững sờ đứng lặng người. Đời ông kết thúc như thế này sao? Chết vì chính mũi kiếm của chính mình? Khi thiên hạ nhắc tới hải tặc danh tiếng – Đề đốc John Kuo – thì đây sẽ là chuyện cho họ kể về ông?

Giọng nói xấc xược của Lockwood ngắt ngang ý nghĩ ông:

- Mi nói là có tinh thần võ sĩ đạo, sao không chọn cách chết như một võ sĩ đạo? Chết vì chính mũi kiếm của mình? Chẳng phải *seppuku*^(*) là cách chết danh dự nhất của một võ sĩ đạo sao?

Đề đốc Kuo nhìn thanh kiếm đang đe dọa chính chủ nhân nó. Bây giờ ông hiểu hàng trăm – có lẽ hàng ngàn – nạn nhân đã cảm thấy thế nào trong hoàn cảnh y như thế này. Có lẽ ả nói đúng. Có lẽ đây là cách chết tốt nhất, danh dự nhất. Ông bàng hoàng nhìn cán thanh kiếm lấp lánh đã được trui rèn suốt nhiều năm dưới bàn tay của bậc thầy tôi luyện kiếm Toledo.

^{*} Seppuku hay harikiri (tiếng Nhật): một nghi lễ tuẫn tiết bằng kiếm của võ sĩ đạo để không bị chết nhục trong tay kẻ thù.

Quí cô Lockwood lại lên tiếng:

- John Kuo, ta từng quen biết võ sĩ đạo. Nên ta thấy mi... không là võ sĩ đạo.

Ông nghĩ tới Zak và Varsha đang bơi tới tự do, nghĩ tới Cheng Li mới được phong thuyền trưởng. Ông đã hoàn tất công việc. Vinh quang ông từng có đang được trao lại cho thế hệ kế thừa. Cái kết cuộc này cũng thích hợp rồi.

Một nguồn phấn khích bỗng dâng tràn khi ông lao mình vào mũi kiếm với tiếng cười vang. Đề đốc Kuo ngã lăn xuống sàn tàu, miệng cười rộng mở hơn cả khi còn sống.

Quí cô Lockwood ngoắc tay bảo thủ hạ:

- Đem lão xuống dưới. Ta không muốn phí phạm một giọt máu nào của lão.

Ả rút thanh kiếm đẫm máu khỏi thân Đề đốc, nhúng tay vào máu, rồi đưa lên môi nếm.

- Vừa phức tạp vừa tinh tế, lại có dư vị trái lựu.
 Ngon tuyệt.

Trao thanh Toledo cho Angelika, å ra lệnh:

- Chùi rửa sạch sẽ, cộng thêm vào bộ sưu tập của
   ta. Bây giờ ta về phòng, đừng để ai quấy rầy ta.
- Thật sự thuyền trưởng muốn thả hai tên học trò sao? Đắn đo một lúc rồi Lockwood nói:
- Ta không muốn bất cứ sự ồn ào nào. Ta trao quyền quyết định vào bàn tay tài năng của các cưng.

Zak và Varsha boi về hướng đảo.

Varsha kêu lên:

- Chắc không thể tới đó nổi đâu. Nhìn thì gần nhưng hình như càng lúc càng xa thêm.
- Vì chúng ta quá mệt. Tiếp tục bơi đi. Có đèn tín hiệu rồi kìa. Cứ nhắm thẳng hướng đó, chờ đội đua kế tiếp.
  - Lỡ chúng tấn công họ thì sao?
  - Không đâu. Quên vụ đó đi.
  - Những gì chúng đang làm với Đề đốc Kuo...
- Đừng nói nữa! Thầy không muốn nghĩ đến điều đó. Nhớ bài giảng của thầy không? Giữ tâm trí sáng suốt. Chúng ta cần phải sáng suốt, mạnh mẽ tập trung vào việc trở về an toàn. Đó mới chính là điều thầy mong muốn.

Varsha nghe Zak nói và nhìn cậu ta bơi, cô thầm nhủ có thể Zak có lý. Có thể hai người sẽ bơi được tới bờ.

Nhưng... ngay lúc đó, dưới nước có tiếng ùng ục rồi một cái đầu nhô lên cách họ mấy mét. Rồi một đầu nữa và thêm hai đầu... rồi hai đầu nữa. Zak và Varsha bị bao vây giữa Angelika, Marianne và sáu thủy thủ khác của Quí cô Lockwood.

Angelika cười nói:

Gặp nhau nữa rồi. Bơi vui không?

Zak la lên:

- Để chúng tôi yên. Đã có thỏa thuận rồi. Đề đốc
   Kuo hy sinh để chúng tôi được tự do.
  - Tụi này chỉ bơi thôi mà.

Marianne tiếp lời Angelika:

- Biển cả đâu của riêng ai.

Zak đẩy Varsha:

- Tiếp tục bơi đi.

Cả hai lại cố bơi vào bờ. Bầy thủy thủ của Lockwood bơi theo, giữ khoảng cách nhưng tạo thành một vòng tròn quanh hai người như bảo vệ đôi bạn trẻ mà mấy ả có bổn phận chăm sóc.

Varsha ngừng lại:

- Zak, mình không thể...

Zak cũng phải ngừng lại theo:

- Để hai tay nghỉ ngơi, nhưng phải cố đứng nước.

Tám ả thủy thủ cũng ngừng lại, rồi thình lình vừa cười cọt vừa bơi quanh Zak và Varsha thành một vòng tròn hoàn hảo. Có lẽ đây chỉ là một trò chơi không đến nỗi nguy hiểm, nhưng Zak không biết trò này sẽ kéo dài trong bao lâu. Chân cậu đang dần dần tê cứng trong làn nước lạnh giá và cảm thấy sức lực Varsha đang cạn kiệt.

Thình lình Varsha hắt hơi một, hai, rồi ba lần.

Tám ả rúc rích cười rồi vừa bơi vòng tròn vừa cất tiếng hát...

Quay vòng thành một bông hồng Một lẵng hoa hồng! Tất cả chúng ta cùng lặn! Lời ca cuối vừa kết thúc, chúng ha hả cười rồi lặn mất tăm xuống nước.

Chỉ còn lại Zak và Varsha. Họ còn cách đảo khoảng mười mét, có lẽ ít hơn. Tinh thần phấn chấn hẳn lên, Zak cười với Varsha:

- Tiến lên. Sắp tới rồi.

Nhưng vừa định bơi, Zak cảm thấy bị hai bàn tay siết chặt cổ chân. Một thoáng khiếp đảm tràn ngập trong Zak khi cậu nhận ra điều sắp xảy đến cho số phận của mình và Varsha. Rồi Zak cảm thấy từ bên dưới một cú kéo giật tàn nhẫn và cậu hoàn toàn không còn chút khả năng chống cự.

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Người thắng kẻ thua

Tiếng reo hò vang lên khi thuyền đua đầu tiên tiến vào bến cảng học viện:

- Họ kia rồi! Thuyền ai vậy?

Connor la lón:

- Thuyền trưởng Platonov! Cố lên Jasmine!

Cheng Li nói:

- Một thuyền nữa đang vượt qua cổng vòm. Chắc là Đề đốc Kuo.
- Không. Đó là thuyền trưởng Singh. Ông ấy đang cố bắt kịp Platonov.

Hai thuyền nữa đang tiến tới cửa vòm, gần như cận kề nhau.

Connor nói:

- Không thể tin nổi. Hai thuyền trưởng Solomon và Moscardo vẫn bám sát nhau suốt cuộc đua.

Hạ ống nhòm xuống, Cheng Li nhíu mày, nói:

- Như vậy có nghĩa là Đề đốc Kuo ở vị trí thứ năm.
   Với ông như thế là một thứ hạng thấp.
- Không. Vị trí thứ năm là thuyền trưởng Quivers và Jacoby.

Đúng vậy, thuyền đua của Elizabeth Quivers đã lướt qua cổng vòm, lợi dụng chiều gió, giảm khoảng cách với các thuyền dẫn trước.

Mấy đèn tín hiệu cuối cùng rọi sáng sóng nước bến cảng. Quá nhiều hoạt động cùng xảy ra một lúc, người ta không biết phải nhìn vào đâu. Thêm một thuyền nữa tiến tới cổng vòm nhưng khuất sau các đối thủ khác quá xa nên chưa biết chắc là thuyền của ai.

Thuyền trưởng Platonov vẫn đang dẫn đầu. Theo sát phía sau là thuyền trưởng Singh. Hai thuyền trưởng Solomos và Moscardo đang tranh giành vị trí thứ ba, nhưng thuyền trưởng Quivers đang cố vượt lên họ.

Connor la toáng lên:

- Cố lên Jasmine! Cố lên Jasmine!

Chung quanh Connor, các học viên và khách mời kêu gào tên bạn bè và những người được hâm mộ. Sóng nước ngầu bọt. Một con sóng hất thuyền của thuyền trưởng Moscardo lên không, khi hạ xuống đâm sầm vào thuyền của thuyền trưởng Solomos. Đám đông bàng hoàng há hốc miệng. Cả hai đã bị loại khỏi cuộc đua vào phút cuối.

Bây giờ mọi người đều hướng về mấy thuyền đua phía trước. Khoảng cách giữa Platonov và Singh chỉ một sải tay và Quivers còn cách Singh hơn nửa sải. Connor gào đến khan giọng:

- Tiến lên Jacoby! Tiến lên thuyền trưởng Quivers!

Nó hón hở khi thấy Quivers đã lên ngang hàng với thuyền trưởng Singh. Thuyền trưởng Platonov vẫn dẫn đầu, đang tiến gần đích đến.

Tiếng đám đông kêu gào vang dội:

- Cố lên!

Thuyền trưởng Platonov cán đích đầu tiên, nửa sải trước thuyền trưởng Quivers. Thuyền trưởng Singh về đích thứ ba.

Connor sôi nổi reo lên:

- Jasmine và Jacoby thành công rồi!

Cheng Li nói:

- Phải. Quivers đã đua nước rút vào giờ thứ mười một. Hoan hô bà ấy.
  - Kìa. Hai thuyền nữa đang qua cổng vòm.

Cheng Li nâng ống nhòm lên mắt:

- Để coi. Đó là hai thuyền trưởng Grammont và
   Van Amstel...
  - Chỉ còn lại thuyền trưởng Avery và...
- -... Đề đốc Kuo. Không thể tin nổi Đề đốc ở vị trí chín hoặc mười. Có gì không ổn rồi. Để tôi xuống gặp thuyền trưởng Platonov. Có thể ông ta biết vài điều.
  - Tôi đi với.

Cả hai vội vàng len lỏi qua đám đông ồn ào hón hỏ. Tại bến cảng, các tay đua đang rời khỏi thuyền. Connor thấy Jasmine đang ừng ực tu chai nước. Chạy vội tới, nó ôm chầm lấy cô, reo lên:

- Chúc mừng! Cậu thắng rồi!
- Cám ơn. Biển động, nhưng tụi mình vẫn cố bám thuyền.

Kế bên hai người, thuyền trưởng Platonov đang vừa lắc đầu vừa nói với Cheng Li:

- Tôi thật không hiểu. Đề đốc Kuo dẫn đầu suốt từ khi xuất phát. Ông tới đảo trước chúng tôi quá lâu. Vậy mà suốt vòng trở lại không ai thấy ông ấy. Tôi tưởng Đề đốc về đích trước chúng tôi cả dặm rồi. Khi vượt qua cổng vòm, tôi thật sự nghĩ là chúng tôi chỉ đoạt hạng nhì. Cho đến khi nhìn lên, thấy mặt đám đông, tôi mới nhận ra Đề đốc Kuo chưa về tới đây.

Nhíu mày, Cheng Li lo lắng hỏi:

- Ông nghĩ Đề đốc gặp sự cố gì không, thuyền trưởng Platonov?
- Tôi không biết. Thử hỏi thuyền trưởng Singh xem sao.

Ông kéo thuyền trưởng Singh lại gần. Thuyền trưởng Singh gượng cười:

- Chúc mừng Pavel. Ông phấn đấu tuyệt lắm.
- Cám ơn. Ông là một đối thủ rất đáng khâm phục. Này, tôi và Cheng Li đang nói về Đề đốc Kuo. Ông không thấy chút dấu vết nào của ông ấy hay con thuyền sao?
- Không. Suốt cuộc đua chỉ có thuyền ông ở trong tầm nhìn của tôi cho đến khi thuyền trưởng Quivers vượt lên vào phút cuối.

- Ai nhắc tới tên tôi đó?

Đi giữa Jacoby và Bastian, thuyền trưởng Quivers vừa lại gần vừa nói tiếp:

- Rất tiếc đã làm anh mệt nhoài vào phút cuối, Shivaji.
   Thuyền trưởng Singh hỏi:
- Lần cuối cùng chị thấy thuyền của Đề đốc Kuo là bao giờ, ở đâu?

Elizabeth Quivers nghiêm túc lại ngay:

- Ông ấy chưa trở lại sao? Tôi không hề thấy Đề đốc ngay từ đầu cuộc đua. Sau khi ông ấy vượt qua cổng vòm, tôi nghĩ không ai trong chúng ta có thể theo kịp.

Mặt tái nhọt, Cheng Li lẩm bẩm:

- Có chuyện chẳng lành rồi.

Connor thấy rõ hai thuyền trưởng cũng đang nghĩ như cô. Rồi câu chuyện lan truyền từ bến cảng lên khán đài. Từ học viên tới các vị khách đều biết Đề đốc Kuo là tay đua về sau cùng, chắc chắn thuyền của ông đã gặp sự cố ngoài cổng vòm học viện.

Khi hai thuyền trưởng Grammont và Van Amstel vượt qua đích đến, không một tiếng hoan hô nào cất lên nổi. Vấn đề thật sự quan trọng bây giờ là: Đề đốc Kuo đâu và chuyện gì đã xảy ra?

Dù được xếp hạng tư (vì hai thuyền trưởng Moscardo và Solomos bị loại) nhưng vẫn là phụ tá lâu đời của Đề đốc Kuo, thuyền trưởng Grammont lên tiếng:

- Đừng vội hoang mang.

Thuyền trưởng Platonov nói:

- Tung các nhóm trinh sát đi tìm Đề đốc ngay lập tức.
   Kirstin Larsen phản đối:
- Sao chỉ trinh sát? Tất cả chúng ta đều đi.

Thuyền trưởng Singh hỏi:

- Có cần thiết chín chúng ta, cộng thêm trinh sát, lập thành một đội tìm kiếm không? Có thể đơn giản chỉ vì là cột buồm bị gãy.

Mấy câu nói như ám chỉ sự cố xảy ra cho thuyền trưởng Larsen. Bà nhíu mày, quay lưng lại ông ta.

Thuyền trưởng Van Amstel lên tiếng:

- Chúng ta đang nói về Đề đốc Kuo. Tôi ủng hộ đề nghị tất cả chúng ta đều đi tìm kiếm. Đừng phí thời gian bàn cãi nữa.

Thuyền trưởng Avery nói:

- Tôi đồng ý.

Thuyền trưởng Grammont gật đầu

- Moi aussi^(*). Thời gian là quan trọng.

Cheng Li nói:

- Nếu quí vị cho phép, tôi cũng muốn được cùng đi.

Các thuyền trưởng quay lại nhìn cô. Thuyền trưởng Quivers kêu lên:

- Cưng ơi! Sao chuyện khủng khiếp này lại xảy ra đúng ngày phong chức của em?

Thuyền trưởng Grammont vội nói:

^{*} Moi aussi (tiếng Pháp): tôi cũng vậy.

- Thôi nào, Lizabeth. Chúng ta chưa biết chuyện khủng khiếp gì xảy ra mà.

Đặt tay lên vai Cheng Li, thuyền trưởng Larsen nói:

- Tuy nhiên, việc này làm buổi lễ kém vui. Cheng Li, ta biết John không chỉ là cấp chỉ huy mà đã từng là một người bạn thân thiết của em...

Thuyền trưởng Grammont ngắt ngang:

- Xin đừng nói về John bằng thì quá khứ.
- Có cần thiết bắt bẻ văn phạm của tôi vào lúc này không?

Thuyền trưởng Grammont nói với Cheng Li:

- Đương nhiên cô có thể đi cùng chúng tôi. Chúng ta sẽ dùng mấy thuyền lớn của học viện.

Bây giờ thuyền trưởng Platonov mới lên tiếng:

- Khoan. Xin lỗi... nhưng nếu có chuyện không hay xảy ra tại đây thì sao? Giả dụ Đề đốc Kuo đã bị tấn công ngoài biển, tôi nghĩ chúng ta sẽ phạm sai lầm nếu tất cả cùng đi. Nếu có kế hoạch tấn công lớn hơn vào chính học viện thì sao? Nếu trường hợp đó xảy ra, chẳng khác nào chúng ta tiếp tay cho kẻ mưu đồ đẩy những thuyền trưởng cao cấp khỏi nơi này.

Các thuyền trưởng bàng hoàng. Một lần nữa thuyền trưởng Grammont lại lên tiếng:

- Những lời nói của anh luôn thô bạo, nhưng rất sáng suốt. Pavel, tôi đề nghị chúng ta chia làm hai nhóm. Tôi, thuyền trưởng Larsen, Moscardo và Solomon sẽ ra biển, kể cả Cheng Li. Tất cả những người ở lại sẽ chờ tại đây.

Thuyền trưởng Platonov nói ngay:

- Không chỉ chờ đợi. Nếu học viện lâm nguy, chúng ta cần phải di tản hoặc chuẩn bị đối phó với cuộc tấn công có thể xảy ra.
- Theo tôi, chúng ta không cần thiết phải đi tản học viên. Chỉ cần tập trung họ vào phòng lớn và cố giữ cho họ đừng quá lo sợ. Pavel, anh hãy thông báo kế hoạch của chúng ta cho mọi người biết.

Buồn rầu nhìn Cheng Li, ông tiếp:

- Có lẽ cô nên tiễn khách của chúng ta ra về thì tốt hơn.

Các thuyền trưởng chia thành hai nhóm và lên kế hoạch hành động.

Sau cùng việc thông báo cho mọi người được giao cho Quivers – vì khả năng giao tiếp của bà mềm mỏng hơn Platonov. Tuy nhiên sự hoang mang và những lời ước đoán vẫn lan tràn trong đám đông.

Connor tìm gặp Jacoby và Jasmine trong đám người đang xôn xao bàn tán đó. Jasmine hỏi:

- Khủng khiếp lắm hả?

Connor trả lời:

- Chắc không sao đâu, Min. Có thể vì nhiều nguyên nhân, thậm chí dù Đề đốc gặp rắc rối ngoài biển...
- Còn Varsha và Zak nữa. Chẳng nghe ai nói gì về hai cậu ấy.

Jacoby nói:

- Nhưng hai bạn ấy là những thủy thủ mạnh mẽ, có

khả năng. Nếu họ không tài giỏi thật sự thì đã không được Đề đốc tuyển chọn, đúng không?

Connor hỏi Jacoby:

- Cậu nghĩ chuyện gì đã xảy ra?
- Jacoby buồn bã lắc đầu.
- Mình không biết. Thật sự không biết chuyện gì đã xảy ra.

Sau cùng, học viên được tập trung vào phòng ăn thay vì phòng tròn lớn. Ngày vui mừng giờ kết thúc như một ngày cầu nguyện. Các thuyền trưởng còn lại cố gắng giữ vững tinh thần học viên, nhưng không khí tang tóc buồn rầu bao phủ tất cả khi một cơn mưa đông nhiệt đới trút xuống bên ngoài.

Mọi người liên tục hỏi nhau chuyện gì đã xảy ra ngoài biển? Khi nào đoàn tìm kiếm trở lại?

Mỗi khi một thuyền trưởng bước vào phòng, mọi người lại nôn nao chờ đợi một lời thông báo. Nhưng nhiều phút, nhiều giờ nặng nề trôi qua... vẫn không có thông tin gì.

Một lần nữa thuyền trưởng Quivers lại phải khéo léo nói:

- Các em, muộn rồi, và chúng ta cũng không thể làm gì tại đây. Có thể việc tìm kiếm Zak, Varsha và Đề đốc sẽ phải kéo dài suốt đêm. Bây giờ các em hãy trở về phòng cố ngủ một chút. Hãy nghĩ đến họ với tất cả tấm lòng. Có thể cầu nguyện cho họ trở về, nhưng đừng hoang mang sợ hãi. Nhân danh tất cả các thuyền

trưởng, tôi có thể nói là tôi rất tin tưởng sáng mai chúng tôi sẽ có tin tức tốt đẹp cho các em.

Các học viên uể oải ra khỏi phòng, kiệt sức vì những sự kiện trong ngày và lo sợ vì những gì đang xảy ra.

Connor, Jasmine, Jacoby và Aamir bước xuống bến cảng. Con mưa đông chỉ thoáng qua, nhưng những hàng ghế, các khán đài đều ướt sũng. Dưới ánh trăng trông nơi này như một thành phố ma. Nhưng bốn cặp mắt chỉ tập trung nhìn ra biển, mỏi mòn hy vọng đoàn tìm kiếm trở về với tin tức tốt lành.

Bỗng Aamir chỉ tay nói:

- Nhìn kìa, thuyền của chúng ta.

Một thuyền lớn của học viện đã vượt qua cổng vòm và đang lướt về bến cảng. Đèn trên thuyền sáng trưng làm học viên và các giới chức học viện đang đi qua vườn chú ý. Họ vội vã đổi hướng, đi xuống bến cảng.

Thuyền lớn gồm có các thuyền trưởng: Rene Grammont, Kirsten Larsen, Francisco Moscardo, Apostolos Solomos và Cheng Li. Nhìn họ bơ phò bước lên bò, không ai hỏi gì những đã đoán ra sự việc.

Thuyền trưởng Grammont thông báo:

- Không thấy tí dấu vết nào của họ. Trời lại quá tối, tìm kiếm không hiệu quả. Nhóm trinh sát đã cắm trại ngoài đảo. Sáng mai chúng tôi sẽ cố gắng tiếp tục tìm kiếm.

Connor nhìn Cheng Li. Mặt cô như vô hồn, khác hẳn với vẻ thoải mái vui mừng sáng nay. Cô nói:

- Tôi sợ là điều xấu nhất đã xảy ra.

Không ai thốt nổi một lời để an ủi Cheng Li. Thuyền trưởng Grammont nắm tay cô, dắt lên đồi. Connor ngẫm nghĩ, không ngờ ngày vui của Cheng Li lại kết thúc như thế này.

Sáng hôm sau, dù ngủ ít nhưng Connor thức dậy sớm. Trên giường kế bên, Jacoby vẫn ngáy khò khò, ngủ như chết. Connor vừa mặc quần áo vừa tự nhủ, hôm qua cậu ấy đã tham gia cuộc đua suốt hai tiếng đồng hồ, rồi lẳng lặng ra khỏi phòng.

Khi băng qua vườn, nó chú ý đến một thân hình nhỏ nhắn đang đứng trên khán đài. Cheng Li đang đứng, lom lom nhìn ra biển.

Cô lên tiếng:

- Hôm nay là ngày vui của mình, nhưng tôi quá lo lắng về Đề đốc Kuo, nên không thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác nữa.

Connor gật đầu, rất muốn lại gần, vòng tay ôm lấy cô, nhưng bao giờ nó cũng cảm thấy rất khó xử, vì đang từ người bạn yếu đuối rất có thể Cheng Li thoắt trở lại là một cấp chỉ huy hách dịch.

- Cô Li! Cậu Tempest!

Từ trên sân thượng học viện, thuyền trưởng Moscardo đang rối rít vẫy gọi.

Cheng Li nói:

- Mau. Chắc ông ấy có tin rồi.

Connor theo cô chạy lên đồi.

Thuyền trưởng Moscardo vừa thở vừa nói:

Tôi cố gắng lên đây thật nhanh. Có tin đồn Đề đốc
 Kuo đã trở về. Hình như ông đang ở trong văn phòng.

Cheng Li rạng rõ nở nụ cười. Connor thấy mặt cô như vầng dương ló khỏi đám mây đen. Nó biết dù thất vọng vì buổi lễ phong chức bị hỏng, nhưng mối lo lắng hàng đầu của cô là ông bạn vong niên.

Vừa kéo Connor, cô vừa nói:

- Đi thôi.

Cửa văn phòng viện trưởng khép hờ, Francisco Moscardo đứng sang một bên, nhường Cheng Li và Connor vào trước.

Bước vào phòng, Cheng Li và Connor thấy thuyền trưởng Grammont đang đứng trước bàn Đề đốc Kuo. Nhưng thay vì vui vẻ, mặt ông sững sờ đến thất thần.

Bối rối không kém Connor, Cheng Li nói:

- Tôi không hiểu. Thuyền trưởng Moscardo cho chúng tôi biết Đề đốc đã về và đang ở trong văn phòng này mà.
- Ở một mức độ nào đó thì đúng. Nhưng ông ấy không biết là Đề đốc trở về như thế nào. Tôi muốn các người chuẩn bị tinh thần đón nhận một cú sốc thật khủng khiếp.

Cú sốc? Ông ta nói gì vậy? Tất cả trở nên rõ ràng, khi thuyền trưởng Grammont bước sang một bên. Sau ông ta, Đề đốc Kuo đang ngồi như mọi khi... Chỉ trừ một điều... trừ một điều là ông cứng đờ với đôi mắt vô hồn, thân xác hoàn toàn cạn kiệt máu.

Thuyền trưởng Grammont cúi đầu:

- Xin lỗi. Ước gì tôi có thể chuẩn bị tinh thần cho các người tốt hơn.

Nhưng lời nói nào có thể chuẩn bị cho hình ảnh khủng khiếp, vô lý trước mắt đây? Đề đốc Kuo đã chết. Không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng ông được mặc quần áo đàng hoàng và được sắp đặt trong một tư thế như thật. Tay vươn qua bàn, như muốn khoe với họ một thứ gì.

Cheng Li hỏi:

- Cái gì vậy? Tay Đề đốc đang cầm gì vậy?

Connor nói:

- Một lá bài.

Thuyền trưởng Grammont gật đầu:

- Đúng. Một lá bài kỳ lạ. Thấy không? Một lá đầm cơ, nhưng hình tim không là màu đỏ mà là... màu đen.

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Nắng ban mai

Ngày thứ năm trong cuộc hành trình trở lại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Grace đứng trên boong tàu *Dạ Khúc*. Trở lại tàu là chuyện đương nhiên, nhưng chuyến về này không có thuyền trưởng. Grace hy vọng những gì Mosh Zu đã nói với cô là sự thật: thuyền trưởng cần thời gian để chữa lành hẳn các vết thương.

Sau những gì bà Sally nói và cho cô thấy, một lần nữa Grace lại nhìn con tàu bằng một nhãn quang mới. Thật kỳ lạ – và tuyệt vời – khi nghĩ mẹ đã từng ở đây, lên boong tàu này, chia sẻ kem chống nắng với bạn bè và nghe tiếng đàn ghi-ta. Dù bà có vẻ rất yếu, nhưng Grace thấy bà đầy vẻ sinh động khi trở lại nơi này.

Dựa vào lan can tàu, Grace nghĩ lại cảnh tượng lần đầu mẹ thấy cha ngồi trên tảng đá phủ khăn tắm sọc trắng và đỏ. Nghĩ tới hình ảnh đó, cô chọt nhớ là mình đã từng thấy, từng cầm tấm khăn tắm này trong tay trong một lần dọn dẹp tủ quần áo. Cô đã quăng vào

đống đồ phế thải vì khăn đã bạc màu đỏ thành hồng nhạt và vải đã sòn rách. Nhưng vừa nhìn thấy, cha cô đã nhặt lên ôm trong vòng tay như ôm ấp em bé, rồi nháy mắt nói với cô: "Cha cảm giác tấm khăn này như có sự sống vậy". Lúc đó cô chỉ bối rối nhìn cha thận trọng xếp gọn tấm khăn, cất lại vào tủ và không giải thích gì thêm. Bây giờ cô đã hiểu.

Chìm đắm trong suy tưởng, Grace hoàn toàn không chú ý tới một thanh niên đang chạy về phía cô. Trượt chân lên vũng nước biển, anh ta lao thẳng vào cô. Cả hai đều ngã xuống sàn tàu.

Đỡ Grace đứng dậy, anh ta nói:

- Xin lỗi. Cô đau không?
- Tôi không sao. Lỗi tại tôi, tôi hơi bị chói mắt.
- Có vẻ như cô đang quá bận tâm suy nghĩ. Chuyện
  gì vậy?
  - Chuyện dài dòng lắm.
  - Tôi rất thích chuyện dài.

Grace nhìn kỹ hơn người thanh niên đang đứng trước mặt mình. Khá bảnh trai, tóc cắt ngắn, mắt xám, thân hình săn chắc. Cô hỏi:

- Anh chạy bộ mỗi ngày hả?
- Đúng vậy. Họ muốn chúng tôi luôn khỏe mạnh.
- Chúng tôi?
- Nhóm hiến máu chúng tôi.
- Thì ra anh là một người hiến máu?

Cô thầm nhủ: "Như mẹ mình".

- Phải. Nhưng ma-cà-rồng của tôi đã nhảy tàu đi theo Sidorio và những kẻ nổi loạn...

Anh ta kéo áo lên, để lộ vết thương lớn trên ngực.

- -... sau khi gây ra vết thương này.
- Chắc đau lắm?
- Không sao, vết thương này sẽ mau lành thôi. Nhiều người hiến máu bị nặng hơn tôi nhiều.

Chọt nhớ tới trường họp của Shanti, Grace hỏi:

- Nếu ma-cà-rồng của anh đã nhảy tàu, anh sẽ ra sao? Người hiến máu không có ma-cà-rồng sẽ bị nguy hiểm, đúng không?

Anh ta gật đầu nhưng cười nói:

- Rất may là tôi đã được ghép cặp với một ma-càrồng khác rồi. Lần này tôi tin là sẽ không bị hành hạ. Anh ta thật sự rất tốt. Tên anh ta là Lorcan Furey.

Grace kêu lên:

- Lorcan?
- Cô biết anh ta?

Grace gật đầu. Người thanh niên hiến máu vội nói:

- Khoan. Tôi cá là có thể đoán cô là ai. Grace. Đúng không?
  - Đúng, tôi là Grace. Còn anh là ai?
- Ö, xin lỗi. Tên tôi là Oskar. Rất vui được gặp cô.
   Lorcan đã nói nhiều về cô. Hy vọng chúng ta có thể là bạn tốt của nhau.

Nghĩ lại mối quan hệ căng thẳng với Shanti, Grace nói:

- Được vậy thì hay quá.

Cô làm gì tại đây? Tôi muốn biết về cô nhiều hơn,
 mà không lúc nào tiện hơn bây giờ.

Thấy Grace có vẻ lưỡng lự, Oskar hỏi:

- Sao? Cô có việc phải đi à?

Dù sao vẫn còn chút thời gian trước khi tàu cặp bến và bà Sally vẫn còn đang ngủ, Grace quyết định ngay:

- Không, tôi chưa phải đi, nhưng Oskar, tôi muốn nói ngay cho anh biết là tôi không chạy bộ đâu.

Oskar vui vẻ cười lớn:

- Không sao. Sáng nay tôi chạy đủ thời gian rồi. Hãy ngồi hưởng chút gió mát. Sáng nay trời đẹp quá, cô có thấy vậy không? Một ngày đáng để ăn mừng cho việc cả hai ta đều còn đang sống.

Grace tủm tỉm cười. Sự hiện diện của Oskar như ánh nắng sớm mai, ấm áp và đầy sinh lực. Đó chính là điều cô đang cần thiết.

Grace có mấy tiếng đồng hồ thật thú vị với Oskar. Anh ta là một người thoải mái, chỉ một buổi sáng chuyện trò, cô cảm thấy hiểu biết anh ta hơn cả Shanti. Cô vui mừng tự nhủ: Mình có một người bạn mới. Hơn nữa, anh ta là người thức ban ngày, như vậy mình sẽ không còn đơn độc nữa." Suốt thời gian ở trên tàu Dạ Khúc cô luôn có cơ hội giao tiếp với các người hiến máu khác, sao tới bây giờ cô mới nghĩ đến điều này? Có lẽ cô bị nhịp sống của ma-cà-rồng mê hoặc suốt đêm ngày, nên như Connor đã nói, nếu được chọn giao du với ma-cà-rồng hay người hiến máu thì cô sẽ chọn ma-cà-rồng.

Grace lắc mạnh đầu. Oskar hỏi:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Chưa sẵn sàng nói ra những điều mình nghĩ, Grace đổi đề tài:

- Buồn cười thật, anh mà lại là người hiến máu cho
   Lorcan.
  - Buồn cười? Vì sao?
- Ý tôi là... anh là con trai mà lại là người hiến máu của Lorcan. Tôi tưởng Shanti là con gái thì người thay thế cô ta cũng sẽ là con gái.

Oskar nhún vai:

- Thiếu gì ma-cà-rồng được ghép cặp với người hiến máu cùng giới.

Grace gật và nhớ lại trong lần dạ tiệc đã được tham dự, chính mắt cô đã thấy chuyện này.

- Grace, tôi biết cô và Shanti không hợp nhau. Lorcan đã nói cho tôi biết chuyện này. Anh ấy rất quan tâm việc tìm một người hiến máu hợp với cô.

Grace ngạc nhiên:

- Anh ấy đã nói vậy sao?
- Cô rất quan trọng đối với Lorcan, Grace à. Anh ấy không nói nhiều. Không cần thiết, vì tình cảm của Lorcan đối với cô quá rõ ràng.

Oskar khúc khích:

 Tôi nói thật trước khi chúng ta trở thành bạn của nhau: Lorcan rất tuyệt nhưng tôi chỉ là một KMDĐ của anh ấy.

- KMDĐ?
- Kho máu di động.
- Không. Đừng tự hạ mình như thế.
- Có sao đâu, Grace. Tôi không hề ảo tưởng. Tôi biết mình là gì, làm gì tại đây.
- Xin lỗi vì nếu quá đường đột, tôi muốn hỏi anh vì sao lại làm việc này, được không?

Cô nghĩ đến những động lực mà mẹ cô đã từ chối, không nói cho cô biết vì sao bà trở thành người hiến máu.

- Được chứ. Thế này nhé, Grace. Tôi là một mẫu người cũng khá bảnh bao, đúng không? Làm việc này tôi được trao cho một tấm vé vàng để được bất tử. Tóm lại là tôi được đi khắp thế giới và cứ mãi mãi trẻ trung và... xinh trai như thế này.

Anh ta nháy mắt với Grace. Cô mim cười, thoáng nghĩ là tính nết Oskar hơi nông cạn, nhưng có thể là quá hấp tấp khi xét đoán như vậy. Cô biết thế giới ngày nay là một nơi khắc nghiệt, vì cô đã lớn lên trong một thị trấn nghèo khổ, gần như không lối thoát. Chẳng phải chính cô đã từng đứng trên đài hải đăng, nhìn xuống biển, khao khát được phiêu lưu, được đi khỏi nơi đó sao? Trường hợp của cô, cuộc phiêu lưu tự tìm đến. Nếu chuyện đó không xảy ra, liệu cô có tự đi tìm bằng mọi cách như Oskar, như mẹ cô? Ai chẳng muốn được trẻ trung mãi và có một cuộc đời hào hứng, thoải mái. Nhưng sao cuộc đời mẹ cô không được như mong ước? Vì cha cô? Vì Sidorio? Hay vì cả hai? Grace hy vọng chuyến đi này sẽ cho cô câu trả lời.

Oskar hói:

- Sao cô có vẻ quá quan tâm tới mối quan hệ giữa người hiến máu và ma-cà-rồng vậy? Muốn trở thành một người hiến máu à?

Grace lắc đầu và nhớ lại lần đề nghị làm người hiến máu cho Lorcan:

Không. Nhưng mẹ tôi từng là một người hiến máu.
 Tôi chỉ muốn tìm hiểu thêm về công việc của họ.

Oskar ngạc nhiên kêu lên:

- Mẹ cô? Tôi thấy cô quen quen.
- Anh biết mẹ tôi? Anh là... Oskar!
- Đúng, tôi nói rồi mà.
- Anh chơi đàn ghi-ta. Anh thường để tóc dài hơn nhiều, nhưng tôi nhận ra anh.

Oskar lắc đầu, bối rối:

- Cô nhận ra tôi? Không hiểu nổi.
- Chuyện phức tạp lắm. Nhưng tên mẹ tôi là Sally.
   Bạn của bà là Shanti và Teresa...

Mắt trọn trừng, Oskar nói:

- Tất nhiên là tôi còn nhớ Sally. Trông cô quá giống bà ấy. Không hiểu sao tôi đã không nhận ra từ trước. Bà ấy sao rồi? Ở đâu?
  - Ngay trên tàu này.

Mặt Oskar lại đờ ra. Grace hỏi:

- Anh biết về những linh hồn thuyền trưởng cưu mang chứ?

Vẫn đầy vẻ hoang mang, Oskar gật đầu.

- Tôi vẫn luôn tự hỏi chuyện gì đã xảy ra với Sally.
   Bà ấy ổn chứ?
- Tạm ổn nhưng yếu, rất yếu. Hầu hết những linh hồn trở lại cùng bà đều đã tan biến. Nhưng dù sức khỏe rất mong manh, mẹ tôi vẫn níu kéo thời gian ở lại... Chúng tôi đang trên đường trở lại Vịnh Trăng Lưỡi Liềm theo khẩn cầu của bà để thăm mộ cha tôi, ông Dexter...

Giọng Grace run rẩy vì xúc động.

Oskar mim cười:

- Tôi còn nhớ Dexter. Một người rất chân thật. Vậy
   là cô đang đưa Sally về nhà đó hả?
- Không là nhà của bà. Mẹ tôi chưa bao giờ tới đó. Thậm chí tôi không biết đó có còn là nhà *của tôi* nữa không. Tôi ra đi từ nơi đó và đó là nơi tôi có những kỷ niệm tốt đẹp. Nhưng bây giờ không còn ai. Cha đã mất. Connor ngoài biển cả. Chẳng có ai chờ tôi trở về. Oskar, tôi nghĩ mình *chẳng* có một mái ấm nào nữa.
- Tôi hiểu cảm giác của cô, vì tôi cũng từng nghĩ giống vậy. Nhưng có lẽ mái ấm không là một nơi chốn. Có thể trong lòng cô cảm nhận mái ấm là nơi được ở giữa những người quan tâm tới ta. Có thể mái ấm của cô chính là nơi này, ngay trên con tàu này.

Ngẫm nghĩ lời nói của Oskar rồi Grace nói:

- Phải, có thể anh nói đúng.

Cùng lặng lẽ trong niềm thông cảm bạn bè, Oskar và Grace ngửa mặt đón làn gió nhẹ trong ánh nắng ấm áp.

Rồi Grace chú ý tới một điều gì đó phía trước, la toáng lên:

- Oskar!

Oskar phì cười, ôm ngực:

- Thận trọng Grace. Tiếng la của cô làm người chết cũng phải bật dậy đó.
- Xin lỗi. Nhưng chúng ta sắp tới nơi rồi. Nhìn kìa.
   Đó là đài hải đăng. Đài hải đăng của tôi.

Grace ngạc nhiên vì một niềm cảm xúc dâng tràn. Có lẽ Vịnh Trăng Lưỡi Liềm đối với cô quan trọng hơn cô tưởng.

Tòa hải đăng kẻ sọc hai màu trắng đỏ rõ dần trên vách đá bao quanh vịnh.

Tôi đi gọi mẹ. Chắc bà muốn thấy cảnh này lắm.
 Đi với tôi, mau...

Cả hai cùng chạy qua sàn tàu, qua cửa dẫn vào những hành lang như mê cung. Grace như hụt hơi khi gõ cửa, gọi:

- Me! Me thức chưa? Con vào được không?
- Được, được.

Vào trong, Grace thấy bà Sally không nằm trên giường như cô tưởng. Quần áo tề chỉnh, mẹ cô ngồi trên ghế bên cửa sổ, nhìn ra biển. Bà quay lại cười với Grace:

- Chúng ta tới nơi rồi, phải không?
- Dạ. Mẹ thấy tòa hải đăng không?
- Mẹ thấy rồi, cưng.

Oskar ló khuôn mặt bảnh trai qua khung cửa, nói:

Nhìn từ trên boong toàn cảnh đẹp hơn nhiều.
 Bà Sally mừng rõ kêu lên:

- Oskar!
- Sally!

Anh ta bước tới hôn lên hai má bà.

- Sau thời gian dài đằng đẳng, gặp lại chị thật quá tuyệt vời.

Nhìn nước mắt dâng đầy đôi mắt Oskar, bà lắc đầu cười nói:

- Vẫn là một chàng nghệ sĩ nhạy cảm. Nào, nếu lên trên nhìn cảnh đẹp hơn, sao ba chúng ta cứ ở lại đây làm gì nhỉ?

Grace nói ngay:

- Đúng rồi, mẹ. Đi thôi.

Họ lên boong vừa lúc tàu *Dạ Khúc* vượt qua via đá cuối cùng, tiến vào bờ.

Bà Sally nín thở khi thị trấn duyên hải nhỏ bé hiện ra trước mắt. Bà nắm chặt tay Grace:

- Là đây... Thật sự đây rồi... Vịnh Trăng Lưỡi Liềm!

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Nhiệm vụ

Tàu Mãnh Hổ vẫn đang bỏ neo trong cảng Học Viện Hải Tặc, chuyến hải hành đầu tiên bị trì hoãn vì thảm kịch trong cuộc đua thuyền của các thuyền trưởng. Connor, cũng như toàn thể thủy thủ đoàn, càng lúc càng cảm thấy tù túng. Ở lại đây thì làm được gì chứ? Vẫn biết những gì xảy ra là quá khủng khiếp, nhưng nhiệm vụ của hải tặc là ngoài biển cả, không phải là nằm ụ tại bến cảng học viện. Nơi này lưu giữ quá nhiều kỷ niệm không vui đối với Connor, nên chẳng bao giờ nó cảm thấy thoải mái, kể cả trước khi xảy ra vụ tàn sát trong lễ nhậm chức của Cheng Li.

Bỗng có tiếng một thủy thủ réo gọi:

- Tempest! Tempest có đây không?

Nhảy lên để người kia có thể nhìn thấy, Connor nói lớn:

- Có đây.

- Thuyền trưởng Li muốn gặp cậu. Khẩn cấp.

Chạy dọc boong, Connor xuống hành lang dẫn tới phòng thuyền trưởng. Nó vừa gõ, cửa mở ngay.

Cheng Li hỏi:

- Connor, sao lâu vậy?
- Có chuyện gì?

Nói xong, Connor chọt nhớ là đáng lẽ phải nói năng đúng nghi thức hơn, vì bây giờ Cheng Li đã là thuyền trưởng, nó chỉ là một trung úy trong thủy thủ đoàn của cô.

- Chúng ta được triệu tập tới một buổi họp.
- Bao giò? Ở đâu?
- Tại học viện. Khoảng ba phút nữa. Liệu lên đồi kịp không?
  - Được chứ. Nhưng họp về vụ gì?
  - Đó là vấn đề của Liên Đoàn.

Nhớ lại những lần phải gặp gỡ Liên Đoàn trước đây, Connor cảm thấy không hào hứng chút nào:

- Ô... Jacoby đi cùng cô được không? Cậu ấy là thuyền phó... Tôi chỉ là một trung úy...
- Tôi biết rõ cấp bậc thành viên thủy thủ đoàn của mình. Bình thường thì Jacoby sẽ đi với tôi, nhưng sáng nay cậu ấy có công tác khẩn.

Connor cười nói:

- Vậy tôi là phụ tá của thuyền phó?
- Việc cậu tham dự cuộc họp là một yêu cầu đặc biệt. Đi thôi, đừng để họ chò.

Tiếng chân của Cheng Li và Connor trên sàn đá làm Martingale – cô thư ký của viện trưởng – ngước lên, gượng nở nụ cười. Connor thấy phấn son nhòe nhoẹt trên mặt cô ta vì nước mắt. Khi hai người tiến lại gần, Martingale lấy khăn giấy lau mặt.

Cheng Li lên tiếng:

- Chào Frances. Hôm nay cô khỏe không?
- Không khỏe lắm. Vẫn chưa hết bàng hoàng.
- Tất cả chúng ta đều xúc động. John Kuo là một người hiếm có. Một hải tặc ngoại hạng, một vị thầy không thể thay thế, một người bạn tuyệt vời.

Thay vì an ủi, lời nói của Cheng Li hình như lại có tác dụng ngược lại, vì cô Martingale lại lấy khăn giấy lau nước mắt.

- Frances, tôi xin lỗi vì phải trở lại công việc vào lúc này. Chúng tôi được triệu tập tới buổi họp của Liên Đoàn.
- Tôi hiểu. Họ bảo tôi chờ cô. Để tôi xem họ đã sẵn sàng chưa?

Khi cô ta ra khỏi phòng, Connor hỏi Cheng Li:

- Cô biết chính xác chúng ta sẽ gặp ai không?
- Không. Ông John là cấp cao nhất trong Liên Đoàn mà tôi được gặp. Tôi đoán thuyền trưởng Rene Grammont đã kế vị ông ấy.

Nghe tiếng chân Martingale đang trở lại, cô nói thêm:

- Có vẻ như chúng sắp biết chính xác rồi.

Martingale tuyên bố:

 Họ đã sẵn sàng gặp cô. Cứ theo hành lang, đi vòng... À, cô biết văn phòng của... viện trưởng mà.

Giọng cô ta buồn rầu khi nhắc đến viện trưởng.

- Đừng lo. Chúng tôi biết đường rồi.

Ra khỏi phòng, Cheng Li thì thầm với Connor:

Tội nghiệp. Cô ấy rất trung thành với viện trưởng
 John.

Connor gật. Quyết định giữ những ý nghĩ của riêng nó trong đầu.

Cửa mở chỉ mấy giây sau khi Cheng Li gõ và khuôn mặt quen thuộc của thuyền trưởng Rene Grammont xuất hiện chào đón hai người.

Cô... Xin lỗi... Thuyền trưởng Li và cậu Tempest.
 Mời vào.

Connor nghĩ, vậy là Cheng Li đã đoán đúng. Grammont đã kế vị Kuo trong Liên Đoàn. Nó có cảm tình với Grammont vì ông ta có vẻ đáng tin cậy hơn. Tuy vậy, nó vẫn luôn phải thận trọng.

Cheng Li nói:

- Thuyền trưởng, được gặp lại ông tôi rất vui, dù là trong hoàn cảnh thảm khốc này.

Vừa bắt tay Connor, ông ta vừa hỏi Cheng Li:

- Tình hình toàn thể thủy thủ đoàn của cô ra sao?
- Hơi hoảng sợ, nhưng tất cả đều đã sẵn sàng nhổ neo. Tôi nghĩ đó là điều ông John và các học viên mong muốn.
  - Đúng vậy. Ö, tôi tin chắc Mãnh Hổ sẽ không bị

cầm chân tại đây lâu nữa đâu. Có thể chúng tôi có tin tức thích hợp cho cô...

- Chúng tôi?

Để trả lời, thuyền trưởng hướng tay về một bóng người mà cả Cheng Li và Connor đều không nhận ra khi vào phòng. Trong bóng tối sau bàn làm việc của viện trưởng John Kuo, một người đang đứng bên cửa sổ. Người đó quay lại, bước vào vùng sáng với khuôn mặt khó đoán được tuổi tác – không một vết nhăn, để ria và râu cằm, một mảnh vải che mắt trái, mắt phải màu tím sẫm.

- Thuyền trưởng Li, cậu Tempest, xin giới thiệu đây là Đề đốc Ahab M. Black.

Connor biết Cheng Li cũng đang bất ngờ như nó nhưng vẫn như bao giờ, cô luôn tỏ ra điềm tĩnh.

- Xin chào Đề đốc Black.
- Thuyền trưởng Li. Tôi đã được nghe những điều tốt đẹp về cô.
- Cảm ơn ông. Tôi cũng mong được đáp trả lời khen ngọi đó, nhưng e là tôi chưa được biết quí danh ông. Ông là người mới của Liên Đoàn?

Thuyền trưởng Grammont tiến lên, giải thích:

- Đề đốc Black nằm trong hàng ngũ cao cấp với John Kuo trong Liên Đoàn. Lý do cô chưa hề nghe tên ông là vì Liên Đoàn muốn giấu tên hàng ngũ cao cấp nhất.

Đề đốc Black gật đầu:

Đại khái là vậy. Cảm ơn Rene, bây giờ ông có thể
 đi. Để tôi tự thu xếp việc này.

Connor thấy vẻ mặt thoáng ngỡ ngàng của Grammont, nhưng luôn chứng tỏ là một nhà ngoại giao khéo léo, ông chỉ mỉm cười nói với Cheng Li:

- Sau đây tôi sẽ ghé xuống tàu cô. Chúng ta sẽ cùng uống trà.
  - Rất hân hạnh.

Chào Đề đốc Black rồi Grammont ra khỏi văn phòng.

Đề đốc Black – theo nhận xét của Connor, kém xã giao hơn cả Cheng Li – quay lại đứng bên cửa sổ.

Vẻ khiêu khích, Cheng Li nhướng mày hỏi:

Chúng tôi ngồi được chứ?

Connor cố nín cười.

Đề đốc Black nói cụt ngủn:

 - Tùy. Đứng ngồi sao cũng được. Chuyện này không kéo dài.

Cheng Li ngồi xuống một trong hai ghế dựa bọc da đối diện bàn Đề đốc Kuo, rồi chỉ tay cho Connor ngồi ghế kia.

Giọng nói khó chịu của Đề đốc Black đều đều ngân lên:

- Thời cuộc đang thay đổi. Thay đổi rất nhanh.

Cheng Li đồng ý:

- Hiển nhiên rồi.

Thình lình Ahab Black quay lại, con mắt còn lại lom lom nhìn cả hai:

- Liên Đoàn có nhiệm vụ trao cho cô. Gần đây chúng ta được biết có sự hiện diện của một con tàu

hải-tặc-ma-cà-rồng. Tôi tin là hai người cũng biết về hiện tượng này.

Connor gật đầu. Cheng Li ngập ngừng:

- Tôi có nghe nói.

Connor nhớ rất rõ là Cheng Li đã quả quyết con tàu đó không có thật.

Ahab Black tiếp tục:

- Thật ra gần đây hải-tặc-ma-cà-rồng chỉ gây vài rắc rối nhỏ cho chúng ta. Những sự việc không khó để ngăn chặn. Nhưng chúng ta đã chọn chính sách khoan dung. Tóm lại là... giả mù một mắt.

Connor thầm nhủ: một câu nói đáng buồn đối với người che kín một bên mắt.

- Nhưng bây giờ tất cả đã thay đổi. Vụ tấn công Đề đốc Kuo và thủy thủ đoàn trẻ tuổi là sự lăng mạ trực tiếp vào quyền uy của Liên Đoàn Hải Tặc.

Cheng Li hỏi:

- Ông nghĩ hải-tặc-ma-cà-rồng phải chịu trách nhiệm vụ này à?
- Chính xác. Đó là hành động xúc phạm chúng ta. Chúng ta đã nhận thông điệp của chúng và chúng ta sẽ đáp trả. Thời gian khoan dung đã kết thúc. Từ bây giờ, Liên Đoàn sẽ theo đuổi chính sách công kích trực tiếp hải-tặc-ma-cà-rồng. Chúng ta sẽ trực xuất tai họa này khỏi vùng biển của chúng ta, trừ khử mọi đe dọa hiểm nguy cho thế hệ hải tặc hiện tại và tương lai.

Ông đấm mạnh hai tay xuống bàn:

- Chúng ta sẽ tẩy uế đại dương.

Cheng Li hỏi:

- Vai trò của chúng tôi trong vụ này là gì?
- Là những người tiên phong của chính sách này. *Mãnh Hổ* sẽ là con tàu đầu tiên làm mồi nhử đám hảitặc-ma-cà-rồng sát nhân. Nhiệm vụ đầu tiên của các người là trừ khử tụi đã giết Đề đốc Kuo và các học viên.
  - Tôi có một câu hỏi...

Connor chưa dứt lời Cheng Li đã lên tiếng:

- Tôi cũng có câu hỏi. Trong nhiệm vụ khỏi đầu này, chúng tôi được trợ giúp đến mức nào?
- Mức tối đa. Cô cần gì sẽ được đáp ứng ngay. Hiện nay cô đã có một thủy thủ đoàn ưu tú, nhưng nếu cần thêm sẽ không thành vấn đề...
  - Ngân sách?
  - Thoải mái.
  - Chúng tôi cần kiếm mới.

Connor nghĩ tới những thùng vũ khí mới chuyển về từ xưởng của bậc thầy đúc kiếm Yin. Cho đến bây giờ số vũ khí đó chỉ được dùng để tập luyện.

Như đọc thấu ý nghĩ của nó, Cheng Li nói:

- Chiến đấu với hải-tặc-ma-cà-rồng, chúng tôi cần phải có vũ khí mới và cần nghiên cứu cả về vũ khí và chiến thuật tấn công.

Đề đốc Black gật đầu:

Đồng ý. Chúng ta rất hợp ý nhau. Tôi thấy cô đúng
 là thuyền trưởng thích hợp với việc này.

Ông mim cười nói tiếp:

- Nhắc tới nghiên cứu tôi mới nhớ. Chúng tôi có thể giúp cô vụ này.

Tiến tới bàn, ông mở ngăn kéo, rút ra một khối khảm tám cạnh, trao cho Cheng Li.

- Câu đố hiểm hóc này là chìa khóa vào kho bí mật. Kho này lưu giữ nhiều hồ sơ kỳ bí mà chúng tôi đã từng nghiên cứu về hải-tặc-ma-cà-rồng. Tôi nghĩ các hồ sơ này sẽ làm cô sáng tỏ được nhiều điều. Kho được che giấu dưới sàn của phòng hình tròn.

Xoay xoay khối bát giác trong tay, Cheng Li nói:

- Không ngờ kho nằm ngay đây suốt thời gian qua. Vậy là Liên Đoàn đã theo dõi hải-tặc-ma-cà-rồng nhiều năm rồi?
- Chính xác. Như tôi đã nói, chúng nằm trong tầm nhắm của ta từ lâu. Đường ai nấy đi. Nhưng bây giờ chúng đã vượt quá giới hạn. Đã tới lúc phải nhắc để chúng nhớ ai thống trị đại dương...

- Khoan!

Connor không ngờ nó la lớn đến nỗi cả Đề đốc Black và Cheng Li đều quay lại.

- Xin lỗi, tôi không cố tỏ ra vô lễ nhưng vì... tôi đã từng tiếp xúc với hải-tặc-ma-cà-rồng.

Đề đốc Black nói ngay:

- Chính vì vậy mà tôi cho gọi cậu. Trước đây cậu đã dẫn đầu cuộc tấn công. Theo nguồn tin tôi biết, cậu đúng là một người hùng. Đốt cháy tàu và tiêu diệt chúng.

- Chúng tôi chỉ tiêu diệt được một số nhưng không
   là tất cả. Kẻ chủ chốt Sidorio đã thoát chết.
- Không sao. Chỉ là vấn đề chưa dày dạn kinh nghiệm. Nhưng lần này chúng tôi mong sẽ tiêu diệt chúng một trăm phần trăm...
  - Kể cả nếu chúng tôi có thể tìm cách...
  - Cậu sẽ tìm ra cách. Chúng tôi tin như vậy.
- Không phải tất cả hải-tặc-ma-cà-rồng đều tàn ác. Đúng, có một thủy thủ đoàn ly khai. Nhưng chúng là ngoại lệ. Những kẻ khác, như chính ông đã nói, cùng chia sẻ vùng biển đàng hoàng...

Connor toát mồ hôi khi nghĩ tới Grace. Không biết chị nó đang ở đâu, nhưng chắc chắn là ở với hải-tặc-ma-cà-rồng. Nó nghĩ tới lần gặp thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng tại tửu quán của Ma Kettle, ông ta đã cho nó biết phải tấn công hải-tặc-ma-cà-rồng nổi loạn bằng lửa. Và phương pháp đó đã đem lại hiệu quả. Dù không thành công một trăm phần trăm. Rồi nó nhớ lại cảm giác kỳ lạ khi bắt tay thuyền trưởng. Cảm giác như đã từng nắm bàn tay này trước kia...

Tiếng nói của Đề đốc Black kéo Connor về thực tại.

Connor, tôi hiểu cậu nói gì. Nhưng như tôi đã nói,
 Liên Đoàn đã quyết định thay đổi chính sách.

Connor cố gắng lần cuối:

 Vấn đề là không phải tất cả hải-tặc-ma-cà-rồng đều là kẻ xấu...

Nó ngạc nhiên với lời nói của chính mình. Thật khó tin, nhưng bây giờ nó biết chị nó có lý. Nó cũng biết Liên Đoàn Hải Tặc có lẽ sẽ không đồng ý với hai chị em nó.

Đề đốc Black làu bàu:

- Này, anh bạn. Hãy giữ những ý nghĩ đó cho riêng mình thôi. Thật ra, nên gạt bỏ ý nghĩ đó ra khỏi đầu thì tốt hơn. Là một hải tặc trẻ tuổi đang nắm giữ một nhiệm vụ quan trọng và đang lãnh lương của Liên Đoàn, cậu phải nhớ rằng: một hải-tặc-ma-cà-rồng tốt là một ma-cà-rồng đã chết. Chúng phải bị tiêu diệt hết, bắt đầu từ tên thủ lĩnh, kẻ đã sát hại John Kuo và các bạn học của cậu tại học viện này.

Connor có thể chứng tỏ nó chưa bao giờ thực sự là một học viên tại đây, nhưng thấy như vậy cũng chẳng ích lọi gì. Như Black đã chỉ ra, nó là một hải tặc trẻ, kẻ đã cố thoát ra khỏi quyền hành một thuyền trưởng để bây giờ bắt đầu một công việc mới. Cái công việc nó đã nồng nhiệt kiếm tìm và đang được Liên Đoàn Hải Tặc trao cho một nhiệm vụ. Đáng lẽ nó phải hãnh diện và sốt sắng thi hành.

Nhưng, ngược lại, nó cảm thấy thật sự ngán ngẩm. Nó nghĩ, phải có cách giải quyết. Nếu mình giúp Cheng Li hoàn thành nhiệm vụ, giải quyết đám hải-tặc-ma-cà-rồng nổi loạn, mình sẽ có thêm thời gian và uy tín để thuyết phục Liên Đoàn là có những hải-tặc-ma-cà-rồng tốt, như thuyền trưởng và Lorcan Furey. Đúng vậy, như thế mình cũng sẽ có thêm thời gian thuyết phục Grace dứt khoát hẳn với hải-tặc-ma-cà-rồng.

Nó có thể làm việc này. Chỉ cần có thời gian.

Đề đốc Black nhìn Connor, nói:

- Tôi hỏi cậu một câu. Cậu biết hải-tặc-ma-cà-rồng nào đã giết John và các học viên không?
- Tôi nghĩ là biết. Sidorio. Không kẻ nào khác... Đúng,
   tôi tin chắc đó là Sidorio
- Tốt. Vậy là cậu đã có mục tiêu đầu tiên... Chúng ta bắt đầu từ gã Sidorio này.

Giọng quả quyết, Cheng Li nói:

- Chúng tôi sẽ không làm ông thất vọng.
- Tôi cũng nghĩ vậy, thuyền trưởng Li. Hãy cho chúng tôi biết cô cần gì.
  - Tôi sẽ liên lạc với ông tại đây hay tổng hành dinh?
- Chúng ta sẽ liên lạc thường xuyên. Đừng lo, thuyền trưởng Li. Đối với Liên Đoàn, đây là vụ rất quan trọng. Thành công, bảo đảm cô sẽ tỏa sáng. Hỏng việc... A... thất bại là không thể chấp nhận.

Cheng Li nói với nụ cười:

- Từ thất bại không có trong tự điển của tôi.

Ahab Black lẳng lặng bước tới cửa sổ, đứng quay lưng lại.

Vẫn ngồi tại chỗ, Connor và Cheng Li không biết sẽ phải làm gì. Sau cùng Đề đốc ngoái nhìn lại, tay gãi chòm râu, hỏi:

- Sao còn ngồi đây? Buổi họp kết thúc rồi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

Quí cô Lola Lockwood tắm máu

Đúng mười hai giờ là lúc thay ca trực gác trên tàu *Kể* Lang Thang. Marianne và Angelika lên boong, cười đùa mấy câu với Jessamy và Camille rồi nhận đèn lồng, vào ca trực.

Marianne hỏi bạn

- Phải hay trái?

Cân nhắc một chút, Angelika nói:

- Cậu bên trái, mình bên phải.

Gật đầu, Marianne bước về bên trái tàu. Angelika di chuyển sang bên phải. Hai ngọn đèn lồng trong tay họ xoay vòng như những con đom đóm.

Bỗng Marianne thét lên:

- Angelika!

Angelika quay phắt lại vừa đúng lúc thấy một người

cao lớn đu mình qua lan can tàu, nhảy phịch xuống sàn. Dù rõ ràng hắn vừa ngọi lên từ dưới nước, nhưng mái tóc ngắn và quần áo hoàn toàn khô ráo.

Marianne la lón:

- Kẻ lạ kia, đứng lại.

Ánh đèn lồng của cô rọi sáng nụ cười toang hoác với hai chiếc răng cửa bằng vàng của hắn.

- Ông là ai? Từ đâu tới?
- Dẹp trò đóng kịch đi. Mi biết rõ ta là Sidorio vua hải-tặc-ma-cà-rồng mà. Nào, hãy đưa ta tới gặp thuyền trưởng của mi đi.
  - Không được. Thuyền trưởng đang bận.

Sidorio nhún vai:

- Vậy thì ta chờ.

Angelika nhíu mày:

- Chúng tôi đã nhận chỉ thị chính xác, thuyền trưởng không chờ đón ông.
  - Không chò, không có nghĩa là không muốn gặp ta.
     Giọng lịch sự nhưng cứng rắn, Marianne nói:
- Thăm xã giao giờ này là hơi sớm. Ông nên để lại danh thiếp, chúng tôi sẽ chuyển...

Không để mất thêm thời gian, Sidorio gạt hai cô sang một bên, phóng chạy tới thang.

Marianne lèm bèm:

- Quá đáng!

Angelika kêu lên:

- Quay lại ngay!

Sidorio tỉnh bơ, xuống thang, chạy dọc hành lang, mở tung các cửa phòng, làm vang lên những tiếng kêu hốt hoảng từ trong các phòng:

- Chuyện gì vậy?
- Hắn là ai?

Theo đúng qui luật, đàn ông bị cấm lên tàu.

Vừa đuổi theo, Marianne vừa la lớn:

- Tên hắn là Sidorio.

Angelika nói thêm:

- Hắn bảo là tới gặp thuyền trưởng?

Đúng lúc đó, một giọng lanh lảnh vang ra:

- Kẻ nào muốn gặp ta?

Marianne và Angelika vừa mở miệng, một giọng trầm vang lên đáp lại:

- Sidorio. Vua hái-tặc-ma-cà-rồng.

Tới trước hai cánh cửa mạ vàng cuối hành lang, hắn dừng lại.

Trong phòng vang lên tiếng cười ha hả:

- Quả là một bất ngờ thú vị. Chào mừng lên tàu *Kẻ* Lang Thang, Sidorio. Xin chờ một chút.

Marianne và Angelika đuổi kịp Sidorio và vài phút sau cửa mở.

Quí cô Lockwood lên tiếng:

- Mời vào.

Bước vào phòng tối, Sidorio nheo mũi vì một mùi hương nồng nặc. Trong phòng không có đèn, chỉ có nến – cả trăm ngọn nến tỏa mùi hương như hoa. Một thứ mùi hắn không ưa.

Theo sát Sidorio, Angelika nói:

 Xin lỗi thuyền trưởng, tôi đã cố ngăn cản nhưng hắn...

Bước ra khỏi vùng tối, Quí cô Lockwood mim cười:

- Không sao.

Chăm chăm nhìn khách, ả nói:

- Ngài đã giữ lời hứa. Chúng ta lại gặp nhau.
- Phải. Tôi tới cảm ơn cô về món quà nhỏ. Đây là xưởng chế tạo rượu nho Tim Đen à?
- Cứ coi là vậy. Vào phòng đi. Tôi cảm thấy hơi lạnh ngoài hành lang này.

Lúc này Sidorio mới nhận ra quí cô chỉ khoác một áo choàng lụa. Cảm thấy vẻ lúng túng của hắn, Lockwood tủm tỉm cười:

- Thưa ngài, xin thứ lỗi cho vẻ không tươm tất của tôi. Tôi không ngờ có khách trong giờ tắm.

Vừa nói, Lockwood vừa chỉ tay về một bồn tắm nơi góc phòng. Bồn tắm đầy nước màu hồng. Rõ ràng đó không là nước. Một mùi quen thuộc lẫn trong hương hoa tỏa ra từ nến.

Quí cô Lockwood gật đầu:

- Đúng. Đó là máu. Mỗi đêm tôi đều tắm trong máu. Ngài nghĩ còn cách nào khác tôi luôn giữ được làn da hồng hào mơn mởn như thế này chứ? Nhưng đừng nói với ai nhé. Một cô gái cũng cần giữ một hay hai bí mật cho riêng mình. Sidorio cười ngượng nghịu:

- Ò... rượu rất ngon!

Lockwood nói:

- À phải rồi, tôi đã gửi biếu ngài mấy chai rượu nho để ngài thưởng thức sau lần bất hòa nho nhỏ giữa chúng ta. À, mà đừng đứng như tượng thế chứ. Mòi ngồi.

Å dẫn hắn tới hai cái ghế bạc, giống như hai cái ngai. Khi Sidorio đã an vị, ả nhấc một bình pha lê, rót vào hai cốc cũng bằng pha lê, rồi đặt một cốc trước mặt hắn.

- Ngài nghĩ chúng ta nên uống mừng không?
   Sidorio nhún vai, nhấp chút chất lỏng trong cốc.
- Đừng lo. Đây là loại pha chế đặc biệt hơn. Tươi ngon ngọt ngào. Chúng ta uống mừng gì đây? Tình bạn? Không, tôi nghĩ ra rồi. Uống mừng cho danh tiếng muôn đời.

Lockwood đưa cốc lên uống một ngụm.

- Danh tiếng muôn đời.

Sidorio lắp bắp nói rồi uống cạn.

- Ôi! Cậu bé khát nước! Còn nữa đây, nhưng lần này phải nhấm nháp, từ từ thưởng thức nhé.

Cầm bình rót đầy cốc của Sidorio rồi Lockwood trao cho hắn một dĩa dầy những miếng màu đỏ, sền sệt, bọc đường trông như mứt:

- Ngài thích thịt ngọt không?
- Tôi là hải-tặc-ma-cà-rồng, không cần tới thực phẩm.
- Vấn đề không là cần, thưa ngài. Đây là những món

được mời. Đôi khi chúng ta cần được chiêu đãi. Thử đi. Tôi bảo đảm là rất ngon.

Nhón một miếng mứt, Sidorio bỏ vào miệng.

- Thích không?

Quí cô Lockwood nhướng mày hỏi thì Sidorio dã đưa tay lấy miếng thứ hai.

 Đó, thấy không. Theo kinh nghiệm của tôi một miếng mứt máu sẽ không bao giờ là đủ.

Ả khúc khích cười rồi làm như vô tình hỏi:

 Ngài nghe tin gì về vụ tàn sát viện trưởng và học viên tại Học Viện Hải Tặc không? Khủng khiếp thật.

Lấy thêm miếng mứt, Sidorio hỏi lại:

- Cô giết chúng, đúng không?

Lockwood cười ha hả, đưa hai tay lên:

 Đúng người đúng tội rồi! Nói sao đây? Tôi hơi buồn bực, mà khi buồn bực tôi là một kẻ nguy hiểm đối với cả chính mình và... những kẻ chung quanh.

Å cười rạng rõ, nhìn Sidorio:

- Nhưng hiện nay Liên Đoàn Hải Tặc đang phát điên lên và tôi e là chúng tin ngài chính là kẻ thủ ác. Có tin đồn chúng đang gầy dựng một lực lượng tinh nhuệ để truy lùng ngài.
  - Cứ để chúng làm.
- Thật dũng cảm. Tôi rất mừng ngài lãnh trách nhiệm vụ này. Phải nói là ngài rất có tinh thần mã thượng.
  - Mã thượng?

- Ngài gánh hậu quả hành động sai lầm của tôi, trong khi tôi né tránh.

Sidorio nhún vai:

- Tôi không quan tâm tới con người và những chuyện tào lao của chúng.
- Chính xác! Đây cũng là triết lý sống của tôi. Nếu từng có kinh nghiệm sống dưới một trăm năm mươi năm, mình nói gì về tuổi trẻ đây?

Sidorio nhoen cười:

- Tôi thích cô. Thích lối nói của cô.
- Ngài dễ thương quá! Tôi rất vui là ngài đã tới đây đêm nay. Hãy cùng tìm hiểu nhau thêm một chút.

Đôi mắt đen long lanh dưới ánh nến, ả nâng cốc lên môi.

Sidorio liếc nhìn bồn tắm sóng sánh chất lỏng đặc quánh như hồ, nói:

- Tôi nên đi thì hơn. Bồn tắm của cô sắp nguội rồi.
- Ôi, thây kệ bồn tắm. Cả thập kỷ rồi tôi chưa từng được vui như thế này. Vả lại máu giữ nhiệt độ suốt mấy giò. Nào, hãy kể tất cả về ngài đi. Tôi ước ao được biết từng chi tiết.

Sidorio cười cười:

- À... Tôi tới từ thời đại La Mã. Cô biết Caesar? Julius Caesar không?^(*)

^{*} Julius Caesar là một lãnh tụ quân sự và chính trị nổi tiếng của La Mã.

- Cưng ơi, biết chứ. Tôi đoán ông cũng nghe nói về Cleopatra?

Sidorio gật.

Quí cô Lockwood hớn hở cười:

- Tôi có cảm giác chúng ta sẽ rất hợp nhau.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN

Thử thách của Đề đốc

Jacoby hỏi Cheng Li:

Thuyền trưởng, chính xác là Đề đốc đưa cho cô cái
 gì vậy? Một trò đánh đố hả?

Đi giữa hai thủy thủ trẻ nhất của mình, Cheng Li vừa rảo bước tới phòng mái tròn vừa nói:

- Cái này là bí kíp, là chìa khóa để vào kho bí mật.
   Tôi đoán cửa vào nằm đâu đó dưới sàn khảm hình con bạch tuộc, trong phòng mái tròn.
- Tôi chưa bao giờ thấy chìa khóa nào thế này, cũng chưa bao giờ nghe nói tới cửa bí mật.
  - Đương nhiên. Nếu cậu biết thì còn gì là bí mật nữa.
  - Sao Đề đốc Black không nói luôn cho chúng ta biết?
- Hoặc là chính ông cũng không biết, hoặc ông muốn thử thách chúng ta.

Jasmine hỏi:

- Ý cô là nếu chúng ta thành công với chìa khóa này, ông ấy mới tin tưởng trao công việc tiếp theo?

Connor lắc đầu:

- Trong lúc còn chưa giải quyết được vụ tàn sát, đây đâu phải lúc bày trò chơi như thế này.

Nhưng Cheng Li gật đầu nói với Jasmine:

- Đôi khi Liên Đoàn hành xử rất khó hiểu.

Jasmine hỏi:

- Cho em xem chìa khóa một chút, được không?

Cheng Li quăng khối bát giác lên không. Jasmine với tay bắt gọn.

Vừa đi, Jasmine vừa xoay xoay khối bát giác, sắp xếp lại những hình chạm khắc:

- Có ai từng nghe nói về khối Rubik không?
   Jacoby cười, nói với Cheng Li và Connor:
- Jasmine khoái nhất là những trò choi động não.

Nhoay nhoáy quay khối bát giác, Jasmine giải thích:

- Cái này kết nối các mảnh có thể chuyển động được.
   Jacoby vội nói:
- Nhưng nếu đây là chìa khóa, sao không giữ nguyên dạng như khi Đề đốc Black trao cho thuyền trưởng Li.

Biểu diễn một loạt động tác sắp xếp, rồi Jasmine nói:

- Đây, y chang như trước.

Cheng Li, Connor, Jasmine và Jacoby tiến tới phòng mái tròn. Cả bốn đều có những kỷ niệm đầy ấn tượng về gian phòng này. Cheng Li, Jacoby và Jasmine – khi còn là học viên tại học viện – đã nhiều lần tới đây để

nghe các thuyền trưởng giảng bài và kể chuyện về những hải tặc tiền bối. Còn Connor là khách thăm nên chỉ tới đây vài lần. Hình ảnh ấn tượng nhất đối với nó là những chùm kiếm treo trong những lồng kiếng dưới mái vòm. Vừa vào phòng, như có sức hút của nam châm, mắt nó hướng ngay về những thanh kiếm.

Lần đầu tới đây, một trong số những thanh kiếm đã thu hút nó. Đó là thanh Toledo của Đề đốc Kuo. Bây giờ kiếm đã mất và Đề đốc thì đã chết. Dù cảm tưởng riêng của Connor về Đề đốc ra sao, cái chết của ông cũng làm nó bàng hoàng. Cách thức sát hại ông còn gây chấn động lớn hơn, như một cơn địa chấn lan khắp thế giới hải tặc và Connor như bị cuốn vào vùng tâm động đất.

Cheng Li lên tiếng:

- Nào, bây giờ hãy nhìn hình chạm khắc với một nhãn quan mới.

Trước đây Connor chưa từng chú ý tới hình chạm khắc, vì chỉ quan tâm tới mấy thanh kiếm. Nhưng bây giờ, bước theo Cheng Li, ngay dưới mái vòm là mặt khảm hình tròn lớn, viền quanh bằng gạch màu xanh dương, chính giữa là hình chạm một con bạch tuộc. Đôi mắt xanh lè của nó như đang nhìn thẳng vào Connor. Hình ảnh thuyền trưởng Molucco Wrathe thoáng hiện trong đầu, Connor vội vàng rũ bỏ, cố chăm chú nhìn từ đôi mắt như thôi miên tới tám cái tua mạnh mẽ của con bạch tuộc trải dài tới mép hình tròn.

Vừa quay quay "chìa khóa" bát giác trong tay Cheng Li vừa nói: - Đúng là một câu đố hóc búa. Trông cái này như môt mảnh của bức tranh khảm...

Jacoby kêu lên:

- Nhưng có mảnh nào bị mất đâu!
- Đúng. Tôi cũng nhận thấy như vậy.

Khom xuống để nhìn cho rõ hơn, Connor rờ ngón tay lên gạch khảm. Đúng. Không mất mảnh nào. Bí ẩn thật. Connor vừa dợm đứng dậy, Jacoby lách qua, làm nó loạng choạng phải với tay chống lên mặt sàn thì một sự lạ lùng xảy ra. Mặt sàn di chuyển. Đúng hơn là hình khảm di chuyển. Chỉ một chút thôi nhưng đủ để Connor biết là mình đã không tưởng tượng.

Jacoby vội nói:

- Xin lỗi anh bạn.
- Không sao.

Connor ép bàn tay xuống một cạnh chạm trổ rồi reo lên:

 Nhìn này! Hình khẩm lật lên! Nào, mọi người giúp tôi một tay.

Tấm chạm trổ quá lớn, một mình Connor không lật nổi, nhưng tất cả cùng làm, tấm tranh khảm lật lên một trăm tám mươi độ, để lộ ra mặt thứ hai.

Jacoby nói:

- Không đúng rồi. Mặt này không có hình vẽ...

Jasmine ngắt ngang:

- Nhưng nhìn đi. Có một lỗ hổng. Chắc là ổ khóa. Thuyền trưởng Li, cô muốn gài chìa khóa vào không? Cheng Li mim cười trao khối bát giác cho Jasmine:

- Trung úy Peacock, em được vinh dự làm chuyện này.

Tất cả nín thở nhìn Jasmine gắn khối bát giác vào lỗ hổng. Với một tiếng "tách", "chìa khóa" nằm gọn trong "ổ khóa", và ngay lúc đó hàng trăm viên gạch bắt đầu bật lên.

Jacoby reo mừng:

- Hay quá, Jasmine!

Sau cùng các viên gạch ổn định lại, tạo thành hình con bạch tuộc giống như mặt trên. "Chìa khóa" nằm trong con mắt phải bạch tuộc.

Connor hỏi:

- Bây giờ làm gì?

Jacoby nhún vai:

- Thú thật mình hơi bị choáng.

Cheng Li lom lom nhìn hình khảm, cố tìm thêm manh mối. Jasmine lại cầm khối bát giác, xoay xoay các mặt:

- Tôi nghĩ chìa khóa không định hình một cách trực tiếp đâu. Này, nhìn đi, bây giờ các ô vuông màu xanh đang chuyển từ nhạt tới sẫm.

Jacoby nói:

- Đẹp quá, Min. Nhưng... có kết quả không?
- Để thử coi.

Jasmine đặt chìa khóa vào lỗ hổng, trả lại mắt cho bạch tuộc.

Lập tức các viên gạch khảm lại bắt đầu xoay chuyển. Một lần nữa tất cả lại lom lom nhìn. Jacoby hỏi: - Nó trở lai như trước hả?

Connor lắc đầu:

- Không. Sẽ là một con bạch tuộc giống hệt như mặt kia.

Cheng Li nói:

- Không giống hệt đâu. Nhìn những cái tua kìa. Mặt kia, mỗi cái tua đều vươn tới mép tấm tranh khảm, xòe ra như một ngôi sao. Còn bây giờ từng đôi cuốn lấy nhau.

Jasmine hồ hởi:

- Cô nói đúng. Nghe tiếng kêu vo vo không? Em nghĩ là nó đang chuyển động.

Mọi người chăm chú nhìn, lắng nghe. Đúng vậy, toàn thể tranh khảm bắt đầu từ từ chìm xuống dưới sàn phòng mái tròn.

- Chờ gì nữa?

La lên, Jacoby vừa kéo Jasmine nhảy lên bệ đài đang di chuyển vừa nói:

- Min, bạn đúng là một thiên tài.

Cheng Li và Connor nhảy theo. Cô mỉm cười, nói:

- Giỏi lắm, trung úy Peacock.

Bụi rào rào trút xuống chung quanh họ. Rõ ràng đã lâu rồi không ai sử dụng lối đi này.

Chỉ một lúc sau, đầu họ ngang tầm với mặt sàn. Cả bốn người lọt thỏm giữa tám cây cọc sắt, cảm giác như đang ở trong một cái lồng, tuy nhiên được bảo đảm an toàn và thoải mái.

Sau cùng bệ đài dừng hẳn lại.

- Hình như chúng ta tới nơi rồi.

Cheng Li nói, rồi lách qua giữa hai cọc sắt, bước vào vùng tối.

Một lúc sau mọi người mới quen dần với bóng tối. Chiếc thang máy tạm thời lại kêu vù vù và bắt đầu nâng lên.

Jacoby nói:

- Này, nó trở lại lên trên.

Jasmine nói ngay:

- Tất nhiên. Như vậy lõ có ai vào phòng sẽ không nhận ra có gì khác lạ.
- Hiểu. Nhưng làm sao chúng ta ra khỏi đây? Thậm chí, làm sao nhìn được ở dưới này?

Câu hỏi được trả lời ngay. Tất cả mọi người chìm ngập trong một làn ánh sáng xanh dương lóng lánh. Nhìn lên, Connor thấy mặt dưới sàn cũng có hình khảm con bạch tuộc, và nguồn sáng tỏa ra từ mắt nó. Khi bệ đài dâng lên, gắn khớp với mặt sàn phía trên, nguồn sáng vẫn tỏa khắp thế giới ngầm trong lòng đất. Cả nhóm thấy mình đang đứng giữa một hành lang, hai bên có những cánh cửa đóng kín.

Connor thử cửa gần nhất. Cửa khóa. Nó thử cửa tiếp theo. Cũng khóa.

- Chắc chắn kho bí mật là một trong những phòng này. Nhưng tất cả đều khóa. Làm sao tìm ra?

Jasmine ngẫm nghĩ:

- Cửa có ghi số...

Jacoby hỏi:

- Thì sao?
- Chắc chắn mình biết.

Jasmine vừa nói vừa tiến tới một cửa, quay quả nắm. Cửa mở ngay.

Quay lại nhìn mọi người, cô bé ngoác miệng cười:

- Đúng như mình nghĩ. Chìa khóa bát giác là đầu mối. Cửa số tám.

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Kho bí mật

- Trong đó ra sao?

Tiến tới Jasmine đang ngập ngừng trước ngưỡng cửa phòng số tám, Connor hỏi.

- Không thấy được gì. Tối thui. Toàn mùi mốc.
   Jacoby rên rỉ:
- Có ma đó!

Jasmine cười:

- Đừng lo. Nếu sợ thì để mình nắm tay cho.

Jacoby đưa tay ra:

 Được cậu nắm tay hả? Vậy thì mình sợ... Sợ quá trời luôn!

Sải bước lại gần, Cheng Li khoanh tay, nghiêm nghị nói:

- Khoan! Tôi phải nhắc để cả ba em nhớ rằng: chúng ta đến đây là vì một nhiệm vụ rất nghiêm túc. Chúng ta có mặt tại đây là để giải quyết một vụ giết người. Vụ tàn sát viện trưởng của chúng ta, một lãnh tụ của Liên Đoàn Hải Tặc và đồng thời là... là một người bạn tốt. Đây không là một cuộc phiêu lưu vui nhộn. Các em không còn là những cô cậu học trò nhỏ bé nữa, mà là hải tặc chuyên nghiệp trong thủy thủ đoàn của tôi. Tôi đã đánh một canh bạc lớn khi đặt các em vào vị trí cao cấp như thế này. Đừng làm tôi ân hận.

Jacoby vội nói:

 Xin lỗi sếp. Tụi em chỉ hơi quá hào hứng vì đã mở được mật mã.

Jasmine tiếp lời:

- Cậu ấy nói đúng đó. Chúng em hiểu sự nghiêm trọng của nhiệm vụ mà.

Mắt ứa lệ, cô bé nói tiếp:

 Varsha là bạn thân của em. Em không chịu đựng nổi khi nghĩ tới những gì bạn ấy và Đề đốc Kuo đã trải qua...

Cheng Li quay lại Connor. Nó biết cô đang chờ nó lên tiếng. Hít một hơi, Connor nói:

- Giữa tôi và Đề đốc Kuo không có tình cảm sâu đậm. Nếu giả bộ nhớ thương ông, tôi sẽ là một kẻ đạo đức giả. Nhưng không ai đáng phải chết như vậy.
- Được. Bây giờ hãy tiếp tục công việc một cách đàng hoàng hơn.

Tất cả tránh sang một bên, nhường lối cho Cheng Li. Cô đẩy cánh cửa kho bí mật. Đúng như Jasmine đã quan sát, bên trong tối tăm, nhưng ánh sáng xanh từ hành lang rọi vào đủ để thấy trên một mặt bàn có bốn đèn bão, nến và một hộp diêm.

- Mau, làm cho nơi này sáng lên một chút nào.

Connor phụ Cheng Li châm mấy cây đèn, rồi trao cho Jasmine và Jacoby mỗi người một cây. Ánh sáng cho thấy phòng này dài và hẹp, hai bên là những kệ chứa các thùng dụng cụ điều tra. Cuối phòng có hai bàn làm việc và mấy cái ghế. Sau bàn là kệ đầy sách, nhiều tấm bản đồ gắn trên tường với những đinh ghim màu.

Nhìn qua một tấm bản đồ, Cheng Li nói:

- Tuyệt thật!

Đến bên cô, Connor hỏi:

 - Đây là những bản đồ có đánh dấu vị trí họ đã thấy tàu hải-tặc-ma-cà-rồng, đúng không?

Cheng Li gật đâu, trầm ngâm:

- Ai đã nghĩ ra việc này?

Connor cười thầm. Chắc chắn không phải là Cheng Li. Nhớ lại lần đầu gặp Cheng Li, nó đã nói là đã nhìn thấy tàu *Dạ Khúc*. Cô đã không tin có sự tồn tại của tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Dù bối rối, nhưng Connor biết là cô đã lầm. Bây giờ thì dường như những người khác trong thế giới hải tặc đã biết sự thật này từ lâu rồi.

Mở nắp một trong nhiều thùng tài liệu lưu trữ trên bàn, Jasmine nói:

- Nhìn này, đầy giấy tò, cả viết tay và đánh máy, của những người từng thấy hải-tặc-ma-cà-rồng và tàu của chúng.

Lấy từ trong thùng ra một tờ giấy, Cheng Li đọc qua rồi nói:

- Không ngờ kho bí mật nằm ngay dưới sàn học viện suốt thời gian qua.

Cô lắc đầu đầy nghi hoặc, nhặt lên tờ giấy khác.

Jacoby vừa mở một cánh cửa giống như cửa tủ đựng đồ thể thao quá khổ, vừa nói:

- Nghe tới tài liệu lưu trữ mà phát chán, nhưng cái này có vẻ quá thú vị.

Cheng Li hỏi lớn:

- Cái gì vậy?
- Mấy thứ em rất thích. Nhìn này.

Mọi người quay lại vừa lúc cậu ta múa múa một cặp kiếm, hướng về phía họ.

Cheng Li nghiêm giọng:

- Jacoby! Đừng đùa giốn nữa.

Vội bỏ cặp kiếm xuống, Jacoby tiếp tục lục lọi trong tủ:

- Xin lỗi... Ö, giống hệt tủ chứa tử thần.

Cậu lôi ra mấy cái chai có ghi những dòng chữ NGUY HIỂM: CHẤT ĐỘC.

Cheng Li cảnh cáo:

- Thận trọng!

Connor tiến tới, nhìn vào tủ:

- Trông như một phòng thí nghiệm khoa học. Ống nghiệm, lọ thủy tinh, đủ thứ dụng cụ kỳ lạ.

Cheng Li lên tiếng:

- Tất nhiên là họ đang thí nghiệm.

Cả ba đồng thanh hỏi:

- Thí nghiệm?

Rồi Jasmine thì thầm:

- Họ tìm cách giết hải-tặc-ma-cà-rồng?
- Chính xác, Jasmine. Nhưng công việc nghiên cứu chưa hoàn tất. Bây giờ cây gậy điều hành được trao lại chúng ta.

Jacoby kêu lên:

- Trao cho chúng ta?
- Đây là nhiệm vụ của chúng ta. Tàu *Mãnh Hổ* và thủy thủ đoàn của nó không thuộc hạng tầm thường trong hàng ngũ Liên Đoàn Hải Tặc... Chúng ta được trao cho một dự án độc nhất vô nhị. *Mãnh Hổ* là con tàu đầu tiên được Liên Đoàn chỉ định truy lùng dấu vết những tên hải-tặc-ma-cà-rồng sát nhân.

Mắt Jacoby mở thao láo:

- Chúng ta sẽ ám sát hải-tặc-ma-cà-rồng?
- Đúng. Bắt đầu từ kẻ đã giết Đề đốc Kuo.

Jasmine hỏi:

- Có quá mạo hiểm không? Chúng ta chiến đấu với chúng bằng cách nào?
- Cũng giống như chúng ta chiến đấu với bất cứ loại kẻ thù nào khác. Chuẩn bị. Tận dụng mọi cơ hội. Đọc tất cả tư liệu trong phòng này. Nghiên cứu kỹ lưỡng từng mẩu thông tin Liên Đoàn đã tập hợp suốt nhiều năm. Chúng ta phải sắp đặt lại và tiếp tục công việc

nghiên cứu chưa hoàn tất của họ. Cần phải biết cách thức có thể giết hải-tặc-ma-cà-rồng, nhưng trước hết phải biết cách tấn công chúng.

Mắt Jacoby sáng lên:

- Đây là nhiệm vụ chính thức của Liên Đoàn? Đã quá ta... Ô, xin lỗi sếp.
  - Không sao. Hào hứng vì nhiệm vụ là điều tốt.

Vẻ đầy mãn nguyện, cô nói tiếp:

- Tàu của tôi được đặc biệt chọn làm việc này.
   Jasmine thắc mắc:
- Thời gian thi hành là bao giờ?
- Câu hỏi đúng lắm, trung úy Peacock. Nhiệm vụ này được đặt lên ưu tiên hàng đầu. Liên đoàn muốn thi hành từ hôm qua. Nhưng chúng ta phải được chuẩn bị đầy đủ. Bây giờ đừng để mất thêm thời gian nữa. Jasmine, em lo phần những thùng tài liệu. Đọc tất cả rồi tóm tắt thành một bản báo cáo cho tôi.
  - Tuân lệnh thuyền trưởng.

Nghiêm chỉnh chào Cheng Li theo kiểu nhà binh, rồi Jasmine vác thùng giấy tờ đầu tiên tới bàn, mở ngăn kéo lấy sổ tay và bút.

Thấy Jacoby nhăn nhó nhìn dãy thùng bất tận, Cheng Li nói:

- Đừng lo, Jacoby, tôi có việc khác cho cậu đây. Kiểm tra tất cả vũ khí và nguyên liệu khoa học trong tủ kia. Có vẻ như trong đó cũng có sổ tay. Hãy ghi chép lại những gì họ đã nghiên cứu. Sau đó chúng ta sẽ tiếp tục.
  - Rõ, thưa sếp.

Cheng Li nhăn mặt:

- Đừng gọi tôi là "sép" nữa. Thuyền trưởng hoặc
   Cheng Li là đủ rồi.
  - Rõ, thưa s... à, thuyền trưởng.

Jacoby hăng hái lao tới "tủ tử thần".

Cheng Li quay lại Connor. Gặp ánh mắt cô, nó cố tỏ ra kiên quyết chờ được phân công. Nhưng Cheng Li hỏi:

- Cậu đang phân vân, phải không?

Hơi đỏ mặt, Connor nói:

- Vâng. Nhưng đừng hiểu lầm, tôi không là kẻ ái mộ hải-tặc-ma-cà-rồng đâu. Chuyện xảy ra cho Đề đốc Kuo thật quá khủng khiếp. Nhưng... Grace liên quan tới chúng mà... một số hải-tặc-ma-cà-rồng đã đối xử tốt với chị ấy.
- Cậu cần thuyết phục để cô ấy cắt đứt mối quan hệ với chúng.

Connor lắc đầu:

- Càng ngày càng gắn bó sâu đậm hơn...
- Vì gã con trai hải-tặc-ma-cà-rồng, đúng không? Cô ấy có kể cho tôi nghe về hắn. Tên hắn là Lorcan Furey, đúng không? Grace yêu hắn, phải không?

Connor thầm nhủ, nào chỉ có thế đâu, vấn đề thật sự phức tạp hơn nhiều. Nhưng nó không thể nói với Cheng Li về sự kiện mới nhất – lý do thật sự vì sao nó đã rời bỏ Grace để trở lại đây. Grace đã bắt đầu tin mình – nghĩa là cả hai chị em – có dòng máu hải-tặc-ma-cà-rồng. Chắc hẳn Cheng Li sẽ nghĩ cả hai chị em đều bị điên. Kể ra thì cô ta cũng có lý.

Cheng Li lại hỏi:

- Sao? Tôi nói đúng không?
- Đúng. Chính là Lorcan. Grace rất có cảm tình với anh ta. Cả thuyền trưởng nữa... nhưng là thứ tình cảm khác.
- Tôi hiểu. Như vậy việc này sẽ không dễ dàng cho cậu. Chúng ta được lệnh tấn công hải-tặc-ma-cà-rồng. Tôi phải làm theo lệnh Liên Đoàn. Đó cũng là điều tôi mong muốn, vì danh dự của một người bạn Đề đốc John Kuo. Nhưng nếu cậu muốn rút khỏi nhiệm vụ này, đừng ngại vì hợp đồng đã ký kết. Ngay bây giờ cậu có thể rút lui, tôi không trách cậu đâu.

Connor lắc đầu:

- Tôi không muốn rút lui.
- Chắc chứ? Tôi chỉ đưa ra lời đề nghị một lần thôi đó.
- Chắc. Tôi không muốn rút lui mà chỉ muốn làm cho Đề đốc Black hiểu không phải tất cả ma-cà-rồng đều như nhau.
- Có thể chúng ta làm được điều đó. Có thể những gì chúng ta tìm thấy trong những tài liệu lưu giữ này sẽ thuyết phục được ông ấy.
- Nhưng nếu có trong tài liệu, hẳn ông ấy phải biết rồi chứ.

Cheng Li lướt ngón tay lên kệ, ngón tay cô dính đầy bụi:

- Connor, nhìn đi. Đầy bụi. Cậu nghĩ Đề đốc Black chịu đặt tay vào bụi bặm sao?

Connor cười, lắc đầu. Cheng Li lại nói:

- Tôi cũng lo cho Grace, không chỉ vì cô ấy là chị cậu. Hãy tin là tôi sẽ không bao giờ làm gì để cô ấy bị lọt vào vòng nguy hiểm. Tôi biết trước đây chúng ta đã có... những khoảnh khắc khó khăn. Nhưng hãy tiến lên từ đó.

Trước kia, đã có những lúc cô ta không hoàn toàn thẳng thắn với nó. Bây giờ, tuy tỏ ra cởi mở, nhưng liệu cô ta còn điều gì giấu nó không? Linh tính xúi bảo nó nên gia nhập vào đội của Cheng Li, cùng cô tìm cách kéo Grace khỏi Lorcan và các hải-tặc-ma-cà-rồng khác trước khi điều xấu xảy ra. Về chuyện này, nó tin tưởng ở cô.

Connor đưa tay ra cho Cheng Li bắt. Cô nói:

- Vậy là tốt rồi. Bắt tay vào việc thôi.

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Ngày hoàn hảo

Lorcan hỏi:

- Chắc chắn hai mẹ con không sao chứ?
   Grace quả quyết:
- Không sao. Mẹ con mình ổn mà, phải không mẹ?
   Vòng tay ôm Grace, bà Sally nói:
- Phải. Hai mẹ con không sao đâu.

Mosh Zu gật:

- Được. Hôm nay đẹp trời, các bạn hãy vui hưởng đi.

Tuy cười nói, nhưng tất cả đều biết ông ta ngụ ý nhắc nhở phải thận trọng.

Grace hỏi:

- Mẹ con tôi sẽ gặp lại hai người tại sân nhà thờ nghĩa trang, ngay sau khi trời tối?

Lorcan nhìn Mosh Zu. Mosh Zu gật đầu:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại đó.

Garce và bà Sally đi theo đường bờ biển, lên đài hải đăng. Chim bay lượn quanh hai mẹ con. Hai bên đường đầy hoa dại.

Grace lên tiếng:

- Con nghĩ là nên hái ít hoa này, đem lên mộ cha.

Cô hy vọng nhắc tới ông sẽ làm mẹ bắt đầu hồi tưởng lại, nhưng bà vẫn im lặng, giữ sức bước đi.

Suốt dọc đường, Grace luôn tự hỏi người giữ hải đăng mới là ai? Ông ta – hoặc bà ta – biết Grace và gia đình cô không? Liệu cô được vui vẻ chào đón vào hải đăng không? Mẹ cô đủ sức leo lên phòng đèn không? Nếu may mắn bà lên nổi, sẽ rất tuyệt vời được chia sẻ cùng mẹ phong cảnh nhìn từ trên cao và kỷ niệm những đêm cùng cha, Connor ngắm nhìn biển cả.

Nhưng khi gần tới nơi, Grace đứng khựng lại. Trước mắt cô, cửa chính đóng ván kín mít, thêm một ổ khóa to đùng. Grace than thở:

- Thật thất vọng. Con muốn mẹ thấy cảnh từ trên phòng đèn. Từ trên đó mẹ thấy cảnh bờ biển đẹp tuyệt vời.
- Mẹ rất muốn được thấy những gì Dexter đã kể với mẹ. Mẹ muốn thấy những gì con và em con từng chứng kiến.

Nắm ổ khóa trong tay, Grace tự hỏi cô bẻ nổi không. Nếu có Connor ở đây, với sức lực của nó, chắc chắn nó sẽ bẻ dễ dàng. Nhưng không có thể lực như Connor, cô không thể bẻ gãy được sợi xích sắt này.

Một ý nghĩ chọt đến: dù không có sức mạnh thể chất

như Connor, nhưng cô có sức mạnh khác. Một năng lực phát triển trong thời gian cô ở trên tàu *Dạ Khúc* và trong Cung Thánh. Cho đến bây giờ, năng lực đó cô chỉ áp dụng trong việc liên lạc bằng tư tưởng và thoát xác, có thể đây là cơ hội cô thử áp dụng cách khác.

Nhìn vẻ tập trung của con gái, bà Sally hỏi:

- Con đang làm gì vậy, cưng?

Grace không thể trả lời vì cô đang hoàn toàn tập trung vào ổ khóa nặng trĩu trong tay như một cái mỏ neo. Cô có thể thuyết phục cho khóa mở ra không? Thuyết phục, đúng vậy. Không áp lực, chỉ dỗ dành cho khóa tự ý mở ra, như đây không là một xích sắt vô tri, mà là một con bọ cạp, một con côn trùng to lớn. Với ý nghĩ này, cô không nhìn vật trong tay như một ổ khóa rỉ sét mà như một con bọ cạp đỏ. Grace nài nỉ: Mở ra! Làm ơn mở ra cho tôi!

Cô lom lom nhìn mấy cái càng bọ cạp bắt đầu nhúc nhích. Nó đang mở ra! Nó khép lại...

Tiếng mẹ cô gọi:

- Grace!

Không trả lời. Cô phải tập trung vào con bọ cạp, kích thích nó mở càng ra. Chỉ một chút xíu nữa thôi...

Nhưng dù Grace cố gắng đến đâu, mấy cái càng không mở thêm nữa. Sau cùng cô thở dài chấp nhận thất bại, nhìn con bọ cạp biến mất, trở lại ổ khóa rỉ sét.

Bà Sally vòng tay ôm con gái, hỏi:

- Con đang cố thử bẻ khóa đó à?
- Dạ, nhưng con không làm được.

Nước mắt dâng đầy, cô khát khao đưa mẹ vào đài hải đăng và lên phòng đèn.

- Không sao. Không nhất thiết phải vào đó mẹ con mình mới cảm thấy gần gũi cha con đâu.

Giọng nói dịu dàng của mẹ như vị thuốc làm tinh thần cô dịu lại. Buông ổ khóa, Grace nói:

- Vâng, mẹ nói đúng. Không nhất thiết phải vào đó.

Bà Sally nói:

- A, nhà bếp ưu đãi mẹ con mình quá hả?

Hai mẹ con ngồi trên bãi biển quan sát bữa ăn ngoài trời: bánh mì san-wich, trái cây, kẹo bánh.

Grace mở nắp hai chai nước chanh pha si-rô hồng, rồi trao một chai cho mẹ. Bà Sally chạm chai vào chai của Grace, nói:

- Chúc mừng!
- Chúc mừng!
- Không, không đúng rồi, cưng ơi. Khi nói thế con phải nhìn vào mắt người con chúc mừng chứ. Nào, làm lại đi.

Grace phì cười:

- Chúc mừng? Con nghĩ câu đó không thực tế.
- Đừng bướng. Chỉ vì trước đây con chưa nghe thôi.
   Câu đó không ý nghĩa gì sao?

Bà lại cầm chai lên, nhìn thắng mắt con. Grace nhìn lại mẹ. Hai mẹ con cùng lên tiếng:

- Chúc mừng!

Rồi cả hai cùng nhấp nước chanh ngon ngọt đã ấm lên vì nắng xế trưa.

Ăn xong hai mẹ con thu dọn những mảnh thừa vào một cái giỏ mây, rồi cùng nằm dài trên bãi biển.

Grace nói:

- Đáng lẽ mình nên đem theo một cái chăn.
- Không. Mẹ thích nằm trên cát.

Grace chun mũi:

- Nhưng người dính đầy cát.
- Đúng rồi, cưng. Toàn là cát.

Grace cười vang. Thời gian mẹ và con gái gần gũi nhau là thế này sao? Chưa từng được trải qua, nên cô không có gì để so sánh, nhưng cảm giác như đang ở gần một người bạn gái, dù bạn gái duy nhất của Grace là Darcy, mà cô và Darcy chưa từng ăn ngoài trời với nhau.

Bà Sally hỏi:

- Con đang nghĩ gì vậy?
- Con nghĩ lúc này thật đặc biệt, thật tuyệt vời vì được ở bên mẹ.
  - Mẹ cũng nghĩ vậy.

Bà lắc mạnh đầu, nói tiếp:

- Mẹ cố giữ mọi chuyện vui vẻ, không muốn làm hỏng ngày đặc biệt này của mẹ con mình.
  - Con cũng muốn thế.
  - Tuy nhiên mẹ muốn nói với con là mẹ rất ân hận.

Grace, con xứng đáng được hưởng hơn thế này rất nhiều. Con xứng đáng được hưởng nhiều buổi dã ngoại hơn. Con xứng đáng có người mẹ hơn mẹ.

- Không. Với con mẹ là tất cả. Tất cả những gì con mong có ở một người mẹ.

Bà Sally ứa nước mắt:

- Thât ư?
- Thât.

Grace vòng tay ôm mẹ:

- Thật. Rất thật mẹ ạ.

Để giỏ mây trên một tảng đá, hai mẹ con khoác tay nhau đi dọc bờ biển. Bãi biển không một bóng người, chỉ có hai mẹ con. Cả hai đều chân trần – hai đôi dép đã để lại bên cái giỏ.

Giọng buồn bã, bà Sally nói:

- Buổi chiều duy nhất của mẹ con ta nên... hãy tận dụng để nói về quá khứ...

Grace gật đầu. Cô biết không còn nhiều thời gian cho hai mẹ con nói về những gì cần phải nói.

- Chuyện gì đã xảy ra sau khi cha lên tàu Dạ Khúc?
- Lúc đầu mọi chuyện bình thường như trước. Mẹ tiếp tục phục vụ Sidorio, như Shanti phục vụ Lorcan. Thú thật, đôi khi mẹ ước sao Sidorio được phần nào như Lorcan. Do Shanti kể lại, mẹ thấy Lorcan và cô ấy đúng là bạn của nhau, không như Sidorio và mẹ.

Grace không ngăn được cái nhíu mày. Bà vội nói:

- Grace, đó không là chuyện tình ái lãng mạn đâu. Không hề. Lorcan và Shanti thật sự là bạn bè. Họ chuyện trò với nhau. Với Lorcan, Shanti không chỉ là nguồn cung cấp máu...

Grace nhớ lại câu nói của Oskar: Kho Máu Di Động.

- Sidorio thì luôn giữ thái độ cách biệt, câu nệ.

Bà nhún vai:

Nhưng lâu dần, mẹ thấy vấn đề đó càng ngày càng không quan trọng nữa. Thời gian mẹ gần gũi Dexter
Dexter yêu dấu của mẹ - càng lúc càng nhiều hơn.

Grace tům tím cười:

- Những khi gần nhau, mẹ và cha nói chuyện gì?
- Đủ thứ. Ông ấy là một con người rất thú vị, khác hẳn với những người đàn ông mẹ từng quen biết. Tất cả bọn họ đều thuộc loại thùng rỗng kêu to. Cha con khác hẳn. Dexter là một con người sâu sắc. Cha mẹ chưa bao giờ thiếu đề tài chuyện trò cùng nhau. Nhưng dần dần... cha mẹ chỉ thường hay nói về một vấn đề. Tương lai của cha mẹ.

Bà thở dài:

- Dexter quá lạc quan, quá mơ mộng. Ông ấy muốn đưa mẹ đi khỏi tàu, cùng nhau bắt đầu một cuộc đời mới. Mẹ luôn nhắc là mẹ đã làm tờ cam kết với thuyền trưởng và Sidorio. Điều này thì ông đã biết từ khi tìm cách lên tàu.
  - Cha con đã nói gì về chuyện này?
     Bà mim cười:

- Ông ấy bảo, không quyết định nào mà không thể thay đổi được. Ông ấy muốn cùng mẹ gặp thuyền trưởng, thử xem thuyền trưởng sẵn lòng cắt bỏ hợp đồng không.
  - Mẹ đã làm theo?
- Mẹ cố cãi lại, nhưng Dexter rất có tài thuyết phục nên sau cùng mẹ nghĩ: anh ấy nói đúng, cứ thử yêu cầu, có hại gì đâu? Vậy là, con tin không, mẹ đã đi gặp thuyền trưởng một mình...

Giọng bà yếu dần. Grace nhìn mặt mẹ đầy lo lắng. Chắc đi bộ đã làm bà kiệt sức, cần được nghỉ. Grace thở dài, vén lọn tóc nâu đỏ lòa xòa phủ lên đôi mắt xanh lục của bà.

- Mẹ nghỉ một chút nhé?

Cô dìu bà tới bên cái giỏ mây và hai đôi dép.

Mấy ngón tay siết chặt bàn tay Grace, bà nhắm mắt đầy vẻ biết ơn. Mấy ngón tay lỏng dần, rồi một lúc sau hơi thở bà nhẹ nhàng kéo dài.

Grace ngồi ngắm mẹ ngủ, ngạc nhiên thấy mẹ sao gần gũi quá, dù cô biết quá ít về bà. Rồi cô ngồi dậy, nhìn ra biển, nhớ lại ngày nhỏ vẫn cùng Connor vừa đi bắt sò, nhặt đá cuội dọc mé nước, vừa quay lại vẫy tay với cha trong đài hải đăng. Thình lình trong lòng cô tràn ngập nỗi khao khát được gặp lại em.

Thận trọng không làm mẹ thức giấc, Grace ngước nhìn lên đài hải đăng, thì thầm:

- Connor, em đang ở đâu? Một mình chị không làm nổi chuyện này đâu!

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

Khách thăm

Một ngày thật dài, Connor chỉ ao ước được trở về phòng, thả mình xuống giường. Nhưng dù mệt đến rã rời, nằm xuống giường nó không thể nào ngủ nổi vì đầu óc rối bời. Xoay trở gối, Connor cố đẩy mọi ý nghĩ ra khỏi đầu nhưng giấc ngủ cũng không tới. Nó với tay lấy cuốn sách, bắt đầu đọc. Tuy nhiên, cố gắng hết sức, vẫn không bớt lo lắng, nó bực tức đặt sách xuống.

- Connor.

Tiếng gọi rất quen và rất gần. Ngước lên, Connor thấy Grace đang đứng kế bên giường vẻ mặt cũng ngạc nhiên như nó.

Connor kêu lên:

- Grace! Sao chị tới được đây? Sao chị biết em ở đây? Sao chị vào được phòng mà em không biết?
- Có vẻ giống như chị đang ở đây, nhưng không phải vậy.

Connor nhoen cười:

 - Ö hiểu rồi. Em đang mơ. Cả ngày hôm nay em nghĩ về chị, muốn gặp chị, nên em đã mơ gặp chị.

Grace lắc đầu:

- Không đâu Connor. Em không mơ. Chị nghĩ là hồn chị đã thoát xác để tới đây.

Cô mim cười:

- Biết em vẫn nghĩ đến chị, chị vui lắm. Chị cũng luôn nghĩ tới em. Đoán xem chị đang ở đâu?

Hỏi gì kỳ cục, Connor nhíu mày:

- Chị đang ở trong phòng em chứ ở đâu.
- Không. Đây chỉ là hình bóng của chị. Nhìn này, để chị cho em thấy.

Grace bước tới, ngồi lên giường, kế bên Connor. Nó bối rối. Hình như chị nó không có trọng lượng.

Grace đưa tay ra:

- Nào, cầm tay chị đi.

Connor nắm lấy bàn tay nhỏ bé của chị nhưng như nắm vào khoảng không. Nhìn xuống, nó vẫn thấy bàn tay của Grace dưới tay nó.

- Em thật sự không hiểu.
- Như chị đã nói, đây chỉ là hình bóng của chị. Chị ngồi đây, chuyện trò vói em, nhưng thể xác của chị không ở đây. Nó tách khỏi hồn chị. Đây là điều Mosh Zu đã dạy chị và nó đã trở thành khả năng của chị.

Connor muốn véo mình thật đau, để thử xem là đang mơ hay tỉnh. Nhưng lời nói của Grace có lý và

càng thêm bằng chứng cô đang đắm đuối vào một thế giới khác. Thế giới mà Connor cần thuyết phục để cô tách ra. Tuy nhiên, dù điều gì đã đưa Grace tới với nó, đây là cơ hội nó phải tận dụng. Connor nói:

- Rất may chị đã tới đây. Em có chuyện cần nói với chị.
- Chị cũng vậy, Connor. Chị em mình luôn thân thiết với nhau, đúng không? Chị nghĩ, chúng ta có thể nói những gì người này nghĩ về người kia.

Connor thận trọng:

- Vâng, có thể.
- Chỉ cần củng cố lại quá trình đó, làm tăng thêm khả năng liên lạc, như vậy chị em mình sẽ có thể giao tiếp với nhau dù thân thể ở xa nhau. Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của chị.
  - Câu hỏi gì?
  - Câu chị mới hỏi đó. Chị đang ở đâu?

Connor lại nhíu mày:

- Ý chị là ngoài nơi này?
- Đúng. Thân thể chị đang ở đâu?
- Chị nói đi. Khuya rồi. Hôm nay em mệt lắm, không thoải mái chơi trò đánh đố đâu.

Grace mim cười:

- Chị đang ở Vịnh Trăng Lưỡi Liềm, trên bãi biển.

Connor tron tròn hai mắt:

- Vịnh Trăng Lưỡi Liềm? Nghiêm túc chứ? Chị về nhà rồi à?

- Chỉ là về thăm thôi. Mẹ muốn thấy nơi chúng ta đã lớn lên. Ôi Connor, chị và mẹ đã có một khoảng thời gian thật tuyệt vời. Một ngày hoàn hảo. Mẹ kể cho chị nghe mẹ và cha đã gặp nhau như thế nào. Trước đây chị đã lầm khi nói với em cha có thể là hải-tặc-ma-cà-rồng. Cha mẹ gặp nhau trên Dạ Khúc, con tàu của hải-tặc-ma-cà-rồng. Nhưng cha không là hải-tặc-ma-cà-rồng, ông lên tàu làm trong khu nhà bếp, chỉ để được gần mẹ. Ông đã cố thuyết phục bà rời khỏi tàu.

Connor đưa tay lên:

- Khoan, Grace. Nói từ từ thôi. Chị nói nhanh quá.
- Xin lỗi, nhưng quá nhiều chuyện cần nói với em mà việc thoát xác này khó lường trước được. Chị không biết có thể nói với em được bao lâu.
- Nghe này, Grace. Nếu thời gian có giới hạn, hãy để em nói vài việc với chị.

Nó vươn tay ra rồi chợt nhớ đó chỉ là cái bóng không nắm được.

- Grace, đây là việc rất quan trọng.
- Được. Nói đi, Connor.
- Chị còn nhớ Đề đốc Kuo chứ?
- Tất nhiên. Viện trưởng Học Viện Hải Tặc.
- Đúng. Ông ấy đã bị giết chết.
- Giết chết?

Connor gật đầu:

 - Ông và hai học viên của học viện bị hải-tặc-macà-rồng giết trong cuộc đua thuyền để kỷ niệm ngày
 Cheng Li được phong chức thuyền trưởng...

- Em nói ông ta bị hải-tặc-ma-cà-rồng giết? Sao em biết?
- Em nghĩ ông ta bị giết ngoài biển, nhưng họ đã tìm thấy xác. Kẻ giết ông đã đem cái xác về học viện. Grace, xác cạn kiệt hết máu.

Grace cắn môi ngẫm nghĩ. Connor tiếp:

- Chị thấy đó, chắc chắn là hải-tặc-ma-cà-rồng.
- Rất có thể là Sidorio. Hắn đang phát triển lực lượng... không biết phải ngăn chặn hắn bằng cách nào...
  - Em sẽ ngăn chặn hắn.
- Không. Trước đây em đã cố thử một lần rồi, nhớ không? Em đốt tàu hắn, nhưng lửa không giết chết được hắn, mà chỉ làm hắn mạnh hơn. Cứ như lửa cung cấp thức ăn cho hắn vậy.
  - Bây giờ sẽ khác. Em tham gia một nhiệm vụ.
  - Nhiệm vụ?
- Liên Đoàn Hải Tặc trao nhiệm vụ đặc biệt cho thủy thủ đoàn của Cheng Li. Tụi em là những người ám sát hải-tặc-ma-cà-rồng.

Grace bàng hoàng:

- Em sẽ truy lùng hải-tặc-ma-cà-rồng hả?
- Đúng. Đó là việc em cần nói với chị. Chị phải rời xa khỏi hải-tặc-ma-cà-rồng. Em không muốn chị can dự vào tất cả những chuyện này.
- Em không muốn chị can dự vào chuyện này? Em nói được trao nhiệm vụ đi giết những kẻ chị quan tâm, rồi bảo chị đừng can dự? Chị không thể, Connor. Chị

không thể làm kẻ bàng quan, nhìn em tấn công thuyền trưởng, Lorcan và Darcy. Họ là bạn của chị.

- Khoan, bình tĩnh. Chính đó là điều em muốn nói với chị. Em biết mối quan hệ thân thiết của chị với Lorcan và mấy người kia. Em hiểu. Tụi em sẽ không truy lùng họ. Có thể chị nói đúng. Chắc Đề đốc Kuo đã bị Sidorio giết chết. Tụi em sẽ truy lùng Sidorio và thủy thủ đoàn đang phát triển của hắn. Tụi em sẽ tiêu diệt chúng.
  - Tiêu diệt chúng?
- Grace, em đã suy nghĩ kỹ, đã nói với Cheng Li là không phải hải-tặc-ma-cà-rồng nào cũng xấu như nhau.
- Cheng Li! Em còn có thể tin tưởng sau những gì cô ta đã làm sao?

Connor nhăn mặt:

- Grace, bây giờ cô ấy là thuyền trưởng của em. Ngoài ra, chị còn nhớ là có thời gian chị cũng đã từng tin tưởng cô ấy?
- Phải, nhưng để rồi cô ta đã đưa chị tới đâu? Chị biết cô ta sẽ không ngừng tấn công Sidorio và thủy thủy đoàn của hắn, cô ấy cũng sẽ truy lùng các hải-tặc-ma-cà-rồng khác. Chị biết cô ta sẽ làm thế.
- Hy vọng chuyện đó không xảy ra, nhưng em cũng lo ngại trường hợp đó. Grace, em sẽ làm tất cả những gì có thể để thuyết phục Cheng Li và Liên Đoàn là thuyền trưởng và thủy thủ đoàn của ông ấy là... người tốt, là họ không nguy hiểm. Nhưng chúng ta phải thực tế, vì em không biết họ có nhận ra sự khác biệt này không.

Em sợ chết được nếu chị bị kẹt giữa hai làn đạn. Làm ơn, em xin chị hãy rời khỏi tàu. Hãy cứ ở Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Em sẽ đến đón chị tại đó. Sáng mai em sẽ nói chuyện với Cheng Li...

Grace lắc đầu:

- Không.
- Em sẽ đến nói với cô ấy ngay bây giờ. Em có thể khởi hành ngay đêm nay. Chúng ta sẽ tới đó khi trời sáng.
  - Không. Chị sẽ không rời bỏ họ. Không phải lúc này.
     Connor tức giận:
- Chị nói gì vậy Grace? Em đang cố bảo vệ chị. Suốt đời em đã cố săn sóc cho chị. Em đã chiều theo sự mê muội kỳ lạ của chị đối với họ, nhưng em phải ngăn chặn những gì còn có thể...
- Thôi đi, Connor. Đừng nói với chị bằng giọng điệu đó. Chị không cần em "săn sóc". Chị có thể tự lo cho mình. Cảm ơn em. Còn về thông tin của em, em không thể bắt chị không được làm gì.
  - Grace, em chỉ muốn chị được an toàn.
- Thật ư? Em không muốn chị được hạnh phúc sao? Vì hạnh phúc là chị được là chính mình, được gần bên Lorcan và mẹ. Ít ra, hôm nay chị cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết. Điều đáng tiếc duy nhất là thiếu em. Nhưng bây giờ em đã làm hỏng tất cả.
- Grace, chúng ta bị vướng vào những việc lớn hơn là việc chị em ta tại đây. Khi ra biển, khi bị đắm tàu trong con đông bão, chúng ta đã không biết điều đó.

Nhưng rồi có những chuyện xảy ra, lớn lao và tàn nhẫn như một con sóng thần, không gì ngăn chặn nổi và chúng ta bị cuốn vào đó.

Grace thở dài, lắc đầu:

- Chị hiểu, Connor. Nhưng quá muộn rồi. Em lầm nếu nghĩ rằng có đường cho chị em ta thoát ra một cách dễ dàng.

Hình ảnh Grace mò dần. Bây giờ Connor hoàn toàn tin đó chỉ là ảo ảnh. Nó la lên:

- Không! Grace! Đừng đi!

Giọng chị nó đứt quãng như bị nhiễu sóng:

- Chị phải đi. Chị đã nói là không biết được bao lâu...

Rồi chỉ còn sự tĩnh lặng. Hình ảnh Grace tan biến thình lình như khi xuất hiện.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Linh hồn đoàn tụ

Grace đã trở lại bãi biển. Cô thấy mẹ đã thức giấc. Đầu óc cô rối loạn. Có nên báo cho Lorcan và Mosh Zu những gì Connor đã nói không? Nhưng thời gian bên mẹ còn quá ít, cô không thể phí phạm một phút giây nào. Connor đã nói điều nguy hiểm chưa xảy ra ngay, như vậy có lẽ không cần gấp phải nói với họ.

Bà Sally ngồi dậy, choàng vai con gái:

- Grace, có quá nhiều điều mẹ muốn nói với con. Tưởng không bao giờ có cơ hội này, nên bây giờ mẹ phải gom cả cuộc đời để kể cho con nghe trong một ngày.

Bà thở dài, lắc đầu hỏi:

- Nếu có thể để lại cho con một lời khuyên, Grace, con biết là gì không? Dù chuyện gì xảy ra, dù phải đương đầu với thử thách cam go đến thế nào, hãy luôn tin vào chính mình. Đừng bao giờ đầu hàng.

Grace sững sờ, cứ như mẹ biết chính xác cô đang nghĩ gì. Cô gật đầu:

- Con sẽ không đầu hàng đâu. Mẹ đừng lo.
- Con biết không, nhờ tự tin không đầu hàng nên khi mẹ đến gặp thuyền trưởng, mẹ đã được đền đáp.

Grace hít sâu một hơi. Có lẽ đây là lúc cô sắp được biết những gì đã thật sự xảy ra giữa cha mẹ. Mọi chuyện khác dường như không còn gì quan trọng nữa.

- Thuyền trưởng nhắc tới sự quan trọng của bản cam kết. Mẹ nói là mình hiểu, nhưng dù biết là mình phải chết mẹ vẫn nói. Vậy mà, ông lắc đầu bảo sẽ coi trường hợp của mẹ là một ngoại lệ; mẹ sẽ được phép rời khỏi tàu cùng Dexter ngay khi tìm được người hiến máu mới cho Sidorio.

Grace cười hỏi:

- Như vậy là cha nói đúng.
- Phải, Dexter nói đúng. Thuyền trưởng thật sự rộng lượng.

Quay nhìn chân trời, bà nói tiếp:

- Kìa, ngày của mẹ con mình sắp kết thúc rồi. Mặt trời đang lặn.

Grace quay lại, nhìn mặt trời hoàng hôn đỏ rực đang chìm dần xuống nước.

- Ước gì mẹ con mình cứ ở lại đây, giữ mãi khoảnh khắc này.
- Mẹ cũng ước vậy, nhưng ta phải giữ lời hứa gặp họ trong nghĩa trang.

Grace gật đầu. Thời hạn cuối cùng đã tới, nhưng cô vẫn cầu mong sao có một phép lạ làm cát dâng lên,

trói chân cả hai mẹ con lại bãi, không bao giờ phải rời khỏi nơi này.

- Đi thôi con.

Bà Sally đứng dậy, tay cầm đôi dép. Grace như thấy mẹ có một nguồn năng lượng mới – mạnh mẽ nhưng thanh thản. Có lẽ đây là điều xảy đến với mọi linh hồn khi được cởi bỏ khỏi những ràng buộc cuối cùng. Họ đã đạt được sự an lành trọn vẹn.

Miễn cưỡng đứng dậy, Grace liếc nhìn mẹ. Trong ánh sáng vàng rực rỡ của hoàng hôn, trông bà đẹp và sinh động hơn bao giờ hết.

Hai mẹ con tiến lên vách đá, đi qua đài hải đăng, tiến tới một nghĩa trang nhỏ nơi ông Dexter an nghỉ. Grace mở cổng, dìu mẹ qua những ngôi mộ rải rác cho đến khi tới một tấm bia đơn giản khắc tên cha cô.

Đó là một tấm đá hoa cương màu hồng, khắc tên ông, ngày sinh và ngày mất. Grace nhớ lại những ý nghĩ luôn luẩn quẩn trong đầu óc cô gần đây: Có thể ông chưa thật sự chết. Có thể ông là một hải-tặc-ma-cà-rồng. Grace lắc đầu, làm dấu thánh giá. Bây giờ cô biết đó chỉ là những ý nghĩ huyễn tưởng. Chính nơi đây là nơi kết thúc cuộc đời ông. Bia mộ đá hình chữ nhật nhắc cô nhớ đến cha mình.

Grace quỳ xuống, đặt bó hoa đã hái dọc đường lên mộ.

- Cha ơi, hoa của cha đây. Con mong cha sẽ thích.

Đứng dậy, cô bước lùi lại, nhìn những cánh hoa lay động, tỏa hương thơm theo làn gió, rồi mim cười hỏi mẹ:

- Mẹ muốn được một mình với cha một lúc không?

- Có. Đó đúng là điều mẹ muốn.

Grace gật đầu bước đi. Đúng lúc đó cô thấy cổng nghĩa trang mở và mấy người kia tới.

- Khoan.

Vừa nói bà Sally vừa ôm con gái:

- Cảm ơn. Cảm ơn con đã đưa mẹ tới đây, đã đưa mẹ trở lại với ông ấy.

Bà siết Grace chặt hơn, hơi thở mát rượi bên tai cô:

- Con gái yêu, mẹ cảm ơn con vì tất cả. Mẹ rất vui có được cơ hội này để hiểu về con.

Grace cảm thấy mẹ miễn cưỡng nói lỏng vòng tay ôm cô, như biển bị thủy triều kéo khỏi bờ cát. Biết phải làm gì trong tình huống đã biết trước này, Grace lùi lại, đưa mắt tìm kiếm. Mosh Zu và Lorcan đang ngập ngừng đứng bên kia mấy ngôi mộ.

Vội vã lại gần, Lorcan vòng tay ôm Grace, hỏi:

- Em không sao chứ?

Grace gật, rồi nhìn Mosh Zu:

- Mẹ tôi sẵn sàng rồi, phải không?

Mosh Zu gật:

- Tôi nghĩ vậy.
- Chuyện gì sẽ xảy ra?
- Chúng ta hãy chờ một lát.

Cả ba nhìn về phía Sally. Bà đang quỳ trước mộ Dexter, bóng phủ lên tấm đá hoa cương hồng. Trăng đang lên rất nhanh và tấm mộ bia dường như càng rực rõ hơn, gần như tỏa sáng. Grace định quay lại hỏi Lorcan về hiện tượng đó, nhưng mắt cô như bị cuốn hút, không thể rời khỏi nấm mộ, dù chỉ một giây.

Hình dáng người thứ hai xuất hiện bên mộ. Một người đàn ông. Là ai vậy? Từ đâu tới? Khi người đó đưa tay ra và bà Sally ngước nhìn lên, tim Grace đập rộn ràng. Cô nhận ra mình đang cười và biết ngay vì sao. Cô biết người đó là ai.

Grace bât kêu lên:

- Cha!

Lorcan vội ôm cô chặt hơn. Grace lắc mạnh đầu:

- Đó là cha em mà!

Lorcan gật:

 Có lẽ linh hồn ông tới để giúp mẹ em đi khỏi thế gian.

Grace nhoẻn cười dù mặt đầm đìa nước mắt. Bây giờ cô không còn lo ngại mẹ phải cô đơn trong hành trình của bà nữa.

Bên mộ, bà Sally đã đứng dậy và Dexter đã dìu bà vào vòng tay ôm của ông, đặt nụ hôn lên trán bà. Bà trao cho ông bó hoa. Ông đưa lên mũi, gật đầu, mỉm cười. Rồi ông thì thầm bên tai bà mấy câu. Bà mỉm cười, cầm bàn tay kia của ông. Cả hai bắt đầu bước đi.

Grace hỏi:

- Họ đi về đâu?

Câu hỏi của cô không được trả lời. Đêm tối dần, chẳng bao lâu nuốt chẳng hai hình bóng tay trong tay tiến qua sân nhà thờ; hai linh hồn từ nay vĩnh viễn đoàn viên.

Họ đi khỏi, Grace đứng đó, giữa Mosh Zu và Lorcan. Cả ba đều lặng lẽ như chờ đợi. Nhưng chờ gì?

Thình lình Grace thấy một tia sáng trải dài trên bãi biển. Tia sáng không dịu dàng như ánh trăng. Grace ngước lên đài hải đăng hoang vắng, mái ấm ngày xưa của cô. Mới đây đài còn tăm tối, nhưng bây giờ đèn đã được thắp lên.

Cao cao trên phòng đèn, cô thấy hai bóng người. Cô nhận ra đó là ông Dexter và bà Sally. Cha mẹ cô đang đứng bên cửa sổ, nhìn xuống vịnh. Một lần nữa, Grace cảm thấy được an ủi với ý nghĩ cha mẹ cô lại được bên nhau. Bây giờ hai ông bà sẽ không bao giờ bị ngăn cách nữa.

Sau cùng, họ cùng quay lại và cô biết họ đang nhìn thẳng xuống mình. Cô nhìn cha đang ôm xiết mẹ hơn. Rồi cả cha mẹ cô đều đưa tay lên vẫy.

Lúc đầu cô tưởng họ gọi cô lên đài, nhưng rồi cô nhận ra họ đang vẫy tay từ biệt. Đưa tay lên vẫy lại, thình lình Grace cảm thấy tay mình nặng như chì. Trong đầu cô vang vang tiếng mẹ: "Con gái yêu, hãy nhớ những gì mẹ nói".

Grace gật, rồi tiếng cha cô thật rõ ràng: "Gracie, cha rất hãnh diện vì con. Hãy săn sóc em con và hãy tin vào thủy triều".

Grace lại gật đầu, quyết tâm giữ lời hứa cùng cha mẹ.

Rồi đèn bắt đầu xoay chuyển, quét tia sáng khắp vịnh. Một lúc sau nguồn sáng tập trung vào nghĩa trang. Ánh sáng mạnh tới mức Grace không chỉ nhắm mắt, mà lấy tay che. Một lúc sau, cô bỏ tay xuống, nhìn lên

phòng đèn đã tối tăm lại. Một lần nữa, đài hải đăng lại hoang vắng. Cha mẹ cô không còn đó nữa.

Run rẩy, Grace vùng khỏi tay Lorcan, chạy trở lại mô cha.

Lorcan gọi theo:

- Chờ anh!

Nhưng Grace vẫn cắm đầu chạy. Ngôi mộ màu hồng rực sáng dưới trăng như nam châm cuốn hút cô. Tới bên mộ, Grace không tin nổi vào mắt mình. Dưới hàng chữ ngày sinh ngày mất của cha cô là một hàng chữ mới khắc:

VÀ ĐÂY CŨNG LÀ NƠI AN NGHỈ CỦA SALLY – NGƯỜI VỢ, NGƯỜI MỆ YÊU QUÍ.

Tim đập nhanh tới nỗi Grace tưởng như không chịu đựng nổi. Cô choáng váng, buồn nôn, nóng hổi. Ngôi mộ màu hồng mập mờ trước mắt, thân thể mềm nhũn, cô với tay tìm chỗ vịn, nhưng ngã nhào xuống cỏ, chìm vào tăm tối.

Khi cùng Lorcan chạy tới, Mosh Zu lên tiếng:

- Phải đưa cô ấy trở lại tàu ngay.

Cúi xuống, dìu Grace dậy, Lorcan nói:

- Để tôi bế cô ấy.
- Cần tôi giúp không?
- Không. Cô ấy nhẹ như lông chim. Nhẹ gần như lần đầu tôi bế cô ấy.

Nhìn xuống Grace, Lorcan thầm nhủ: trông cô ấy mới thanh thản làm sao. Đây là điềm tốt để cô ấy khởi đầu cho hành trình kế tiếp.

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN

Phương pháp giết hải-tặc-ma-cà-rồng

Cheng Li đã phân công cho ba người trẻ tuổi công việc khác nhau và phải hoàn tất trong năm ngày. Cuối ngày thứ năm, trở lại kho bí mật để kiểm tra những gì họ đã tìm hiểu được, cô rất hy vọng vào bản phân tích sáng suốt của Jasmine và những ý kiến tuy nóng nảy nhưng thông minh của Jacoby.

Còn Connor vẫn là một ẩn số. Sự việc chị cậu ta quá gắn bó với hải-tặc-ma-cà-rồng vẫn là mối bận tâm của Cheng Li. Cô phải cân nhắc khả năng, nếu trong một hoàn cảnh nào đó, lòng trung thành của cậu ta miễn cưỡng phải đổi thay. Connor đã quả quyết là không hề có cảm tình với hải-tặc-ma-cà-rồng, dù Grace liên can tới chúng. Nhưng cậu ta biết một số điều về thế giới của chúng, đã nhìn nhận chúng như những "con người" khác biệt. Điều này là một thách thức trong nhiệm vụ

của cậu ta. Trong cuộc chiến, người ta cần biết về kẻ thù càng nhiều càng tốt, nhưng phải luôn nhớ chúng không là gì khác mà chỉ là rào cản mục tiêu của mình. Một thứ rào cản cần phải nhổ tận rễ. Connor có làm được điều này không?

Jasmine, Jacoby và Connor đang chờ cô trong phòng số 8.

Ngồi sau một bàn nơi góc phòng, Cheng Li hỏi ngay:

- Sao? Ai bắt đầu?

Jacoby cười:

- Ưu tiên cho quí cô.

Cầm một xấp giấy, Jasmine đứng dậy:

 Được. Tôi đã làm bản tường trình đầy đủ cho mỗi người đây.

Cô phân phát cho mỗi người một bản.

Cheng Li mim cười. Khi được trao công việc, Jasmine luôn hoàn thành hiệu quả, xuất sắc và đúng hẹn. Đây là điều cô bé đã chứng tỏ suốt thời gian ở học viện, và Cheng Li rất mừng thấy bây giờ cô bé đã là một hải tặc hoàn toàn trưởng thành.

Cô cười, nói với Jasmine:

- Rất ấn tượng. Tôi đã yêu cầu em đọc tất cả những báo cáo về những lần tàu hải-tặc-ma-cà-rồng được phát hiện, Jasmine, hãy cho tôi biết em tìm được điều gì quan trọng nhất.
  - Thật ra, em rất hồ nghi về giá trị những gì đã đọc.

Cheng Li nhướng mày, vẻ thắc mắc. Jasmine bình tĩnh, tự tin tiếp tục nói:

- Nhiều bản báo cáo tại đây có thể nói là... phản khoa học. Một số lớn báo cáo tương tự như những lời đồn thổi, như những chuyện kể về ma.

Cô thở dài:

- Tôi tóm lược những chuyện thú vị nhất trong báo cáo để tất cả xem qua, nhưng tôi nghĩ tất cả sẽ đồng ý đó là những chuyện đã được thêm thắt quá nhiều. Tuy nhiên có một sự kiện được nhắc tới nhiều lần và đánh dấu một cách nghiêm trọng, đó là một thuyền buồm cổ. Đặc biệt là buồm được làm bằng một thứ nguyên liệu không biết là gì. Có người đã đến đủ gần để xác định, nhưng nhiều nhân chứng nói buồm được cấu tạo bằng da, thỉnh thoảng tỏa sáng và phất phơ như cánh chim.

Cho đến lúc này, Connor nghĩ, tất cả những gì Jasmine nói đều không khác với những gì nó đã biết về tàu *Dạ Khúc*. Dù sao, nó đã thật sự lên con tàu đó hai lần rồi. Cheng Li cũng biết chuyện này. Nhưng Connor không muốn làm giảm giá trị bản nghiên cứu của Jasmine.

- Sự khác biệt của tàu hải-tặc-ma-cà-rồng là tượng chạm trổ đầu người đàn bà trước mũi tàu. Khi đêm xuống, tượng này thành người sống. Đã có vài người chứng kiến, sau khi mặt trời lặn, người đàn bà đó nhảy xuống biển, rồi leo lại lên boong tàu.

Trong khi Jasmine nói, Cheng Li liếc nhìn Connor. Ánh mắt cô đủ để nhắc là cô biết nó đã trực tiếp thấy chuyện này. Nó nghĩ tới Darcy – xinh đẹp nhưng chỉ là một tượng gỗ phi phàm – đã trở thành bạn gắn bó với chị nó. Connor nhíu mày, nhớ lại lần ghé thăm của

Grace mấy đêm trước. Cheng Li đã quả quyết không sớm tấn công tàu hải-tặc-ma-cà-rồng *của Grace*, và có đủ thời gian để đưa Grace tới nơi an toàn. Nhưng Connor vẫn cảm thấy ngay khi cuộc xung đột xảy ra mọi việc sẽ biến chuyển nhanh chóng đến không thể kiểm soát được.

Jasmine tiếp tục nói:

- Hầu hết các bản báo cáo đều cho rằng con tàu rất khó theo dõi, nó đến và đi trong màn sương mù dày đặc. Vì vậy, không thể biết tốc độ của nó. Về căn bản, dường như nó không di chuyển như những tàu bình thường.

Gõ lên bản đồ phía sau, cô nói:

- Nó hoàn toàn có thể biến mất vào sương mù đúng nghĩa đen tại đây, rồi xuất hiện lại tại điểm B này.

Cheng Li ngắt ngang:

- Jasmine, hình như em chỉ nói về một con tàu hảitặc-ma-cà-rồng, đúng không?

Jasmine gật đầu:

- Căn cứ vào những gì đã đọc, thì hình như chỉ có duy nhất một tàu hải-tặc-ma-cà-rồng. Em nghĩ Connor có thể cho biết thêm về tình hình thay đổi gần đây. Tuy nhiên theo những gì đã đọc, em thấy con tàu chúng ta đang nói tới – với những cánh buồm như cánh chim và hình chạm khắc đầu tàu có sự sống – chỉ có một, hoặc.. điều này gần như không có khả năng: một hạm đội trông giống hệt nhau và hoạt động theo cùng một cách.

- Một hạm đội? Em có gì củng cố cho ý nghĩ đó không?
- Chưa. Đó chỉ là ý kiến của riêng em khi đọc nhiều báo cáo về một chuỗi sự kiện tại nhiều vị trí. Không một tàu bình thường nào có thể bao phủ biển cả bằng cách đó. Chúng ta đang... không đối đầu với một con tàu bình thường.

Cheng Li gật:

 Đúng vậy. Cám ơn Jasmine. Tôi sẽ đọc toàn bộ báo cáo của em sau.

Cười khiệm tốn, Jasmine gật đầu, ngồi xuống.

Như không chờ thêm nổi nữa, Jacoby hỏi:

- Tới tôi chứ?

Cheng Li mim cười:

- Jacoby, cậu đã nghiên cứu về những thí nghiệm cách gây thương tích và, nhất là, cách giết hải-tặc-ma-cà-rồng.
  - Đúng vậy.

Cậu ta không có một chồng báo cáo gọn gàng, mà là một bộ sưu tập nhiều dụng cụ trên bàn đối diện.

Mắt sáng rực, Jacoby sôi nổi nói:

- Cái tủ tử thần chất đầy đồ chơi thú vị. Chúng ta có đủ loại thánh giá từ thô thiển tới trang trí lộng lẫy. Còn đây là một mảnh bạc rất đặc biệt, đúng không? Hãy nghĩ đến những viên đạn bạc. Bùm! Ma sói tiêu luôn, có thể cả hải-tặc-ma-cà-rồng.

Đặt viên đạn xuống bàn, Jacoby cầm lên một thứ khác:

- Và đây là Linh Vật, giống như tràng hạt hay nước thánh.

Thình lình cậu ta lấy từ ngăn kéo ra một bó hoa buộc vụng về, ném cho Jasmine:

- Min, của bạn này.

Jasmine đón lấy, đưa lên mũi ngửi, rồi cười nói:

- Hồng dại. Mình rất thích.
- Nếu là hải-tặc-ma-cà-rồng, cậu sẽ không thích đâu. Theo một truyền thuyết mình được biết, bạn có thể giam ma-cà-rồng dưới mồ bằng hoa hồng dại. Nhưng tất cả những gì tôi trình bày đây đều dường như không thật sự giết được ma-cà-rồng. Chúng chỉ có khả năng ngăn ngừa tai họa.

Jacoby nói chậm rãi rồi – như một giáo sư trẻ, hơi khùng khùng – viết và gạch dưới mấy chữ đó nhiều lần trên một tập giấy.

- Mục đích của mấy thứ này chỉ bảo vệ chúng ta khỏi ma-cà-rồng, nhưng theo tất cả những gì tôi đã đọc, thì khi phải dốc toàn lực tấn công, chúng ta cần có một chút sáng tạo.

Cheng Li liếc nhìn Connor. Thật khó biết cậu ta đang nghĩ gì. Nghĩ về những hải-tặc-ma-cà-rồng đã trực tiếp gặp? Hay đã tìm được cách tạo tinh thần xa cách chúng?

Vẫn không rời mắt khỏi Connor, Cheng Li nói:

- Giỏi lắm, Jacoby. Nhưng bây giờ hãy tập trung vào việc làm cách nào giết được hải-tặc-ma-cà-rồng.

- Đúng vậy, nhưng thuyền trưởng nên nhớ rằng mục đích của chúng ta không là *giết...*
  - Không giết?
- Vấn đề là hải-tặc-ma-cà-rồng chết hẳn hay không chết hẳn. Mục đích của chúng ta không là *giết* mà là *tiêu diệt* chúng.
- Phân biệt rất đúng. Được, hãy nói chúng ta tiêu diệt chúng bằng cách nào.

Jacoby lật tập giấy, tới một trang ghi chép chi chít:

- Các bậc tiền bối của chúng ta đã ghi lại hàng trăm cách. Chẳng hạn bỏ vào miệng ma-cà-rồng một đồng tiền kim loại, rồi chặt đầu nó bằng một cây rìu. Hoặc nấu đầu nó trong dấm. Hoặc rưới dầu đun sôi lên nó, rồi đóng một cây đinh xuyên qua rốn.

Jasmine rùng mình:

- Kiểu đó mình gọi là xé dạ dày.

Jacoby quay lại, nhe răng cười với cô:

- Tại Romani, họ khoái moi tim, cắt làm hai mảnh, nhét tỏi vào miệng ma-cà-rồng, rồi đóng đinh lên đầu nó. Nhưng ở Serbia, họ chọn cách đóng đinh vào cổ rồi cắt ngón chân...

Cheng Li lại liếc nhìn Connor. Lần này nó bắt gặp ánh mắt cô và trừng trừng nhìn lại. Có lẽ nó đã có những quyết định mạnh mẽ hơn cô tưởng.

Jacoby tiếp tục:

- Như tôi đã nói, trong tủ này có hàng mấy trăm ý kiến, nhưng tôi chỉ rút ra ba ý chính:

- 1. Thiêu đốt.
- 2. Ánh sáng mặt trời.
- 3. Cọc đâm qua tim.

Vỗ vỗ tập giấy, Jacoby nói:

- OK. Phương án một. Đốt!

Connor nghĩ tới đêm tấn công hải-tặc-ma-cà-rồng ly khai bằng lửa. Đó là vũ khí do chính thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng nói với nó. Lửa đã chứng tỏ thành công... ở một mức độ nào đó. Nhiều hải-tặc-ma-cà-rồng đã bị lửa tiêu diệt. Nhưng không là tất cả. Connor thoáng chớp mắt với ký ức đầy đau khổ. Nó đã phải trở thành kẻ thù của Jez – đúng hơn là vật Jez đã trở thành – và đã quăng lửa vào cậu ấy. Chưa bao giờ nó phải làm một việc khó khăn đến thế. Rồi sau đó, nó gần như khuây khỏa, khi được biết Jez không bị lửa đốt thành than.

- Connor.

Nghe tiếng Cheng Li, Connor vội mở mắt.

- Tôi biết là đã khuya và hôm nay cậu rất vất vả. Nhưng hãy tỏ ra lịch sự với đồng đội. Làm ơn đừng ngủ gật khi họ còn có mặt.

Lúc đó Connor vừa định nói với cô là lửa không là cách chắc chắn hủy diệt được hải-tặc-ma-cà-rồng, bằng chứng là cả Jez Stukeley và Sidorio đều thoát chết trong vụ tấn công bằng lửa. Nhưng bây giờ nó chỉ nói:

- Vâng, thưa thuyền trưởng.

Connor mở mắt, nhưng khi Jacoby tiếp tục bàn về

lý do xuyên cọc qua tim và đặt hải-tặc-ma-cà-rồng vào vùng nguy hiểm của ánh sáng mặt trời, đầu óc nó lại tập trung vào vấn đề khác. Nó nghĩ tới thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng và thông tin cần thiết ông đã cho nó biết để tấn công Sidorio và đám phản loạn. Việc này làm nó phân vân. Thứ nhất, khi đó vì ông ta quyết tâm chống lại chúng. Trong cuộc xung đột sắp tới, quyết tâm đó còn không? Hay lần này sẽ khác? Lực lượng hải-tặc-ma-cà-rồng sẽ đoàn kết lại để chống kẻ thù chung? Thứ hai, lời chỉ dẫn của ông đã sai, hoặc chưa đầy đủ. Lửa không hủy diệt được một vài hải-tặc-ma-cà-rồng. Chúng có khả năng vượt khỏi qui luật - hay vượt quá tầm hiểu biết của thuyền trưởng hải-tặc-ma-cà-rồng? Hay ông ta đã lừa dối nó? Connor không nghĩ vậy. Nó nhớ lại lần tham dự buổi lễ điều trị cho sức lực suy kiệt của thuyền trưởng, vì ông đã hy sinh để cứu giúp quá nhiều người. Bây giờ thuyền trưởng sao rồi? Grace đã không nhắc tới ông. Điều đó có nghĩa là ông vẫn vắng mặt như khi Connor rời khỏi Cung Thánh, hay ông đã trở lại tàu để trông nom những hải-tặc-ma-cà-rồng "tốt".

Ý nghĩ của Connor bị cắt đứt khi Jacoby trình bày xong và Cheng Li lên tiếng:

- Jacoby, cậu hoàn thành công việc rất xuất sắc. Tôi đã biết rõ bước kế tiếp của chúng ta sẽ là gì. Chúng ta phải tìm mấy tên hải-tặc-ma-cà-rồng để thí nghiệm, trước khi quyết định chiến thuật tấn công.

Jasmine hỏi:

- Ý cô là bắt cóc một tên?
- Một không đủ. Ít nhất là ba.

- Ba! Giam giữ ở đâu? Trong bao lâu?
- Tất cả đã sẵn sàng. Trên boong *Mãnh Hổ* có mấy phòng giam. Chúng ta sẽ giữ chúng tại đó. Bao lâu hả? Cho đến khi nào đạt được kết quả.

Connor nói:

- Nghĩa là cho đến khi chúng ta thành công giết được một tên.

Jacoby chỉnh ngay:

- Này, công tử, không là *giết*, mà là tiêu diệt. Nhưng, thuyền trưởng, tìm mấy tên hải-tặc-ma-cà-rồng này ở đâu?

Cheng Li mim cười:

- Đây là nhiệm vụ của Connor, đúng không?

Đằng hắng, Connor gật đầu rồi nói:

- Như bản nghiên cứu của Jasmine đã chỉ ra, con tàu hải-tặc-ma-cà-rồng chủ yếu – tàu *Dạ Khúc* – rất khó theo dõi. Nhưng đó không còn là tàu hải-tặc-ma-cà-rồng duy nhất nữa. Sidorio và những hải-tặc-ma-cà-rồng nổi loạn đã chiếm tàu giam tù nhân. Trong khi *Dạ Khúc* hình như di chuyển rất bí ẩn, thì *Thuyền Trưởng Máu* – tàu nổi loạn – luôn di chuyển khắp nơi. Tuy nhiên có thể theo dấu vết nó dọc bờ biển.

Jacoby hỏi:

- Sao câu biết?
- Chúng không giống hải-tặc-ma-cà-rồng trên *Dạ Khúc. Dạ Khúc* có một đội hiến máu trên tàu.

Connor nhận thấy khi nói mấy lời này là đụng chạm tới mấy bản nghiên cứu của người khác. Nhưng nó

bất cần. Nó có hai nhiệm vụ phải hoàn tất: trao thông tin Cheng Li cần thiết để truy lùng Sidorio và bảo vệ Grace càng lâu càng tốt.

- Như tôi vừa nói, trên *Dạ Khúc* có những người hiến máu. Họ cung cấp máu cho hải-tặc-ma-cà-rồng. Điều này có nghĩa tàu đó không bao giờ cần tấn công nơi nào khác để có máu. Nhưng *Thuyền Trưởng Máu* rất kém tổ chức, mà thủy thủ đoàn lại đang tăng nhanh. Chúng hung dữ và mất trật tự. Điều này làm chúng nguy hiểm, nhưng đồng thời đó cũng là nhược điểm của chúng.

Jasmine nhún vai:

- Nhược điểm?

Connor nhìn cô:

- Chúng cần máu. Không có nguồn dự trữ máu trên tàu, chúng phải lên đất liền để săn mồi. Chúng để lại dấu vết tàn phá dọc miền duyên hải. Theo dõi dấu vết đó không khó khăn gì.

Đưa ra tấm bản đồ nó đã vẽ hải trình của con tàu bằng mực đỏ, Connor nói:

 Tôi nghĩ bản đồ này chỉ khá rõ hướng con tàu đó đang tiến tới.

Cheng Li nói:

- Tuyệt lắm, Connor.
- Chưa hết.

Lấy từ trong túi ra một xấp bài, Connor cúi xuống, trải ra trên bàn Cheng Li:

Thấy gì lạ không?
 Jacoby nói:

- Dính đầy máu. Ghê!

Jasmine nói:

Toàn lá cơ. Nhưng hình tim không là màu đỏ.
 Tất cả đều đen. Chưa bao giờ tôi thấy một bộ bài như thế này.

Cheng Li lom lom nhìn Connor:

- Cậu lấy những lá bài này ở đâu?
- Họ đã tìm thấy trên xác các nạn nhân trong vụ tấn công mới đây. Còn cả trăm lá nữa.

Cầm lên một lá bài, Cheng Li nói:

- Giống hệt lá bài trong tay Đề đốc Kuo khi chúng ta vào phòng ông. Nhớ không?

Connor gật đầu. Đó là hình ảnh có lẽ không bao giờ nó có thể gạt bỏ khỏi tâm trí.

Cheng Li nhìn Connor đầy thán phục:

- Điều này cho chúng ta thấy dấu vết của những kẻ đã giết Đề đốc. Phải nói là các bạn đã không làm tôi thất vọng. Cả ba bản báo cáo đều có những phát hiện sâu sắc và sáng suốt.

Cô ngồi lại xuống ghế:

- Đêm nay tôi sẽ ở lại đây, suy nghĩ thêm một chút. Ba người có thể trở về tàu, vẫn còn kịp thời gian cho buổi họp thứ hai trong bữa ăn tối.

Cả ba không chờ thúc giục thêm vì cả ngày bị giam hãm trong một nơi thiếu không khí, ở dưới lòng đất suốt nhiều tiếng đồng hồ.

Ra ngoài hành lang, Jasmine bỗng đứng phắt lại.

- Xin lỗi, mình quên nói với cô Cheng Li một chuyện.
 Cứ đi đi, mình sẽ theo kịp.

Quay lại, Jasmine gõ cửa rồi bước vào phòng.

Đang mải miết làm việc, nhìn lên thấy Jasmine, Cheng Li có vẻ không vui:

- Em quên gì sao?
- Dạ. Cuốn sổ tay trong ngăn kéo của cô. Em tìm thấy trong thùng hồ sơ lưu trữ cuối cùng. Em nghĩ chắc cô không muốn cho ai biết trước khi đọc qua.

Tò mò, Cheng Li đặt bút xuống bàn, mở ngăn kéo. Đúng vậy, trong ngăn kéo là một cuốn sổ tay cũ. Cô cầm ra, đặt lên bàn. Ngước lên, cô thấy Jasmine đã ra khỏi phòng.

Cheng Li lật cuốn sổ tay. Tim cô như ngừng đập. Nét chữ không thể lầm lẫn được. Bàng hoàng khủng khiếp. Theo bản năng, cô khép cuốn sổ lại, hít sâu một hơi rồi lại mở ra. Không còn nghi ngờ gì nữa. Nét chữ. Màu mực ngọc lam đặc biệt. Cô biết mình đang cầm gì trong tay trước cả khi đọc trang đầu tiên.

NHẬT KÝ CỦA CHANG KO LI, THÁNG GIÊNG 2495

Đây là nhật ký của cha cô. Ông bắt đầu viết vào tháng giêng năm 2495, chỉ mấy tháng trước khi ông mất. Cheng Li nhíu mày. Sao chưa bao giờ cô nhìn thấy cuốn nhật ký này. Vì sao nó lại ở đây, trong kho bí mật này? Điều bí mật nào nằm trong nhật ký? Nó

có làm sáng tỏ thêm cái chết của cha cô không? Đề đốc John Kuo đã nói với cô là ông Chang Ko Li bị giết trong một vụ xích mích tại quán rượu. Nhưng có đúng vậy không?

Cheng Li bắt đầu lật những trang giấy. Chữ nghĩa như nhảy múa trước mắt cô...

Lần đầu chứng kiến...

Một tượng khắc trên đầu mũi tàu sống động lại sau khi mặt trời lặn...

Không là tấm mạng mà là mặt nạ!

Một thủy đoàn thứ hai được gọi là những người hiến máu...

Đầu óc Cheng Li quay cuồng. Cha cô đã theo đuổi hải-tặc-ma-cà-rồng trong mấy tháng sau cùng của ông!

Thình lình cô nhận ra có người nữa ở trong phòng. Lần này không gõ cửa. Cô nói:

- Jasmine, cám ơn em. Thật sự không tin nổi là tìm ra cuốn sổ này.

Nhưng khi nhìn lên, cô thấy đứng trước cô không là Jasmine. Đó là một thanh niên da xanh nhọt, mái tóc đen như lông quạ.

- Anh là ai?

Đôi mắt xanh màu da trời nhìn thẳng mắt cô, người đó nói:

- Tên tôi là Lorcan. Lorcan Furey. Tôi đến để trao cho cô một thông điệp của hải-tặc-ma-cà-rồng.

CHƯƠNG BA MƯƠI

Vấn đề nan giải

Cuốn hút! Một tính từ không thường xuất hiện trong đầu Cheng Li, nhưng thật chính xác để diễn tả về chàng thanh niên đang đứng trước cô.

- Thì ra đây là huyền thoại Lorcan Furey? Anh nhướng mày:
- Huyền thoại?
- Tôi đã được nghe nhiều về anh. Nhưng với những
   gì tôi đang thấy, anh hơn hẳn những lời ca ngợi nhiều.

Thực tế, tất nhiên, anh đâu còn trẻ. Anh đã từng ngao du cùng trời cuối biển trong nhiều thế kỷ. Làn da xanh xao phần nào cho thấy điều đó, nhưng đồng thời cũng làm tăng vẻ đẹp đặc biệt của anh – như pho tượng cổ bằng cẩm thạch trong suốt hoặc lớp vỏ tỏi mỏng như giấy.

Hàng lông mi dài đổ bóng lên gò má khi anh ta khiệm tốn nhìn xuống, nói:

- Thuyền trưởng Li, đây không là cuộc thăm viếng xã giao. Tôi đem đến cô một thông điệp của Mosh Zu
   lãnh đạo tinh thần hải-tặc-ma-cà-rồng.
  - Mosh Zu? Tôi chưa hề nghe tới ông ta.
  - Có nhiều điều cô không biết về chúng tôi.
- Tôi tha thiết được biết. Nhưng sao anh không ngồi xuống. Tất nhiên là nếu anh thích ngồi.
- Vì cô không có cỗ quan tài bọc nhung cho tôi nằm,
   nên ghế này cũng tốt rồi.

Loracan ngồi xuống ghế đối diện Cheng Li. Cô cười nói:

- Không ngờ hải-tặc-ma-cà-rồng cũng biết khôi hài. Nghe Grace nói, tôi tưởng anh chỉ luôn u uẩn, trầm ngâm suy nghĩ.

Lorcan tům tím cười:

- Chắc tôi có những lúc như thế.
- Tôi biết mà, Lorcan Furey.

Cheng Li thầm nhủ, mình đang đùa giỡn với một hải-tặc-ma-cà-rồng. Còn gì nguy hiểm hơn ở trong một nơi khép kín, với một kẻ tự xác nhận là hút máu người, cho dù có vẻ ngoài như một pho tượng cẩm thạch. Lỡ hắn đói, đúng hơn là *khát*, thì sao? Hắn sẽ nghiêng mình qua bàn và cắm những cái răng vào cô...

Giọng địa phương Ai-len của Lorcan kéo cô về thực tại:

- Chúng ta trở lại công việc.

Hy vọng Lorcan không nhận ra sự hiện diện của

anh ta đang gây ấn tượng với cô, Cheng Li hướng đôi mắt hình trái hạnh nhìn thẳng Lorcan:

- Anh nói có thông điệp của Mosh Zu gửi cho tôi.
- Thông điệp rất đơn giản. Đừng khởi sự một việc mà cô không thể hoàn tất.

Mấy lời nói làm tim cô đập thình thịch. Lúc đầu cô nghĩ đó là cảm giác sợ hãi, sợ lời cảnh cáo của hải-tặc-ma-cà-rồng. Nhưng cô biết sợ là gì, cảm giác này không là sợ. Vậy là gì? Thu hút? Đúng, không thể chối cãi cô đã bị chàng thanh niên ngồi đối diện hấp dẫn bằng đôi mắt xanh lợ, lông mi dài, gò má cao. Ở một nơi khác, trong một thời gian khác, mọi chuyện sẽ vô cùng thú vị. Nhưng cảm giác này lớn hơn cả sợ hay hấp dẫn. Thình lình cô nhận ra cảm giác đó là gì.

Đó là việc Mosh Zu – rõ ràng là nhân vật cao cấp nhất hải-tặc-ma-cà-rồng – đã phái một đại diện tới gặp cô. *Gặp cô!* Chứ không là Rene Grammont, người vệ binh già rất được kính trong trong Liên Đoàn. Cũng không là Ahab Black, một nhân vật bí ẩn và đầy tham vọng mới xuất hiện. Không, Mosh Zu đã phái Lorcan đến gặp cô, Cheng Li. Một dấu hiệu uy tín quyền lực của cô đang lớn mạnh hơn.

Lorcan đằng hắng rồi hỏi:

- Cô hiểu thông điệp chứ?

Cheng Li gật đầu:

- Anh đã biết về nhiệm vụ của tôi.

Cô lắng lặng nhìn Lorcan chờ anh ta nói thêm. Nhưng Lorcan nhìn lại, dường như thích thú sự im lặng giữa hai người. Dù rất muốn nói, nhưng cô cần phải thận trọng, vì có điều gì đó từ Lorcan làm cô bối rối. Cô cảm thấy không vui. Thường thường, chính cô mới là người gây bối rối cho kẻ khác. Sẽ rất nguy hiểm nếu anh ta làm cô nói nhiều hơn những gì cần nói và được Liên Đoàn cho phép.

Lorcan đứng dậy, chuẩn bị đi.

Cô hỏi:

- Đúng vậy không?
- Tôi đã trao thông điệp cho cô. Việc của tôi đã hoàn tất.
  - Khoan.

Lorcan dừng bước. Nhưng không biết phải nói gì thêm, Cheng Li lại hỏi:

- Sao anh đến được đây? Ý tôi là sao anh biết nơi để tìm tôi?
- Chuyện đó có gì quan trọng đâu? Tôi đã tới đây.
   Đã gặp cô. Đã trao lại thông điệp của Mosh Zu.

Đầu óc bấn loạn, dù không biết vì sao nhưng cô muốn giữ Lorcan ở lại phòng này lâu hơn.

- Tôi không phải trả lời thông điệp đó sao?
- Không cần thiết.
- Tôi hiểu. Đây không là thông điệp mà là một lời cảnh báo.
- Cảm ơn thời gian cô đã dành cho tôi. Tôi tin là cô sẽ suy nghĩ kỹ những gì tôi nói.
  - Tôi sẽ cân nhắc.

Lorcan gật đầu, quay mình, rảo bước tới cửa. Đúng lúc đó, cô thấy một mảnh giấy rơi ra từ vạt áo anh ta, bay phất phới trong ánh sáng đèn, rồi là đà rơi xuống sàn, mỏng manh như một cọng lông chim màu trắng. Cô kêu lên:

- Khoan!

Dừng bước bên cửa, Lorcan quay lại, đôi mắt xanh dương nhìn sâu vào mắt cô:

- Sao?

Cheng Li cố không nhìn, thậm chí không nghĩ, tới mảnh giấy trên sàn. Tập trung hết nghị lực, cô e dè nói:

- Tôi chỉ... muốn biết về sức khỏe của Grace.

Giọng Lorcan dịu dàng hơn trước:

- Cô ấy rất khỏe. Nếu cô muốn, tôi sẽ chuyển lại
   lòi thăm hỏi...
  - Xin anh vui lòng nói lại.
  - Còn điều gì khác cô muốn nói với tôi không?

Tay Lorcan đã đặt lên cửa. Anh ta sắp bước qua đó và bước vào đêm tối. Cheng Li nghĩ tới mảnh giấy. Đây là cơ hội cuối cùng để nói. Nhưng có thể mảnh giấy đó không có gì quan trọng. Cô lắc đầu:

- Không. Không còn gì khác nữa.

Lorcan vẫn đứng tại chỗ. Anh ta cảm thấy cô đang giấu điều gì? Hay anh ta cố ý làm rơi mảnh giấy? Anh ta đang thử thách cô?

Cheng Li hỏi:

- Anh sẽ ra khỏi đây bằng cách nào? Như một làn khói hay chỉ đơn giản biến đi?

Lorcan nhoản cười:

- Dù rất không muốn làm cô thất vọng, nhưng tôi chỉ bình thường bước qua cửa thôi.

Quay lại, Lorcan đẩy cửa, bước ra hành lang.

Cheng Li lắng nghe bước chân Lorcan xa dần. Cô không băn khoăn anh ta lên phòng mái vòm bằng cái thang máy kỳ lạ hay có một cách khác để ra khỏi học viện, vì như chính anh ta đã nói: chuyện đó có gì quan trọng đâu?

Ngồi sau bàn, Cheng Li cảm nhận dư chấn buổi gặp gỡ Lorcan Furey và cảm giác lẫn lộn vừa sợ hãi vừa bị kích động vì lời cảnh cáo. Nhưng trên hết là thái độ của anh ta. Nhớ lại những lời trao đổi, Cheng Li nghĩ đáng lẽ mình phải tỏ ra khôn ngoan hơn, thông minh hơn. Nhưng Lorcan là một gã điềm tĩnh – rất điềm tĩnh. Cheng Li nhớ lại Grace đã nói về khả năng tránh né của Lorcan trong lần đầu cô ta gặp hắn trên tàu *Dạ Khúc*. Nói mà như chẳng nói gì; nói như đánh đố. Cheng Li nghĩ, đúng là một câu đố. Một câu đố biết đi, biết nói.

Cô không thể không nghĩ tới Grace, tới mối quan hệ giữa cô ta và Lorcan. Theo cách nói của Grace thì mối quan hệ này có vẻ là một sự ganh đua căng thẳng. Vì Grace không là cô gái đầu tiên, hay cuối cùng, si mê gã lãng tử bất trị. Cheng Li tự nhủ, nhưng Lorcan không chỉ là tên lãng tử bất trị. Hắn là ma quỷ, cho dù được ban cho ngoại hình của một á thánh.

Vừa nghĩ ngọi cô vừa hướng mắt về phía trước và bắt gặp hình ảnh miếng giấy hình chữ nhật Lorcan đã làm roi trước khi ra khỏi đây. Cầm lên cây đèn bão, tiến lại, quỳ gối, hạ thấp đèn xuống sàn. Đó không là mảnh giấy như cô đã tưởng, mà là một phong bì. Cheng Li cầm lên, lật mặt kia lên và thấy một cái tên.

Grace

Phong bì căng phồng với nhiều trang giấy. Cô tự hỏi, trong này viết gì? Lời tỏ tình của hải-tặc-ma-cà-rồng với người yêu? Hay, rất có thể, lá thư này tràn đầy lời giải thích vì sao phải chia tay? Cầm phong bì nặng trịch trong tay, Cheng Li mim cười với món quà đã rơi – đúng nghĩa đen – vào tay cô.

Đã tới lúc ra khỏi nơi tù túng thiếu không khí này, trở lại căn phòng thoải mái trên tàu *Mãnh Hổ*, để suy ngẫm về những gì quí giá ngày hôm nay đem lại cho cô. Mệt mỏi, nhưng cô cảm thấy thật phấn chấn.

Nhìn xuống nhật ký của cha, Cheng Li không thể kìm lòng. Cô cầm lên, liếc qua nét chữ đặc biệt và màu mực ngọc lam. Nhưng không đọc lúc này, cô để dành khi khác,

Cheng Li bỏ lá thư của Lorcan vào giỏ xách, kéo khóa, khoác giỏ lên vai, cầm cây đèn bão lên, rồi bước ra hành lang. Cô đóng cửa kho bí mật, muốn trở lại phòng càng nhanh càng tốt để mở cặp giấy tờ. Chắc chắn đêm nay cô phải đọc hết cặp tài liệu này. Cheng Li bỗng cảm thấy hết mệt mỏi, tỉnh táo hào hứng lại.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT

Phản công

Lại thêm một đêm nữa, một thị trấn duyên hải nữa sắp bị tàn sát.

Từ trên cầu tàu *Thuyền Trưởng Máu*, Stukeley và Johnny quan sát đường đi. Cả hai đều nghe rõ tiếng xôn xao chuẩn bị hành động của đám đông bên dưới. Lại thêm một đêm vui chơi chè chén đầy náo nhiệt.

Trong phòng thuyền trưởng, Sidorio đứng trước tấm gương cao đụng trần, chỉnh trang lại áo choàng mới được cắt may kỹ lưỡng do tay thợ may Lola giới thiệu. Lúc đầu không tin, nhưng Sidorio đã bị thuyết phục là: a) hắn trông hoàn toàn hấp dẫn trên mọi phương diện, b) là vua hải-tặc-ma-cà-rồng, hắn cần phải có trang phục xứng đáng với danh tiếng đang lên. Trong một lần gặp gỡ khác, Lola yêu cầu Sidorio phải có một đôi ủng tương xứng với trang phục. Sidorio tủm tỉm cười. Chỉ trong một thời gian ngắn, Lola đã trở thành một người không thể thiếu được đối với hắn.

Ghé sát gương, Sidorio kiểm tra lại kẽ răng có dính gì không, rồi vuốt cái đầu trọc, cười với hình ảnh của mình trong gương, cười nói:

- Quá hoàn hảo.

Hắn quay lại – hoàn toàn thỏa mãn với tiếng sột soạt của tấm áo choàng mới – ra khỏi phòng để đến gặp hai trung úy trên cầu tàu.

Khi hắn đi dọc hành lang, các hải-tặc-ma-cà-rồng đủ mọi cấp bậc, dạt sang hai bên như nước Hồng Hải. Tiếng ồn ào chói lói chọt câm lặng khi Sidorio tiến tới thang lên cầu tàu. Stukeley và Johnny cùng quay lại.

Sidorio lên tiếng:

- Chào hai chàng trai.

Johnny nói:

- Chào thuyền trưởng.

Stukeley cúi đầu chào, mắt thô lố nhìn trang phục trau chuốt của Sidorio rồi kêu lên:

- Bảnh bao quá! Áo choàng này là một chiến lợi phẩm mới hả thuyền trưởng?

Sidorio hãnh diện nói:

- Lola đã giúp ta thiết kế áo này. Trông có quá...

Hắn ngập ngừng tìm lời. Stukeley nói ngay:

- -... quá nổi bật.
- Cậu có nói quá không đó?
- Không đâu, thưa thuyền trưởng.

Sidorio xoa hai bàn tay vào nhau:

- Tuyệt lắm. Hai cậu đói chưa? Ta đang rất đói.

Johnny gật:

- Tôi đói như con sói rồi.

Stukeley nói:

- Gặp thuyền trưởng lúc này tôi rất mừng. Còn ít phút nữa sẽ lên bờ, chúng ta có thể nói chuyện về một số công việc được không?

Vẻ không nhiệt tình lắm, Sidorio nói:

- Được.
- Ông nghe tin hải tặc đang thành lập một lực lượng để trực tiếp tấn công chúng ta chưa?
  - Thât sao?
- Thật. Đó là vì vụ giết Đề đốc John Kuo viện trưởng Học Viện Hải Tặc – và hai học viên...

Sidorio mím cười:

- Đó là hành động của Lola.
- Đúng. Hành động của Lola Lockwood và thủy thủ đoàn tàu *Kẻ Lang Thang*.

Sidorio lai tům tím cười:

- Lola tinh nghịch!

Stukeley nhăn mặt:

- Thưa thuyền trưởng, vấn đề là tất cả tin tức tình báo của chúng ta đều cho biết: Lola Lockwood đã lọt khỏi lưới nghi ngờ của hải tặc và thay vào đó, họ đang theo dõi thuyền trưởng. Họ nhớ lại vụ ông tàn sát Porfirio Wrathe và thủy thủ đoàn của ông ta. Họ nghĩ chính ông là người phải chịu trách nhiệm.

Sidorio cuòi:

- Ta nghĩ chính ta đã giết hắn.
- Phải, chính ông đã làm chuyện đó. Tôi đã ở đó với ông. Thuyền trưởng, ý tôi là tình hình đang biến chuyển rất nhanh, chúng ta cần phải chuẩn bị.
- Để làm gì? Đề phòng mấy tên hải tặc nghênh ngang tấn công? Cứ để chúng hành động. Chúng ta sẽ làm chúng thành món thịt băm. Hay... có thể làm một nhà máy sản xuất rượu nho giống như...
- Thật thú vị thấy thuyền trưởng đang trông chờ thu lợi nhuận trong vụ này. Ông còn nhớ việc chúng ta đã đề cập tới? Thiết lập hệ thống chỉ huy mới theo kiểu La Mã. Mỗi tàu một thuyền trưởng.

Giọng Sidorio vang khắp cầu tàu, dội vào hành lang:

- Ta là thuyền trưởng.

Johnny vội lên tiếng giúp bạn:

- Đúng. Thuyền trưởng là tổng chỉ huy. Nhưng số tàu của chúng ta đang phát triển rất nhanh... Chúng ta cần thêm thuyền trưởng, thuyền phó cho mỗi tàu. Chúng ta cần phải đánh giá, trong hàng ngũ, ai có khả năng lãnh dạo.

Sidorio há miệng ngáp, hai cái răng cửa bằng vàng lóe sáng. Stukeley thấy hơi thở của hắn có mùi bạc hà tươi. Anh chun mũi rồi trở lại vấn đề:

- Thưa thuyền trưởng, tôi biết việc này đối với ngài dường như quá quan liêu, nhưng chúng ta cần phải quan tâm.

Sidorio nhún vai, không biết vì chưa có câu trả lời hay vì chán ngán. Thấy vách tường đối diện có tấm gương, hắn quay lưng lại hai trung úy, rảo bước tới gương.

Stukeley và Johnny nhìn nhau. Johnny thì thầm:

- Nếu là cậu, tôi sẽ quên chuyện này đi. Đêm nay tâm trí ông ta hoàn toàn ở nơi khác rồi.
  - Cậu nói đúng.

Ngoái đầu lại, Sidorio hỏi:

- Hai ngươi bót căng thẳng chưa? Chúng ta sẽ là lực lượng không kẻ nào ngăn chặn nổi. Nếu đám hải tặc muốn theo dõi chúng ta, cứ để chúng hành động. Chúng lầm, nếu tưởng ngăn chặn được sự phát triển của chúng ta. Quá lầm!

Quay lại gương, Sidorio lần lượt căng phồng hai cơ ngực như đang biểu diễn trong một cuộc thi thể hình.

- Sắp tới chưa? Ta không muốn lõ hẹn với họ.
   Stukeley và Johnny đồng thanh hỏi:
- Họ nào?

Quay lại, Sidorio cười thật dễ thương:

- Ta đã chẳng nói là đêm nay Quí cô Lockwood và thủy đoàn của cô ấy sẽ đi cùng chúng ta sao? Ta và Lola nghĩ cùng nhau săn mồi sẽ rất vui.

Stukeley nhăn mặt, quay nhìn lên bờ biển, giọng hoàn toàn không sốt sắng:

- Ò, đúng vậy. Tàu cô ta vừa cặp bờ.
- Tuyệt vời. Thả neo đi.

Stukeley hói:

- Trước khi thuyền trưởng đi, chúng ta có thể bàn cho hết việc được không?
  - Ta tưởng chúng ta đã bàn luận hết rồi?
- Thuyền trưởng, không thể bỏ qua vấn đề này. Nếu hải tặc lên kế hoạch tấn công, mà hình như chúng đã có kế hoạch rồi, chúng ta phải được chuẩn bị...

Sidorio vui vẻ nói:

- Được. Mi đề nghị chuẩn bị gì?
- Mỗi tàu một thuyền trưởng.
- Đúng, đúng. Ta sẽ bàn với Lola về việc này. Bây giờ phải đi thôi. Đừng để sinh vật mĩ miều đó phải chờ đọi.

Chưa dứt lời hắn đã tiến tới cửa.

Stukeley nói theo:

- Thuyền trưởng, tôi xin lỗi, nhưng Lola Lockwood không dưới quyền chúng ta. Thuyền trưởng có nên bàn vấn đề này với cô ta không?

Sidorio trừng trừng nhìn Stukeley:

- Cần ta nhắc ai chỉ huy ở đây không? Ta sẽ bàn với bất kỳ ai, về bất kỳ vấn đề gì ta muốn.
  - Rõ, thưa ngài.

Stukeley nhận ra mình đã đi quá giới hạn. Đôi khi im lặng lại là dũng cảm.

Nhưng Sidorio chưa nói hết:

- Nếu có chuyện xảy ra. Quí cô Lockwood và ta sẽ hợp nhất cùng nhau bàn định.

Johnny kêu lên:

- Hợp nhất?
- Đúng vậy, Stetson. Ta đã yêu cầu cô ấy họp tác với chúng ta. Ta thích phong cách của Lola. Cô ấy sẽ khuấy động mọi việc quanh đây. Nói sao nhỉ?

Cười cười, đấm tay vào không khí, Sidorio reo lên:

- Một cú huých của đàn bà!

Dứt lời, Sidorio hấp tấp phóng vào hành lang, không muốn trì hoãn buổi hẹn hò thêm một giây nào nữa

Johnny quay nhìn Stukeley:

- Một cú huých của đàn bà? Ông ấy nói gì vậy, hermano?
   Stukeley nhăn mặt:
- Thuyền trưởng không còn biết đây là thời điểm ăn tối hay là tận thế nữa. Từ khi quí cô phá rối xuất hiện, những gì chúng ta cố nói một cách nghiêm túc, ông ta nghe bằng tai này rồi lọt qua tai kia ngay...
  - Chúng ta phải làm sao đây?
- Chúng ta nắm lấy cơ hội. Để ông ta thủ thỉ thù thì với quí cô bạn gái cho đến khi phát chán và tìm được trò chơi mới. Trong khi đó chúng ta nắm quyền điều hành công việc.

Đôi mắt đen của Johnny long lanh sáng:

- Hiểu rồi, hermano. Nhưng thật sự chúng ta làm nổi không?
- Phải thử chứ. Tôi thấy không còn cách nào khác nữa. Anh có cách nào không?

Nói xong, Stukeley ngoắc tay gọi Johnny cùng chạy ra khỏi cửa.

Khi Johnny và Stukeley chạy tới bờ biển, Sidorio đang đứng cùng Lola Lockwood và thủy thủ đoàn của cô ta. Tất cả đều mặc áo choàng đen.

Sidorio mừng rõ reo lên:

- A, họ tới rồi. Hai chàng trai, lại đây. Còn nhớ Quí cô Lockwood chứ?

Stukeley cúi đầu chào:

- Làm sao quên được.

Cầm tay Lola lên hôn, Johnny nói:

- Buenos noce^(*) thuyền trưởng Lockwood.

Quí cô Lockwood mim cười duyên dáng rồi quay lại Sidorio:

- Thuyền phó của ông quá hấp dẫn. Chắc hai người còn nhớ Jessamy và Camille chứ?

Hai cô ả tiến lên chào. Johnny và Stukeley ngượng nghịu nhớ lại trong nhiều đêm đã bị bộ đôi này coi như hai con bù nhìn ngớ ngắn.

Lola lên tiếng:

 Đừng lo. Hai cô ấy đã hứa đêm nay sẽ cư xử đàng hoàng. Đúng không quí cô?

Hai ả đồng thanh thật dễ thương:

- Dạ đúng, thưa thuyền trưởng.

Stukeley quay lại Sidorio:

- Chưa tới giờ trình diễn sao thuyền trưởng?

Sidorio đưa tay cho Lola Lockwood:

^{*} Tiếng Tây Ban Nha: chào.

- Tới rồi. Đi với tôi. Chúng ta là một cặp cùng đi săn.
- Cưng biết không, em có những kẻ đi săn mồi cho
   mình. Em thích uống máu bằng cái ly Vo-ni vô giá hơn.

Thoáng thấy vẻ thất vọng của Sidorio, Lockwood cầm tay hắn, nói:

 Nhưng em luôn cởi mở đón nhận một kinh nghiệm mới.

Lola quay lại đàn em:

- Chúc tất cả vui vẻ.

Dìu Lola vào giữa đám đông, Sidorio cùng ả ra lệnh:

- Hãy đi mở tiệc!

Stukeley và Johnny nhìn theo đàn em Lola chạy đi. Johnny thấy số thủy thủ còn lại của cô ta đang vây quanh mình toàn là người đẹp.

Jessamy nhướng mày, nói:

- Sao? Chúng em rất mong hai công tử dẫn đường.
   Johnny cười tươi rói:
- Mời quí cô theo tôi.

Nói xong, Johnny phóng qua bãi biển, dẫn đầu một đoàn phụ nữ thanh lịch trong những chiếc áo choàng đen.

* * *

Sau bữa tiệc, Johnny và Stukeley cùng thủy thủ đoàn của Quí cô Lockwood trở lại bờ biển. Sau nghi hoặc lúc đầu, Stukeley đã được hưởng một thời gian rất tuyệt vời. Bây giờ Jessamy và Camile không còn giở trò lừa

gạt, làm anh và Johnny giảm trí nhớ nữa, mà họ đã thật sự là những người bạn tốt. Stukeley ngẫm nghĩ, có những điều còn tệ hại hơn là một đêm tiệc tùng với những nữ hải-tặc-ma-cà-rồng xinh đẹp.

Một lúc sau họ thấy Sidorio đang bế Quí cô Lockwood chạy lại, vạt váy của ả kéo lê trên cát. Lola Lockwood vui vẻ kêu lên:

- Bỏ em xuống. Bỏ em xuống ngay!

Sidorio nhẹ nhàng đặt cô ả xuống.

Mặt đỏ bừng, cô ta vừa thở vừa nói:

 - Ôi, đêm nay hai chúng tôi có một thời gian thật tuyệt vời. Tất cả vui không?

Đám đông gật đầu, phấn khởi reo lên.

Quí cô Lockwood khoác tay Sidorio, nói:

- Hình như hai thủy thủ đoàn của chúng ta rất hợp ý nhau?

Sidorio vui vẻ gật đầu.

Stukeley hỏi:

- Thuyền trưởng, tôi đi kéo còi chứ?

Sidorio lắc đầu:

- Đang vui và trời còn tối. Chúng ta đã thoải mái rồi, nên để kẻ khác kéo dài cuộc vui thêm chút nữa.

Thình lình một tiếng kêu gào thảm thiết vang lên trong đêm tối.

Jessamy bật hỏi:

- Tiếng gì vậy?

Tất cả đều biết câu trả lời. Tất cả đều quá biết tiếng

kêu gào của người thường. Nhưng tiếng này khác. Đây là tiếng kêu gào của hải-tặc-ma-cà-rồng.

Stukeley bình tĩnh nói:

- Bắt đầu rồi. Thành phố đang mở cuộc phản công.
   Johnny hỏi Sidorio:
- Thuyền trưởng, chúng ta phải làm gì?

Lặng lẽ bước tới, Sidorio nhìn về thành phố. Hai trung úy theo sau. Stukeley hỏi:

- Thuyền trưởng muốn chúng ta ở lại chiến đấu hay nhổ neo?

Thêm một tiếng kêu gào nữa. Trên đồi bừng sáng. Một dòng sông lửa cuồn cuộn. Những bó đuốc ngùn ngụt lửa.

Sidorio ra lệnh:

- Ra khỏi đây ngay.

Johnny nói:

- Dạ, tôi đi kéo còi.
- Không. Không cần. Chúng ta sẽ không chờ đám lộn xộn kia.

Stukeley chưng hửng:

- Đám lộn xộn? Thuyền trưởng, ông mới nói là để cho họ hưởng niềm vui...
- Sự việc đã thay đổi. Kẻ nào thoát được thì thoát, đám còn lại... ráng làm ráng chịu.

Bàng hoàng vì thái độ của thuyền trưởng, Johnny và Stukeley đứng như chôn chân tại chỗ.

Sidorio quát lón:

- Chưa nghe rõ sao? Trở lại tàu, nhổ neo ngay.
   Johnny phóng đi:
- Tuân lệnh thuyền trưởng

Stukeley chạy theo. Lola Lockwood lên tiếng:

- Em thấy tụi em cũng phải rút lui gấp. Nào, các cô, le lên.

Nghe lệnh, đám nữ hải-tặc-ma-cà-rồng vội chạy lao qua bãi.

Gửi một cái hôn gió cho Sidorio, Lockwood nói:

 Cám ơn rất nhiều vì đã mời chúng em tham gia vào cuộc vui. Sid, thật sự em như được dự một buổi dạ vũ. Em tin chắc chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.

Sidorio và thủy thủ đoàn *Thuyền Trưởng Máu* chạy ngược chiều với nhóm của Lola Lockwood, tiến tới con tàu đang chờ sẵn.

Khi thân tàu khổng lồ bắt đầu quay mũi, nhiều hải-tặc-ma-cà-rồng vẫn còn đang bám lấy mạn tàu. Trên bờ nhiều tên trong đám lộn xộn sống sót đã kịp trở lại. Stukeley nhìn xuống. Trông chúng thật đáng thương. Một nữ hải-tặc-ma-cà-rồng đang tuyệt vọng dập tắt lửa ngùn ngụt trên đầu tóc. Một tên khác đang khổ sở nhìn xuống mũi giáo xuyên qua ngực.

Một tên trong nhóm kêu lên:

- Chờ chúng tôi!
- Johnny gào lớn:
- Boi ra!

Tên bị giáo đâm la lên:

- Không được.

Sidorio vẫn bình thản. Con tàu – theo lệnh hắn – đã bắt đầu ra khơi.

Hải-tặc-ma-cà-rồng bị cháy xém kêu lên:

- Ông không thể bỏ mặc chúng tôi!

Giọng chán nản, Sidorio đáp lại:

- Ta có thể làm bất cứ điều gì ta muốn.

Một tên khác gào lớn:

 Öng là thuyền trưởng của chúng tôi. Öng phải có trách nhiệm với chúng tôi. Thuyền trưởng tàu Dạ Khúc không bao giờ đối xử với chúng tôi như thế này.

Sidorio khinh bỉ nhìn xuống đám thủy thủ bị bỏ roi:

- Các ngươi là hải-tặc-ma-cà-rồng, đúng không? Hãy chứng tỏ đi. Chỉ cần một tay thôi ta cũng dư sức chiếm thành phố đó và tiêu hủy nó thành tro bụi...

Hắn ngáp dài nói tiếp:

Nhưng bây giờ ta phải đi để ngủ một chút. Tạm biệt.
 Sidorio quay lại, bước qua boong.

Trên bãi biển, đám hải-tặc-ma-cà-rồng bị bỏ rơi tiếp tục than van kêu khóc, trong khi *Thuyền Trưởng Máu* đã biến vào màn đêm. Sau chúng, đám đông thị dân giận dữ đang ào ào tiến tới với đuốc, cọc nhọn, que cời lửa và bất cứ thứ gì có thể làm vũ khí.

Nhưng, ngay lúc đó, một con tàu khác tiến vào bờ. Đứng trên đầu mũi tàu, thuyền trưởng quan sát quang cảnh bên dưới, rồi quay lại thuyền phó:

- Thật khủng khiếp! Cậu thấy không? Con tàu kia bỏ mặc cho đám hải-tặc-ma-cà-rồng khốn khổ này chết tại đây.
  - Chẳng có chút tinh thần mã thượng nào.
  - Tôi nghĩ chúng ta nên ra tay cứu giúp. Cậu nghĩ sao?
     Jacoby cười với Cheng Li:
- Đồng ý. Tôi nghĩ ít nhất chúng ta có đủ chỗ cho ba hải-tặc-ma-cà-rồng tội nghiệp kia ngay trên tàu này.

Cả hai quay lại, nhìn ba cái cũi đã được thiết kế trên boong chính, dành cho công việc này.

Cheng Li lắc đầu:

- Ấy là chưa kể tới chảo rán và nướng trên lửa.

Rồi cô quay lại, đưa tay vẫy những sinh vật đang tuyệt vọng trên bãi cát.

CHƯƠNG BA MƯỚI HAI

Chạy trên hư không

- Grace, xin lỗi đã đường đột vào như thế này. Vì tôi gõ cửa nhưng không nghe cô trả lời.

Grace lơ mơ mở mắt, một lúc sau mới nhận ra người bước vào phòng:

- Oskar há?
- Tôi đây. Hôm nay cô sao rồi?
- Tôi nghĩ là... ổn.

Nhưng vừa nói xong, Grace bỗng cảm thấy buồn nôn. Căn phòng như quay vòng vòng chung quanh.

Oskar vội ngồi xuống bên cô. Grace cảm thấy bàn tay anh ta nắm tay cô mát lạnh như... tất cả hải-tặc-ma-cà-rồng khác. Ở không, Oskar không là ma-cà-rồng, mà là một người hiến máu. Bàn tay anh lạnh là vì cô đang quá nóng. Chắc cô đang lên con sốt.

- Ôi, Oskar, thật ra tôi cảm thấy không ổn lắm đâu.
- Được rồi, Grace. Tôi biết mà.

Vẫn nắm tay Grace, Oskar và cô im lặng một lúc lâu. Mấy phút sau, Grace cảm thấy hơi thở chậm lại và nhiệt độ giảm xuống. Cô ngồi thẳng dậy. Oskar nói:

- Trông cô khá hơn hôm qua rồi.
- Hôm qua? Hôm qua anh đã đến thăm tôi?
   Oskar gật đầu, cười:
- Cả mấy hôm trước nữa. Cô không nhớ sao?
- Không, Oskar, tôi không nhớ gì hết. Thậm chí tôi không nhớ mình nằm đây bao lâu rồi.

Cô thở dài:

- Có lẽ tôi bệnh nặng hơn mình tưởng.
- Cô nằm đây năm ngày rồi, Grace. Năm ngày năm đêm từ khi chúng ta rời khỏi Vịnh Trăng Lưỡi Liềm. Còn nhớ chuyện gì xảy ra tại đó không?
- Tất nhiên là nhớ chứ. Mẹ tôi đã tan biến, đã đoàn tụ với cha tôi – ít ra là linh hồn ông bà đã được đoàn tụ cùng nhau.
- Đúng vậy. Cô có nhớ chuyện gì xảy ra sau đó không?

Grace nhớ lại lúc còn ở tại nghĩa trang, an toàn trong vòng tay Lorcan, nhìn cha mẹ gặp lại nhau bên mộ, rồi cùng nhau bước đi... Hình ảnh mờ dần nhưng cô cố dõi theo. Rồi ánh sáng phát ra từ đài hải đăng và cô thấy cha mẹ trên phòng đèn nhìn xuống, vẫy tay từ biệt. Nguồn sáng chuyển xuống bãi biển rồi khắp vùng vịnh chói lòa làm cô phải nhắm mắt lại. Tối tăm. Nhưng không, trước đó còn một chuyện khác nữa. Bia mộ cha cô tỏa sáng màu đỏ... không, màu hồng. Nguồn

sáng như kêu gọi, thúc giục cô. Cô chạy tới và thấy những dòng chữ mới được chạm khắc thêm. Những dòng chữ về bà Sally. Đến lúc đó cô mới chìm vào tăm tối, không còn biết gì nữa.

- Tôi nghĩ là mình đã bị ngất trong nghĩa trang.
   Oskar gật đầu:
- Chính xác. Thấy không, cô còn nhớ mà. Họ đã đưa
   cô trở lại tàu. Trở lại phòng cũ của cô.

Vừa nói Oskar vừa chỉ quanh phòng. Bây giờ Grace mới nhìn chung quanh. Cô đã từng ở đây, trước khi lưu lại Cung Thánh một thời gian. Đúng, đây là phòng của cô. Căn phòng cô được cấp từ lần đầu lên tàu và chưa biết tên tàu là *Da Khúc*.

Cô đang ngồi trên cái giường có màn rử chung quanh, bốn cọc giường bằng gỗ chạm trổ. Bên phải cô là một phòng tắm nhỏ với bồn sứ và khăn tắm kế bên. Tiếp tục nhìn quanh phòng, cô thấy một cái ghế, trên mặt ghế là quần áo của cô được xếp gọn gàng. Gần ghế là một cái bàn, trên mặt bàn đầy bút mực, bút chì, bình mực và sổ tay – trong đó có cả cuốn sổ tay cô đã viết lại chuyện đổi máu của các hải-tặc-ma-cà-rồng cô từng gặp, từng trò chuyện tại đây và tại Cung Thánh. Bên kia bàn là một tủ sơn mài với hình vẽ những nhân vật kỳ lạ, với một cái lược bạc và một khung gương. Mặt gương không còn, nhưng cô còn nhớ tấm gương đó.

Không biết mọi chuyện – Lorcan bị mù, chuyến đi tới Cung Thánh, lễ điều trị cho thuyền trưởng, sự hồi sinh của mẹ cô và tất cả những việc xảy ra sau đó – là mơ hay thực, Grace nắm tay Oskar hỏi lại lần nữa:

- Anh nói tôi đã ở đây bao lâu rồi?
- Năm ngày, kể từ khi cha mẹ cô ra đi và cô bị ngất trong nghĩa trang. Lorcan đã bế cô và cô được Mosh Zu đưa tới đây.

Vậy là không phải là mơ. Tất cả đã thật sự xảy ra.

- Xin lỗi, anh nói là đã đến thăm tôi?
- Được Mosh Zu và Lorcan đồng ý, tôi đã thăm cô mỗi buổi chiều. Họ nói là cô cần có bạn.
- Tôi rất biết ơn. Thật sự biết ơn... Chỉ có điều lạ là tôi không nhớ được gì từ sau khi ở nghĩa trang. Những chuyện trước đó cũng thật mơ hồ hỗn độn. Tôi không biết điều gì là thật, điều gì là do mình tưởng tượng.

Giọng dỗ dành, Oskar nói:

- Đừng tự làm khổ mình như thế. Grace, trong mấy tuần qua cô đã trải qua quá nhiều căng thẳng. Cơ thể phản ứng lại là điều tự nhiên thôi.
- Chắc anh nói đúng. Có thể do tôi bị kiệt sức, cảm cúm hay gì đó.
- Chính xác. Dù sao cũng đừng quá lo. Quan trọng nhất là nghỉ ngơi. Tôi tin chắc cô sẽ mau khỏe lại.
  - Cảm ơn anh.

Có tiếng gõ cửa. Grace nói:

- Mời vào.
- A, em có vẻ khá hơn...

Vừa bước vào phòng, Lorcan vừa nói rồi chọt thấy Oscar:

- Ò, Oskar, tôi không biết là anh đang ở đây.

- Anh nói là tôi có thể thăm Grace, nhớ không?

Trong một lúc, thái độ Lorcan có vẻ hơi xa cách nhưng rồi nói:

- Nhớ, nhớ chứ. Chỉ là không ngờ anh đang ở đây lúc này.
  - Anh muốn tôi đi, để hai người nói chuyện?
  - Nếu anh không phiền.
- Ö, không có gì phiền. Hơn nữa, tôi phải đi chuẩn bị cho bữa tiệc đêm nay.

Grace hỏi:

- Đêm nay có dạ tiệc sao?

Cả hai gật đầu. Điều này giải thích vì sao Lorcan đã tỏ ra quá bối rối. Cũng như các hải-tặc-ma-cà-rồng khác, thời điểm trước tiệc là lúc sức khỏe yếu nhất. Đây là lúc lượng máu và năng lực xuống thấp nhất.

Oskar cười nói với Grace:

 Tôi đi chuẩn bị đây. Nhưng sẽ đến thăm cô ngày mai, được không?

Grace mim cười:

- Được chứ. Cám ơn những gì anh nói. Anh làm tôi cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi đó.
  - Tốt.

Gật đầu chào Lorcan, rồi Oskar ra khỏi phòng.

Ngồi xuống chỗ Oskar vừa ngồi, Lorcan hỏi:

- Em cảm thấy sao?
- Thú thật là em cảm thấy là lạ. Không nhớ được

gì từ sau khi ngất đi trong nghĩa trang. Oskar nói là chính anh đã bế em về đây.

Lorcan gật đầu.

- Đúng vậy.
- Cảm ơn anh. Cách này hay cách khác, dường như chỉ có anh cứu nguy cho em thôi.

Lorcan nhún vai, mim cười, dịu dàng nói:

- Nếu em cứ tiếp tục đắm thuyền và ngất trong nghĩa trang, vẫn sẽ có người phải săn sóc cho em đấy.
  - Nhưng em mừng người đó là anh.

Grace cười, đưa tay cho Lorcan nắm. Tay anh ta mát lạnh. Cũng phải thôi, vì anh ta là hải-tặc-ma-cà-rồng.

- Vậy là em và người hiến máu mới của anh đã mau chóng thành bạn của nhau. Hai người đã nói chuyện gì?

Grace im lặng. Loracan hỏi:

- Chuyện... bí mật hả?
- Không. Chúng em chỉ nói về những gì em mới trải qua. Ô, Lorcan, lạ lắm. Em cảm thấy những triệu chứng thật bất thường. Vừa mới nóng hôi hổi, rồi buồn nôn kinh khủng, ngay sau đó mệt rã rời như vì ngủ quá nhiều.
- Anh biết, nhưng không sao đầu, Grace. Triệu chứng đó sẽ qua đi.
- Oskar cũng nói vậy. Anh ấy nghĩ đó là vì em đã quá căng thẳng. Em đoán mình bị cúm...

Grace ngừng lại, vì thấy Lorcan đang chăm chú nhìn mình. Cô hỏi:

- Có gì không ổn sao?

Tiếp tục lom lom nhìn Grace, Lorcan siết chặt tay cô hơn, rồi nói:

- Grace! Grace thân mến. Anh có điều phải nói với em.
- Lorcan, chuyện gì? Anh làm em sợ rồi đấy. Làm on nói ngay đi.

Lorcan gật:

 Đã tới lúc. Đã tới lúc trở về quá khứ. Anh – tất cả mọi người – đã cố bảo vệ em từ lâu rồi, nhưng em cần phải biết.

Grace trừng trừng nhìn Lorcan. Anh ta đang nói về vấn đề quái quý gì đây?

CHƯƠNG BA MƯƠI BA

Bộ ba nguy hiểm

Cheng Li đang chăm chú nhìn bức chân dung của cha cô thì có tiếng gõ cửa. Cô quay lại, ngồi nghiêm chỉnh trước khi lên tiếng:

- Vào đi.

Cửa mở, Jacoby, Jasmine và Connor lần lượt vào phòng.

Cheng Li nhướng mày, hỏi:

- Xong chưa?

Jacoby gật dầu:

- Xong. Cuộc thí nghiệm vừa kết thúc, chúng tôi đến để trình bày những gì đã phát hiện.
  - Tuyệt lắm. Mọi người ngồi đi.

Cô hướng dẫn cả ba tới một bàn tròn bên cửa sổ. Jacoby, Jasmine và Connor đều mở sổ tay, chuẩn bị bàn thảo và nhận lệnh tiếp theo.

Cheng Li lên tiếng:

- Ba đêm trước, tôi đã trao cho các người ba con chuột thí nghiệm. Hãy cho tôi biết kết quả thế nào.

Jacoby gật đầu:

 Đầu tiên chúng tôi treo những vòng hoa hồng dại và tỏi lên cũi...

Cheng Li cắt ngang:

- Trang hoàng đẹp thật.

Jacoby tům tím cười:

- Chắc thuyền trưởng còn nhớ chúng ta từng nghe nói về đặc tính ma thuật chống lại hải-tặc-ma-cà-rồng của hai loài cây này. Vì vậy chúng tôi muốn thử kiểm tra.
  - Và kết quả là...
- Khó xác quyết rõ ràng, nhưng tôi có thể nói là mấy vòng hoa và tỏi có một phần hiệu quả. Đúng không, Min?

Jasmine gật đầu.

Cheng Li cắm cúi ghi chép rồi giục thuyền phó tiếp tuc.

- Sau đó, chúng tôi thử nghiệm hiệu ứng của ánh sáng mặt trời, để biết chúng bị tác hại đến mức độ nào.
   Chúng ta đã được biết, một hải-tặc-ma-cà-rồng Connor đã gặp bị mù tạm thời vì mặt trời.
  - Phản ứng của ba tên đó ra sao?
- Rõ ràng là chúng hoảng sợ khi chúng tôi mở tấm che cũi đêm đầu tiên và bảo là sẽ gặp chúng vào sáng mai. Cả ba tên đều tỏ ra vô cùng bấn loạn. Tất nhiên chúng tôi không hoàn toàn bỏ mặc chúng, mà quan sát

từ xa. Khi mặt trời lên dấu hiệu lo lắng và kiệt sức của chúng càng rõ ràng hơn.

Jasmine tiếp lới:

- Chúng gào thét. Khủng khiếp! Thật sự khủng khiếp.
- Nhưng mặt trời hình như chỉ làm chúng kiệt sức chứ không gây tác hại nghiêm trọng... Tóm lại, tôi có thể nói là chúng còn tỏ ra thư thái hơn.
  - Rất đáng quan tâm.

Vừa nói, Cheng Li vừa ghi chép rồi quay sang Connor.

- Có thể các hải-tặc-ma-cà-rồng có phản ứng khác nhau với mặt trời?

Connor gật:

- Có thể. Ngoài ra, từ những gì chị Grace nói với tôi, tôi nghĩ Lorcan không chỉ bị mù vì ánh sáng mặt trời, mà còn vì những nguyên nhân sâu xa khác.

Gật đầu, Cheng Li quay lại Jacoby:

- Chúng không giả bộ thư thái để đánh lừa cậu chứ?
- Không, tin tôi đi thuyền trưởng, chúng không giả bộ đâu. Jasmine nói:
- Một lúc sau, chúng tôi phủ lại cũi cho chúng bót rối loạn, để chuẩn bị cho thí nghiệm tiếp theo.

Jacoby lấy từ trong túi ra một đồ vật, đặt lên bàn:

- Đây là cọc gỗ chúng tôi đã thử nghiệm với hải-tặc-ma-cà-rồng số một. Chắc thuyền trưởng còn nhớ hắn. Gã lực lưỡng nhất trong bộ ba hải-tặc-ma-cà-rồng. Khi tôi bước vào cũi, hắn nằm như một xác chết. Tôi lật hắn lên. Có vẻ như kiệt sức vì ánh sáng mặt trời, vậy

mà hắn vùng lên ngay. Rõ ràng là một kẻ đang khốn khổ vì đói máu. Nhìn vào mắt hắn, tôi thấy như đang nhìn vào cái giếng sâu thẳm, lửa ngùn ngụt bốc lên từ đáy giếng. Thế rồi sự việc trở nên thật sự tệ hại.

- Tệ hại? Là sao?
- Hải-tặc-ma-cà-rồng số một tấn công tôi. Hắn dễ dàng áp đảo và xé rách áo tôi...

Jasmine tiếp:

- Hắn cố vạch trần ngực Jacoby. Hình như đây là vị trí hải-tặc-ma-cà-rồng thích thú đâm qua da, mở tung nguồn máu.

Nhớ lại hình ảnh đó, Jacoby nhăn mặt:

- Thuyền trưởng, nếu không nhờ hai người này tôi đã thành bữa ăn của hải-tặc-ma-cà-rồng rồi. Connor lao vào cũi, cố kéo hải-tặc-ma-cà-rồng số một khỏi tôi. Nhưng tên quỷ sứ đó khỏe hơn cậu ấy nhiều. Nó chà xát lên ngực tôi như đang quyết định nên đâm vào đâu. Thú thật, trong đời, đó là lúc tôi sợ nhất.

Connor nói:

Hải-tặc-ma-cà-rồng nhe răng, cúi xuống Jacoby.
 Tôi lại nhào vào, kéo nó ra nhưng bị nó quăng vào một góc cũi.

Cheng Li hỏi:

- Rồi sao hai người hạ được nó?
- Xin mòi cô Peacock!

Vừa nói, Jacoby vừa mim cười quay lại Jasmine. Jasmine kể tiếp: - Đêm hôm trước Jacoby nói với tôi về khả năng thần kỳ của cây phụ tử. Đó là một loài cây có hoa mà trong nhiều thế kỷ đã được dùng để làm thuốc độc tẩm vào đầu mũi tên của những thợ săn vùng Ladakh và Nhật, kể cả trong chiến tranh tại Trung Hoa.

Cheng Li vội vàng ghi chép trong khi Jasmine tiếp tục:

- Tác động thuốc độc vào người và thú rất nhanh, miệng bị tê cứng, bụng bỏng rát. Tiếp theo là sẽ bị nôn mửa. Rồi nhịp tim giảm dần, dẫn tới cái chết vì ngộp thở. Tình cờ tôi khoác theo túi cánh hoa phụ tử từ phòng thí nghiệm. Vậy là tôi thử nghiệm ngay lúc đó.

Jacoby tròn xoe mắt, nói:

- Cô ấy thật can đảm! Chẳng hề sợ hãi, chạy vào cũi, rải cánh hoa lên đầu hải-tặc-ma-cà-rồng số một. Hiệu quả cấp kỳ. Hắn đang đè tôi xuống sàn, nhưng khi hoa phụ tử vừa được rải, như bị tê liệt, tay lỏng ra, hắn gào lên đau đón.

Jasmine nói:

- Sự việc này dẫn tôi đến một kết luận là: hoa phụ tử không chỉ đơn giản trừ tà như hồng dại và tỏi, nó không chỉ giữ hải-tặc-ma-cà-rồng số một bất động, mà còn thực sự gây tác hại lên hắn.

Nói xong, cô đặt một cành hoa trắng trông thật vô hại lên bàn, kề bên cây cọc gỗ.

Cheng Li nhìn từ cành hoa sang cọc gỗ, hỏi:

- Ý hai người là hoa có hiệu quả, còn cọc gỗ thì không?
 Jacoby lắc đầu:

- Cọc gỗ cũng hiệu quả. Chúng tôi phải để cho hải-tặc-ma-cà-rồng ổn định lại, rồi mới đưa cọc gỗ vào cuộc. Sau một đêm để chúng nghỉ ngơi, ngày hôm sau chúng tôi phơi chúng ra sáng nhiều lần. Giống như trước, rõ ràng càng phơi nắng chúng càng thư thái. Sau đó, khi mặt trời đã lặn, chúng tôi trở lại để thử nghiệm cọc gỗ với hải-tặc-ma-cà-rồng số hai. Một gã thân hình nhỏ hơn.

Cheng Li hỏi:

- Nó có chống trả không?

Jacoby lắc đầu:

 Tôi lao thẳng vào cũi, đâm ngay cây cọc xuyên qua bụng nó. Nó há hốc miệng nhưng không kêu la. Thật kỳ dị.

Jasmine gật đầu:

Có một âm thanh chói tai không thoát ra khỏi miệng hắn. Giống như tiếng kính vỡ vụn. Rồi... hắn rã rời – đúng nghĩa đen – ngay trước mắt chúng tôi.

Cheng Li đờ người chăm chú lắng nghe.

Jacoby gật đầu:

- Đúng vậy. Hắn mới đó, rồi răng rắc rạn nứt như một tấm gương võ. Hình dạng con người của hắn biến mất. Mảnh võ rải rác khắp trong cũi. Rồi các mảnh võ vụn thêm như bụi sắt.

Jacoby liếc nhìn đồng đội:

- Đó là lúc chúng tôi đã phạm sai lầm đầu tiên.

Cheng Li hỏi:

- Sai lầm? Sai lầm gì?

- Thuyền trưởng, tôi thật sự bất ngờ vì những gì mình đã làm. Chúng tôi tưởng đã thành công trong việc tiêu diệt hắn...
  - Cậu tưởng? Nhưng rõ ràng cậu đã thành công mà.
     Jacoby lắc đầu:
- Tất cả chúng tôi đều tưởng vậy. Vì thế, chúng tôi quyết định đi ăn tối, đến đêm sẽ thí nghiệm tiếp.

Jasmine nói:

Chỉ đến khi Kavan – trực gác trên đài quan sát –
 nói với chúng tôi những gì anh ta thấy.

Cheng Li vội hỏi:

- Thấy gì?
- Anh ta thấy như có một cơn đông bụi trên boong tàu.
  - Cơn đông bụi?
- Lúc đầu anh tưởng vậy. Anh ấy thấy bụi kim loại chuyển động trong cũi, rồi cuồn cuộn ra ngoài, như bị gió cuốn đi và tiếp tục chuyển động, nhưng... bây giờ bụi kim loại tạo thành hình dáng một con người. Kavan nói, khi anh ta nhìn xuống, bụi lấp lánh đã trở thành da thịt. Hải-tặc-ma-cà-rồng số hai đã trở lại nguyên hình.
- Thật kỳ dị. Nhưng đó không là lỗi của cậu. Làm sao cậu có thể biết trước được sự việc xảy ra.

Jacoby nói:

 Lỗi của tôi là chuyện xảy ra sau đó. Như đã nói, chúng tôi đi ăn tối. Kavan ở trên đài quan sát. Khi thấy sự việc xảy ra, anh ta leo xuống, cố bắt hải-tặc-ma-càrồng số hai. Nhưng Kavan không đuổi kịp và tù nhân của chúng ta đã trốn thoát khỏi tàu.

Cheng Li kêu lên:

- Trốn? Trốn đi đâu? Sao bây giờ tôi mới được biết việc này?

Mặt Jacoby đỏ bừng:

- Mọi người đã cố thuyết phục tôi báo cáo với thuyền trưởng, nhưng tôi cảm thấy có trách nhiệm với việc thuyền trưởng ủy thác. Tôi không muốn làm thuyền trưởng thất vọng và tin là mình sẽ bắt lại được hắn.
- Ôi, Jacoby, nhưng cậu đã không làm được, đúng không?

Jacoby lắc đầu:

- Tôi thật tình xin lỗi sếp.
- Thật không may, nhưng trường hợp này có thể thông cảm được. Vậy là hắn đã chuồn mất. Chúng ta còn hai tên kia, phải không?

Gật đầu, Jacoby cảm thấy nhẹ lòng vì thuyền trưởng đã bỏ qua một cách dễ dàng. Đáng lẽ mình nên nghe theo hai bạn, báo với Cheng Li sớm hơn, như vậy đã không bị mấy đêm mất ngủ.

Vừa ghi chép, Cheng Li vừa ngước lên nói:

- Dù hắn trốn thoát, nhưng chứng tỏ cọc gỗ là vũ khí rất mạnh, nhất là nếu được kết hợp với những phương pháp kia.

Cô cầm cọc gỗ lên hỏi:

- Cái này làm bằng gỗ gì?

Jasmine trả lời:

- Cây táo gai. Những nghiên cứu của chúng tôi cho biết táo gai đặc biệt độc hại đối với hải-tặc-ma-cà-rồng.
  - Công việc rất tốt. Sau đó là gì?

Jacoby nói:

- Chúng tôi tiếp tục nghiên cứu tác dụng của cây phụ tử. Như Min đã trình bày, chất này rất độc đối với hải-tặc-ma-cà-rồng. Chỉ riêng cánh hoa đã có tác dụng làm chúng tê liệt, chung quanh mắt, môi sưng vù và dường như thậm chí ảnh hưởng đến tận nội tạng. Vì vậy, đêm đó chúng tôi ép cây phụ tử, thử thực hành bằng hình thức uống đối với tên số ba – nữ hải-tặc-ma-cà-rồng trong bộ ba đó.

Cheng Li nhìn lên chờ đợi. Jacoby nói chắc nịch:

- Chúng tôi đã tiêu diệt cô ả.
- Chỉ với nước ép cây phụ tử?

Jacoby gật đầu, cười đắc ý:

- Chúng tôi gọi là đỉnh phụ tử.

Cheng Li thấy Connor nhăn mặt vì câu nói khôi hài của Jacoby. Cô chú ý đến vẻ lặng lẽ và khép kín của Connor trong suốt buổi thảo luận. Dù biết Connor phụ giúp Jacoby và Jasmine nghiên cứu nhưng, như cô đoán trước, nó khó có thể khách quan trong công việc như hai bạn. Cô không quá bất ngờ về điều này. Chắc chắn phải nói chuyện riêng với nó, nhưng lúc này cô nóng ruột muốn được biết những gì đã được phát hiện.

Jacoby nói:

- Bây giờ chúng ta chỉ còn một hải-tặc-ma-cà-rồng. Hải-tặc-ma-cà-rồng số một – kẻ đã tấn công tôi. Chúng tôi đã phủ kín cũi và tìm cách làm cho nó suy yếu bằng cánh hoa phụ tử, nhưng không thể lừa cho nó uống được. Vì vậy phải áp dụng phương sách khác. Chúng tôi đã... lụi hắn. Đúng, tôi nói lụi, như vậy chính xác hon đâm.

Cheng Li kinh ngạc:

- Cậu giết hải-tặc-ma-cà-rồng số một bằng một cây kiếm?
- Không. Không bằng kiếm, mà là một chân nến.
   Xin chờ môt chút.

Jacoby lấy từ trong túi xách ra một chân nến, đặt lên bàn, kế bên cọc gỗ táo gai và cành hoa phụ tử.

Cheng Li tò mò vuốt ngón tay lên chân nến.

- Jacoby tiếp tục.
- Hắn võ vụn từng mảnh, giống hệt hải-tặc-ma-càrồng số hai. Nhưng lần này chúng tôi chờ đợi, theo dõi và hắn đã không trở lại nguyên hình.
  - Cậu hoàn toàn tin chắc như vậy?
  - Đúng.

Jacoby nhìn hai đồng đội. Jasmine và Connor đều nghiêm túc gật đầu.

Cheng Li hỏi:

- Chân nến này làm bằng gì?

Jasmine trả lời:

- Bằng bạc. Chúng tôi đã đọc một số tài liệu trong

khi nghiên cứu về việc sử dụng bạc hủy diệt ma sói như thế nào.

Jacoby gật đầu:

- Từ đó chúng tôi nghĩ cái gì có hại cho ma sói, rất có thể cũng gây hại cho hải-tặc-ma-cà-rồng.

Cheng Li ghi chép, rồi bắt đầu lật lại các trang:

- Vậy là các cậu đã thử tất cả các chất trong danh sách, từ tỏi tới bac?

Jasmine đồng ý:

- Đúng thế, và chúng tôi đã nhận dạng được ba chất tác hại nhất với hải-tặc-ma-cà-rồng.
- Như vậy chúng ta có thể rút ra một kết luận rồi chứ? Mặc dù riêng lẻ từng chất cũng vẫn có tác dụng, nhưng nếu kết hợp cả ba, sức hủy diệt sẽ cực mạnh.

Chỉ ba món đã được tuyển chọn xếp ngay ngắn trên bàn, Cheng Li cười nói:

- Táo gai, phụ tử và bạc. Bộ ba nguy hiểm. Giống hệt ba cô cậu.

Jocoby nhoẻn cười. Jasmine có vẻ nghiêm trọng. Connor nhăn mặt, quay đi hướng khác.

Cheng Li nói tiếp:

- Tóm lại, vũ khí của chúng ta là phải kết hợp cả ba thứ này.

Jasmine lên tiếng:

- Nếu có thể.

Jacoby hỏi:

- Thuyền trưởng nghĩ sao?

Cheng Li đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ:

- Để tôi suy tính rồi trả lời sau. Cảm ơn cả ba đã hoàn thành tốt công việc.

Cuối buổi chiều, Connor chọn nơi vắng vẻ trên boong tàu *Mãnh Hổ*, luyện vài đường kiếm. Mê mải đến nỗi nó không nhận ra thuyền trưởng, gần như lén lút, đang lại gần. Cheng Li đứng nhìn cho đến khi Connor ngừng đường kiếm, quay lại và nhận ra sự có mặt của cô.

Cheng Li nhận xét:

- Kiếm thuật của cậu càng ngày càng tiến bộ.

Connor ngượng nghịu nói:

- Cảm ơn.
- Bỏ kiếm xuống đi, Connor. Chúng ta cần nói chuyện một chút.

Tra kiếm vào bao, đặt xuống sàn, rồi nó theo Cheng Li tới lan can tàu.

- Cậu không thích thú lắm với những thí nghiệm trên hải-tặc-ma-cà-rồng, đúng không?
- Cô biết câu trả lời rồi mà. Thật sự là khó khăn. Với Jacoby và Jasmine thì không quá khó, nhưng tôi thì...
   Tôi cũng không hiểu vì sao.
- Vì cậu đã trực tiếp gặp gỡ vài hải-tặc-ma-cà-rồng rồi và cậu biết chị cậu thân thiết với họ thế nào.
  - Phải, đúng vậy.

Connor lom lom nhìn về phía chân trời.

 Tôi đã cho cậu một cơ hội rút ra khỏi nghiệm vụ này. Nhớ không? Đêm đầu tiên trong kho bí mật đó. Connor gật đầu, quay lại nhìn thuyền trưởng:

- Tôi không muốn rút lui. Tôi muốn là một thành viên xứng đáng trong thủy thủ đoàn này. Đó là điều tôi mong muốn nhất.

Nước mắt thất vọng dâng đầy hai mắt khi Connor nói tiếp:

- Bước vào nhiệm vụ này, khó khăn cho tôi là khi Grace... Tôi đã... nói chuyện với chị ấy. Như chúng ta đồng ý, tôi đã cố thuyết phục chị ấy rời xa họ.

Cheng Li bối rối hỏi:

- Cậu đã nói chuyện với cô ấy? Bao giờ? Bằng cách nào?

Connor lặng im như tảng đá.

- Đây là chuyện quan trọng. Connor, nói cho tôi biết đi.

Connor thở dài:

- Grace có khả năng thoát hồn. Tôi biết hồn hiện hình nghe thật khó tin, nhưng chuyện đó đã xảy ra hai lần rồi. Chị ấy đã tới gặp tôi và hai chị em đã chuyện trò cùng nhau. Chị ấy không có mặt bằng xương thịt khi tôi cố chạm vào chị ấy, tay tôi như lướt qua khoảng không, nhưng rõ ràng là chị ấy. Cô phải tin là tôi không tưởng tượng đâu.
- Tôi tin cậu. Chúng ta đã biết nhau lâu rồi. Nhiều điều bây giờ tôi tin, nhưng hồi còn ít tuổi hơn tôi đã thật sự nghi ngờ.

Cô mim cười, hỏi:

- Vậy là cậu đã nói chuyện với Grace và cố thuyết phục cô ấy rời bỏ hải-tặc-ma-cà-rồng?
  - Nhưng chị ấy cương quyết không bỏ.

Nó không thể cho Cheng Li biết những điều tưởng tượng u ám của Grace: cả hai chị em đều có quan hệ huyết thống với hải-tặc-ma-cà-rồng. Vì sao mọi chuyện lại có thể phức tạp đến thế này? Nó chỉ mong muốn là một hải tặc giỏi, được tín nhiệm, nhưng bây giờ nó đang không làm tròn trách nhiệm.

- Connor, việc này không dễ với cậu, nhưng tôi thấy cậu đã làm hết sức mình.
- Tôi đã làm cô thất vọng. Cô đã cho tôi cơ hội thứ hai, nhưng tôi đã làm cô thất vọng.

Cheng Li lắc đầu:

- Đừng quá khe khắt với mình nữa. Cậu đã làm đúng như tôi yêu cầu – đã nói với Grace. Dù rất khó xử, nhưng cậu đã giúp Jacoby và Jasmine trong việc thí nghiệm.
  - Tôi đã cố.
- Từ đây mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Việc thí nghiệm của chúng ta đã xong. Bây giờ chúng ta bắt đầu lên kế hoạch tấn công Sidorio. Tấn công Sidorio, chứ không là những hải-tặc-ma-cà-rồng đang sống cùng Grace. Cô ấy, cũng như họ, đều không trong vòng nguy hiểm lúc này.
  - Không là lúc này, nhưng...
- Connor, hãy biết từng ngày thôi. Sau khi nhiệm vụ này hoàn tất, cậu sẽ có nhiều thời gian để nói chuyện lâu dài với Grace. Không chỉ với một linh hồn thoát xác.

Tôi sẽ đưa cậu tới bất cứ nơi nào có cô ấy. Tôi cũng sẽ nói với Grace, nếu điều đó có thể giúp được cậu. Nhưng, vào lúc này, hãy tin rằng cô ấy được an toàn.

Gật đầu, Connor gượng cười, nói:

- Cảm ơn cô. Cảm ơn vì tất cả mọi việc.
- Không có chi. Còn bây giờ cậu đã sẵn sàng nghe phần tiếp theo của nhiệm vụ chưa?

Connor gật đầu.

- Tôi sẽ phái cậu trở lại Lantao.

Mấy câu nói đó gợi lại những kỷ niệm vui vẻ trong tâm trí Connor.

- Đúng, tôi đã nghĩ việc này sẽ đem lại nụ cười trên mặt cậu. Cậu sẽ gặp sư phụ Yin, đặt ông làm vũ khí mới cho chúng ta. Năm mươi kiếm, làm bằng bạc – nhưng phải kết hợp với táo gai và phụ tử. Tôi nghĩ thầy Yin sẽ thích thú với thử thách này. Tôi cũng nghĩ, chuyến đi sẽ làm cậu thoải mái.

Connor gật.

Chuẩn bị mọi thứ để lên đường vào sáng sóm mai.
 Tôi đoán cậu sẽ phải ở lại Lantao khoảng một hai tuần.

Vừa nhặt kiếm và áo len lên, Connor vừa nói:

- Nghe có vẻ hấp dẫn.

Đang bước qua boong, Cheng Li bỗng ngừng lại, nói:

- Ô, tôi quên cho cậu biết là Jamine sẽ cùng đi... cho có bạn đường với cậu.
  - Jasmine!

Connor rất thích được dong buồm cùng Jasmine tới

Lantao, được giới thiệu cô với thầy Yin và Bo - cô con gái vui tính của thầy. Nhưng có điều hơi tế nhị...

 - Ù... Jacoby sẽ nghĩ sao về việc tôi và bạn gái cậu ấy đi Lantao cả tuần?

Mắt Cheng Li lấp lánh dưới ánh sao:

- Phần thuyền phó, cứ để tôi lo. Cả đống việc chuẩn bị cho cuộc tấn công sẽ làm cậu ấy bận bù đầu.

Nói xong, cô rảo bước quay đi.

Connor nấn ná lại trên boong thêm một lúc. Chung quanh trời đang tối dần. Tràn ngập niềm vui bất ngờ, nó nhảy lên, đấm vào không khí, rồi chạy vào trong thu xếp hành trang.

CHƯƠNG BA MƯƠI BỐN

Con nhộng

Lorcan nói:

- Grace, những triệu chứng em đang trải qua không là cảm cứm, mà anh nghĩ cũng không vì quá căng thẳng như Oskar nói đâu.
  - Vậy thì là gì?
- Em đang trong trạng thái chuyển biến. Trạng thái này tác động mạnh mẽ lên cơ thể em.

Grace lo lắng hỏi:

- Đây là loại chuyển biến gì?
- Như con sâu bướm biến đổi thành bướm. Con sâu lột xác, da cứng lại thành kén bảo bọc sâu trong thời gian chuyển đổi thành bướm. Hiện nay, em đang ở trong cái kén đó. Đó là nguyên nhân em có cảm giác mơ hồ, lộn xộn. Grace, trong em đang có sự thay đổi rất kỳ lạ.

Grace biết Lorcan nói gì, nhưng không tin chắc hiểu hết ý nghĩa. Cô hỏi:

- Sự thay đổi này tốt không?

Nắm chặt tay cô, Lorcan mim cười:

- Anh nghĩ là em sẽ cảm thấy tốt. Nhưng đây là một sự biến đổi trọng đại, Grace, em cần phải tự tiến tới, từng bước một.

Hít sâu một hơi, cô nói:

- Em nghĩ là có thể làm được. Nhưng anh phải nói rõ thêm. Em cần biết mình sẽ trở thành gì.
  - Anh hiểu.

Nhìn xuống, rồi Lorcan ngước lên nhìn thẳng mắt cô:

- Grace, những gì anh sắp nói sẽ làm mọi sự thay đổi với em. Nó sẽ làm em thay đổi cách nghĩ về chính mình, về anh, về mẹ em, Dexter và Connor. Về tất cả những gì em đã nghĩ là mình biết. Tất cả những gì em tưởng em là em. Những điều đó sẽ thay đổi... Anh đã cố gắng bảo vệ em khỏi...

Lới nói của Lorcan như báo trước một điềm chẳng lành.

- Em không hiểu. Nếu biến đổi là điều tốt, sao em cần phải được bảo vệ?
- Bản thân sự biến đổi thì tốt. Nhưng như anh đã nói, nó sẽ thay đổi cách nghĩ của em về sự việc, về những người thân thiết của em. Đó là lý do anh muốn chính mình sẽ là người nói với em. Nhưng phải chờ cho đến khi nào em sẵn sàng.

Grace ngồi thẳng dậy:

- Em đã sẵn sàng.
- Phải, anh biết. Anh biết chính là lúc này.

Lorcan siết chặt tay cô:

- Anh sẽ nói chậm rãi. Có gì không hiểu, cứ nói.
 Được chứ?

Tim dập rộn ràng, Grace hồi hộp gật đầu.

Lorcan bắt đầu nói:

- Grace, em không là một người bình thường.

Grace kêu lên:

- Em biết. Em là một ma-cà-rồng, đúng không? Cả Connor nữa!
- Không chính xác. Grace, cả hai chị em em đều là dhampir^(*).
  - Dhampir? Là một loài ma-cà-rồng à?
- Đúng. Nói một cách đơn giản thì chị em em mang nửa máu ma-cà-rồng. Dhampir là con của mẹ người thường, cha hải-tặc-ma-cà-rồng.

Grace cảm thấy mình vừa nóng hổi vừa lạnh toát, nhưng không biết vì ảnh hưởng của biến hóa hay vì bàng hoàng với điều Lorcan vừa tiết lộ. Mẹ người thường, cha hải-tặc-ma-cà-rồng...

- Vậy là em đã đoán đúng. Dexter là hải-tặc-ma-cà-rồng...

Hai mắt tràn đầy cảm xúc, Lorcan nói:

^{*} Theo văn học dân gian Balkan, dhampir là con lai giữa người thường và ma-cà-rồng.

- Chuyện này anh sẽ nói sau. Trước hết em cần phải hiểu ý nghĩa sâu xa của vấn đề. Em và Connor đều là dhampir. Như hải-tặc-ma-cà-rồng, chị em em sẽ bất tử, nhưng mạnh mẽ hơn, không có những điểm yếu như bọn anh.

- Em bất tử?

Lorcan nói cô là đặc biệt, sẽ sống mãi mãi, nhưng cô không thể tin. Cô cảm thấy không có gì khác trước – mệt mỏi, có những triệu chứng như cảm cúm – còn cô vẫn là Grace như ngày nào. Tuy nhiên, không hiểu sao, cô luôn biết mình đang đổi khác.

- Em có cần đến máu không? Có phải đó là nguyên nhân làm cơ thể em đang thay đổi không? Em sẽ phải có một người hiến máu?
- Để Mosh Zu nói với em về vấn đề này. Ông ấy sẽ giải thích tốt hơn anh. Em là dhampir đầu tiên anh được biết.

Grace thở dài. Lorcan nói:

- Đừng hấp tấp. Không nên biết quá nhiều trong một lúc. Em cần có thời gian.
- Đây có phải là lý do mẹ em trở lại? Để chuẩn bị tinh thần cho em?
  - Đúng. Anh tin là vậy.
- Nhưng sao bà không tự nói với em trước khi ra đi? Sao không nói hết mọi chuyện?
- Bà ấy rất muốn, nhưng đã không thể nói được vào phút cuối. Đó là lý do anh phải làm chuyện này thay cho bà ấy.

- Anh?

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt màu da trời của Lorcan... Đôi mắt đã ân cần đón nhận cô lên tàu *Dạ Khúc* trong đêm đầu tiên đó.

- Anh.

Cô bật nói, nhưng lần này không là câu hỏi.

- Anh làm sao?

Cô suýt nói: "Bây giờ em cũng bất tử. Em và anh sẽ luôn bên nhau. Không gì ngăn trở chúng ta được nữa."

Nhưng cô chỉ mim cười. Lorcan không cười lại, có vẻ bồn chồn.

- Lorcan, có gì không ổn, sao không cho em biết?
   Lorcan gượng cười:
- Suỵt, anh nói có gì không ổn à? Grace, đây là một sự thay đổi tuyệt vời em sắp trải qua, nhưng cần phải có thời gian. Bây giờ anh phải đi, bữa tiệc sắp bắt đầu rồi. Em ở lại đây một mình được không? Rồi anh sẽ ghé thăm, hoặc sẽ bảo Oskar hay một trong những...

Grace lắc đầu:

- Em không sao. Nhưng em đi cùng anh tới bữa tiệc được không? Trước đây em đã từng đến đó mà.
  - Còn quá sớm. Em cần được nghỉ.
- Em nghỉ đến phát chán rồi. Được ra ngoài sẽ tốt hơn...
- Grace, anh rất tiếc. Bây giờ em đang trải qua sự bùng nổ năng lượng đột ngột, rất dễ gây nguy hiểm. Em cần nghỉ ngơi.

Grace thở dài. Khi cần, không ai có thể ngang bướng hơn Lorcan Furey. Được, đi đi. Đi tiệc tùng đi. Nhưng cô sẽ không ngủ đâu. Cô sẽ thức để suy nghĩ về tất cả chuyện này, sẽ chắp nối từng mảnh rắc rối, để biết chính xác anh ta đang giấu cô điều gì. Cô nói:

- Được. Em ở lại đây, ngủ nghỉ.
- Như vậy là tốt nhất.

Lorcan đắp chăn lại cho cô, như một điều dưỡng tận tâm. Rồi anh cúi xuống, nhìn cô. Grace ngước lên, mỉm cười. Anh quá đẹp. Đây là giây phút cô hằng chờ đọi? Sau cùng thì... anh sắp hôn cô?

- Hen gặp lại.

Lorcan nói rồi cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Dù thất vọng, nụ hôn làm vầng trán nóng hổi của cô mát rượi, cảm giác hân hoan kéo dài cho đến khi anh đã ra khỏi phòng, đi tới buổi dạ tiệc.

Lorcan đi rồi, Grace cố ôn lại tất cả những gì anh ta nói. Nhưng quá nhiều điều cô không nhớ nổi và cô bỗng cảm thấy mệt mỏi. Mệt hơn cả hậu quả của lần đắm tàu suýt chết. Cô chìm vào giấc ngủ đầy mộng mị. Giật mình tỉnh lại, cô nhận ra mình đã bỏ qua một chi tiết. Ông Dexter Tempest không là hải-tặc-ma-cà-rồng. Mẹ cô đã nói về chuyện này một cách rất rõ ràng. Nhưng, nếu đúng vậy, thì Dexter không là cha của chị em cô.

Grace nhớ lại những lần chuyện trò với mẹ. Không chắc nhớ hết trăm phần trăm, nhưng cô nghĩ là mẹ hình như chưa một lần nói ông Dexter là cha hai trẻ sinh đôi. Bà luôn gọi ông bằng tên, hoặc "ông ấy",

"anh ấy". Có phải bà đã cố ý nhưng Grace đã hiểu ra quá muộn.

Vậy là cô và Connor mang nửa máu ma-cà-rồng, là *dhampir*, và cha thật sự – cha ruột – của chị em cô là một hải-tặc-ma-cà-rồng. Nhưng là ai? Một lần nữa, Grace ôn lại những gì mới được biết gần đây. Bà Sally từng là người hiến máu của Sidorio, nhưng rõ ràng mối quan hệ của họ chỉ thuần túy là công việc. Bà là – như lời Oskar – Kho Cung Cấp Máu Di Động của Sidorio. Vậy thì hải-tặc-ma-cà-rồng nào khác có thể là cha cô?

Tim cô đập thình thịch. Ai là kẻ đầu tiên mở rộng vòng tay chào đón bà Sally? Lorcan. Ai đã trao đổi ánh mắt và nụ cười với bà? Lorcan. Ai, trong suốt thời gian quen biết, khi nóng khi lạnh với Grace – vừa thân thiết đó, rồi thờ σ ngay? Lorcan. Ai đã lảng tránh nhưng vẫn thầm lén lút quanh quẩn Grace từ khi bà Sally trở lai? Lorcan.

Lorcan là cha của hai trẻ sinh đôi sao? Không thể. Có thể? Anh ta đã nói... mọi chuyện sẽ thay đổi.

CHƯƠNG BA MƯƠI LĂM

Trở lại Lantao

- Connor! Connor Tempest!

Nhảy xuống cầu kè gỗ, Connor chưa kịp thở đã bị một vòng tay ôm chặt. Cúi xuống, nó thấy vẻ mặt rạng rõ của Bo Yin – con gái ông thầy luyện kiếm.

- Connor! Connor Tempest! Đúng anh rồi! Được Bo Yin buông ra, Connor lắc đầu cười ha hả:
- Chào Bo. Chào đón mạnh mẽ quá!
- Gặp anh em vui quá. Đang chờ thuyền taxi để ra chợ cá, thế rồi nhìn thấy ngay Connor Tempest. Chuyện gì làm anh phải trở lại Lantao sớm vậy?
  - Anh được Cheng Li ủy thác đến gặp cha em.
  - Những thanh kiếm cha em làm có gì không ổn sao?
- Đương nhiên là không có gì. Chúng đều tuyệt hảo như tất cả tác phẩm khác của thầy Yin. Anh đến vì một chuyện khác, rất đặc biệt.

Bo cười rộng tới hai tai:

- Bí mật ghê!

Cô bỗng nghiêm lại, hỏi:

- Còn ai đây?

Cả hai cùng quay lại. Jasmine đã bàn tính xong với người lái thuyền, leo xuống khỏi chiếc thuyền taxi, rảo bước dọc bờ kè. Người lái thuyền như chết sững trước đôi chân dài rám nắng của cô.

Tới gần Connor, Jasmine nói:

- Thương lượng với họ chuyến về học viện.

Bắt gặp cái nhìn của Bo, cô đưa tay ra, cười nói:

- Chào. Mình là Jasmine Peacock.
- Tôi là Bo Yin. Bạn *rất* thân của Connor Tempest.
- Thật hả? Ai là bạn thân của Connor cũng là bạn mình.

Bo gật đầu, cười tươi rói.

- Mau. Lên nói chuyện với cha tôi đi.

Rồi cô khoác tay Connor nhanh nhẹn bước dọc theo bờ kè, chẳng còn nhớ gì tới chuyện đi chợ nữa. Jasmine tủm tỉm cười theo sau, tận hưởng cảnh quan, mùi vị của bến đò nhỏ.

Bo Yin đi sát Connor, thì thầm:

- Connor Tempest có bạn gái rồi.

Connor lắc đầu:

- Không, chỉ là bạn thôi.
- Jasmine Peacock. Tên đẹp, người đẹp.

- Có thể, nhưng...
- Để coi.

Bo nháy mắt nói, rồi đưa Connor lên thang nhà sàn và cũng là xưởng đúc kiếm của cha cô.

Một giọng quen thuộc hỏi qua tấm màng:

- Về sớm vậy, Bo?
- Dạ, con đưa khách về mà cha.
- Khách? Khách nào? Con nói chuyện ngớ ngấn gì vậy?

Một lúc sau, một bàn tay vén màng, rồi khuôn mặt xuất hiện. Khuôn mặt nhỏ bé của thầy Yin. Thấy Connor, ông cười rồi nói:

- Hình như lời cầu xin của Bo thành sư thất rồi.

Connor đỏ bừng mặt:

Xin chào. Xin lỗi vì đã đến mà không báo trước.
 Đây là bạn cháu, Jasmine Peacock.

Jasmine cúi đầu:

- Hân hạnh được biết thầy Yin.

Thầy Yin bắt tay cô:

- Hân hạnh. Rất hân hạnh. Trưa nay nóng quá. Chắc cả hai khát khô cổ rồi. Bo Yin, có lẽ nước trái vải là thích hợp nhất hả?
  - Da, có ngay!

Bo vội vã vào bếp.

Thầy Yin nói:

- Nào hai bạn, thoải mái ngồi nghỉ, rồi cho tôi biết chuyện gì làm Connor phải trở lại Lantao này?

- Thầy nghĩ sao ạ?

Đã mấy phút trôi qua, từ lúc Connor đưa bản chi tiết những yêu cầu của Cheng Li cho thầy Yin, ông vẫn chưa trả lời.

Sau cùng ông lên tiếng:

- Một đề xuất thật hấp dẫn. Bao nhiêu năm qua tôi đã đúc kiếm cho hải tặc từ khắp đại dương, nhưng đây là lần đầu được yêu cầu làm những thanh kiếm cho một mục đích như thế này.

Vừa tò mò vừa phấn khích, Bo Yin trọn mắt hỏi:

- Có hải-tặc-ma-cà-rồng thật hả?

Connor gật đầu:

- Đúng vậy.
- Hấp dẫn thật. Anh nhìn thấy chưa? Trông chúng như thế nào?

Cha cô bé nạt:

- Im đi, Bo Yin! Con nói luôn miệng, sao cha suy nghĩ được. Cho thú cưng của con ăn chưa?
  - Sinbad! Con quên mất. Cảm ơn cha.

Cô vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Thầy Yin thở dài, nhìn lại xuống tờ giấy, rồi lẳng lặng đặt lên bàn. Như vậy là ông từ chối? Nhưng ông nói:

Tôi có thể giúp các người, nhưng phải có thời gian.
 Connor không giấu được vẻ lo lắng:

- Chúng cháu không có nhiều thời gian nữa.
- Đây là một đề xuất mới. Tôi không thể cẩu thả hấp tấp được.

Jasmine dịu giọng hỏi:

- Phải mất bao lâu?
- Ít nhất là hai tuần.

Connor nói:

- Hai tuần? Chúng cháu mong sao chỉ nửa thời gian đó thôi.

Thầy Yin nhún vai, đưa hai tay lên như đầu hàng. Jasmine ngập ngừng:

- Có cách nào khác không? Ý cháu là có thể làm trong khoảng mười ngày không?
  - Cô nói mười ngày? Được.

Quay sang Connor ông nói tiếp:

 Trong thời gian tôi làm việc trong lò, hai người sẽ là khách của nhà tôi.

Connor vội lên tiếng:

- Thầy tốt quá, nhưng chúng cháu đã có thuyền và đã dự trữ đầy đủ lương thực rồi.
- Không, không, không! Tôi đã đồng ý giúp cô cậu, cô cậu phải giúp lại tôi chứ. Mười ngày là khách của tôi và cũng là mười ngày kéo nhỏ con gái khùng của tôi ra khỏi nơi tôi làm việc.

Ông chìa tay, hỏi Connor:

- Thỏa thuận không?

Connor cười, bắt tay ông:

- Nhất trí.

Khi cùng nhau trở lại thuyền lấy thêm đồ đạc, Jasmine nói với Connor:

- Tôi thấy hình như cô bé Yin mê cậu rồi đó.
- Hả? Tôi thì nghĩ cô bé mừng vì có bạn. Bất cứ bạn trẻ nào, vì ông bố già luôn bẳn gắt.
- Tin tôi đi. Là con gái, thấy cô bé nào đang si, tôi biết ngay.
  - Bo mới mười hai, tôi mười bốn rồi.

Jasmine tům tím cười:

 Con gái trưởng thành sớm hơn con trai. Cậu đừng bảo là Bo không xinh nhé. Hai người đúng là một cặp đôi hoàn hảo.

Connor lắc đầu:

- Trừ một điều. Mình chỉ luôn chú ý tới phụ nữ lớn tuổi hơn.

Jasmine không thể nhịn được cười:

- Thật sao? Connor, tin lạ đây. Cho mình biết ai là mẫu người lý tưởng của cậu? Thuyền trưởng Li? Không, có lẽ đối với cậu cô ấy quá... *trẻ*. Hay thuyền trưởng Quivers? Hay là... Ma Kettle?

Nhìn thẳng mắt Jasmine, Connor nhẹ nhàng nói:

- Không quá già đến thế đâu. Chỉ lớn hơn mình vài tuổi thôi.
  - Thật hả?

Vừa ngạc nhiên vừa mừng rõ, Connor thấy cô không quay đi mà cũng nhìn lại nó. Connor nhó lại lần đầu thấy cô đang vượt lên trong buổi tập chạy ngoài hành lang học viện. Lúc đó nó đã bàng hoàng vì mái tóc đen nuột nà và đôi mắt màu xanh lục của cô. Lúc này nó càng bàng hoàng hơn. Nhưng Jasmine là bạn gái của Jacoby, mà Jacoby lại là bạn nó. Chuyện này không thể xảy ra. Hay... có thể?

- Xong chua, Connor Tempest?

Vừa ló đầu vào phòng hỏi, Bo Yin bắt gặp Connor đang thay áo. Khi Connor quay lại, nhìn thấy ngực trần của nó, cô đỏ mặt, bối rối:

- Xin lỗi. Lát nữa em trở lại.
- Không sao đâu.

Có lẽ Jasmine có lý. Bo *hơi hơi* thích mình. Cô bé cũng ngoan, bây giờ vì Jasmine đã nói, mình thấy cô bé xinh thât.

Bo Yin nói:

- Em chỉ muốn anh gặp Sinbad.
- Sinbad?

Bo còn có một đứa em trai mà Connor không biết sao? Nhưng rồi nó nhớ lại ông Bo Yin đã nói tới tên Sinbad khi hỏi Bo cho thú cưng ăn chưa. Con gì vậy? Thỏ hay một con chim biết hót?

Bo quỳ xuống nói:

- Nào Sinbad. Đừng e thẹn chứ.

Connor bước lại, quỳ xuống bên Bo, chờ đợi.

Thình lình một con vật góm ghiếc Connor chưa từng thấy trong đời lon ton chạy vào phòng. Một sự lai tạp giữa chuột và dơi với hai mắt vàng khè lóe sáng, răng như loài gặm nhấm, hai tai to quá khổ, mớ lông trên trán dựng ngược như vừa gặp cú sốc khủng khiếp. Nhưng kỳ lạ nhất là bàn chân, với các ngón tay đầy đủ cả ngón cái. Tất cả đều dài, khẳng khiu, cong queo như ngón tay của mụ phù thủy trong truyện cổ tích. Nhưng ngón giữa dài gấp ba các ngón khác. Con vật ngước lên nhìn Connor, rồi cúi xuống hít hít giày nó.

Bo Yin reo lên:

- Ha ha, Sinbad thích anh. Sinbad thích giày của anh.
- Con quái quỷ gì vậy?
- Vượn cáo(*). Xinh không?

Connor lắc đầu. Xinh như yêu tinh.

Hoàng hôn trên bến Lantao. Connor bày bàn ăn trong khi Bo Yin lăng xăng trong bếp nấu món lạc $xá^{(**)}$, với sự phụ giúp của Jasmine.

- Nếm thử coi cần thêm gì nữa không?

Vừa nói Bo vừa đưa cái muỗng cho Jasmine, chăm chú nhìn Jasmine thổi, nếm xong, hỏi:

- Thêm bột tôm, chanh hay ớt khô?
- Không cần thêm gì nữa. Bo, chưa bao giờ mình nếm một món nào ngọn như thế này.

^{*} Aye-Aye: loài vượn cáo nguồn gốc ở Madagascar.

^{**} Lạc xá: món bún cá chua của Mã Lai.

Mặt tươi rói, Bo nói:

- Có lẽ em sẽ theo anh chị lên tàu *Mãnh Hổ* làm đầu bếp.
  - Tôi ủng hộ em ngay.

Connor nói đùa:

- Thận trọng. Cô bé đi thật đó.

Bo hỏi:

- Có gì lạ đâu? Cheng Li là hải tặc. Jasmine Peacock là hải tặc. Sao Bo Yin không thể chứ?

Connor quên là Bo từng nghiêm túc ước mơ được trở thành hải tặc. Dường như thầy Yin càng ngăn cản, ước mơ đó càng mãnh liệt hon. Nó cười cười, nói với Bo:

- Tất nhiên em muốn trở thành gì là tùy em, nhưng chắc chắn em không muốn bỏ lại Sinbad một mình, đúng không?

Bo nhíu mày, quay lưng lại. Connor thấy rõ là đã làm cô bé khó chịu. Nò sẽ phải cư xử tế nhị hơn, nhưng bây giờ cần vào xem công việc của thầy Yin tới đâu rồi.

Bo Yin đang ngoáy một cái chảo. Đúng con nào cha đó.

Connor lên tiếng:

- Xin lỗi. Cháu có gõ cửa nhưng thầy không nghe. Thầy sẽ ăn tại đây sao? Bo đang nấu món lạc xá ngon lắm.

Thầy Yin ngoắc Connor lại gần:

- Bây giờ tôi đâu có nấu súp đâu, cậu Tempest.

Ông lấy một cái khăn vải, lót tay, nhấc chảo tới một

ghế gỗ dài. Trên ghế có một thanh kiếm. Thầy Yin dùng một cái cọ nhúng vào chảo, rồi bắt đầu quét lên mũi kiếm, như quét vẹc ni.

Connor hỏi:

- Thầy làm gì vậy?
- Lấy một thanh kiếm bạc. Quét lên nó một lớp hỗn hợp táo gai và phụ tử. Bạc, táo, phụ tử đều là những chất cực độc đối với hải-tặc-ma-cà-rồng.

Ông nâng kiếm lên, đưa chuôi cho Connor:

- Đây, công thức để đạt tới thành công. Sản phẩm đầu tiên trong số năm mươi thanh theo yêu cầu của Cheng Li.

Cầm kiếm trong tay, Connor reo lên:

- Wow! Tuyệt vời!
- Đúng, rất tuyệt. Nhưng như vậy là đủ cho một ngày rồi. Bụng tôi đang réo lên đây. Cậu mới nói gì về món lac xá nhỉ?

CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU

Âm mưu thinh lặng

Một mình Grace trên boong tàu *Dạ Khúc*, chờ mặt trời lặn. Hoàng hôn này đến chậm hơn hoàng hôn khác, hay chỉ vì người ta nôn nóng chờ mặt trời lặn, trăng lên, đêm xuống?

Cô rất muốn nhìn qua thành tàu, để xem có dấu hiệu nào Darcy sắp sống lại chưa, nhưng không dám. Cô không muốn Darcy biết là mình đã chờ pho tượng vô tri giác – kể cả đôi mắt vẽ trên gỗ – sống động lại khi trời tối.

Vì vậy Grace vẫn phải đứng trên boong lắng nghe, chò đợi âm thanh răng rắc khi chân tay Darcy có lại sự sống và tiếng nước tung tóe khi Darcy phóng xuống tắm đêm.

Sau cùng những âm thanh đó vang lên. Tim Grace đập thình thịch. Cô đã chờ cuộc gặp này suốt cả ngày, nhưng lúc này cô lại cảm thấy vô cùng lo lắng.

Grace núp vào sau cánh buồm chính, để có thể

quan sát Darcy từ cái nhìn đầu tiên. Làm thế này có vẻ không công bằng với một người bạn thân thiết như Darcy, nhưng cô cần sự bất ngờ; bất ngờ là yếu tố quan trọng trong sự việc này.

Grace nhìn Darcy leo lên boong, lấy cái khăn tắm đã treo sẵn tại đó. Khi Darcy vừa bắt đầu lau mình, Grace bước ra từ bóng tối:

- Chào chị Darcy.

Darcy trọn mắt:

- Grace! Em làm chị giật mình. Thình lình em nhảy ra từ đâu vậy?
- Xin lỗi, em không cố ý làm chị giật mình đâu. Em muốn gặp chị.

Darcy cười:

- Chị cũng rất muốn gặp em. Chị rất lo cho em và muốn đến thăm...
- Chị có đến, chắc em cũng đang ngủ. Lúc này hình như em ngủ suốt.

Darcy lau tóc, rồi gật đầu:

- Trong hoàn cảnh này, em ngủ là điều rất cần thiết.
- Hoàn cảnh này?

Darcy gấp lại khăn tắm:

- Sự xúc động về mẹ em và tất cả những gì đã xảy ra.
   Grace nhìn thẳng vào mắt bạn:
- Darcy, em biết rồi.

Bỗng có vẻ lúng túng, Darcy vụng về làm rơi khăn tắm xuống sàn tàu:

- Biết gì? Em nói gì vậy, Grace?

Nhặt khăn lên, Grace trao lại cho Darcy:

- Em biết mình là dhampir. Connor và em có nửa máu người thường nửa máu ma-cà-rồng

Darcy trọn trừng mắt:

- Em biết!
- Lorcan đã nói với em.

Mắt Darcy càng mở lớn hơn. Grace hỏi:

- Chị ngạc nhiên sao?

Darcy cố tỏ ra bình tĩnh:

- Không. Thật mà. Nhưng em cảm thấy sao về chuyện này?

Grace cười:

- Bình thường. Thật ra là cũng vui, vì từ lâu em đã nghi ngờ mình... giống như chị.
- Chị cũng vui. Từ lần đầu gặp nhau, chúng ta đã là bạn thân rồi, đúng không? Bây giờ chúng ta gần như hai chị em.

Vòng tay ôm Grace, rồi Darcy ngập ngừng nói:

- Ôi xin lỗi, chị còn ướt. Để chị vào trong thay áo.
- Không sao, đừng ngại. Chị nói đúng, chúng ta như chị em ruột. Mà chị em ruột thì không giấu nhau bí mật gì.

Lùi lại, Grace lại nhìn thẳng vào đôi mắt lớn màu nâu của Darcy:

Darcy lo lắng hỏi:

- Bí mật?

- Em cần hỏi chị vài điều và em muốn được nghe câu trả lời thành thất.
- Được thôi, nhưng chờ chị đi kéo chuông báo đêm xuống và thắp đèn trên boong đã.
- Không lâu đâu, sau đó em sẽ phụ chị thắp đèn. Darcy, em biết ông Dexter Tempest không là hải-tặc-ma-cà-rồng... vì vậy ông không là cha thật của em.

Darcy sững sờ:

- Ò...

Grace cười thầm, đây chỉ là điều cô đoán, nhưng bây giờ thái độ của Darcy đã xác nhận với cô.

- Darcy, em biết chị biết ai là cha thật của em. Em cần chị nói cho em biết.

Darcy bối rối tránh anh mắt Grace, quay nhìn về chuông báo hiệu.

- Chị phải đi kéo chuông đây.

Nhưng Grace nắm chặt cánh tay cô:

- Darcy, chính chị đã nói là bạn thân, là chị của em.
 Chị phải nói cho em biết chuyện này.

Darcy nhăn nhó lắc đầu:

 Grace, không đơn giản vậy đâu. Ước gì chị có thể nói. Nhưng chị đã được chỉ thị nghiêm khắc, không được nói với em về chuyện này.

Darcy thở dài:

 Đó là lý do chị đã không đến thăm em. Chị rất, rất muốn thấy tình trạng em có ổn không, nhưng họ bảo chị không được...

- Ho?
- Họ biết cái tính bép xép của chị, không thể giữ
   bí mật được điều gì với những người chị thương yêu.
- Darcy, nếu em nói ra mấy cái tên, chị không cần phải nói đúng hay sai. Chị chỉ cần gật đầu, vuốt tóc, hoặc bỏ đi kéo chuông. Như vậy là chị không hề nói với em điều gì, chỉ đơn giản làm nhiệm vụ thường xuyên của chị.

Grace lom lom nhìn bạn. Trông Darcy như một con mèo bị con thú ăn thịt nguy hiểm dồn tới đường cùng.

Grace nói ngay:

- Mosh Zu.

Darcy bình thản nhìn lại cô.

- Sidorio.

Darcy nhíu mày nhưng vẫn lặng im.

- Thuyền trưởng.

Darcy lại chỉ nhíu mày.

Grace hít sâu một hơi:

- Lorcan.

Darcy bật kêu lên:

- Lorcan!

Đó là phản ứng khác với những tên trước. Grace quyết định tiến xa hơn:

- Đúng, Lorcan. Lorcan luôn canh chừng, bảo vệ em, đến nỗi đã bị mù. Em cũng biết sự mù lòa đó một phần vì tâm lý, vì phải đấu tranh với ý nghĩ có một đứa con gái mà không thể cho nó biết sự thật... Darcy há hốc miệng, nhưng Grace vẫn tiếp tục:

- Khi bà Sally hiện ra, trong buổi điều trị cho thuyền trưởng. Ánh mắt Lorcan và bà nhìn nhau như có sự gắn bó sâu sắc. Sau đó, mấy lần em bắt gặp họ ở bên nhau, có vẻ rất thân tình.

Darcy lắp bắp:

- Họ... thân... thân... nhau. Nhưng không có nghĩa là...
- Sao? Darcy, cho em biết sự thật không có nghĩa là chị lừa dối bất kỳ ai.

Darcy lại nhăn nhó. Grace nói:

- Thật ra, chị đã nói với em rồi.
- Chị đã nói?
- Không nhớ sao? Khi chúng mình nói chuyện về chị và Jez, Lorcan và em. Em đã nói là có tình cảm với Lorcan, nhớ không?

Darcy gật. Grace nói tiếp:

- Chị đã nói Lorcan cũng có cảm tình với em, nhưng có lẽ là một thứ tình cảm khác...
- Grace, chuyện này rất phức tạp. Thật sự chị không
   là người được nói...
- Tuy nhiên đó là sự thật, đúng không? Lorcan là cha em. Không sao, cứ nói ra. Em chấp nhận mà.

Grace cười thoải mái. Darcy vội lắc đầu.

- Chị không thể nói với em về chuyện này. Chị đã hứa rồi. Dù sẽ gây khó khăn giữa chúng ta, chị vẫn phải tôn trọng lời hứa. Hãy cố hiểu là ở đây không ai muốn làm em đau khổ. Tất cả đều thương yêu em rất nhiều. Tất cả những gì phải làm chỉ là để bảo vệ em.

- Bảo vệ em? Nhưng vì sao...
- Grace, chị phải đi kéo chuông. Chị rất buồn vì những gì em đang trải qua. Nhưng xin em hãy chờ sự thật sẽ đến với em. Đừng quanh quẩn như một người lóng ngóng vụng về cố moi móc ra sự thật. Chẳng giúp được gì đâu.

Dút lời, Darcy quảy quả quay đi kéo chuông.

Grace lại đứng một mình. Vẫn chưa tới gần được sự thật. Nếu Darcy phải thể giữ bí mật thì đây thật sự phải là một chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Vào lại phòng, đầu óc Grace vẫn quanh quẩn với cuộc chuyện trò cùng Darcy. Darcy tỏ dấu hiệu Lorcan thật sự là cha cặp song sinh? Phản ứng của chị ta với cái tên này mạnh mẽ hơn những tên khác. Nhưng nếu Lorcan đúng là cha cô, vì sao họ quá kiên quyết giấu cô chuyện này? Chắc chắn Lorcan có thể giải thích. Mẹ cô đã yêu người đàn ông khác – Dexter Tempest. Thậm chí nếu mẹ cô yêu hai người – một người thường và một hải-tặc-ma-cà-rồng, Grace vẫn có thể chấp nhận. Cô vẫn có thể sống với nỗi thất vọng Lorcan không hoàn toàn là con người cô đã tưởng. Nhưng Lorcan vẫn là hình ảnh chủ yếu trong đời cô.

Cô chỉ cần biết sự thật. Nhưng làm sao có thể khám phá ra sự thật nếu các hải-tặc-ma-cà-rồng đã đồng ý cùng nhau thông đồng im lặng?

CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY

Bản tình ca đấm máu

Quí cô Lockwood thức giấc trên trường kỷ bọc lụa, cảm giác hơi hoang mang. Trước mắt cô ả, thay vì trần phòng vẽ hoa văn lại là các vì sao. Quay lại, Lockwood thấy Sidorio đang chăm chú nhìn mình.

Hắn hỏi:

- Sao vậy, em yêu?
- Chắc em lầm lẫn, vì thấy mình nằm trên cái trường kỷ vẫn kê trong phòng. Nhưng em đang ở ngoài boong tàu mà.
- Không lầm đâu. Anh đã đưa em, trường kỷ và mọi thứ lên đây.

Lockwood cười hỏi:

- Anh hả? Nhưng để làm gì?

Sidorio chỉ lên trời:

- Đêm nay đầy sao. Anh muốn điều đầu tiên em thức giấc là nhìn thấy các vì sao.

Lookwood ngồi thẳng dậy:

- Ôi Sidorio! Anh thật dị thường. Vừa mới dịu dàng lãng mạn đó, rồi quỷ quái xấu xa ngay.
- Cám ơn em yêu. Em thích đêm ngoài trời của chúng ta chứ?

Quí cô Lockwood mim cười, nhớ lại chuyến phiêu lưu vừa qua cùng hắn. Thường thường đám thủy thủ thân cận đi săn mồi máu và cô chỉ uống bằng những cái ly sang trọng được làm từ thành phố Venetian. Kể cả với Đề đốc John Kuo, cô nhỉ nếm thử chút máu trước khi sai bộ hạ rút kiệt máu ông ta. Sidorio thì khác, dù hắn vui vẻ để cô uống bằng ly cổ có chân, nhưng hắn thích uống trực tiếp hơn.

Mặt thoáng đỏ bừng, Lola trả lời:

- Cũng hơi thích. Không cần thiết mỗi đêm, nhưng thỉnh thoảng ở ngoài trời, nhất là với anh, em cảm thấy vui. Nhìn anh hành động thật tuyệt vời. Sid, cưng tàn nhẫn khủng khiếp. Em không thể nào quên cách anh đâm toạc ngực đó.

Mấy lời tâng bốc của ả làm hắn ngượng ngùng đến đỏ mặt.

Quay lại, Lola thấy một bình và hai ly để sẵn trên bàn. Ả liếc nhìn Sidorio dò hỏi. Hắn nhún vai:

- Anh nghĩ có thể em khát khi thức giấc.
- Anh chu đáo quá. Em rót cho anh một ly nhé?
- Tại sao không nhỉ?

Å thầm nhủ: cái ly thanh mảnh của thế kỷ mười ba chắc bị vỡ làm hai trong bàn tay lực lưỡng của hắn mất. Tuy già hơn cái ly này rất nhiều, nhưng hắn vẫn quá mạnh mẽ, tràn đầy sức sống. Nhưng không, hai bàn tay – hai bàn tay ả đã chứng kiến sự bạo tàn cùng cực mấy giờ trước – nâng ly lên. Ả còn nhận ra hắn đã học được cách quậy chất lỏng trong ly, làm tỏa lên mùi vị tinh tế. Thậm chỉ hắn còn biết nhâm nhi thưởng thức, thay vì ừng ực uống.

Å nói:

- Anh biết không, em nghĩ là hai ta bù trừ cho nhau.
   Thấy hắn lom lom nhìn khi ả nhấp ly, Lola hỏi:
- Sao vậy cưng?
- Không có chi. Đôi khi anh chỉ muốn được nhìn em.
- Ôi Sid! Hãy lại ngồi bên em. Chắc là chật chội lắm
   vì anh quá thô bạo, nhưng em muốn được gần sát anh.

Nhích vào, nhường chỗ cho Sidorio đủ ngồi, rồi đặt ly xuống sàn, ả nói:

- Rồi, duỗi cặp giò khổng lồ của anh ra. Thoải mái không?

Hắn đặt nụ hôn lên đầu ả:

- Thoải mái.
- Trong đời, hắn anh đã không được yêu chiều lắm? Vĩ đại và vượt trội trong thế giới của anh – của chúng ta – em nghĩ anh đã khao khát tình yêu, tình bạn thân thiết. Em nói đúng không, cưng?

Nhún vai, Sidorio nâng ly lên nhấp rồi nói:

- Anh có Stukeley và Johnny để khuây khỏa, lại còn mấy trăm thủy thủ dưới quyền...

- Đúng, nhưng chúng không thể cho anh tình bạn thắm thiết như em, phải không?

Sidorio cười lớn:

- Quá đúng. Bây giờ anh chỉ muốn nhìn em, hơn là nhìn mấy cái mặt xấu xí của chúng.
- Tuy nhiên, em muốn nói xa hơn nữa. Từ lần đầu anh thay máu. Suốt thời gian đó anh cũng chỉ một mình, lang thang khắp thế giới, trước khi tìm đường tới tàu *Dạ Khúc*.

Ả ngước lên nhìn hắn:

- Kể cả lúc đó anh cũng cảm thấy không thích hợp. Cách hành xử của họ không bao giờ thích hợp với anh. Việc bùng nổ xích mích giữa anh và thuyền trưởng chỉ là vấn đề thời gian thôi.
- Em đang định làm anh phải hối hận về chuyện đó đấy à?
- Đương nhiên là không. Hoàn toàn ngược lại. Em chỉ muốn nói là thời gian đó chắc hẳn anh rất cô đơn. Vì thật ra em cũng vậy. Có lẽ đó là cái giá phải trả cho sự vĩ đại của chúng mình.
  - Có thể. Bây giờ em còn cảm thấy cô đơn không?
  - Không. Bên anh, chưa bao giờ em cảm thấy cô đơn.
- Vậy thì chúng ta phải dành thời gian bên nhau nhiều hơn nữa.

Lola gật đầu, khép mắt, ép sát vào ngực Sidorio, thiu thiu ngủ dưới ánh trăng. Hắn với tay lấy chăn đắp cho ả. Hắn muốn ả luôn luôn được cảm thấy thoải mái. Được bảo vệ, săn sóc cho Lola dường như là chuyện tự

nhiên nhất trên đời. Nhưng hắn chọt hoảng hốt. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Hắn đã mất tỉnh táo, đang u mê? Ý nghĩ đó làm hắn đứng bật dậy.

Lola giật mình, thức giấc:

- Chuyện gì vậy?

Sidorio lẳng lặng lui tới trên boong, sau cùng đứng dựa lan can tàu.

Lola đứng dậy, choàng chăn quanh vai, tiến lại Sidorio, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tập trung suy nghĩ một lúc, Sidorio nói:

- Khi gần em anh trở thành con người khác. Anh đã thoải mái thấy mình là một kẻ xấu xa độc ác. Chuyện đó thích hợp với anh như một chiếc găng tay rách nát. Rồi em tới, đánh thức mọi suy nghĩ và cảm giác trong anh. Những cảm giác anh tưởng mình không hề có.

Hắn vuốt ve gò má ả:

- Lola, anh không thích cảm giác đó. Nó làm anh hoang mang.

Á nhoẻn miệng cười:

- Em hiểu anh nói gì. Sidorio, em hiểu rất rõ. Nhưng anh không thấy sao? Vẫn có thể yêu em, săn sóc em, và vẫn xấu xa độc ác. Em cũng vậy. Hãy nghĩ lại tối nay, chúng ta là một cặp săn mồi. Không độc ác sao? Và... không vui sao?
  - Đúng. Rất vui.
  - Càng vui hơn khi chúng ta hành động bên nhau,

đúng không? Vui hơn khi anh đi săn mồi một mình hoặc với thủy thủ đoàn của anh. Anh đã ở bên em, người anh yêu và yêu anh. Hai ta đều độc ác. Rất, rất độc ác. Nói thật, nếu anh mất khả năng độc ác, em sẽ quăng anh khỏi tàu ngay lập tức. Anh không thấy sao? Càng độc ác, càng xấu xa với những kẻ khác, anh càng trở nên đặc biệt dịu dàng với em hơn.

- Đúng là một lý thuyết ngược đời.
- Chính xác. Đó là lý thuyết của chúng ta. Anh độc ác. Em độc ác. Mối tình lãng mạn của chúng ta đầy thú tính và tàn bạo. Cùng nhau chúng ta là một cặp độc ác.
  - Em có lý. Lấy anh nhé.

Å phá lên cười sằng sặc:

- Ôi Sid! Anh làm em chết vì cười mất.
- Anh nói nghiêm túc đó. Lấy anh đi. Muôn đời bên nhau, chúng ta sẽ làm cho đời nhau vui, làm cho những kẻ khác khốn khổ.

Mặt rạng rõ nhưng Lola lắc đầu:

- Mới phút trước em tưởng anh bỏ em mà đi, bây giờ nghe lời cầu hôn này, em không biết phải nghĩ sao.

Choàng tay kéo ả sát hơn, hắn lặp lại:

- Lấy anh đi. Chúng ta rất hợp nhau. Chúng ta sinh ra để ở bên nhau.

Lola cảm thấy vòng tay hắn quanh hông. Ánh sáng kỳ lạ trong đôi mắt hắn như đài hải đăng xa xa đang hướng dẫn ả về nhà. Hắn nói đúng. Ả và hắn hoàn toàn thích hợp. Không thể cách ngăn. Từ cái nhìn đầu tiên, ả thấy hắn là tất cả những gì ả hằng mong muốn.

Lola nói:

- Vâng! Em sẽ lấy anh.

Stukeley kêu lên:

- Thuyền trưởng Sidorio và cô sắp kết hôn?

Quí cô Lockwood hỏi lại:

- Không tuyệt vời sao? Nhìn cái nhẫn thiêng liêng của tôi này.

Johnny hỏi:

- Khi nào?

Sidorio trả lời:

- Sóm thôi.

Lola nói ngay:

Rất sớm. Chẳng có lý do nào để chờ đợi hơn nữa.
 Chúng tôi đã bàn kỹ và biết khi nào sẵn sàng.

Không dám nhìn Johnny, Stukeley cố nở nụ cười giả tạo với cặp đôi hạnh phúc:

- Thật sự tôi rất vui mừng cho hai người.

Bước tới, anh đặt lên má Lola một nu hôn.

 Tất nhiên đây sẽ không là một đám cưới theo thông lệ, nhưng tôi mong cả hai anh đều tham dự.
 Đúng không, cưng?

Sidorio gật:

- Để làm rể phụ cho tôi.
- Còn Angelika và Marianne sẽ là dâu phụ của em.
   Bốn người quả là một bộ tứ tuyệt đẹp.

Biết không thể từ chối, Stukeley nói:

- Tôi rất hân hạnh.

Johnny cũng nói:

- Tôi cũng rất hân hạnh.

Lola vỗ tay reo lên:

- Chúng ta sẽ tạo thành một gia đình nhỏ đầy hạnh phúc.

Cảm giác muốn ói, Stukeley gật dầu:

- Đúng vậy.
- Bây giờ tôi phải trở lại tàu *Kẻ Lang Thang*. Quá nhiều thứ cần thu xếp.

Å quay lại, hỏi Sidorio:

- Anh tiễn em tới cửa chứ?

Hắn gật. Lola vui vẻ vẫy tay:

- Chúc hai cậu ngủ ngon.

Stukeley và Johnny cùng nói:

- Xin chúc mừng.

Cả hai nhìn Sidorio mở cửa rồi dìu hôn thê ra ngoài hành lang. Khi tiếng chân đã đi xa, Stukeley chạy vội tới, đóng chặt cửa phòng. Anh nói với Johnny:

- Chúng ta phải tính toán gấp.
- Đúng, như cô ta đã nói, nhiều việc phải thu xếp trong một thời gian quá ngắn. Cậu nghĩ chúng ta phải trang phục sao cho tương xứng không?

Stukeley bóp vai Johnny:

- Tỉnh lại đi, Johnny. Tôi không nói về chuyện sửa

soạn đám cưới. Chúng ta có chuyện quan trọng hơn cần tính toán.

- Chúng ta?
- Đương nhiên. Việc này làm thay đổi tất cả. Không thấy sao? Bây giờ ai chỉ huy tất cả?
  - Thuyền trưởng.
  - Đúng. Rồi tới ai?
  - Anh và tôi.

Stukeley lắc đầu:

- Hừ, hết rồi. Ngay sau khi họ cưới nhau, quí cô lang thang kia sẽ nắm quyền điều khiển. Tôi và cậu sẽ bị quăng ra rìa.
- Không. Sép sẽ không làm thế với chúng mình đâu.
   Tôi có cảm tưởng là...

Stukeley lại lắc đầu:

- Trong vấn đề này, ông ta chẳng còn chọn lựa nào khác nữa. Không thấy ả điều khiển ông ta như một con chó xù à? Làm cái này! Làm cái kia! Cưới em đi! Tôi cá là ả đã lên kế hoạch ngay từ đầu. Rõ ràng cô ta nói ông ấy xin cưới mà. Anh thấy cái nhẫn ông ấy tặng cô ta chứ?

Stukeley phẩy tay:

- Chẳng nghĩa lý gì. Ả chính là kẻ chủ mưu. Ả làm ra vẻ như một người tình trong mộng, nhưng trong thâm tâm, ả lạnh hơn băng đá. Ả không yêu Sidorio. Ả muốn có được lực lượng hùng mạnh của ông ta. Chỉ thế thôi. Chẳng có gì là ngạc nhiên vì sao ả được gọi là Tim Đen. Ả tung hứng ông ta như một lá bài.

- Không!
- Có!
- Bây giờ việc đó không thành vấn đề nữa. Đám cưới sắp tới rồi. Vì họ, anh hãy cố tỏ ra vui vẻ.
- Nếu thích, cậu cứ tìm một bộ đồ bảnh bao cho mình. Nếu cao hứng thì chọn giùm tôi một bộ.

Một vẻ u ám Johnny chưa hề thấy trong mắt Stukeley khi anh ta nói:

- Nhưng sẽ không có đám cưới, nếu tôi ra tay.
   Johnny bàng hoàng hỏi:
- Định làm gì, hermano?
   Stukeley nhếch mép cười:
- Cứ chờ xem. Như người ta nói đường tới tình yêu chân thật không bao giờ bằng phẳng.

CHƯƠNG BA MƯƠI TÁM

Hẹn gặp tại tửu quán Ma Kettle

Đó là một đêm mưa, nhưng đây không là lý do duy nhất làm Cate Morgan Dao Quắm bận tâm khi xếp hàng ngoài quán rượu của Ma Kettle. Kéo mũ che kín mái tóc đỏ đặc biệt dễ nhận ra của mình, Cate liếc qua đồng hồ bỏ túi, rồi nhìn Pieces 08 – tổ trưởng an ninh của Ma – đang kiểm tra vũ khí hàng người phía trước.

Dù thủ tục an ninh nghiêm ngặt đã được phổ biến rộng rãi, nhưng nhiều hải tặc vẫn chưa biết thông tin nghiêm cấm đem gươm, dao hay bất thứ vũ khí nào vào quán. Pieces tìm kiếm một cách rất chuyên ngiệp, vừa lễ độ nói với một nữ thuyền trưởng vừa moi ra không dưới tám món vũ khí:

 Thưa bà, không có những thứ này, bà sẽ được hưởng một buổi tối tuyệt vời

Cate nhìn đồng hồ, lẩm bẩm thì thầm:

- Le lên! Le lên đi!

Năm phút sau cô đã đứng đầu hàng, nhưng vẫn cảm thấy quá lâu.

Thấy cô, Pieces reo lên:

- Ôi, cô Morgan phải không?

Cate thấp giọng:

Phải. Chào Pieces. Tôi tới đây vì một chuyện riêng,
 vì vậy tôi rất biết ơn nếu anh thận trọng kín đáo.

Pieces nháy mắt:

- Rõ, thưa cô...

Cate trao vũ khí cho Pieces, với tờ giấy bạc cuộn trên đầu mũi kiếm.

- Tặng cho sự kín đáo của anh.
- Cô tốt quá. Mời vào.

Hắn nâng sợi dây nhung lên để Cate tiến vào trong quán. Cô lại nhìn đồng hồ. Trễ mười phút. Cate chỉ mong Molucco đừng thay đổi chương trình, thình lình xuất hiện tại quán của Ma.

Một cái vỗ nhẹ lên vai và giọng nói quen thuộc gọi tên cô làm Cate giật mình, rồi nhận ra chỉ là Mứt Đường – cánh tay mặt tin cẩn của Ma. Cate gượng cười:

- Chào. Khỏe không?
- Khỏe. Mấy bạn thủy thủ của cô đâu? Bart tới sau hả?
- Chắc là không. Tôi đi một mình, có chút việc riêng.
- Khỏi cần nói thêm. Tôi biết giữ bí mật mà.

Mim cười, Cate cúi đầu, vội vã lách qua đám đông, tiến lên cầu thang tới dãy phòng nhỏ che màn kín đáo. Hình như chỉ một phòng có khách. Người hẹn gặp đã chờ cô trong đó. Hít sâu một hơi, Cate vén màn nhung lách vào trong.

Đang ngồi dưới ánh nến, Cheng Li lên tiếng:

- Tôi vừa nghĩ chắc cô không tới. Mũ dễ thương quá.
   Cate lột mũ, giũ tóc:
- Xin lỗi. Hàng người ngoài kia dài khủng khiếp.

Cheng Li cười:

- Điều quan trọng là cô đã có mặt tại đây. Ngồi nghỉ đi. Tôi đã tự tiện gọi bia cho cô rồi. Trước kia cô thường thích thứ này.
  - Bây giờ vẫn thế.
- Cô biết không, đó là điều làm tôi rất quý cô. Cate,
   cô là một người kiên định trong cái thế giới thay đổi
   vùn vụt của chúng ta.
  - Ý cô tôi là một người chán ngắt?
- Chán ngắt? Ô không. Trái lại, cô là người đáng tin cậy. Những đức tính như thế không hề chán ngắt, nhất là đối với tầm nhìn xa của một thuyền trưởng. Cate, uống bia đi. Chắc cô khát rồi.

Cate nâng cốc bia lên uống. Bọt bia dính đầy mép như hàng ria. Thấy Cheng Li tủm tỉm, cô ngượng nghịu đưa tay lên chùi.

Cheng Li rót thêm cho mình tách trà, pha vào một thìa mật ong:

Nào, kể chuyện cuộc sống trên Diablo cho tôi nghe đi.
 Cate nhún vai:

- Không khác lắm với những gì cô còn nhớ.
- Ö, tôi đã hy vọng Molucco cải thiện lại cung cách làm việc của ông ta một chút. Nhưng có lẽ đúng là không thể dạy một con hải cẩu già những trò mới.

Cate thận trọng lựa lời:

- Molucco là Molucco. Ông ấy là có thể nói theo
   ý cô một người kiên định nữa.
  - Đúng. Một sự kiên định khó chịu...
- Tôi chắc cô không mời tôi tới đây để nói xấu Molucco.
- Không. Tôi không quan tâm tới ông ta. Cate, tôi *mời* cô tới đây để nói chuyện về cô. Về... tương lai của cô.
  - Tương lai tôi?
- Đúng. Tương lai và mục tiêu của cô. Kế hoạch năm năm của cô. Tôi đoán, hẳn cô phải có một kế hoạch năm năm chứ?

Cate nhấp ngụm bia, lắc đầu:

- Không cần. Tôi biết chính xác trong năm năm nữa tôi làm gì. Vì tôi đã ký họp đồng suốt đời với thuyền trưởng Molucco Wrathe.
- Ôi Cate! Cô đang bán đời mình hơi ngắn. Như tôi đã nói, trong thế giới của chúng ta mọi sự đang thay đổi rất nhanh
- Phải nhưng cũng như cô đã nói, tôi là một kẻ kiên định. Tôi không tin vào lòng trung thành luôn thay đổi mỗi năm phút như...
  - Cô định nói gì? Như tôi? Như Connor Tempest?

 Connor có những lý do của cậu ấy. Tôi hiểu. Tuy nhiên, dù mến và tôn trọng Connor, tôi nghĩ cậu ấy bỏ đi là sai lầm.

Cheng Li nhướng cao một bên mày:

- Chắc chúng tôi không thể đồng ý với cô về điều này.
- Connor sao rồi?
- Rất tiến bộ. Phải nói là tôi rất mừng thấy từ một thiếu niên hoang mang vô định hướng trở thành hải tặc tài năng. Tôi cảm thấy rất gắn bó với cậu ấy. Dù sao, chính tôi đã vớt cậu ấy lên khỏi biển trong đêm đầu tiên đó. Nếu không nhờ tôi cậu ta đã chết đuối và chúng ta sẽ mất một hải tặc có tài.

Cate tům tím cười:

- Cô đã làm nhiều chuyện làm tôi phải nghi ngờ, nhưng tôi luôn nhớ ơn cô đã cứu Connor. Tôi tin chắc tất cả bạn bè Connor cũng sẽ nói vậy.

Giọng thân mật hơn, Cheng Li nói:

- Cảm ơn. Cate, Connor rất nhớ cô, nhớ Bart. Tất nhiên cậu ấy cũng có những người bạn tốt trên tàu *Mãnh Hổ*. Kể cả tôi. Nhưng quá bận rộn trong việc điều hành, tôi không thể lưu tâm đến cậu ấy nhiều như mong muốn.

Cate lại nhìn đồng hồ, rồi uống cạn mấy giọt bia cuối cùng:

- Nói thẳng vào chuyện đi. Cô cần gì ở tôi?

Có tiếng ho kín đáo ngoài phòng. Cheng Li lên tiếng:

- Vào đi.

Cate căng thẳng cảnh giác, nhưng khi tấm màn vén lên, cô thở dài nhẹ nhõm. Mứt Đường đặt thêm cốc bia nữa lên bàn, đặt một ngón tay lên môi, nháy mắt rồi ra khỏi phòng.

Chỉ cốc bia mới, Cheng Li nói:

- Tôi nghĩ là cô đang khát.

Cate đẩy cốc bia ra xa:

- Tôi muốn giữ đầu tỉnh táo để nghe cô nói.
- Được. Những gì tôi sắp nói với cô đều là tuyệt mật. Cô không được thốt một lời nào về vụ này với bất cứ ai.
- Hãy tin tôi. Nếu bất kỳ ai biết cuộc gặp gỡ này tôi cũng sẽ bị rắc rối.
  - Ý tôi là cô không được nói với ai, kể cả Bart.

Đỏ bừng mặt, Cate gần giọng:

- Rõ rồi. Nói đi.
- Mãnh Hổ không chỉ là một tàu hải tặc bình thường. Nhiệm vụ của tôi cũng không là một cấp chỉ huy bình thường như những tàu khác. Tôi được những nhân vật cao cấp trong Liên Đoàn trao cho một nhiệm vụ đầy vinh dự. Nhìn Cate tròn xoe mắt, Cheng Li thầm nhủ: Tốt. Cô phải chú ý nghe rồi.
- Tàu của chúng tôi là con tàu đầu tiên ám sát hảitặc-ma-cà-rồng. Chúng tôi có trách nhiệm dẫn đầu những cuộc tấn công hải-tặc-ma-cà-rồng và quét sạch mối đe dọa của chúng trên biển cả. Mục tiêu đầu tiên của chúng tôi là Sidorio, con quái vật đã tàn sát Đề đốc Kuo và hai học viên Zak và Varsha.

Cate gục đầu, nói:

- Khủng khiếp quá.
- Khủng khiếp, nhưng đừng quên là sẽ còn những chuyện khủng khiếp hơn nối tiếp. Trừ khi chúng ta hành động cấp kỳ và dứt khoát.
  - Nói tiếp đi.
- Như đã nói tàu của tôi không là một tàu hải tặc bình thường. Chúng tôi có mục đích cao hơn và đã lên đường để hoàn thành nhiệm vụ.
- Chúc mừng. Nhưng tôi không hiểu mình liên quan gì tới chuyện này.

Hai mắt sáng rực dưới ánh nến, Cheng Li nói:

- Hãy nghĩ thế này. Chúng ta sẽ chiến đấu với hảitặc-ma-cà-rồng. Chúng là ma quỷ, là quái vật, không là người thường. Nhóm của tôi đã nghiên cứu kỹ những khả năng có thể làm chúng dễ bị thương tổn. Chúng tôi đã xác định được ba chất cực độc với chúng: bạc, cây táo gai và cây phụ tử.

Cate rướn tới, lắng nghe như bị thôi miên.

- Ngay lúc này Connor đang ở Lantao chờ nhận một số vũ khí đặc biệt từ thầy Yin.
  - Thầy Yin?
- Tôi chỉ làm việc với những người tài năng nhất. Đó cũng là vấn đề chính của buổi gặp gỡ này. Tôi đã có vũ khí. Tôi đã có sự ủng hộ của Liên Đoàn. Bây giờ điều tôi cần là một chuyên gia tấn công. Mà... không cần phải quanh co, hai ta đều biết cô là người tài năng nhất trong việc này.

- Cô muốn tôi hoạch định chiến thuật tấn công hảitặc-ma-cà-rồng?
- Đây sẽ là một việc làm cao cả nhất của cô từ xưa tới giờ. Một vinh quang tột đỉnh. Cate, nhưng không chỉ vinh quang mà còn đưa cô tới một địa vị trong Liên Đoàn. Thanh tẩy đại dương, giữ an toàn cho thế hệ tương lai. Cô có thể hài lòng luẩn quán quanh Molucco trong khi một nhiệm vụ như thế này đang cần tới cô sao?

Vẻ mặt Cate chứng tỏ tâm tư đang bị giằng xé. Cheng Li kiên nhẫn chờ đợi. Nhưng sau cùng, Cate thở dài lắc đầu:

- Tôi e là Molucco sẽ không bao giờ chấp thuận.
- Không cần ông ta chấp thuận.
- Tôi sẽ không tự ý vi phạm hợp đồng. Kể cả vì vụ này.
- Rất thẳng thắn. Như đã nói, tôi rất cảm phục tính kiên định của cô. Nhưng hãy suy nghĩ ngoài khuôn khổ một chút. Tôi được sự ủng hộ của tầng lớp cao nhất trong Liên Đoàn. Rất có thể họ thuyết phục được cô.
  - Cô định nói gì?
- Ai cũng biết cô đã phải chắt chiu tần tiện suốt thời gian phục vụ trên tàu *Diablo*, để giúp đỡ mẹ và chị em nghèo khổ của cô. Tất cả chúng tôi đều biết cô lo lắng cho họ như thế nào. Tôi có thể đề nghị một số tiền xứng đáng để cô gia nhập vào nhóm của tôi.
  - Đây không là chuyện tiền bạc.
  - Đây là chuyện cao cả hơn. Nhưng tiền sẽ làm

cho đời sống của cô – của gia đình cô – thoải mái hơn rất nhiều.

Cate lại đắn đo suy nghĩ, rồi lại lắc đầu:

- Tôi rất cảm kích những gì cô vừa nói. Tôi thật sự hãnh diện. Nhưng câu trả lời của tôi là... không. Tôi đã cam kết và tôi phải giữ lời.

Đứng dậy, Cate đưa tay ra, nói:

- Tôi không nghĩ là mình sẽ nói câu này: Rất vui đã gặp lại cô.

Thất vọng nhưng quyết không để lộ ra mặt, Cheng Li bắt tay Cate:

- Tôi cũng vui gặp lại cô. Thật sự chúng ta nên giữ liên lạc với nhau.

Cô mim cười, nói tiếp:

- Con gái chúng mình phải gắn bó với nhau chứ.

Theo yêu cầu của Cate, Cheng Li ở lại trong phòng, trong khi cô ta kín đáo rời khỏi quán.

Mứt Đường ló đầu vào phòng, hỏi:

- Sao?
- Không đúng như dự tính.

Thu dọn cốc bia còn đầy của Cate, Mứt Đường nói:

- Đừng hấp tấp. Một bình trà nữa, hay cô muốn một thứ mạnh hơn?

Cheng Li suy nghĩ rồi lắc đầu:

 Không. Tôi trở lại tàu. Khi là thuyền trưởng, chẳng có thời gian để chơi, chỉ toàn là công việc thôi. Sau khi nhận lại cặp katana của mình và thanh kiếm của cha cô, Cheng Li tiến ra dãy thuyền taxi đang chờ khách. Cô ngừng lại một lúc ngắm cây loa kèn đang mùa trổ hoa. Cầm đóa hoa trong tay làm cô nhớ lại: mọi sự vật đều có một mùa. Mùa chín muồi. Cô nghĩ tới Cate. Tính toán không đúng thời điểm. Nếu đúng thời điểm, câu trả lời của cô ta sẽ khác. Nâng một thanh katana, Cheng Li cắt một cành hoa, cài lên khuy áo, rồi bước tới cuối cầu gỗ, gọi lớn:

- Taxi

Một lái đò đứng dầu thuyền hỏi:

- Đi đâu, tiểu thư xinh đẹp?
- Mãnh Hổ, tàu của tôi, đang neo ngoài vịnh.
- Dễ thôi. Không problema.(*)

Cheng Li bước xuống thuyền, không hay biết còn một tay chèo đò nữa đang núp nơi cuối thuyền.

Từ sau cô hắn cất tiếng nói, giọng khác hẳn với đồng nghiệp, nhưng Cheng Li cảm thấy quen quen.

- Đêm đẹp thế này làm một vòng thì thật là tuyệt vòi.
   Cheng Li nói ngay:
- Tôi không thích đi lòng vòng. Tôi cũng sẽ không trả thêm đâu. Thẳng ra vịnh thôi. Cảm ơn.

Gã lái đò thứ nhất quay lại – mắt hắn đen như mắt cô – cười nói:

- Buenos noces, tiểu thư.

Tức giận vì thái độ quá suồng sã của hắn, Cheng Li

^{*} Tiếng Tây Ban Nha: vấn đề khó khăn, rắc rối.

quay mặt đi và thấy mình đang nhìn thẳng vào mặt Jez Stukeley. Đến lúc đó cô mới nhận ra mình đã bước xuống một con thuyền đầy nguy hiểm.

Stukeley nhoẻn cười:

- Lâu quá không gặp. Nghe nói cô bỗng quan tâm tới hải-tặc-ma-cà-rồng, vì vậy chúng tôi nghĩ là nên đưa cô dạo chơi một vòng.

Nhìn từ khuôn mặt này tới khuôn mặt kia, tim dập thình thình, Cheng Li thầm nhủ: làm sao thoát khỏi con thuyền này đây?

CHƯƠNG BA MƯƠI CHÍN

Thiệp mời

- Ngừng thuyền lại!

Tay đặt vào cặp katana, Cheng Li ra lệnh. Nhưng Stukeley cực nhanh... Cô chưa kịp rút thanh kiếm sắc như dao cạo ra, đã bị anh ta khóa tay, ép cô buông roi kiếm xuống.

- Đừng lo. Tôi giữ cho an toàn, rồi sẽ trả lại... tùy theo cách cư xử của cô thôi.

Cheng Li nhăn mặt. Sinh thời, Stukeley từng là một chiến binh nhanh nhẹn hiếm thấy. Rõ ràng hắn đã đem theo tài năng đó vào kiếp sau – hay cái cõi u minh mà hắn nương náu hiện nay.

Nghe tiếng Johnny đằng hắng, giọng Stukeley hòa nhã hơn:

 - Ôi xin lỗi. Tư cách của tôi đâu rồi nhỉ? Xin phép được giới thiệu Johnny Desperado, bạn thân và đồng đội của tôi. Gã chèo đò đẹp trai ngả mũ Stetson, nháy mắt nói:

- Gọi tôi là Johnny được rồi.
- Còn đây là Cheng Li. Chúng tôi đã biết nhau từ lâu rồi, đúng không?

Cheng Li không trả lời, nhìn quanh tìm cơ hội tẩu thoát. Thuyền đã ra xa khỏi ánh đèn neon của quán Ma Kettle. Cô phải làm gì đây? Bơi vào? Nhưng quá xa bờ rồi. Hai hải-tặc-ma-cà-rồng này sẽ nhảy xuống nước, đuổi theo không? Cô loáng thoáng nhớ là đã từng nghe nói ma-cà-rồng không bơi được. Nhưng thật thế không? Chẳng phải Lorcan đã phóng xuống nước để cứu Grace Tempest đó sao? Lúc này cô không thể liều lĩnh được. Cô hỏi:

- Các anh đang đưa tôi đi đâu?

Dù biết không có quyền chọn lựa, nhưng sẽ càng nguy hiểm nếu để chúng nhận ra cô đang sợ. Cheng Li tự nhủ, phải tập trung. Câu trả lời rồi sẽ tới. Cô nghĩ tới bài giảng về *tập trung tư tưởng* của Đề đốc Kuo, nghĩ đến số phận của ông – cái xác héo khô ngồi trong ghế văn phòng.

Johnny lên tiếng:

- Chúng tôi chỉ đưa cô dạo chơi một chuyến hơi huyền bí thôi.
  - Tôi không thích huyền bí, cũng không thích dạo chơi.

Sau cô bật lên một tiếng cười. Một tiếng cười quen thuộc. Nó làm cô bối rối. Jez Stukeley – đồng đội cũ – bây giờ là một hải-tặc-ma-cà-rồng và đang hăm dọa cô.

Stukeley nói:

- Thôi nào, từ những gì chúng tôi nghe được, thì cô rất thích chuyện huyền bí mà, đúng không Johnny?

Johnny gật đầu:

- Nghe nói cô đang tìm tòi, nghiên cứu thế giới hảitặc-ma-cà-rồng.

Cheng Li nhíu mày nhưng im lặng. Phủ nhận được ích gì chứ?

- Tuy nhiên nếu cô quá quan tâm tới thế giới hảitặc-ma-cà-rồng, sao chúng tôi không cho cô một đặc ân và ghé thăm cô chứ?

Stukeley ghé sát tới nỗi Cheng Li cảm thấy hơi thở ngay sau gáy:

- Chính xác. Vì vậy mà chúng tôi có mặt tại đây, sẵn sàng nhiệt tình trả lời tất cả những câu hỏi của cô.

Nói xong Stukeley đi vòng từ sau cô, tiến lên ngồi đối diện.

Johnny vẫn đứng, tay cầm bánh lái. Stukeley nói:

- Này, anh bạn, tôi nghĩ chúng ta nên thư giãn tại đây một chút. Đêm tuyệt đẹp. Cảnh như tranh vẽ, đúng không cô Li.

Cheng Li nhíu mày, lấy lại bình tĩnh, tỏ vẻ uy quyền:

- Bây giờ là thuyền trưởng Li.
- Ô, xin lỗi, tôi quên.
- Không sao, Jez. Sự việc thay đổi quá nhanh từ lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.
- Phải, thật sự là quá nhiều thay đổi. Cả cô và tôi. Từ đó không ai gọi tôi là Jez nữa. Bây giờ tôi đã quen được gọi là Stukeley.

- Tùy anh.

Lần đầu tiên cô mới thật sự nhìn kỹ Jez. Trông hắn không thay đổi như cô đã tưởng. Xanh xao hơn, hơi gầy hơn. Chỉ mặt hắn là có sự thay đổi rõ ràng. Sinh thời, Jez là người luôn pha trò đùa giỡn, hai má lúm đồng tiền trên khuôn mặt tròn càng gây thêm ấn tượng. Bây giờ hai gò má nhô cao, trông hắn có vẻ hơi nghiêm túc hơn. Cô ngạc nhiên thấy hắn có vẻ đẹp trai hơn. Nhưng, cô nghĩ, tất cả bọn họ đều khá bảnh trai. Lorcan Furey, Johnny Desperado và Jez. Bất chấp những đổi thay – hay chính vì vậy – trông họ có nét hấp dẫn lạ lùng. Cô thầm nhủ: Ngừng lại. Đừng nghĩ theo cách này nữa, nếu không, mình sẽ lại mù quáng như Grace Tempest.

Stukeley hói:

- Cô đang nghĩ gì vậy?

Nhìn thẳng vào đôi mắt hắn ta, cô nhẹ lòng thấy vẫn là đôi mắt long lanh sáng ngày xưa.

- Tôi nghĩ về chúng ta. Tôi và cậu. Khi còn là đồng đội của nhau trên tàu *Diablo*.

Stukeley nhăn mặt. Cô hỏi:

- Sao vậy? Anh không thích nhớ lại thời gian đó sao?
- Tôi đã thay đổi. Đã trở thành một con người khác.
- Có thể, nhưng chẳng lẽ thỉnh thoảng cậu không muốn nghĩ lại đời sống tại đó sao? Nghĩ về thuyền trưởng Wrathe, bạn bè như Connor, Bart?

Vẻ mặt đau khổ, Stukeley nhắm mắt, bịt tai:

- Không! Im đi! Đừng nói nữa!

Johnny lên tiếng:

 Cậu ấy không muốn nhắc tới thời gian đó hoặc những người đó nữa.

Cheng Li gật đầu. Phản ứng này rất đáng quan tâm. Cô sẽ nhớ, có thể sẽ hữu ích sau này.

Cả ba đều im lặng trong nhiều phút. Con thuyền đã ra tới giữa vịnh hoang vắng. Sau cùng Johnny lên tiếng:

- Tôi có thể đoán cô đang nghĩ gì.

Cheng Li ngước lên:

- Nói tiếp đi.
- Cô đang ước có vũ khí trong tay.

Cheng Li nhíu mày, lom lom nhìn cặp katana đang nằm trong tay Jez.

Johnny lắc đầu:

- Tôi không nói về cái đó. Ý tôi là loại vũ khí cô đang phát triển để tấn công ma-cà-rồng.

Vậy là hắn cũng đã biết về chuyện này. Dù cố gắng hết sức, Cheng Li vẫn không giấu được ánh mắt lo lắng buồn rầu. Rõ ràng Sidorio đã biết kế hoạch của cô và phái hai trung úy của hắn đi trừ khử cô, như đã trừ khử Đề đốc Kuo. Khốn kiếp! Sao lại là lúc này? Cô chỉ mới vào nghề thuyền trưởng mà! Cheng Li thận trọng nói:

- Vậy là các anh đã biết nhiệm vụ của tôi.
- Johnny gật:
- Tất nhiên. Một tù nhân của cô đã tẩu thoát.
- Hải-tặc-ma-cà-rồng số hai!

Cheng Li bật kêu lên. Chính hắn đã báo cho Sidorio và các hải-tặc-ma-cà-rồng khác.

Stukeley nhìn cô, cười cười. Không còn chút dấu vết nào của Jez cô từng biết. Không một chút vẻ nhân từ.

- Mấy tên ngu ngốc của cô đã đối xử tàn tệ với anh bạn nhỏ của chúng tôi. Nhưng cậu ấy đã cố gắng tìm chúng tôi cầu xin giúp đỡ.
- Hắn muốn các anh giải thoát hai tên kia à? Sao hai anh không tới giải cứu chúng?

Khi hắn trốn thoát, hai hải-tặc-ma-cà-rồng kia vẫn còn sống.

- Nếu nhận lệnh, tôi đã làm rồi. Nhưng thuyền trưởng lại có một ý kiến khác.
  - Sidorio?
- Đúng. Sidorio, thuyền trưởng của chúng tôi. Vua hải-tặc-ma-cà-rồng.

Johnny tiếp lời Jez:

- Và cũng là mục tiêu của cô đó.

Cheng Li nhớ lại buổi họp với Ahab Black. Cô đã được trao nhiệm vụ. Một nhiệm vụ đem vinh quang về cho cô: bắt Sidorio, thủ lãnh hải-tặc-ma-cà-rồng bội phản, kẻ sát hại Porfirio Wrathe, John Kuo và những người khác.

Stukeley nói:

- Cô đã phạm sai lầm.
- Bắt những kẻ giống như các anh là sai lầm ư?
- Tôi không nói về vụ đó. Ý tôi là, Sidorio không là mục tiêu của cô. Ông ấy không giết Đề đốc Kuo.

Cheng Li sững sờ. Sao họ cho cô biết chuyện này? Họ không có vẻ là loại người làm mọi sự minh bạch trước khi giết cô.

- Hai anh muốn điều gì ở tôi?

Stukeley nhún vai:

- Chỉ muốn cho cô biết một vài thông tin. Vậy thôi.

Tim đập rộn ràng, không vì sợ mà vì hồi hộp, Cheng Li hỏi:

- Ai đã giết Đề đốc Kuo?
- Tên ả là Quí cô Lola Lockwood, còn được biết tới với cái tên Tim Đen.
  - Tim Đen!

Cheng Li nhớ lại lá bài Đề đốc Kuo cầm trong tay khi người ta phát hiện ra ông trong văn phòng và những lá bài nhuốm máu Connor đã đặt lên bàn cô.

Stukeley tiếp tục:

- Å có một con tàu tên là *Kẻ Lang Thang*. Và... ả sắp kết hợp với lực lượng của Sidorio.
  - Nghĩa là cùng lực lượng của các anh.

Stukeley gật đầu. Đầu óc rối bời, Cheng Li hỏi:

- Cô ta là mối đe dọa của các anh. Các anh không muốn cô ta sáp nhập vào lực lượng của Sidorio, vì nếu vậy địa vị của các anh sẽ bị đe dọa?

Johnny reo lên:

- Cô khá lắm. Một cái bánh nhỏ rất thông minh.
- Stukeley đưa tay lên để bạn im lặng, rồi nói:
- Chúng tôi không nói về thứ mình muốn. Chúng tôi

chỉ muốn cô hành động đúng. Cô được trao nhiệm vụ giết Sidorio vì tất cả đều nghĩ ông ta giết Đề đốc Kuo. Nhưng không đúng, mà chính là Quí cô Lockwood.

Cheng Li gật đầu:

- Tôi hiểu rồi. Cậu có tinh thần công bằng, thẳng thắn bẩm sinh.

Ngừng lại một lúc, Cheng Li thử tiến xa hơn:

- Nếu chúng tôi nhắm vào Lockwood, các anh không cản trở chứ? Thật ra có lẽ các anh còn vui mừng, thậm chí giúp đỡ chúng tôi?

Stukeley lắc đầu:

- Tuyệt đối không. Như đã nói, chúng tôi đến đây chỉ để chia sẻ vài tin tức với cô. Ý nghĩ giúp cô thì.. không, tôi không hề nghĩ tới.

Hắn nhoẻn cười:

- Nhưng chúng tôi muốn cho cô một thứ.

Vỗ hết túi này tới túi khác, hắn kêu lên:

- Tôi bỏ đâu rồi?

Johnny phì cười:

- Quên rồi hả, hermano? Cậu đưa mình giữ cho an toàn mà.

Johnny lấy từ túi áo ra một bao thư, đưa cho Stukeley để hắn trao lại Cheng Li.

Cô cầm bao thư dày bằng da dê thuộc, với hàng chữ ngay ngắn:

Cheng Li & những vị khách

Cô nhướng mày thắc mắc. Stukeley nói ngay:

- Sao cô không mở ra?

Lật mặt sau, bao thư được gắn sáp ong và một dải ruy băng bắt chéo. Cô nhận xét:

- Cầu kỳ quá.
- Quá đơn giản sao được, đám cưới này là sự kiện của năm mà.
  - Đám cưới?

Mọi sự sáng tỏ khi Cheng Li rút ra tấm thiệp mời:

- Sidorio sắp làm đám cưới với Quí cô Lola Lockwood
   à?
  - Chính xác.
- Đây là nguyên nhân cô ta đe dọa địa vị của các anh. Họ sắp lấy nhau và sẽ chia sẻ quyền lọi với nhau, còn hai anh thì... tương lai chưa biết sẽ ra sao...

Stukeley lại lắc đầu:

 Nói rồi, chúng tôi không tới đây để nói chuyện về mình.

Johnny tiếp:

- Chỉ muốn cô tham dự ngày vui thôi. Mọi người đều rất thích dự đám cưới.

Nhìn Cheng Li lom lom, Stukeley nói:

 Quá đúng. Ai chẳng khoái dự đám cưới, phải không, thuyền trưởng Li?

Bây giờ thì cô đã hiểu.

- Các anh muốn tôi tới đám cưới, rồi ám sát Lockwood?
  - Ý nghĩ gì ghê vậy.

Stukeley kêu lên như bị xúc phạm nặng nề, nhưng mắt hắn hoàn toàn ngược lại.

Suy nghĩ thật nhanh rồi Cheng Li hỏi:

- Sao tôi có thể biết đây không là một trò lừa? Có thể các anh nhử tôi đến đó để giết tôi cũng nên.

Stukeley cười sằng sặc:

- Thuyền trưởng Li, nếu chúng tôi có ý định giết cô thì cô đã chết chìm dưới nước và chúng tôi đã đi khỏi đây từ lâu rồi.

Cheng Li đắn đo:

- Nhưng thiệp mời có ghi "cộng thêm khách", các anh muốn tôi đem theo thủy thủ đoàn. Để có thể giết tất cả chúng tôi.
  - Chẳng ai nói gì về chuyện giết chóc cả.
     Cheng Li nghĩ: "Ít ra là không nói ra miệng".
     Johnny lên tiếng:
- Được, cô có thể đi một mình hoặc với thủy thủ của cô. Tôi nghĩ có bạn trai thì vui hơn, nhưng tùy cô. Cứ tới, ăn vài cái bánh, ném vài nắm hoa giấy rồi...

Cheng Li nói:

- Rồi giết cô dâu.

Stukeley quay sang Johnny:

- Johnny, chúng ta phải đưa thuyền trưởng Li trở lại tàu thôi. Chúng ta đã giữ cô lại đây quá lâu rồi.

Trở lại bên bánh lái, Johnny nói:

- Đương nhiên. Cô Li, cô cần nghỉ ngơi và có thời gian suy tính về món quà cưới.

Cheng Li quay lại Stukeley, hỏi:

- Anh có đề nghị gì không? Dù sao anh biết rõ họ hơn tôi nhiều.

Stukeley lắc đầu:

 Tôi tin chắc cô sẽ xuất hiện với món quà đầy bất ngò.

Hắn chỉ giúp mình đến thế thôi. Cho mình biết là hắn đã biết những gì mình nghiên cứu. Điều này có nghĩa là mình đã đi đúng đường.

Cheng Li nghĩ tới Connor và Jasmine đang trở về từ Lantao cùng với những thanh kiếm bạc tẩm táo gai và phụ tử. Món quà hoàn hảo dành cho cô dâu hải-tặc-ma-cà-rồng. Một mũi kiếm tẩm thuốc độc xuyên qua tim.

Cô hỏi Stukeley:

- Rồi sau đó? Sau đám cưới. Có đường thoát hay các anh lừa tôi, tấn công tôi và người của tôi?
- Đừng lo. Đến dự lễ cưới là cô đã cho chúng tôi một vinh dự rất lớn. Phần còn lại hãy để chúng tôi. Tin tôi đi.

Cheng Li nhếch môi cười:

- Cậu đòi hỏi tôi phải tin cậu sao?
- Tùy cô. Chúng ta từng là chiến hữu, đúng không?
   Stukeley vừa cười vừa tra lại cặp kiếm vào vỏ của cô:
- Đây, trả lại cô cặp katana. Cheng Li, cô phải tin tôi và tôi phải tin cô. Tôi tin đây là cái vòng tương thân tương ái giữa chúng ta.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI

Giấc mộng hão huyền

Một lần nữa, Connor lại được cầm thanh kiếm của Chang Po trong tay. Lần trước, tay cầm kiếm mà nó chỉ nghĩ về tiểu sử của ông – một hải tặc huyền thoại, chỉ huy trưởng hạm đội Cờ Đỏ, rồi mới nghĩ tới tương lai của mình. Nhưng bây giờ mọi ý nghĩ đều tập trung vào chiều dài thanh kiếm và vũ khí của đối thủ.

- En garde!(*)

Chạm kiếm vào kiếm của Connor, Jasmine kêu lớn. Cuộc đấu lại bắt đầu.

Jasmine là nữ kiếm thủ được rèn luyện mười năm trong Học Viện Hải Tặc, cộng với sức lực bẩm sinh, làm cô thành một đối thủ nguy hiểm. Nó không có được mười năm trường lớp, chỉ được Cate Dao Quắm, Bart và Jez hướng dẫn vài tháng trên biển. Nhưng Connor có bản năng chiến đấu bẩm sinh, như sinh ra để cầm

^{*} Tiếng Pháp: Hãy coi chừng!

kiếm. Khi bị Jasmine tấn công, nó vẫn bình tĩnh di chuyển, né tránh theo cách riêng.

Đứng ngoài theo dõi, Bo Yin vô cùng ấn tượng vì vẻ duyên dáng và những đường kiếm điêu luyện của Jasmine. Cô bé thường lén cha tập kiếm một mình. Thậm chí âm thầm đem mấy cuốn kiếm thuật của ông về phòng, đọc trong ánh đèn tù mù, để không bị cha phát hiện. Vấn đề khó khăn là cô không có ai cùng tập. Cô đã thách đấu với mấy đứa trẻ địa phương, nhưng chúng chỉ hồ hởi tham gia được một lúc là chán, quay sang trò chơi khác. Bo Yin thở dài. Phải chi Connor và Jasmine ở lại đây lâu hơn, để cô có thể trau dồi kiếm thuật.

Connor kêu lên khi bị Jasmine lao tới, dí mũi kiếm gần tim:

- Cậu thắng rồi!

Jasmine hãnh diện:

- Ba - hai.

Bo Yin giận dỗi vỗ tay.

Tiến lại gần Bo, Connor dặt kiếm xuống, cầm chai nước:

- Khát quá. Cô ấy làm anh mệt nhoài.
- Connor Tempest, em nghĩ là anh đã cố tình để cô ấy thắng. Vì... anh thích cô ấy.

Connor lắc đầu, cười:

- Bo, tin anh đi, Jasmine là một đối thủ rất mạnh.
- Xoay chuôi kiếm cho Bo, nó hỏi:
- Sao em không tự thử xem?
- Được không?

Bo Yin cảm thấy rúng động khi nhìn xuống thanh kiếm. Cô bé liếc nhìn Jasmine.

Jasmine nói ngay:

- Nào, tiến lên. Tôi hứa là sẽ nhẹ tay với em.

Lần này Connor làm khán giả. Đúng như đã hứa, Jasmine nương nhẹ đường kiếm với Bo Yin hơn. Nhưng rõ ràng cô bé cũng thật sự có chút tài năng kiếm thuật. Có lẽ, Connor thầm nhủ, cô bé là con gái của bậc thầy trui luyện kiếm.

Nhìn hai cô gái giao đấu, Connor tưởng tượng Jasmine như một con báo quá uyển chuyển. Đây không là lần đầu Connor mơ màng được sánh đôi cùng Jasmine. Rồi cũng như mọi lần, hình ảnh bạn nó – Jacoby, bạn trai của Jasmine – lại thình lình hiện ra trong đầu. Có những điều không nên làm, thậm chí không nên nghĩ tới, vậy mà lúc này nhìn Jasmine nuột nà mềm mại như một con mèo rừng, Connor lại mơ mộng viển vông.

Một cái vỗ nhẹ lên vai làm nó trở lại thực tế. Quay lại, Connor thấy thầy Yin đang đứng kế bên. Ông nói nhỏ:

- Theo tôi.

Connor theo ông ra khỏi phòng.

Nhìn hàng kiếm dài bóng loáng bày trong xưởng, Connor kêu lên:

- Ngạc nhiên chưa!

Thầy Yin cười:

- Năm mươi kiếm bạc tẩm hỗn hợp táo gai và phụ tử. Cực độc với hải-tặc-ma-cà-rồng.

Cuối băng ghế dài là một đống lon thiếc trông như lon đựng dầu vẹc ni. Connor cầm lên một lon, hỏi:

 Mỗi lần lâm trận phải quét một lớp hỗn hợp này lên vũ khí a?

Thầy Yin gật đầu:

- Nhưng chỉ một chút thôi. Tôi đã chuẩn bị một bản chi tiết cho thuyền trưởng Li rồi đây.

Lấy từ giữa đống lon ra một tờ giấy, ông trao cho Connor. Nó tần ngần nói:

- Vậy là đã đến lúc chúng cháu phải thu dọn hành trang rồi.
  - Đúng. Tôi sẽ nhờ Bo phụ giúp đóng thùng vũ khí.
     Ông quay ra, gọi:
  - Bo Yin.
  - Con vào đây cha.

Một lúc sau Bo Yin chạy vào, mặt đỏ gay, hơi thở hổn hển, tay vẫn cầm kiếm. Thầy Yin nhìn thanh kiếm rồi nhìn con gái:

- Bo Yin, dẹp kiếm đi. Cha cần con đóng gói những thanh kiếm này. Connor và Jasmine cần phải chuẩn bị trở lai tàu *Mãnh Hổ*.

Bo Yin tiu nghỉu:

- Sóm quá vậy?

Thầy Yin xuống bến chia tay khách:

Một lần nữa chúng ta lại phải nói lời tạm biệt. Cô
 Peacock, tôi rất vui vì đã gặp cô.

- Cháu cũng rất vui được biết ông. Cảm ơn lòng hiếu khách của ông.

Cô cúi đầu lễ phép chào, rồi không thể không ôm lấy ông. Có vẻ như một ông già khó tính, nhất là đối với con gái, nhưng mười ngày ở lại Lantao, Jasmine thấy đó chỉ là bên ngoài. Trong thâm tâm, ông hiền như một con gấu bông, dù hiến dâng cả cuộc đời rèn đúc những vũ khí chết người.

Connor bắt tay ông:

- Tạm biệt thầy Yin.
- Đi bình an. Cậu và đồng đội sắp tiến vào vùng nước xa lạ đầy hải-tặc-ma-cà-rồng. Phải giữ đầu óc luôn sáng suốt và nhớ rằng không chỉ huy nào tài giỏi hơn thuyền trưởng Li đâu.

Connor nhìn quanh bến, gật đầu:

- Cháu biết. Bo đâu? Chúng cháu chưa chào cô ấy.
- Bo đang rất giận tôi. Nó cho rằng tôi làm hỏng đời nó vì cứ giữ nó lại đây.

Ông thở dài:

- Có thể nó đúng. Nhưng tôi đã hứa với người mẹ quá cố của nó từ nhiều năm trước, tôi phải giữ lời... thêm một thời gian nữa.
  - Cho cháu gửi lời chào Bo và... Sinbad nữa.

Jasmine nói:

- Xin nói với cô ấy là cháu cảm ơn về công thức nấu món lạc xá.
- Được, được rồi. Lên thuyền đi. Nấn ná hết mấy phút rồi.

- Tội nghiệp Bo Yin.

Jasmine nói khi nhổ neo, cùng Connor chuẩn bị ra khơi.

- Cậu nghĩ ông sẽ đồng ý cho con gái theo nghề hải tặc không?
- Có thể. Lần này có vẻ ông bót căng hơn. Nhưng Bo còn quá nhỏ.

Jasmine cười:

- Chỉ nhỏ hơn cậu vài tuổi thôi.
- Đúng. Nhưng nếu cha tôi còn sống, chưa chắc ông sốt sắng cho phép tôi làm hải tặc.

Kéo buồm lên, rồi Connor nhảy tới giúp Jasmine thắt chặt các sợi dây thừng. Cô nói:

- Lạ thật, cha mẹ mình thì lại chỉ mơ ước con mình làm hải tặc. Cậu và mình đến từ hai thế giới khác hẳn nhau, đúng không?
  - Có thể.

Thắt mấy nút xong, Connor chọt thấy mình đang đứng quá gần Jasmine, đến mức có thể ngửi được mùi mật ong của dầu gội đầu trên tóc cô.

- Nhưng đến từ đâu có thật sự là vấn đề không?
   Quan trọng là ta đang tiến về đâu.
  - Có thể.

Đứng dậy, Jasmine vén tóc ra sau tai. Thấy Connor lom lom nhìn mình, cô hỏi:

- Sao vậy? Mũi mình dính dầu hả?

Connor lắc đầu, cười:

- Không. Cậu rất hoàn hảo. Thật sự tuyệt đối hoàn hảo.
- Connor, đừng ngó ngẩn. Chẳng ai tuyệt đối hoàn hảo được.
  - Mình không...

Connor vươn tay về phía cô, ngạc nhiên vì hành động táo bạo của mình.

Jasmine quay đi, kéo kính râm xuống che mắt, khoanh tay nhìn ra biển. Connor tiến gần hơn, liều đặt nhẹ tay lên hông cô. Jasmine giật bắn người. Connor nghe một tiếng nấc.

- Jasmine, cậu khóc hả?
- Không. Đúng. Ôi, mình không biết. Thật ngu ngốc.
   Thật sự mình không muốn mềm yếu như thế này.
  - Về chuyện gì?
- Về những cảm giác trong mình, về những điều không nên làm, nhưng mình lại thật sự rất muốn làm.
  - Nói gì vậy, Jas? Những điều đó là gì?

Duyên dáng như một vũ công ba-lê, Jasmine quay lại, vẫn trong vòng tay Connor, cô nghiêng người, hôn lên môi nó. Connor ngất ngây bàng hoàng. Có lẽ đây sẽ là khoảnh khắc kỳ diệu nhất trong đời nó.

Connor hỏi:

- Chúng ta phải ăn uống chút gì chứ?

Thuyền đã đi được nhiều giờ, rất thuận buồm xuôi gió. Với Connor, thời gian trong ngày trôi qua như

ảo mộng. Nụ hôn của Jasmine bắt đầu cho nhiều nụ hôn tiếp theo. Nhưng họ cũng chuyện trò. Điều này thì không mới, vì đã từng là bạn, lại thêm mười ngày đêm chuyện trò trên Lantao. Nhưng phải kể từ khoảnh khắc đó – từ nụ hôn đó – họ mới bắt đầu tâm sự với nhau về quá khứ, hy vọng và mơ ước tương lai. Họ cũng nói về nỗi lo sợ, lo sợ sẽ phải nói sao với Jacoby, lo sợ về nhiệm vụ siêu thực chưa từng thấy mà họ sắp dấn thân vào.

- Này Jas, nghe mình nói không? Đói chưa?
- Hình như hơi đói. Mấy giờ rồi?

Vừa cúi xuống nhìn đồng hồ, Connor bỗng nghe như có tiếng gõ là lạ. Nó lắng nghe tìm phương hướng của âm thanh đó.

Jasmine lom lom nhìn nó:

- Cậu làm gì vậy?
- Nghe gì không?
- Nghe gì?
- Đó, lại tiếp tục.
- Nghe rồi. Cậu nghĩ là tiếng gì vậy.

Connor từ từ tiến tới nơi phát ra tiếng động. Jasmine nói:

Có lẽ bên dưới có gì bị tuột dây.

Nhưng Connor lại nghe tiếng gõ, gần hơn và lớn hơn. Nó cúi xuống một cửa hầm thuyền, lật lên, và không quá ngạc nhiên khi một ngón tay dài ló lên.

Đưa hai tay xuống hầm, Connor bồng lên một thân thể lông lá, ấm áp.

- Ôi, chào Sinbad.

Con vượn cáo của Bo Yin tỏ ra vui mừng gặp lại Connor và được nghe gọi đúng tên.

Jasmine lại gần, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Connor quay lại, tay ôm con vật kỳ lạ.

- Hình như chúng ta có kẻ đi lậu vé thuyền.

Jasmine nói khi thấy Bo Yin chui lên:

- Hình như không chỉ một khách lậu vé đâu.

Bo Yin giận dữ rít lên:

- Sinbad Yin, mày là thằng bé hư đốn.

Connor nói ngay:

- Em mới là hư đốn. Làm quái gì ở đây vậy, Bo? Nhảy lên sàn thuyền, Bo chống tay vào mạn sườn, nói:

- Em chạy trốn.

Connor lắc đầu cười:

- Thấy rồi.
- Connor Tempest, xin anh đừng giận em. Làm ơn đừng bắt em trở lại. Em sẽ là một hải tặc giỏi. Chính anh cũng đã nói vậy mà.

Connor lắc đầu, cảm thấy khó thể nổi giận được với Bo.

- Anh đã nói. Nhưng không là bây giờ. Chưa đến lúc.

- Carpe diem, Connor Tempest^(*). Phải hành động ngay khi có thời cơ chứ.
  - Chúng tôi phải làm gì với em đây?

Connor quay nhìn Jasmine. Bo Yin vội năn nỉ:

- Jasmine Peacock, xin đừng đưa em trở lại.

Jasmine nói với cô bé:

- Quá xa Lantao rồi, không trở lại được nữa. Chúng tôi phải đem vũ khí về cho thuyền trưởng Li.

Bo Yin reo lên:

- Aaa! Vậy là Bo Yin sẽ được gia nhập thủy thủ đoàn của Cheng Li.

Connor nói:

- Điều đó còn phải chờ ý kiến của thuyền trưởng Li.
   Bo cười hí hởn:
- Cô ấy là bạn thân của gia đình em. Không phải lo.

Connor không thể nhịn cười vì sự quả quyết và niềm vui không kìm nén được của cô bé.

Cheng Li ngỡ ngàng nhìn xuống Bo Yin rồi dịu dàng nói:

- Em không nên hành động quá hấp tấp như thế. Cha em sẽ giận và lo lắng nữa. Tôi biết em khao khát trở thành hải tặc, nhưng thật sự là không nên làm trước khi nói với cha em và tôi.

Cô bé nói:

^{*} Thành ngữ La tinh, nghĩa là "Nắm bắt thời điểm".

- Khi người ta biết mình muốn gì trong đời, người ta phải theo đuổi bằng được mục đích đó. Thuyền trưởng Li, thử nghĩ lại, ngày còn nhỏ nếu có ai bảo cô không được làm hải tặc, cô có để bất cứ thứ gì ngăn cản không?
  - Không. Nhưng chuyện của tôi khác.

Cô chỉ bức chân dung sau bàn:

- Cha tôi là hải tặc.

Bước lại gần hơn, Bo Yin nhỏn nhoẻn cười:

- Cô định bảo, em làm cô nhớ lại chính mình khi bằng tuổi em chứ gì?

Cheng Li ha hả cười, nhưng là tiếng cười chan hòa thiện cảm mà Connor chưa từng thấy ở cô.

- Thật sao Bo? Có thể em nói đúng. Từ em tôi thấy rất nhiều về tuổi thơ của mình. Tuy nhiên em... láu cá hơn tôi nhiều.
- Ý cô là sẽ cho em một cơ hội, nếu em tỏ ra xứng đáng, cô sẽ nói chuyện và thuyết phục cha em đây là điều tốt đẹp nhất?

Cheng Li mim cười:

- Em đã tính toán mọi chuyện, đúng không?
   Bo Yin gật đầu:
- Em đã suy nghĩ rất nhiều. Một mình trên Lantao, em có quá nhiều thời gian để tính toán.

Đắn đo một lúc rồi Cheng Li quyết định:

- Bo Yin, nếu là trường hợp bình thường, tôi sẵn lòng

làm em vui. Nhưng em thấy đó, tàu của tôi không là một con tàu bình thường...

- Không, Mãnh Hổ là tàu hải tặc tốt nhất, giỏi nhất...
- Không, ý tôi không nói về chuyện đó. Chúng tôi có một nhiệm vụ đặc biệt. Một nhiệm vụ *rất nguy hiểm* không thể để em liên can. Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho mình nếu có chuyện gì xảy ra cho em.
- Cô sắp chiến đấu với hải-tặc-ma-cà-rồng. Em biết hết rồi. Đó là lý do Connor Tempest và Jasmine Peacock tới đặt làm vũ khí. Em... em có thể giúp một tay.

Cheng Li lắc đầu:

- Rất tiếc làm em thất vọng, Bo, nhưng em không biết những nguy hiểm chúng tôi sắp gặp đâu.
- Bo Yin không sợ nguy hiểm. Bo Yin có thể giúp một tay.

Cheng Li cố giữ bình tĩnh:

- Bo, chính xác em nghĩ sẽ có thể giúp gì?

Bo luôn có sẵn câu trả lời:

- Cha của Bo Yin là bậc thầy rèn đúc vũ khí. Hiển nhiên Bo Yin phải biết vài ngón nghề của cha.

Cô bé rút từ túi ra mảnh giấy:

- Công thức độc dược để tẩm vào đầu mũi kiếm bạc của cô. Khi hết chất độc đó, em có thể pha chế thêm cho cô. Như cô đã biết, Bo Yin rất thành thạo pha chế.

Cheng Li chọt nhận ra mình hơi cạn nghĩ. Đúng, Bo Yin có thể rất hữu ích. Tất nhiên, phải giữ cô bé xa khỏi vị trí chiến đấu. Cô sẽ cho Bo thủ, rồi ngay sau khi thanh toán xong Lola Lockwood, sẽ nói chuyện với thầy Yin và nghĩ lại việc này.

- Được, tôi chấp nhận. Nếu khả năng làm một hải tặc chỉ bằng nửa tài thuyết phục của em, tương lai em sẽ rất sáng sủa.

Bo Yin đứng nghiêm, chào theo kiểu nhà binh:

 Cảm ơn thuyền trưởng Li. Em rất vinh hạnh được gia nhập thủy thủ đoàn của cô.

Thình lình, một quả bóng lông lá chen lấn qua khoảng trống giữa hai chân Bo Yin. Connor không tin nổi vào mắt mình khi thấy Sinbad – làm y hệt nữ chủ – đưa tay lên đầu, chào thuyền trưởng.

Cheng Li vội hỏi:

- Cái gì thế này?

Connor nói:

- Một con vượn cáo, thưa thuyền trưởng.
- Ngộ nghĩnh quá, Connor. Tôi thấy chuyến nghỉ ngắn ngày của cậu ở Lantao đã làm cậu có tinh thần hài hước rồi đó.
  - Thật sự đó là một con vượn cáo mà, phải không Bo?
     Bồng Sinbad lên tay, Bo Yin gật đầu:
- Cô Li, đây là thú cưng của em. Chào thuyền trưởng
   Li đi, Sinbad.

Sinbad xòe bàn tay nhăn nheo về phía Cheng Li. Cheng Li nói ngay:

- Xin lỗi. Bo Yin em có thể ở lại. Nhưng tàu *Mãnh*

Hổ không chứa thú vật. Tôi chỉ huy một tàu hải tặc chứ không là thuyền của ông Nô-ê. (*)

Đặt Sinbad xuống sàn, Bo bắt đầu giảng giải:

- Đây là...

Connor cảm thấy lại thêm một màn thuyết phục dài dòng nữa sắp bắt đầu.

^{*} Noah' Ark – Thuyền lớn của Nô-ê: theo Cựu ước, ông Nô-ê vâng theo lời Thiên Chúa đóng một thuyền lớn, đưa gia đình và loài vật (mỗi loài một cặp đực cái) lên thuyền để thoát khỏi trận đại hồng thủy.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI MỐT

Thay đổi

Cùng Cheng Li đi dọc hành lang, Connor nói:

- Tôi rất tiếc, nhưng cô phải tin tôi. Tôi không hề biết Bo làm chuyện này. Nếu phát hiện ra cô bé sớm hơn, chúng tôi đã quay lại...
- Không sao. Tôi nghĩ chẳng ai trong chúng ta có thể ngăn cản được chuyện này. Chỉ là vấn đề thời gian thôi. Bo Yin là cô bé đầy khát vọng.
  - Vậy là cô cho Bo ở lại?
- Lúc này thôi. Nhưng chúng ta phải cách ly nó khỏi mọi cuộc đụng độ. Việc này tôi cần cậu giúp.
  - Tuân lệnh.
  - Nào, vũ khí mới đâu?
  - Trong kho vũ khí.
  - Tốt lắm. Chúng ta đến đó.

Cheng Li rảo bước. Như thường lệ, Connor chạy theo mới bắt kịp cô.

Cheng Li cầm một thanh kiếm bạc lên, hài lòng nói:

- Thật hoàn hảo.

Hoàn hảo. Câu nói làm Connor nhớ lại hình ảnh Jasmine đứng trên con thuyền nhỏ, dưới ánh sáng mặt trời. Bờ vai rám nắng và mùi mật ong tỏa ra từ tóc cô, ngay trước khoảnh khắc ngọt ngào đó... khi cô quay lại và...

- Connor, cậu nghe tôi nói không?

Connor giật mình tỉnh lại:

- Xin lỗi, tôi hơi đãng trí.
- Chúng ta sắp lao vào một nhiệm vụ nguy hiểm chưa từng có. Cậu không thể đãng trí dù chỉ một thoáng giây.
  - Rõ, thưa thuyền trưởng.

Thật điên khùng. Nó đang tham gia vào nhiệm vụ nguy hiểm nhất của hải tặc trong mọi thời đại, vậy mà chỉ tập trung vào cảm giác khi được Jasmine Peacock – cô gái xinh đẹp nhất Học Viện Hải Tặc – hôn. Lúc này cô ấy ở đâu? Bên Jacoby? Cô ấy đã nói chuyện đó với Jacoby chưa? Tim nó đập rộn ràng.

Cheng Li nói:

- Trong thời gian cậu và Jasmine không có đây, đã có nhiều thay đổi trong nhiệm vụ của chúng ta.

Tập trung tư tưởng lại công việc, Connor hỏi:

- Thay đổi?
- Chúng ta sẽ dự một đám cưới.
- Đám cưới? Trong khi đang làm nhiệm vụ?

Cheng Li cười:

- Đám cưới là nhiệm vụ. Có vẻ như hải-tặc-ma-càrồng cũng lụy tình. Sidorio đang say đắm một bạn tình hải-tặc-ma-cà-rồng. Quí cô Lola Lockwood.

Lấy từ túi áo tấm thiệp mời, Cheng Li đưa ra trước mắt Connor. Nó ngắn người, hỏi:

- Sao cô có được thiệp mời này?
- Cậu biết câu bốn bể đều là anh em không? Ô, thật ra tôi cũng không quen làm khách không quen mà tới.
- Vậy là chúng ta sẽ tới dự đám cưới này? Rồi... sẽ tiêu diệt Sidorio tại đó?
- Gần như vậy đó, Connor, nhưng chưa hoàn toàn đúng.

Bỏ lại thiệp mời vào túi, Cheng Li nói tiếp:

- Mục tiêu của chúng ta đã thay đổi. Tôi đã phát hiện ra Đề đốc Kuo không bị Sidorio giết. Ông đã bị Quí cô Lola Lockwood giết chết một cách tàn bạo. Cậu nhớ lá bài Đề đốc nắm trong tay khi chúng ta thấy ông lần cuối cùng không?

Connor lạnh toát người khi nhớ lại hình ảnh thi thể bị hút cạn kiệt máu của Đề đốc Kuo, với một lá bài giữa mấy ngón tay khô cứng. Nó nói:

- Lá bài có hình quân cơ là tim đen.

Cheng Li gật đầu:

 Đó là danh thiếp của một ả đàn bà điên loạn. Å còn có hẳn biệt danh là Tim Đen. Vì vậy mật hiệu nhiệm vụ của chúng ta bây giờ sẽ là Chiến Dịch Tim Đen, tuy nhiên tôi vẫn thích nghĩ về vụ này là Chiến Dịch Quà Cưới.

Đầu óc Connor quay cuồng khi nghe những thông tin mới này.

Giọng Cheng Li bỗng dịu lại:

Tôi thấy cậu đang mệt vì chuyến hành trình. Nào,
 hãy đi ăn tối và gặp lại các đồng đội.

Khỏi cần thúc giục thêm, Connor theo Cheng Li ra khỏi kho vũ khí, lên phòng ăn – hoặc gọi theo ý thích của Cheng Li: quán ăn tự phục vụ. Tại đây không có bàn dành riêng cho thuyền trưởng. Cheng Li muốn ăn cùng thủy thủ của cô, giữ mối quan hệ từng ngày với lính mới cho đến các sĩ quan cao cấp hơn.

Tiến tới bàn giữa phòng, Cheng Li nói:

- Theo tôi.

Connor thấy Jacoby và Jasmine đã ngồi tại đó. Jacoby choàng vai Jasmine, cả hai đang cười nói vui vẻ. Nhìn hình ảnh này, Connor biết cô chưa nói gì với Jacoby. Jasmine mim cười với Connor, nhưng có vẻ gì đó e dè. Connor cảm thấy hơi bối rối.

Jacoby đứng bật dậy, bắt tay Connor:

- Chào mừng cậu đã trở về. Nghe nói cậu đã đem về cho chúng ta những vũ khí tối tân nhất hả?

Connor gật đầu. Jacoby ghé gần hơn:

- Cảm ơn đã đưa Min về an toàn. Nếu cô ấy đi với ai khác, chắc mình lo đến điền đầu.

Connor cố nở nụ cười, nhưng khi quay lại, nụ cười

gượng thành cười vui thật sự: hai gương mặt thân quen đang ngồi phía cuối bàn. Cate và Bart. Chạy lại, ôm cả hai, Connor reo lên:

- Hai người làm gì ở đây vậy?

Vừa ôm bạn cũ, Bart vừa nói:

- Nghe nói các cậu cần cơ bắp đúng nghĩa mà. Này cậu, gặp lại cậu mình rất vui.

Connor gần ứa nước mắt:

- Mình cũng vậy.

Cate nói:

- Tụi mình được cho mượn tạm thời trong nhiệm vụ này. Ahab Black nói với Barbarro Wrathe, ông ta nói với Molucco và... bây giờ chúng mình có mặt tại đây.
- Quá mừng gặp lại hai người, chỉ ngạc nhiên là sao họ không cho Moonshine cùng đi...

Connor vừa nhắc tới tên Moonshine, từ quầy thực phẩm vang lên tiếng la the thé:

- Sao toàn món chay thế này, tôi gọi một cái pizza mà.

Connor quay lại đúng lúc Moonshine nhìn lên. Vừa thấy Connor, nó đút hai ngón tay vào miệng:

- Mới chỉ cảm thấy tởm, bây giờ thì phát ói thật rồi.
   Connor nói lớn:
- Không là lần đầu đâu.

Nó nhớ rất rõ đã bị Moonshine ói mửa đầy vào người – hai lần – trên tàu *Typhon* của Barbarro Wrathe.

Khi Moonshine quăng khay thức ăn, hầm hầm ra khỏi phòng ăn, Connor quay lại Cate: - Tôi chỉ nói đùa thôi nào không ngờ Moonshine cùng đi với nhóm cậu thật.

Cate ghé gần nó hơn:

- Chính trị mà, Connor. Thuần túy vì chính trị. Khi thuyết phục Molucco cho mượn chúng tôi, Barbarro khẳng khẳng là phải cho Moonshine đi cùng. Ông ta cho rằng nhiệm vụ này sẽ là bài học cho nó hoàn chỉnh tính cách.
- Hoàn chỉnh tính cách? Cô chắc chắn là Barbarro không âm thầm hy vọng hải-tặc-ma-cà-rồng ban ân huệ cho chúng ta bằng cách trừ khử nó chứ?

Bart phì cười. Cate tủm tím lắc đầu:

- Vẫn như bao giờ, phải giữ nó càng xa trận địa càng tốt.
- Được thôi, nhưng lần này làm ơn đừng ghép cặp nó với tôi.
  - Đừng lo. Tôi hứa chuyện đó sẽ không xảy ra.

Bart đặt tay lên vai Connor:

- Đừng phí thời giờ nói về thằng nhóc khờ đó nữa. Đi lấy thức ăn rồi kể cho tụi này nghe về chuyến phiêu lưu của cậu đi. Tụi này nhớ cậu như điên, đúng không Cate.

Connor nhận thấy Bart choàng vai Cate. Cô không hất ra mà còn cười với vẻ rất hài lòng. Nó cười nói:

 Hình như hai người cũng có nhiều chuyện để nói với tôi.

Vừa bất ngờ vừa vui mừng, Connor nhìn Cate hôn má Bart. Nó nói đùa:

- Thận trọng! Đừng để Cheng Li thấy. Đây là tàu hải tặc, không là Thuyền Tình đâu.

Cate nói:

- Đi lấy thức ăn đi.

Trên đường tới quầy, Connor đi qua Jacoby và Jasmine vừa ăn xong và sửa soạn ra ngoài. Jacoby nói:

 - Này cậu, gặp lại sau. Mình và Min có việc cần làm gấp. Cậu biết mình nói gì mà.

Nháy mắt, Jacoby thoi nhẹ lên vai Connor, rồi tiếp tục đùa giỡn với các bạn bàn khác.

Connor cảm thấy con nhức đầu đang kéo tới. Jasmine lùi lại, chạm nhẹ tay vào hông Connor. Chỉ một thoáng thôi nhưng đủ làm nó xúc động đến rùng mình. Cô nói:

- Connor, đừng giận mình. Mình chưa nói được lời nào từ lúc trở về. Nhưng không có gì thay đổi. Mình sẽ nói với anh ấy. Tất cả những gì chúng ta nói với nhau trên đường trở về từ Lantao đều là thật.

Connor mim cười, thở ra một hơi dài:

- Cảm ơn Jas, mình thật nhẹ lòng.
- OK. Bây giờ mình phải đi, nhưng sẽ gặp lại nhau sau. Mình hứa.
  - OK.

Cảm giác thoải mái lâng lâng, Connor tiến tới, lấy một cái khay.

Ngày hôm sau, từ trên cao Cheng Li nhìn xuống boong tàu *Mãnh Hổ* khi Cate bắt đầu đặt năm mươi thủy thủ đã được tuyển chọn vào Chiến Dịch Quà Cưới. Thuyền

trưởng nhìn từ Jacoby tới Jasmine, từ Connor tới Bart, rồi Bo Yin – cô bé tỏ ra thành thạo kiếm thuật đến bất ngờ. Nếu những biểu hiện ban đầu này đúng là khả năng của cô bé, thì Cheng Li đang có trong tay một thủy thủ nhỏ đầy tài năng. Cô cười thầm, mọi thứ đều tốt đẹp – từ kế hoạch đã được tính toán tới những điều bất ngờ được biết. Cô nghĩ lại có lần cha đã nói: số phận ưu đãi kẻ gan dạ. Hy vọng lời ông Cheng Ko Li sẽ đúng.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI HAI

Bùa chú

Grace chạy nhào vào phòng thuyền trưởng, vẫn cảm thấy bàng hoàng khi không thấy có ông ở đó. Có bao giờ ông trở lại *Dạ Khúc*, trở lại với thủy thủ đoàn, những người yêu thương, nhớ mong và cần có ông không?

Đang đứng bên bánh lái, Mosh Zu quay lại mim cười:

- Grace.

Ông không tỏ ra ngạc nhiên hay bực bội vì sự xuất hiện thình lình của cô.

Grace thấy Lorcan cũng đang ở trong phòng, đứng trước lò sưởi, lom lom nhìn ngọn lửa. Anh quay lại, nhìn cô nhưng không cười mà có vẻ lo lắng.

Cô nhìn từ người này tới người kia, tự nhủ đây là lúc tốt nhất để đưa ra câu hỏi. Cô lên tiếng:

- Hải-tặc-ma-cà-rồng nào là cha tôi? Tôi cần phải biết ngay bây giờ.

Lúc đầu câu hỏi của cô chìm vào im lặng. Lorcan

nhìn Mosh Zu chờ lệnh. Vẻ cân nhắc vấn đề, Mosh Zu bước khỏi bánh lái, tiến vào phòng. Sau cùng ông nói:

- Phải, tôi nghĩ cũng đã đến thời điểm rồi.

Grace cảm thấy tim bắt đầu đập mạnh. Cuối cùng thì cô cũng sắp nhận được câu trả lời rồi.

Ngồi xuống sau bàn thuyền trưởng, Mosh Zu ra dấu cho Grace và Lorcan cùng ngồi, rồi nói với Grace:

- Grace, tôi muốn cô biết rằng không ai cố tình giữ bí mật mọi chuyện với cô. Rõ ràng tôi thấy cô đang tự khám phá ra những điều quan trọng.
  - Ý ông là qua những ảo ảnh tôi đã thấy?
     Mosh Zu gật đầu:
- Qua những hình ảnh cô nhận được từ sự tiếp xúc với Sally.
- Nhưng chỉ có thế thôi. Từ khi mẹ tôi... từ khi mẹ con tôi chia tay nhau tại đài hải đăng, những ảo ảnh đó cũng mất luôn. Tôi không biết cách nào để có thể trở lại được với những hình ảnh đó...
- Điều đó có thể hiểu được. Như cô đã biết, khi mẹ cô hồi sinh, bà ấy rất khó khăn khi phải nói chuyện lâu dài. Sally tha thiết muốn cho cô biết chuyện của bà ấy *của cô*. Tôi tin chắc đó là lý do bà ấy cố nấn ná ở lại trần gian càng lâu càng tốt. Nhưng dù giọng nói yếu ót bà ấy đã tìm được cách khác để kể lại với cô.

Grace trọn tròn hai mắt:

- Ý ông là mẹ tôi đã chủ tâm gọi lên những hình ảnh đó cho tôi thấy?

Im lặng một lúc rồi Mosh Zu lắc đầu, nói:

- Không chủ tâm, nhưng tiềm thức quá mạnh... Còn nhớ cô đã từng gõ vào năng lực lưu giữ trong những giải ruy băng, khám phá ra những ký ức, những chuyện đời in sâu trong đó?
- Ông định nói là tôi đã làm giống vậy khi cầm tay mẹ tôi?
- Đúng. Chỉ khác là mối quan hệ với Sally của cô mạnh hơn.

Grace than thờ:

- Nhưng bây giờ mẹ tôi không còn nữa. Tôi không còn cách nào để biết hết sư việc.

Mosh Zu mim cười:

- Một thành ngữ rất hay nói sao nhỉ? *Có nhiều cách* để lột da một con mèo. Nào, cho tôi biết, qua những buổi chuyện trò với Sally và những hình ảnh đã thấy, cô biết tới đâu rồi?
- Bà nói với tôi bằng cách nào cha tôi... ông Dexter đã lên *Dạ Khúc* làm chân phụ bếp và đã thương yêu mẹ tôi như thế nào. Bà bảo là đã nhận ra sai lầm tình nguyện ở tên tàu suốt đời. Vì vậy bà đã đến xin thuyền trưởng giải thoát bà khỏi bản cam kết làm người hiến máu của Sidorio.

Mosh Zu gật đầu. Grace hít sâu một hơi rồi tiếp:

- Mẹ tôi bảo thuyền trưởng đã quyết định chấp thuận thỉnh cầu của bà.
- Với ông, đó không là một quyết định dễ dàng, nhưng thuyền trưởng hiểu nỗi khổ tâm của Sally và biết rằng số phận của bà là ở ngoài con tàu này.

 Ông bảo mẹ tôi chờ cho đến khi nào tìm được người hiến máu mới cho Sidorio. Lúc đó bà sẽ được tự do bắt đầu một cuộc đời mới với ông Dexter

Cô thở dài:

- Mẹ tôi kết thúc tại đó, trong cái ngày mẹ con tôi ở
   Vịnh Trăng Lưỡi Liềm cái ngày cuối cùng tuyệt vời đó.
  - Vậy là chúng tôi sẽ nói tiếp từ đây.

Ông hất đầu về phía Lorcan:

- Anh không ngại bắt đầu kể chứ?

Grace nhìn Lorcan – người bạn tốt đầu tiên trên tàu *Dạ Khúc*. Anh đã trở thành người đầy ý nghĩa đối với cô. Vì vậy điều sắp được nói ra là gì, cô biết không ai khác, cô chỉ muốn nghe điều đó từ anh.

Lorcan bắt đầu nói:

 Việc Sally gặp thuyền trưởng xin chấm dứt làm người hiến máu của Sidorio, để ra đi với Dexter, tới tai Sidorio làm hắn phẫn nộ phát điên.

Grace hỏi:

- Vì mất người hiến máu? Nhưng theo lời mẹ tôi, hắn chỉ coi bà như một – theo lối nói của Oskar – như một Kho Máu Di Động. Thay đổi người hiến máu đâu có vấn đề gì?
- Em nói đúng. Tất cả chúng tôi cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng tình cảm của Sidorio đối với mẹ em sâu đậm hơn vẻ ngoài của hắn. Hắn không chịu nổi ý nghĩ bị mẹ em phản bội trước hết là mối quan hệ với Dexter, rồi tới quyết định bỏ đi.

Grace không còn tin nổi vào tai mình nữa:

- Sidorio có tình cảm với mẹ tôi?

Lorcan gật đầu:

- Grace, một tình cảm rất mãnh liệt. Sidorio yêu mẹ em. Nhưng là một tình yêu đơn phương. Vì vậy hắn càng không chịu đựng nổi. Sidorio đối chất với Sally. Bà bảo hắn không thể ngăn cản được bà. Hắn nói, có thể không thể nhưng hắn sẽ tìm cách làm cho bà không bao giờ quên được hắn.

Grace rùng mình với tiên đoán u ám về câu chuyện đang được tiết lộ, nhưng cô cần phải nghe dù hậu quả ra sao.

Mosh Zu lên tiếng:

- Tình yêu và thù hận không đối nghịch nhau. Trong cảm xúc mãnh liệt chúng chỉ biểu lộ khác nhau.
- Những gì Sidorio làm sau đó có thể làm em quá căm hòn... Chúng tôi...
  - Hắn đã làm gì?
  - Thật sự cô muốn biết?
  - Vấn đề không là muốn. Tôi cần phải biết.

Mosh Zu gật đầu rồi hỏi:

- Cô muốn tôi cho cô thấy không?

Cho cô thấy? Ông ta nói gì vậy?

Mosh Zu đứng dậy, tiến tới lò sưởi rồi ngoắc tay gọi cô lại gần. Cô bối rối làm theo. Đang ngồi quay lưng lại lò sưởi, Lorcan không đứng dậy, chỉ vịn tay ghế, quay đầu lại nhìn.

Đặt tay lên vai Grace, Mosh Zu nói:

- Hãy nhìn vào ngọn lửa.

Grace nhìn ngọn lửa bập bùng liếm quanh thành lò sưởi.

- Bây giờ hãy lắng nghe lửa.

Lắng nghe lửa? Chỉ thị thật lạ lùng. Nhưng Grace làm theo, tập trung chú ý vào tiếng lửa réo lách tách. Thình lình âm thanh đó lớn hơn, tiếng động chung quanh hoàn toàn im bặt, êm ả như đang nghe tiếng suối nước trong Cung Thánh. Âm thanh của lửa lớn hơn, lớn hơn mãi trong đầu cô. Rồi cô nghe tiếng nói. Grace giật mình, nhưng giọng Mosh Zu trấn an cô:

- Không sao, Grace, hãy nghe thật kỹ.

Grace chăm chú nghe. Cô nghe thấy tiếng nói và tiếng nhạc nhịp nhàng có vẻ quen quen.

Mosh Zu lại lên tiếng:

- Bây giờ nhìn qua khỏi ngọn lửa.

Grace làm theo và thình lình như một cửa sổ mở vào lò sưởi, cô thấy các hải-tặc-ma-cà-rồng và người hiến máu trong dạ tiệc. Cảm giác họ gần đến cô có thể đưa tay ra, chạm vào người họ. Nhưng bà Sally đâu? Như để trả lời câu hỏi đó, hình ảnh chuyển dịch tới nơi mẹ cô đang ngồi chờ bên bàn. Grace nín thở. Lần này cô nhìn sự vật với một quan điểm khác, không qua mắt mẹ cô nữa. Mặt mẹ tràn trề hy vọng. Bà biết mình sắp rời khỏi tàu, sắp bắt đầu một cuộc đời mới, một gia đình mới với Dexter. Đôi mắt màu lục long lanh hy vọng. Trông bà đẹp hơn bao giờ.

Rồi, Sally gục đầu. Vì sao? Hình ảnh chuyển dịch.

Grace thấy Sidorio bước vào phòng. Lập tức hắn nổi bật giữa đám đông hải-tặc-ma-cà-rồng. Rảo bước tới bàn, hắn ngồi đối diện bà Sally. Bà ngước lên, mỉm cười với hắn. Hắn gật đầu chiếu lệ. Nếu trước đây Grace được thấy hình ảnh này, hẳn cô đã biết lời mẹ cô nói – Sidorio chỉ coi bà như nguồn cung cấp máu – là đúng sự thật. Nhưng lời Lorcan mới nói: "Sidorio yêu mẹ em, nhưng chỉ là tình yêu đơn phương" cũng là sự thật. Mặt Sidorio như mặt nạ. Nhưng đó không là mặt của người vô cảm. Đúng hơn, đó là mặt của người đang cố gắng một cách tuyệt vọng cố che giấu những cảm xúc xao động trong lòng.

Grace tiếp tục theo dõi khi buổi dạ tiệc bắt đầu. Thậm chí cô còn nghe được Sally và Sidorio trò chuyện, dù hai người nói rất ít.

Mosh Zu hỏi:

- Cô sẵn sàng tiếp tục chứ?
- Sẵn sàng.

Hình ảnh lại dịch chuyển, Grace thấy mẹ cô và Sidorio khoác tay nhau đi dọc hành lang, tiến về phòng bà. Cô sắp được thấy họ chia sẻ máu? Nhưng sau khi họ vào phòng, cánh cửa đóng lại, để Grace lại bên ngoài.

Mosh Zu nói nhỏ:

- Tiếp tục theo dõi đi. Cô không nhìn chuyện này trong thời gian thật, mà là thời gian đã qua.

Grace tiếp tục nhìn. Thình lình cánh cửa bật mở, Sidorio bước ra hành lang. Tim cô dập thình thình. Bà Sally đâu? Hắn đã làm gì mẹ cô? Sidorio liếc từ trái sang phải. Lúc đầu Grace tưởng hắn đang lo lắng, rồi nhận ra hắn đang tìm ai đó. Nhưng là ai? Cô nghe hắn gọi: "Lại đây! Vào trong! Làm mau lên!

Một người xuất hiện. Một phụ nữ mặc áo choàng đen, tay xách giỏ.

Sidorio đẩy cửa, kéo người phụ nữ vào trong. Cửa khép lại. Nhưng lần này hình ảnh đưa Grace vào trong phòng. Một lần nữa cô lại nín thở. Mẹ cô đang nằm trên giường. Trông bà thật thanh thản.

Đặt giỏ xuống sàn, người đàn bà thở dài:

- Đúng là người đẹp ngủ.
- Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Bắt đầu đi, bà phủ thủy.

Người đàn bà giận dữ la lên:

- Ta không là phủ thủy mà là một nữ tu.

Thở hổn hển, Grace cảm thấy như ở trên tàu hỏa đang rầm rầm lao tới. Cô muốn nhảy khỏi tàu, nhưng biết phải bám theo hình ảnh đó, vì không còn chọn lưa nào khác nữa.

Phù thủy? Nữ tu? Dù là gì thì lúc này người đàn bà đã quỳ xuống, mở giỏ, lấy ra một cái hộp nhỏ, thận trọng đặt lên mặt sàn. Vẻ mặt đầy hạnh phúc, bà Sally vẫn tiếp tục ngủ. Grace tưởng tượng bà mơ tới cuộc đời mới đang chờ đợi, cuộc đời mới cận kề đến nỗi gần như nếm được, như nếm vị muối bay theo gió biển.

Người đàn bà đặt mấy cây nến đen lên sàn, rải những mảnh tròn nho nhỏ, lóng lánh chung quanh.

Grace đã từng thấy phần này trong ảo ảnh trước. Cô nghe Sidorio hỏi:

- Những mảnh đó là gì?
- Vảy cá. Để dâng lên các vị thần đói khát của ta.

Người nữ tu cầm một bàn tay bà Sally rồi bắt dầu tụng niệm. Không thể nhận ra được một lời nào, những âm thanh thoát ra từ yết hầu, trầm đục rồi the thé đến chói tai. Grace nghĩ, đúng là âm nhạc của quỷ ma. Cô lo sợ cho mẹ, tuy nhiên bà Sally vẫn nằm đó, bình thản như không hay biết gì.

Quay lại Sidorio, nữ tu xòe bàn tay còn lại, nói:

- Nào, chúng ta bắt đầu. Trước hết, đưa cho ta mấy con nhên.

Grace nhìn Sidorio lấy từ trong hộp ra hai con nhện bám vào chiếc lá. Cầm hai con nhện, nữ tu lần lượt thả xuống mắt phải rồi mắt trái bà Sally. Vừa thả nhện bà ta vừa ngân nga, và gõ ngón tay lên bàn tay mẹ cô, vừa nói:

- Mắt nhện cho thị giác tinh tường dù trong sương mù hay đêm tối.

Im lặng một lúc, rồi bà lại chìa tay ra:

- Lọ nhỏ.

Grace theo dõi Sidorio lấy từ trong giỏ ra một lọ thủy tinh nhỏ. Nữ tu bật nút rồi dốc ngược lọ trên đôi môi nhọt nhạt của bà Sally, vẫn tiếp tục cầu khấn và gõ lên bàn tay. Sau cùng nữ tu tuyên bố:

 Lọ không khí núi giúp sức chịu đựng không hề giảm sút. Quay lại, nhe hàm răng cái còn cái mất, nữ tu cười với Sidorio:

- Tiếp theo là san hô.

Sidorio lấy một nhánh san hô đỏ ra khỏi giỏ. Nữ tu đặt vào bàn tay bà Sally như một cành hoa. Lẩm nhẩm cầu khấn một lúc, rồi bà ta nói:

- San hô đỏ ban cho may mắn suốt đời.

Cúi nhìn Sally, Sidorio hỏi:

- Hiệu quả không?

Xô hắn ra, bà ta giận dữ nói:

- Im đi, đồ ngu. Đừng ngắt ngang lời ta với thần linh. Đưa cho ta một cây Kunrinji^(*).

Sidorio thận trọng nâng một nhánh cây nhỏ xíu màu tía. Nữ tu đặt trên trán Sally:

 Cây Kurinji mười hai năm mới nở hoa một lần sẽ ban cho sự khôn ngoạn thông thái.

Bà ta lại ngân nga cầu khấn và gõ lên bàn tay Sally. Sau cùng bà quay lại Sidorio:

- Cuối cùng là tim đen của đại bàng biển.

Sidorio lấy ra lễ vật đã được đốt thành than, trông tởm lợm, nhưng bà ta tươi cười đón nhận, đưa lên hôn rồi đặt lên ngực Sally:

- Tim đại bàng biển ban cho nghị lực để không bao giờ lùi bước đấu tranh.

Quay lại Sidorio, bà ta nói:

^{*} Kurinji: loài cây trên rặng núi Ghats trải dài bờ biển tây Ấn Độ, mười hai năm nở hoa một lần.

- Bây giờ đưa tay mi cho ta.

Hắn đưa tay ra, bà ta nắm chặt tay hắn cùng tay Sally, ép lòng hai bàn tay vào nhau trong khi vẫn không ngừng khấn vái, giọng càng lúc càng cao. Rồi bà ta ra lệnh:

 Hãy giữ chặt tay cô ấy. Hãy tiếp tục giữ chặt để sẽ không bao giờ rời xa nhau.

Grace run rẩy nhìn Sidorio đang siết chặt bàn tay mẹ cô.

Sau cùng người nữ tu đặt tay lên vai Sidorio:

- Xong rồi. Ta đã cầu xin thần linh và đã được thần linh chấp nhận.

Nghĩa là sao? Grace nghĩ đến một điều, nhưng không tin chắc.

Hình ảnh mau chóng nhạt nhòa như bị lửa thiêu rụi. Grace thả lỏng, không tập trung nữa, quay sang nhìn Mosh Zu:

- Thần chú của nữ tu đã tạo ra điều gì?
- Câu trả lời đang ở trong cô.

Grace nhăn mặt. Đây đâu phải là lúc đánh đố. Rồi thình lình cô chọt hiểu. Sidorio đã nói là sẽ tìm cách để mẹ cô không bao giờ quên được hắn. Người nữ tu đã nói, Sally và Sidorio sẽ không bao giờ rời xa nhau. Lập tức, mọi chuyện rõ như ban ngày.

Grace lặng người:

- Đó là thần chú thu thai.

Cô hy vọng Mosh Zu đính chính, nhưng ông ta im lặng. Grace run rẩy nói tiếp:

- Sidorio là cha tôi. Sidorio gieo lời nguyền lên mẹ tôi và do đó tôi và Connor đã ra đời, đúng vậy không?

Cô không tin nổi mình có thể thốt ra lời, dù thâm tâm biết đó là sự thật.

Cô chờ nghe Mosh Zu và Lorcan phủ nhận, bảo cô là điên rồ, câu thần chú đó hoàn toàn có ý nghĩa khác hẳn. Nhưng họ vẫn không nói lời nào.

Sau cùng, Mosh Zu mới lên tiếng:

- Grace, cô hoàn toàn đúng. Sidorio là cha cô.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BA

Cương vị người cha

Dù đã đoán trước nhưng lời xác định của Mosh Zu vẫn làm Grace lảo đảo. Sidorio – Sidorio! – là cha cô.

Vòng tay ôm Grace, Lorcan nói:

- Grace, anh rất tiếc. Anh biết đây là điều em không thể ngờ.

Toàn thân tê dại, gần như không thốt được thành lời, Grace hổn hển:

- Sidorio!

Mosh Zu nói:

- Ngồi xuống đi. Tôi biết là cô quá bàng hoàng.

Lorcan đẩy ghế lại gần Grace. Cô ngồi xuống, lắc đầu, thở dài:

- Tôi cũng đã đoán ra một phần nào. Đây là điều tôi lo sợ nhất, tuy nhiên chấp nhận chuyện này tôi lại cảm thấy bớt lo sợ.

Mosh Zu gật đầu:

- Tôi hy vọng cô nhìn sự việc theo hướng đó. Cần có thời gian để thích nghi với cả hai điều: Sidorio là cha cô và cô là một dhampir. Nhưng tôi biết cô sẽ vượt qua tất cả.

Một ý nghĩ chợt thoáng trong đầu, Grace nói:

- Thật ra đây không chuyện tôi lo sợ nhất.

Mosh Zu nhướng mày. Cô đưa tay về phía Lorcan, nói tiếp:

- Điều tệ hại hơn, đáng sợ hơn rất nhiều, nếu tôi phát hiện ra Lorcan là cha mình.

Lorcan mim cười siết chặt tay Grace. Cô lau khô nước mắt, nói:

- Ngoài ra, dù Sidorio đã làm gì, tôi mãi mãi nghĩ rằng Dexter là cha tôi.

Mosh Zu mim cười:

- Tôi muốn cô tập trung vào sự thật: cô là người rất đặc biệt. Còn nhớ những yếu tố khác nhau mà bà thầy pháp đó đã khấn vái không?

Vẫn còn hơi choáng váng, Grace gật đầu. Mosh Zu nói tiếp:

- Bà ta cầu xin cho cô và Connor sẽ có được những phẩm chất đó. Thị giác tinh tường. Nghị lực bền vững. May mắn suốt đời. Khôn ngoan thông thái... Tôi nghĩ, chúng ta đã thấy một số phẩm chất đó đã có tác dụng rồi.

Lorcan hỏi:

- Em muốn nghỉ ngơi một chút không?

- Nhưng trước hết em muốn biết tất cả. Chuyện gì đã xảy ra sau vụ bùa chú đó?

Nắm chặt tay Grace, Lorcan hỏi:

- Thật sự em muốn biết ngay bây giờ à?
- Tốt nhất là em phải biết tất cả, rồi mới có thể bắt đầu tiến tới.

Lo lắng nhìn cô, rồi Lorcan quay qua Mosh Zu. Mosh Zu gật đầu, cười:

- Thôi được, chúng ta tiếp tục. Khi mẹ cô tỉnh lại – như thường lệ, một mình sau khi chia sẻ máu – không biết gì về bà thầy pháp, cũng không nhận thấy những gì đã xảy ra. Vì vậy đời sống bà ấy tiếp tục một cách bình thường. Thời điểm cho Sally và Dexter rời khỏ Dạ Khúc đã tới. Thuyền trưởng đã tìm được người hiến máu mới cho Sidorio. Mọi việc tiến triển như dự định. Nhưng ngay lúc đó mẹ cô nhận thấy trong bà có điều khác lạ. Rồi bà biết mình đã mang thai. Quá lo lắng, bà lại đến gặp thuyền trưởng.

Grace nhíu mày:

- Bà không nghĩ có thể Dexter là cha sao?

Mosh Zu lắc đầu:

- Không. Về chuyện này Sally rất cứng rắn. Quả thật, người cha có thể là ai hoàn toàn bí ẩn đối với bà. Rồi Sally lạnh toát người, nhớ lại lời Sidorio nói: sẽ tìm cách làm bà không bao giờ quên được hắn.

Mosh Zu đứng dậy, đi quanh phòng:

- Thuyền trưởng tới gặp và yêu cầu tôi lên tàu thăm Sally. Sau khi khám cho Sally, tôi xác định là bà đã mang thai. Không là một mà là hai bào thai. Tôi đã cho Sally biết, hai trẻ này có phẩm chất cả của người thường và hải-tặc-ma-cà-rồng, chúng sẽ là dhampir.

Mosh Zu mim cười với Grace:

- Ngay lúc đó chúng tôi đã biết chị em cô sẽ rất đặc biệt. Chúng tôi đã hứa săn sóc Sally và hai đứa trẻ, hoặc trên tàu hay tại Cung Thánh. Nhưng Sally không muốn. Bà ấy chỉ muốn đi với Dexter như đã dự định. Bà ấy muốn trở lại thế giới của người thường.
  - Còn Dexter, ông cảm nhận chuyện này như thế nào?
- Tôi tin là mẹ cô cảm thấy khó khăn kinh khủng khi phải nói với Dexter, dù bà hoàn toàn không hay biết những gì xảy ra. Thật tình tôi nghĩ mẹ cô đã tin chắc rằng sẽ bị Dexter ruồng bỏ. Trước khi lên tàu Dạ Khúc, Sally đã gặp quá nhiều cay đắng trong đời, nên niềm tin vào con người của bà ấy rất mong manh. Nhưng Dexter Tempest không là loại người quay lưng với khó khăn, đau khổ. Dexter thật sự có bản năng của một lương y. Ông ta nói với mẹ cô, dự tính của hai người sẽ không hề thay đổi. Họ sẽ đi khỏi tàu, đem theo hai con và cùng nhau nuôi dưỡng chúng.

Grace ứa nước mắt, hỏi:

- Ông chấp nhận nuôi chị em tôi như con ruột?
   Lorcan gật đầu:
- Grace, anh nghĩ chưa giây phút nào Dexter nghĩ chị em em không là con ruột của ông.

Mosh Zu nói:

- Một lần nữa, Sally và Dexter lại đến tìm tôi và

thuyền trưởng, trình bày ý nguyện. Tất nhiên chúng tôi đã tiên đoán được vấn đề, và cũng cảm thấy cần thiết tách Sidorio khỏi hai đứa trẻ hắn đã tạo ra. Vì vậy chúng tôi lên kế hoạch đánh lừa hắn.

- Lừa Sidorio? Bằng cách nào?

Lorcan tiếp lời Mosh Zu:

- Sally sẽ sinh con tại Cung Thánh. Nhưng Sidorio vẫn biết chỉ có một đứa trẻ thôi. Vì vậy, tới thời điểm, tất cả chúng tôi đều tới Cung Thánh.
  - Anh có mặt tại đó, khi chị em em ra đời à?

Lorcan gật đầu, đôi mắt xanh đầy xúc động:

- Đúng vậy, Grace, anh có mặt ngay từ đầu.

Grace nghĩ: vậy là chúng ta có mối quan hệ đặc biệt với nhau ngay từ đầu. Cô hỏi:

- Còn Sidorio? Cũng ở đó?
- Hắn tới muộn, vì còn phải đi dự tiệc máu...
- Tiệc máu? Trong khi mẹ em sinh?
- Công bằng mà nói thì hắn không thể chia sẻ máu với mẹ em trong khi bà mang thai. Hơn nữa, sự chậm trễ của hắn càng làm chúng tôi hoàn tất kế hoạch dễ dàng.

Mosh Zu nói:

- Khi Sidorio tới Cung Thánh, chúng tôi nói với hắn đứa trẻ đã chết sau khi sinh.

Grace há hốc miệng. Mosh Zu nói tiếp:

- Cô có thể tưởng tượng hắn đau buồn đến thế nào.

Đứng trên đỉnh núi, hắn nguyền rủa bà thầy pháp vì bùa chú thất bại.

Lorcan nhẹ nhàng nói:

- Trong khi đó anh bồng em và Connor đi, lúc đó là hai em bé mạnh khỏe được bao bọc kỹ càng.
  - Anh?

Một lần nữa, Grace lại kinh ngạc vì mối ràng buộc cuộc đời của cô với Lorcan.

- Phải, chính anh đã bồng chị em em xuống núi. Một chiếc thuyền đã chờ sẵn và đưa đưa chị em em về với cha em. Hai người gặp nhau tại một địa điểm đã hẹn trước. Grace, Dexter Tempest đã đón em và Connor vào vòng tay. Tôi chưa từng thấy ai hạnh phúc hơn Dexter như lúc đó. Rồi bọn anh chia tay, anh nhìn theo Dexter dong buồm tiến vào đêm tối, với em và Connor. Lời cuối cùng anh nói với ông ta là sẽ đưa Sally tới đoàn tụ cùng ông. Em biết cha em nói gì không? Ông ấy bảo sẽ chờ cho đến khi nào được gặp lại nhau.

Grace cắn môi rồi nói:

- Nhưng không bao giờ bà tới, đúng không? Còn ông vẫn không bao giờ ngưng chờ đợi.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BỐN

Không còn bí mật

Grace nói:

- Tôi phải nói với Connor càng sớm càng tốt.

Mosh Zu nhíu mày:

- Tôi không tin là Connor đã sẵn sàng.

Grace khăng khăng:

- Nó phải biết. Nó phải biết ai là cha thật của nó và điều gì đã tạo ra chúng tôi.

Cân nhắc lời Grace rồi Mosh Zu gật đầu:

- Cô nói đúng. Có lẽ tốt nhất chính cô sẽ nói với cậu ấy. Nhưng trước hết, chúng tôi phải biết chắc cô đã đủ khả năng làm việc này chưa. Tôi không chỉ nói về cú sốc về những gì cô vừa được biết, mà còn là sự biến đổi trong cơ thể của cô.

Grace rùng mình:

Có lẽ Connor cũng đang trải qua sự biến đổi này.
 Nhưng chắc trầm trọng hơn, vì nó không hiểu vì sao.

Mosh Zu lắc đầu:

- Connor chưa bị biến đổi. Tôi luôn biết chuyện đó xảy ra với cô trước.
- Vì sao? Chúng tôi sinh đôi, chắc chắn chuyện đó phải xảy ra cùng một úc chứ?
- Về chuyện này cô phải tin tôi. Khi đến lượt Connor chúng tôi sẽ có mặt, giống như chúng tôi đã ở bên cô vậy.
- Ôi, tôi thật sự bàng hoàng. Nhưng sự biến đổi này giải thích cho những cảm giác trong tôi. Cảm giác không thích hợp với cuộc sống trước kia của mình, cảm giác thuộc về con tàu này, thế giới này, gắn bó với tất cả các ông. Điều này sẽ rất khó cho Connor chấp nhận, vì nó ghét thế giới này, đã có lần nó bỏ chạy khỏi đây rồi.
- Grace, hãy yên tâm, chúng tôi sẽ giúp Connor chuyển tiếp. Nhưng lúc này hãy để chúng tôi tập trung vào cô. Ngoài ra, chuyện cũ chúng ta chưa kết thúc. Nếu cô thật sự muốn nghe, chúng ta nên tiếp tục.
  - Tôi muốn nghe tất cả, vì đã chờ đợi quá lâu rồi.
  - Rất tốt.

Một lần nữa, Lorcan lại bắt đầu:

- Sau khi sinh, Sally an dưỡng tại Cung Thánh, rồi trở lại tàu *Dạ Khúc*. Có vẻ như Sidorio đã chấp nhận chuyện mất đứa con. Dường như sau cùng thì hắn đã không còn quan tâm tới mẹ em nữa. Có lẽ hắn cảm thấy cái chết của con hắn đã dẫn tới hồi kết của cuộc tình. Hắn có người hiến máu mới và cuộc sống mới.

Mặt Lorcan chọt u tối:

- Nhưng rồi hắn phát hiện ra là đã bị lừa. Cho đến bây giờ mọi người vẫn chưa biết kẻ nào đã nói với hắn. Sidorio phát hiện ra hắn không chỉ có một, mà là hai đứa con. Cả hai đều còn sống nhưng đang ở xa hắn.
- Vì vậy Sidorio trở lại Cung Thánh trực tiếp hỏi mẹ em?
- Đúng vậy, Grace. Sally thật dũng cảm. Không hề nao núng, bà ấy xác nhận nhưng thề không bao giờ tiết lộ hai đứa con yêu quý ở đâu, kể cả khi Sidorio hằm dọa giết bà. Em và Connor được an toàn là vấn đề quan trọng nhất đối với bà.
- Nhưng Sidorio biết chuyện Dexter, sao không truy tìm để bắt lai tui em?

Mosh Zu gật đầu:

- Câu hỏi rất chính xác. Sidorio đã thuê mướn ma thuật u tối moi móc thông tin từ Sally, nhưng ngược lại, thuyền trưởng và tôi đã làm lu mờ ký ức của hắn về Sally, kể từ khi chị em cô ra đời. Chúng tôi lấy hết sư nhân biết về hai đứa con của hắn.
  - Sidorio không biết là đã... tạo ra chị em tôi?
- Không, nhưng chúng tôi cảm thấy một trận băng tan sắp bắt đầu...

Đôi mắt Mosh Zu chot u buồn. Grace hỏi:

- Sidorio đã làm gì mẹ tôi?

Mosh Zu im lặng. Cô nhìn Lorcan, anh lặng lẽ cúi đầu.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mosh Zu nhìn cô ái ngại:

- Hắn lao vào xúc phạm mẹ cô một cách vô cùng tàn bạo, rồi bỏ mặc cho bà chết, hắn chạy khỏi Cung Thánh, trở lại tàu Dạ Khúc. Sau đó hắn tấn công thuyền trưởng nhưng bị ông thu phục. Dù hắn uy lực phi thường, thuyền trưởng vẫn vượt trội hơn. Sau lần bị hắn hành hạ, Sally rất yếu. Dù cố gắng mọi cách có thể, nhưng chúng tôi vẫn mất bà ấy. Nghĩ đến cảnh Sally không bao giờ được thấy lại các con nữa và hai đứa con thì không bao giờ biết mặt mẹ, thuyền trưởng không chịu đựng nổi. Ông đã trở lại Cung Thánh.

Mosh Zu ngập ngừng tiếp:

- Grace, đó là lúc ông quyết định cứu bà bằng cách duy nhất mà ông biết. Ông ôm Sally trong vòng tay, cho phép linh hồn bà ấy hợp nhất cùng hồn ông. Ông thề sẽ cưu mang hồn bà cho đến khi được giải phóng một cách an toàn...

Grace gật đầu:

- Đó là những gì đã xảy ra trong thời gian thuyền trưởng điều trị cho tinh thần thanh thản?
- Phải. Grace, tôi biết thuyền trưởng đã ân hận vì không để cho linh hồn Sally được tự do sớm hơn. Nhưng ông không thể, vì quá lo sợ cho bà ấy. Ước gì ông có mặt ở đây lúc này. Tôi biết ông sẽ xin cô thứ lỗi.

Nước mắt lăn dài trên má Grace:

Có gì mà phải xin tha thứ. Ông – tất cả các ông –
 đã cứu mẹ tôi. Các ông đã làm tất cả trong khả năng của mình để cho mẹ tôi cơ hội cuối cùng.

Cô thở dài:

- Và đã thành công.

- Chúng tôi thành công? Là sao?
- Mẹ con tôi đã được gặp nhau. Chính thuyền trưởng đã cho Connor và tôi món quà đó. Không nhờ thuyền trưởng và ông thì điều đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Grace nắm cổ tay Mosh Zu:

 Cảm ơn ông. Bây giờ xin ông kể hết chuyện chúng tôi đi.

Mosh Zu gật đầu, nhưng Lorcan kể:

- Tại vịnh Trăng Liềm, Dexter chờ đọi Sally và săn sóc chị em em. Lần cuối cùng anh tới vịnh là để cho Dexter biết những gì đã xảy ra và đề nghị được đưa hai em trở lại tàu *Dạ Khúc*.
  - Anh định đưa bọn em lên tàu sao?
- Đúng, nhưng Dexter không tán thành. Ông ấy bảo chính ông sẽ là người nuôi chị em em khôn lớn. Không được sống thêm một ngày nào nữa với Sally yêu dấu, thì ít ra luôn được ở bên một phần hai phần của Sally.

Mosh Zu nói:

- Như cô thấy, những gì tôi đã nói về tình yêu và thù hận... Dù xuất phát từ thù hận, hành động của Sidorio đã dẫn tới một điều khác hẳn. Vì người cha của cô là một người không hề biết tới hận thù. Trái tim nhân hậu của ông ta đã chuyển đổi việc làm xấu xa độc ác của Sidorio thành hạnh phúc tuyệt vời.

Những gì đang nghe vừa làm đầu óc Grace quay cuồng – và thật kỳ lạ – lại vừa thanh thản. Vậy là, sau cùng, không còn gì là bí mật nữa. Cô đã biết mình là ai, cha mẹ là ai. Dù họ không còn nữa, nhưng tình yêu

sâu đậm của cha mẹ dành cho nhau, cho con cái như vẫn quanh đây. Cô nói:

- Bây giờ tôi về phòng.

Lorcan đề nghị:

- Để anh đưa em về.
- Dạ, em rất thích được đi cùng anh.

Mosh Zu đứng dậy, trở lại bánh lái.

Ra ngoài hành lang, Grace níu cánh tay Lorcan:

- Chúng ta lên boong nhé.

Họ mở cửa ra boong tàu. Gió lồng lộng thổi tóc Grace lòa xòa phủ mặt.

Lorcan nói:

- Trông em như màng nhện. Nào để anh vén gọn lại.

Anh đưa tay chải tóc cô. Thình lình một cơn gió lại thổi mạnh, tóc cô rối bù như trước. Cả hai khúc khích cười. Lorcan nói:

- Nhìn kìa. Trời mưa rồi. Có lẽ chúng ta nên vào trong thôi.

Grace lắc đầu:

- Chỉ là một cơn mưa nhẹ mùa hè. Em chưa muốn vào, để cho đầu óc tỉnh táo một chút đã. Mau, dưới cột buồm chính khô ráo hơn kìa.

Lorcan nắm tay Grace, rồi cùng chạy tới dưới cánh buồm giống như cánh chim.

Grace nói:

- Tốt hơn rồi.
- Nhưng chúng ta đều ướt sũng.

- Giống hệt như lần đầu mình gặp nhau. Ở không giống hệt được, vì lúc đó em chỉ là một em bé...
- Anh hiểu ý em. Em nói đúng. Chính xác như đêm đầu tiên mình gặp nhau.

Giọng Lorcan khác hẳn, thoải mái hơn, dường như được trút hết những bí ẩn phải giữ trong lòng bấy lâu làm anh không còn căng thẳng nữa. Grace cảm thấy vui mừng vì diễn biến này. Cô ngước lên, đón những hạt mưa roi xuống mặt:

- Lạ thật, dù trời mưa nhưng vẫn nhìn thấy những vì sao. Đêm nay sao sáng quá.

Nhưng Lorcan không nhìn sao mà lom lom nhìn vào đôi mắt cô.

- Anh thấy trên đời này không gì đẹp hơn hình ảnh anh đang nhìn ngay lúc này.

Dù đang ướt sũng, mặt Grace vẫn đỏ bừng vì mấy câu nói của Lorcan.

Đôi mắt Lorcan sáng hơn bao giờ, lấp lánh nhìn cô. Dường như đôi mắt màu ngọc bích của anh đã được nước mưa chùi rửa và được ánh trăng đánh bóng hơn.

- Grace, có một điều anh mong muốn làm từ lâu lắm rồi, nhưng cứ bị cuốn theo công việc.

Anh nhẹ nhàng níu khuôn mặt ướt nước mưa của Grace quay về mình, nhìn cô như mới gặp lần đầu, rồi đặt đôi môi mềm mại lên môi cô.

Dù Grace không muốn nhưng nụ hôn cũng kết thúc. Cô tự an ủi đây chỉ là nụ hôn đầu trong hàng triệu nụ hôn giữa hai người. Cô vừa được ban cho hai món quà quý giá: sự bất tử và – quan trọng hơn – một người để chia sẻ sự bất tử này. Cô cảm thấy tất cả mọi gian khổ cô hằng chịu đựng đang giảm dần. Sau cùng thì thủy triều cũng đổi thay. Lorcan ôm cô trong vòng tay và cô rạng rỡ nhìn anh.

Lorcan nói:

- Kỳ lạ thật. Sau tất cả những gì em nghe đêm nay,
   vây mà chưa bao giờ anh thấy em hạnh phúc như lúc này.
- Em hạnh phúc. Từ sâu thẩm tâm hồn, em cảm thấy thật bình an và hạnh phúc. Em nghe tiếng cha nói "Hãy tin vào thủy triều". Lorcan, em tin. Em tin mọi sự sẽ kết thúc như phải thế. Em biết mẹ em đã đau khổ đến ngần nào, cha em cũng vậy, mòn mỏi đọi chờ suốt bấy nhiêu năm. Nhưng bây giờ ông bà đã được bên nhau. Hoàn toàn không dễ dàng nghe những gì Mosh Zu nói, nhưng bây giờ ít ra em đã có thể để quá khứ yên nghỉ, và hướng về tương lai. Và...

Cô nhìn sâu vào mắt Lorcan:

- ... và chúng mình được ở bên nhau.

Lorcan lại hôn cô:

- Đúng vậy, Grace yêu quí, chính xác đó cũng là những gì anh mong muốn.

Bỗng Lorcan nghiêm trọng nói:

- Grace, anh quên. Còn một việc nữa.
- Việc gì?

Grace tưởng lại thêm một bí mật nữa. Nhìn vẻ đau khổ của cô, Lorcan tìm trong vạt áo choàng, nói ngay:

- Ò không. Chỉ là trước khi ra đi, Sally có đưa cho anh một lá thư để trao lại em. Biết không còn đủ thời gian, nên bà viết thư này để em biết sự thật.
  - Thư của mẹ em?
  - Phải. Anh đã giữ lâu rồi.

Lorcan tiếp tục tìm kiếm trong các túi:

- Lạ thật. Chắc chắn ở đây mà...

Anh cởi khuy áo choàng, lục lọi lớp vải trong. Grace hỏi:

- Anh đoán xem đã bỏ vào túi nào?
- Tất nhiên là túi này, ngay tim anh.

Grace buồn rầu chỉ lớp vải sòn:

- Rách rồi. Chắc lá thư đã bị rơi khỏi túi.
- Ô không! Ôi sao anh ngốc thế. Anh xin lỗi. Anh đúng là thằng ngốc.

Grace lắc đầu. Nhưng không muốn Lorcan biết cô thất vọng, không muốn làm hỏng giây phút tuyệt vời của hai người.

- Không sao. Mấy phút trước em đâu biết có một lá thư. Vả lại, em đã được biết tất cả những gì xảy ra rồi, đúng không?

Lorcan gật:

- Đúng, không còn bí mật nào nữa. Tuy nhiên anh vẫn ân hận. Lá thư đó ở chỗ quái quỷ nào chứ?

Grace dựa sát vào Lorcan:

 Suyt. Em tin chắc sóm muộn gì lá thư đó cũng sẽ xuất hiện.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI LĂM

Vị trí số một

Cầm phong bì trong tay, Cheng Li lại ngẫm nghĩ về lá thư. Cô đã tưởng trong đó có những điều đặc biệt kỳ lạ về cặp sinh đôi nhà Tempest, nhưng còn hơn cả mong đợi của cô, đây là món quà đích thân Lorcan Furey đem lại. Cheng Li mim cười. Hải tạc ma-cà-rồng nghĩ họ là những nhà vô địch bất khả khuất phục. Không, nếu phải tuyên bố là những kẻ bất khả chiến bại thì chắc chắn đó là hải tặc. Và trong số hải tặc thì Cheng Li và thủy thủ đoàn của cô vượt trội hơn các đồng đội trong Liên Đoàn. Vì tàu của cô đã được giao việc giết kẻ sát hại Đề đốc Kuo. Thủy thủ của cô đã hoàn tất việc nghiên cứu, đã đầy đủ vũ khí, là những chiến binh trẻ trung, tinh nhuệ nhất, sẵn sàng lên đường tới bảy đại dương. Bây giờ cô biết, trong số thủy thủ đó, cô đang sở hữu một chiến binh thật sự đặc biệt.

Nhìn bao thư trong tay, Cheng Li nghĩ: đây là lá bài quyền uy của mình. Vấn đề là sẽ quyết định sử dụng vào thời điểm nào.

Có tiếng gõ cửa.

Đặt phong bì xuống bàn, lấy cuốn sổ Jasmine đã tìm thấy trong kho che lên trên, rồi Cheng Li vui vẻ nói:

- Vào đi.

Mở cửa, Connor bước vào, khép cửa rồi tiến lại bàn:

- Thuyền trưởng muốn gặp tôi?
- Phải. Ngồi đi, Connor.

Ngồi xuống ghế trước bàn, Connor không khỏi thầm nhủ rõ ràng nó cao hơn Cheng Li vài phân, vậy mà trông cô có vẻ vẫn cao hơn nó. Nó cười thầm, chắc ghế của cô điều chỉnh được.

Cheng Li hỏi:

- Sao, việc tập luyện chiều nay thế nào?
- Rất tốt. Những thanh kiếm mới của thầy Yin thật đáng sợ.
  - Tất nhiên. Tiền nào của nấy mà.

Cô gõ ngón tay lên cuốn sổ bìa da:

- Cate điều khiển tất cả ổn chứ?

Connor cười, gật đầu:

 Cô ấy sử dụng cây roi rất hiệu quả. Tất nhiên là Bart cũng vậy.

Cheng Li mim cười:

- Giống như ngày xưa hả? Tôi rất mừng có họ trong thủy thủ đoàn mình. Connor, tôi có thể cho cậu biết một bí mật nho nhỏ không?
  - Tùy thuyền trưởng.

- Tôi định bổ sung Cate và Bart vào một việc lâu dài hơn trên tàu *Mãnh Hổ*.
- Cô sẽ có việc phải làm đó. Họ không thể bỏ hợp đồng với Molucco một cách yên ổn đâu.

Cheng Li cười:

- Nếu họ giống cậu hơn. Connor, tôi có cảm giác nếu chúng ta thành công trong nhiệm vụ này, chúng ta sẽ thuyết phục được họ và nhiều người khác gia nhập thủy thủ đoàn mình. Trên tất cả các tàu của Liên Đoàn, không chiến lược gia nào nổi hơn Cate đâu.
  - Còn Bart thì sao?
- Tôi nghĩ, cậu và tôi đều biết Bart có những giới hạn của một chiến sĩ. Mạnh mẽ nhưng thiếu nhạy bén khi tấn công. Tuy nhiên, tôi thấy rõ là Cate sẽ chỉ đi nơi nào có Bart. Hơn nữa anh ta là bạn cậu, đúng không?
  - Đúng. Cậu ấy là bạn thân của tôi.

Vì vậy, Connor nghĩ, đừng chê bai Bart trước mặt tôi. Có lẽ Cheng Li hiểu, vì cô thay đổi thái độ:

- A, tôi không gọi cậu tới đây để nói về Cate và Bart.
   Tôi muốn bàn với cậu về nhiệm vụ của chúng ta. Tôi sẽ thay đổi kế hoạch tấn công.
  - Thay đổi? Thay đổi thế nào?
- Thay đổi nhân sự. Đây là việc tối quan trọng để nhiệm vụ này thành công. Toàn thể thế giới hải tặc và cả thế giới hải-tặc-ma-cà-rồng đang theo dõi chúng ta. Thành công hay thất bại của chúng ta sẽ vang dội khắp đại dương.
  - Chúng ta sẽ không thất bại.

- Tất nhiên. Đặc biệt là khi tôi chuyển cậu vào vị trí số một.
  - Vị trí số một? Có nghĩa là tôi sẽ ám sát mục tiêu?
  - Chính xác. Cậu sẽ thanh toán Quí cô Lockwood.

Connor sững sở không nói được lời nào. Cheng Li hỏi:

- Sao vậy? Tôi tưởng một chiến sĩ trẻ hăng hái như cậu sẽ ngất ngây khi được trao trách nhiệm này chứ? Đây là cơ hội cậu vẫn chờ đợi mà. Cậu sẽ là người hùng của Liên Đoàn nếu hoàn thành nhiệm vụ này.
- Tôi không hiểu sao lại là tôi. Jacoby là thuyền phó.
   Đây là vị trí của cậu ấy.

Cheng Li lắc đầu:

 Kế hoạch luôn thay đổi. Tôi đã nghiền ngẫm kỹ lại rồi.

Cô liếc nhìn góc phong bì ló ra dưới cuốn sổ tay.

- Tôi và Cate cũng đã bàn bạc với nhau. Chúng tôi thấy cậu là chiến binh mạnh mẽ hơn. Ö, đừng hiểu lầm, Jacoby cũng mạnh, nhưng cậu thật sự là một thần đồng.
- Cảm ơn. Nhưng Jacoby sẽ cảm thấy sao về chuyện này?
- Cậu không phải bận tâm. Jacoby là việc của tôi. Tôi sẽ làm cho cậu ấy hiểu có những mối quan tâm lớn hơn là danh dự cá nhân. Là thuyền phó, Jacoby phải hiểu thành công của thủy thủ đoàn, của nhiệm vụ phải được đặt lên hàng đầu.

Cheng Li sôi nổi nói, nhưng Connor đang hổ thẹn nghĩ tới nụ hôn giữa nó và Jasmine. Đã vụng trộm với bạn gái của Jacoby, bây giờ lại sắp chiếm đoạt địa vị của ban trên tàu.

Cheng Li thắc mắc nhìn Connor. Phía trên cô, bức chân dung của Chang Ko Li – cha cô – dường như cũng đang trừng trừng nhìn suốt tâm can nó.

Có vấn đề gì, Connor? Tôi biết được không?
 Connor lắc đầu, ngập ngừng:

 Tôi thật không thoải mái về chuyện chiếm vị trí của Jacoby.

Lướt ngón tay trên phong bì, Cheng Li thầm nhủ: tới lúc lật lá bài chủ lên chưa? Một ván bài đầy may rủi. Hoặc sẽ là động cơ thúc đẩy Connor, hoặc sẽ đẩy nó đến bờ tuyệt vọng, đến có thể vì quá phẫn nộ mà có những phản ứng không lường trước được. Tuy nhiên cô rất hiểu Connor, nên quyết định thử áp dụng một phương pháp khác.

- Connor, trước đây cậu đã từng giết người rồi.
- Tôi biết, nhưng đó không là vấn đề.
- Chắc không? Vì nếu cậu có vấn đề với nhiệm vụ thì tôi cần được biết ngay bây giờ.
  - Tôi không ngại giết nếu vì một lý do chính đáng.
- Vậy thì ổn rồi. Cậu hiểu lý do trong nhiệm vụ này chứ?
- Mục tiêu là Quí cô Lockwood, một sát nhân máu lạnh. Ả đã giết Đề đốc Kuo, Varsha và Zak. Sắp liên kết với lực lượng của Sidorio. Ả phải bị tiêu diệt.
- Rất đúng. Connor, ngay từ đầu tôi biết mối bận tâm của cậu là sự trung tín của Grace đối với một số

hải-tặc-ma-cà-rồng. Đó có phải là lý do làm cậu do dự không?

- Không. Tôi không giấu cô bất cứ điều gì.
- Có lẽ tôi cần cam kết lại với cậu: mục tiêu nhiệm vụ này của chúng ta không là các hải-tặc-ma-cà-rồng gần gũi Grace. Vì vậy chị cậu sẽ không gặp nguy hiểm nào.
  - Tôi biết.

Cheng Li lại nhìn xuống cuốn sổ tay. Connor hỏi:

 Sổ gì vậy? Xin lỗi vì đã tỏ ra vô phép, nhưng vì cô luôn giữ cuốn sổ như đó là một thứ thật sự quan trọng.

Nhấc cuốn số lên, Cheng Li lắc đầu:

- Cuốn sổ cũ này hả? Chỉ là một cuốn nhật ký Jasmine tìm thấy trong kho bí mật. Cô ấy tưởng tôi cần biết, nhưng... chẳng có gì quan trọng.

Cheng Li bỗng đờ người nhận ra, vì nhấc cuốn sổ lên, cô đã để lộ ra chiếc phong bì với hàng chữ tên Grace. Connor đã thấy chưa? Cô đặt cuốn sổ lại trên phong bì. Hình như Connor chưa thấy. Cô nói:

- Connor, tôi còn cả đống giấy tờ phải thanh toán trước giờ ăn. Tôi cũng đã cho cậu biết mọi ý định của tôi, hãy suy nghĩ kỹ. Nếu không hài lòng với những gì tôi đề nghị, tối nay phải cho tôi biết.

Connor vẫn ngồi im trong ghế. Nó nghĩ tới Grace, tới mối gắn bó của cô với Lorcan và các hải-tặc-ma-cà-rồng khác, tới ý nghĩ điên rồ cô cho rằng cả hai chị em đều là hải-tặc-ma-cà-rồng vì có cha là hải-tặc-ma-cà-rồng. Nó phải làm cho cô tỉnh lại, kéo cô ra khỏi những nanh vuốt xấu xa đó. Nó đã từng cố gắng nhẹ nhàng thuyết

phục nhưng không chút hiệu quả. Nhưng trong nhiệm vụ này – Grace sẽ không bị nguy hiểm – có thể làm chị nó nhận ra mối nguy hiểm cô đang đối mặt. Riêng phần này, đủ là lý do để nó tham gia.

Cheng Li lên tiếng:

- Connor. Đây không là phòng để ngồi thiền. Nếu cần suy nghĩ, xin mời lên bàn.

Nó nhìn lại Cheng Li:

- Tôi không có gì suy nghĩ thêm nữa. Tôi sẽ làm theo lời cô. Nhận vị trí số một. Ám sát Quí cô Lockwood.

Cheng Li mim cười:

 Rất vui nghe cậu nói vậy. Bây giờ hãy đi chùi bóng kiếm, lấy ra bộ quần áo bảnh nhất. Chúng ta chuẩn bị dự lễ cưới.

Connor đứng dậy, chào theo kiểu nhà binh:

- Tuân lệnh thuyền trưởng.
- Kiểu chào của cậu làm tôi nhớ ra một điều. Bo Yin và con thú cưng kỳ cục của cô bé ổn định rồi chứ?

Connor cười:

- Sinbad có vẻ rất hạnh phúc với nơi ở mới. Có lẽ cô sẽ thích tham gia cùng chúng tôi trong giờ chơi của nó vào buổi chiều.

Đeo kính lên, Cheng Li bắt tay lại vào công việc:

- Cậu đi được rồi.
- Tôi rất khoái những chuyện tán gẫu như thế này.
- Đừng lếu láo. Có thể cậu ở vị trí số một, nhưng tôi vẫn là thuyền trưởng cho đến khi có thông cáo mới.

Thuyền trưởng đừng lo, tôi không dám quên đâu.
 Gật đầu chào, rồi Connor mở cửa, ra ngoài hành lang.

Khi cánh cửa khép lại, Cheng Li lại cầm cuốn sổ tay và phong bì lên. Cô đứng dậy, tiến tới bức chân dung của cha, đặt ngón tay lên cái theo nhỏ trên lông mày phải của ông, ấn nhẹ và tấm tranh bắt đầu chuyển dịch sang một bên, để lộ ra một két sắt. Cheng Li khéo léo vặn số cho đến khi cửa két mở ra. Cô đặt cuốn sổ và phong bì vào trong, rồi lặp lại mã khóa số – vĩ độ, kinh tuyến và tọa độ trắc địa của Học Viện Hải Tặc. Mim cười vì sự khéo léo của mình, Cheng Li đưa tay lên, lần này chạm vào tai trái của cha. Bức tranh chuyển về vị trí cũ. Cô nhìn mặt cha. Hình như ông đang mim cười, nói: "Giỏi lắm, Cheng Li".

Sinh thời, Chang Ko Li rất kiệm lời khích lệ cô con gái tài năng phi thường. Tuy nhiên, lúc này Cheng Li cảm thấy ông rất hãnh diện về cô. Quay lưng lại bức tranh, Cheng Li ngồi lại bên bàn, mở kế hoạch tấn công, Chiến Dịch Tim Đen.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI SÁU

Lễ cưới nhuộm máu

Ít ra trên vài phương diện, đây sẽ là một đám cưới theo tập tục. Cô dâu đã chọn địa điểm – phế tích của một nhà thờ nhỏ.

Lúc đầu Sidorio đã nổi giận vì ý kiến này:

- Nhà thờ?

Giọng hết sức dịu dàng, Lola nói:

- Em biết, em biết mà cưng. Nhưng bỏ hoang lâu rồi, tin em đi, chúng ta sẽ biến nơi này thành nhà riêng của mình.

Đúng vậy, ngôi nhà thờ đã mất mái, các vách tường không còn nguyên vẹn, chỉ nhờ ánh trăng mới thấy khung sườn nhà cũ, dây thường xuân và hoa hồng đen cuốn quanh các cột trụ, rải rác đồ thờ, da và đầu thú nhỏ. Nhà trang trí đám cưới cho Quí cô Lockwood đã tỏ ra có khả năng ứng phó trong hoàn cảnh này. Phần còn lại là nhờ thiên nhiên – bầu trời đêm lấp lánh sao và mặt trăng tròn tạo thành một mái vòm huyền ảo.

Theo truyền thống, chú rể tới trước trong bộ áo đầy ấn tượng. Một tác phẩm do thợ may riêng của Quí cô Lockwood thiết kế, gần giống bộ com-plê, nhưng thân chính của áo vét bằng áo giáp lưới, cổ và gấu áo bằng lông thú. Và hai cầu vai độn da dày với những hàng đinh thép.

Nhà thiết kế đặt lên đầu Sidorio một vương miện kết bằng xương và kim loại, trông giống một vòng nguyệt quế hơn:

- Chúng tôi đã tìm được một thứ rất tương xứng với phong cách của ngài. Thật hoàn hảo.

Sidorio đồng ý ngay. Bây giờ trông hắn không chỉ giống một chú rể mà còn giống một vì vua. Vua hải-tặc-ma-cà-rồng.

Đôi mắt đen lấp lành và răng lóe sáng, Sidorio tiến vào ngôi nhà thờ đổ nát. Ban đàn dây tứ tấu bắt đầu một bản nhạc chói tai – gọi hứng từ tiếng gào thét của con người – khi Sidorio xuất hiện tại đầu thảm đỏ cùng phụ rể. Johnny cũng mặc com-plê, nhưng là hàng may sẵn, tất nhiên là đội mũ nhãn hiệu Stetson nhưng được gắn thêm móng vuốt và lông chim.

Sidorio có hai phụ rể, nhưng lúc này Stukeley đứng cuối thảm đỏ để hướng dẫn buổi lễ, trong bộ y phục màu đen, giống hệt một tu sĩ, với hàng khuy bằng xương suốt chiều dài ngực áo. Quanh cổ anh là sợi dây chuyền vàng lủng lẳng hai cái đầu teo tóp.

Đậy thật sự là một lễ cưới trong vòng thân mật. Hai bên lối đi, chỉ có một nhóm nhỏ trang phục chỉnh tề, ngồi trên những cái ghế bọc da thú, chân bằng gạc hươu. Sau nhà thờ là một bàn dài với những hàng ly thủy tinh cổ của thành Vơ-ni và một dãy chai, tất nhiên do lò rượu Tim Đen cung cấp. Sản phẩm hảo hạng nhất để uống mừng Tân Lang và Tân Giai nhân.

Sau đó sẽ có tiệc dành cho tập thể, bắt đầu từ trên tàu *Thuyền Trưởng Máu* neo tại vịnh, rồi tiếp tục ngoài tàu, tại bất cứ nơi nào cặp đôi hạnh phúc chỉ định. Tới thời điểm đó, "quầy bar miễn phí" đã cạn, nhưng tân lang và tân giai nhân tin các quan khách sẽ hoàn toàn vui sướng được tự xoay xở.

Chú rể và phụ rể sải bước trên thảm đỏ, thu hút những nụ cười, những cái miệng há hốc ngạc nhiên của quan khách.

Khi cùng Johnny tiến tới bàn thờ, Sidorio gật đầu với Stukeley:

- Sẵn sàng chưa, "Đức cha"?

Stukeley thoáng trao đổi ánh mắt đồng lõa với Johnny, rồi gật đầu:

- Rồi, thưa thuyền trưởng. Suốt ngày nay tôi đã luyện tập cho buổi lễ này.
- Ta hoàn toàn tin tưởng vào lời nói của mi. Vì Lola của ta, mọi chuyện phải được hoàn hảo.
- Xin thuyền trưởng đừng lo. Đây sẽ là một đêm đáng nhớ. Chúng tôi bảo đảm.
  - Tốt lắm. Stetson, nhẫn đâu?

Johnny vỗ túi áo:

- Đây rồi, thưa thuyền trưởng.

Nhạc chuyển sang hành khúc đám cưới, báo hiệu

cô dâu đang tiến ra. Mọi cặp mắt đều đổ dồn vào cô dâu đi giữa hai phù dâu. Angelika và Marianne đơn giản nhưng sang trọng trong bộ váy bó dài không tay. Cả hai đều mang găng tay dài, tóc búi cao cài hoa và trâm ngọc. Váy áo Quí cô Lockwood cầu kỳ hơn, với tay áo bó sát, cuốn da rắn. Phần sau váy phồng lên nhiều lớp voan mỏng màu đỏ máu. Thân trên và mặt cô dâu được che bằng một lớp mạng đen, đầu đội vương miện giống chú rể nhưng nhỏ hơn, lóng lánh hồng ngọc và mã não đen.

Khi Quí cô Lockwood duyên dáng đi giữa hai phụ dâu tiến qua thảm đỏ, tiếng rì rào ngưỡng mộ nổi lên. Không chỉ vì trang phục mà đặc biệt vì bó hoa cưới khác thường.

Trong tay cô dâu là một bàn tay vàng, với những móng tay bằng hồng ngọc mười tám ca-ra. Cuốn quanh bàn tay vàng là dây trường xuân và hoa hồng đen. Mới gần đây, bàn tay này còn thuộc về Trofie Wrathe. Quí cô Lockwood nhoẻn cười, nói với một người bạn trong đám đông:

- Đồ mượn đấy, biết không?

Sau cùng, khi cô dâu và hai phụ dâu tiến tới bàn thờ, Sidorio cầm tay cô dâu, cô trao bó hoa cho Angelika:

- Giữ cẩn thận nghe cưng.

Quay lại Sidorio, Lola kêu lên:

 - Ôi! Anh đẹp trai quá. Anh phải luôn luôn đội vương miện này đấy. Nó làm anh nổi bật một cách thât hoàn hảo. Sidorio đỏ mặt:

- Trông em đẹp hơn bao giờ hết.

Cô dâu chú rể quỳ lên đôi gối trước mặt Stukeley. Marianne thận trọng xếp gọn đuôi áo dài lê thê của cô dâu, rồi lùi lại, đứng bên Angelika, đối diện Johnny. Johnny nháy mắt thân mật. Hai ả nháy lại. Khi mi trên khép xuống, hình hai trái tim đen hiện ra thật rõ ràng. Johnny thầm nhủ: thật xấu hổ khi nghĩ đến chuyện sắp xảy ra. Chắc chắn việc hợp nhất hai thủy thủ đoàn sẽ bi xáo trôn.

Sidorio nhìn Stukeley:

- Nào, "Đức cha", bắt đầu màn trình diễn này đi chứ.

Stukeley, đưa tay về phía ban tứ tấu, tiếng nhạc im bặt ngay lập tức. Stukeley đằng hắng dọn giọng rồi tiến lên nói với đám đông quan khách:

- Đêm nay chúng ta vui mừng cùng nhau tới đây,
vì người đàn ông này – Quintus Antonius Sidorio – và
người phụ nữ này – Quí cô Lola Elizabeth Nhân Từ
Lockwood – bắt đầu đời sống hôn nhân vĩnh hằng.

Cô dâu chú rể nhìn sâu vào mắt nhau. Stukeley nói tiếp:

- Lễ cưới chúng ta đang chứng kiến đêm nay không là một đám cưới bình thường. Vì khi tôi nói "sự kết hợp vĩnh hằng" thì điều đó có nghĩa hoàn toàn chính xác là như vậy. Cặp đôi này bất tử, không bao giờ chết. Và tình yêu của họ cũng sẽ bất tử. Bây giờ, với quyền hạn được... được chú rể trao cho, tôi xin được tiếp tục buổi lễ với phần thề nguyện. Mời thuyền trưởng.

Sidorio quay mặt vào cô dâu, giọng nói ngân vang khắp giáo đường đổ nát, dội tới bên ngoài:

- Ta bất tử, người yêu ta cũng bất tử. Ta chiến thắng và say mê tất cả. Ta bao la như đại dương và mênh mông như trời đêm.

Giọng hắn dịu lại:

- Lola yêu quí, anh thề sẽ mãi mãi yêu em và sẽ là một người chồng chung thủy. Anh sẽ san sẻ với em nhiệt tình, quyền uy và tình yêu của anh – vượt qua cả thủy triều và thời gian.

Mắt long lanh sáng hơn cả những vì sao trên trời, Quí cô Lockwood đáp lại:

- Tôi bất tử và người yêu của tôi cũng bất tử. Tôi chiến thắng và say mê tất cả. Tôi bao la như đại dương và mênh mông như trời đêm. Sidorio yêu quí, em thề san sẻ cùng anh nhiệt tình, quyền uy và tình yêu của em – vượt qua cả thủy triều và thời gian.

Hoàn toàn chăm chú vào nhiệm vụ đang làm, Stukeley nhìn sang bên, xòe bàn tay ra, tuyên bố:

- Trao nhẫn.

Johnny và Marianne tiến lên, đặt hai cái nhẫn vào bàn tay Stukeley. Nhẫn thật đơn giản, làm bằng xương người, khắc ký hiệu riêng của cô dâu và chú rể.

Stukeley đưa tay lên, dâng hai cái nhẫn cho cô dâu chú rể:

- Xin trao nhẫn cho nhau.

Cô dâu chú rể cầm nhẫn lên, đeo cho nhau.

Stukeley lại lên tiếng:

- Nhẫn này sẽ mãi mãi nhắc nhở tới khoảnh khắc này, tới đêm nay và những lời thề nguyện bây giờ và mãi mãi kết hợp vợ chồng.

Sidorio gật đầu, siết chặt bàn tay thanh mảnh của Quí cô Lockwood.

Trao nhẫn xong, Stukeley nói lời cuối cùng của buổi lễ:

- Vì họ đã khẳng định tình yêu và sự hiểu biết lẫn nhau, bây giờ tôi xin tuyên bố: Quintus Antonus Sidorio và Quí cô Lola Elizabeth Nhân Từ Lockwood là vợ chồng.

Cô dâu chú rể ôm nhau. Sidorio nhấn Quí cô Lockwood xuống gần sát mặt sàn.

Tiếng hoan hô nổi lên rầm rầm.

Sidorio nhoẻn cười với cô dâu:

- Chào Sidorio phu nhân.

Cô dâu tươi cười nhắc:

- Lockwood Sidorio phu nhân. Chúng mình thỏa thuận rồi mà, nhớ không cưng?

Johnny nghiêng sang Stukeley thì thầm.

- Diễn tuyệt lắm. Chắc cậu quên nghề hải tặc mất.
   Stukeley nhe răng cười, rồi nhắc bạn:
- Bồ câu.
- Ô, đúng rồi.

Johnny vội vàng cầm lên cái chuồng mạ vàng, nhốt mười hai con bồ câu trắng, trao cho Stukeley. Đặt chuồng trước mặt Sidorio và phu nhân Lola, Stukeley mở chốt cửa. Phu nhân bắt ra một con bồ câu, nhẹ nhàng vuốt

ve. Sidorio cũng bắt ra một con, rồi cô dâu chú rể vui mừng bắt đầu lần lượt tung bầy chim trắng như tuyết lên trời đêm. Bầy bồ câu lượn vòng thật duyên dáng dưới ánh trăng.

Stukeley huých nhẹ Johnny:

- Diều hâu.

Johnny đem ra cái lồng nhốt hai con diều hâu. Sidorio mở cửa lồng, bắt ra một con, trao cho vợ. Phu nhân Lockwood để con diều hâu kiêu hãnh đậu trên cổ tay, reo lên:

- Một gã mới bảnh bao làm sao chứ!

Sidorio nâng lên con thứ hai. Rồi cô dâu chú rể quay lại, đối diện nhau, thả hai con diều hâu trước khi trao cho nhau nụ hôn say đắm.

Xoải cánh bay vút lên không, hai con diều hâu bắt đầu tấn công bầy bồ câu. Chỉ một thoáng sau, một trận mưa lông chim nhuốm máu trút xuống. Xác bồ câu đầm đìa máu rơi xuống tay Sidorio. Cười ha hả, hắn chìa tay khoe cô dâu. Lola hón hở vui mừng, vì đây là dấu hiệu sự kết hợp bất diệt của hai vợ chồng. Quan khách rào rào đứng dậy, nồng nhiệt vỗ tay.

Tiếng hoan hô đi cùng lúc với tiếng đại bác nổ và một lần nữa quan khách lại sững sờ khi từ trên không hoa giấy trút xuống như mưa. Hoa giấy như niềm hy vọng từ trời đêm rắc xuống. Một kết thúc hoàn hảo cho một đám cưới nhớ đời.

Khi hoa giấy phủ đầy lên cô dâu chú rể, Sidorio tươi cười nói:

- Cảm giác tuyệt quá, vợ ơi!
- Chồng nói gì?

Hứng mấy cánh hoa, Sidorio rắc lên mặt vợ:

- Cái này nè.
- Em không sắp xếp vụ này. Tưởng đây là quà bất ngờ của anh chứ. Một trò của cưng và anh chàng trung úy đẹp trai bày ra.

Sidorio lắc đầu. Lola nhún vai, nói:

- Chắc nhà trang trí đám cưới của em chiêu đãi thêm. Stefano thật nhiệt tình và màn kết thúc lễ cưới quá hoàn hảo.
- Mắt em đầy nước mắt. Sao có thể buồn trong lúc này, cưng?
- Em buồn gì đâu. Không hiểu sao mắt em ngứa ngáy quá.

Sidorio nhíu mày:

- Lạ thật. Anh cũng vậy.

Hắn hốt hoảng thấy mắt cô vợ mới sưng phồng lên. Lola nói:

- Em cảm thấy lạ quá. Môi em tê dại như bị anh hôn quá thô bạo, nhưng em biết là không đúng vậy.
  - Không!

Sidorio kêu lên. Hắn cảm thấy môi cũng đang bị tê và cảm giác đó mau chóng lan khắp thân thể. Bối rối, hắn nhìn sang đám quan khách. Hình như họ cũng đang bị cùng một triệu chứng. Trông họ cứng đờ như tượng, mặt nhăn nhó vì đau đón. Thình lình hắn khiếp

đảm cảm thấy thân thể cứng đờ như bị áo giáp siết chặt. Dù trang phục vừa khít, hắn biết có điều nghiêm trọng hơn đang xảy ra. Bối rối hắn nhìn cuối thảm đỏ.

Từ sau nhà thờ đổ nát, một đám khách không mời mà tới, khoảng năm mươi tên cầm kiếm, lao ra. Những thanh kiếm bạc nhúng vào hỗn hợp táo gai và phụ tử – cùng một chất roi từ trời xuống, trong hình dạng những bông hoa giấy.

Cheng Li ra lệnh:

- Thanh toán cấp kỳ!

Connor nhảy vào giữa lối đi, đảo mắt đánh giá tình hình. Thủy thủ ưu tú của tàu *Mãnh Hổ* đang tràn vào từ hai bên hông nhà thờ. Bart và Cate dẫn đầu một phân đội. Jacoby và Jasmine phân đội kia. Thoáng thấy Moonshine tới, Connor hỏi Jasmine:

- Chúng ta có bao nhiều thời gian?
- Một tiếng đại bác hoa giấy nữa sẽ tới ngay bây giờ.

Tiếng cô chìm trong tiếng nổ và một trận mưa hoa giấy màu tía lại trút xuống. Quan khách chết sững, đúng nghĩa den. Tuy nhiên, dù không chuyển động được, các hải-tặc-ma-cà-rồng vẫn có thể nghe và thấy những gì đang xảy ra.

Tại bàn thờ, Johnny và Stukeley cũng đang cảm thấy đau đón giống hệt các đồng nghiệp. Nhưng dù đau đón, mắt hai người rực sáng, nhìn thẳng xuống Cheng Li và Connor. Mọi sự đang diễn tiến chính xác như họ đã dự tính.

Cheng Li thúc giục:

- Le lên, Connor. Cậu biết phải làm gì mà.

Connor chạy dọc lối đi đám cưới vừa mới vui vẻ bước qua nửa giờ trước. Nó dừng lại khi đến trước mặt đôi tân hôn. Sidorio, chú rể, trông có vẻ trang trọng và hiền lành hơn lần đối đầu trước. Trang trọng hơn và hiền hơn, dù đôi mắt trừng trừng nhìn Connor đầy kinh ngạc và tức giận.

Connor quay sang nhìn cô dâu. Đây là lần đầu nó thấy quí cô Lola. Dù đã biết tất cả những việc làm hắc ám của Lola, nhưng Connor vẫn cảm thấy bàng hoàng khi thấy ả trong hoàn cảnh như thế này: mắt sưng phồng, môi ứ máu.

Cheng Li la lón:

- Ra tay đi!

Không rời mắt khỏi Quí cô Lockwood một giây, Connor nâng thanh kiếm bạc đặc biệt của thầy Yin, sửa soạn trao món quà cưới khác thường và bất ngờ nhất.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI BẢY

Quà cưới

Cheng Li thúc giục:

- Le lên, Connor!

Connor nhắm mũi kiếm ngay tim Lockwood. Không là tim đen trên mặt mà là tim thật sự của ả. Một con tim, như những gì Connor từng được nghe – đen tối hơn nhiều. Tay cầm kiếm, Connor nghĩ tới Đề đốc Kuo, Zak và Varsha.

Sidorio cố thốt khỏi đôi môi tê cứng:

- Không!

Nhưng hắn không còn đủ sức ngăn cản Connor đâm mũi kiếm xuyên qua thân hình bất động của Lola. Lola bàng hoàng nhìn Connor, rồi nhìn sang chú rể. Đôi tân hôn nhìn nhau lần cuối rồi mắt cô dâu khép lại.

Connor không nhìn Sidorio. Công việc của nó đã hoàn thành. Connor cố rút kiếm khỏi thân thể Lola, nhưng thanh kiếm như bị gắn chặt vào lớp đá.

Tiến tới bên Connor, Cheng Li hỏi:

- Sao vậy?
- Thanh kiếm cứ như bị dính chặt.
- Thử lại đi.

Nắm chặt chuôi kiếm, Connor vận dụng hết sức lực để kéo. Vô ích.

- Để tôi thử.

Cheng Li nói rồi cố kéo nhưng cũng không được.

Từ phía bên kia, Cate gọi lớn:

- Mọi người! Mau rút lui thôi. Phụ tử gần hết tác dụng rồi.

Connor nhìn quanh.

Đúng vậy. Đám hải-tặc-ma-cà-rồng như vừa hồi tỉnh sau một cơn hôn mê tập thể. Những cái đầu quay qua lại, những cánh tay đôi chân bắt đầu cử động. Dường như vẫn còn bàng hoàng với những gì xảy ra, nhưng cơn bàng hoàng sẽ sớm chuyển thành phẫn nộ và hải-tặc-ma-cà-rồng sẽ chuyển phẫn nộ thành hành động.

Đã ra tới sau nhà thờ, Cate la lớn:

- Tất cả rút lui.

Cheng Li xô mạnh Connor:

- Bỏ kiếm lại. Ra khỏi đây ngay.

Vừa chạy theo Cate, Cheng Li vừa cười nói với Connor:

- Nhiệm vụ chúng ta thành công rồi. Connor, cậu tuyệt lắm.
  - Khoan!

Gầm lên như tiếng gầm, Sidorio nhảy theo bằng cả hai chân hai tay.

Cheng Li la lón:

- Chạy.

Connor theo sát cô tới vách đá, để nhảy xuống con tàu đang chờ sẵn. Nhưng nhìn lại, họ thấy Jacoby và Jasmine vẫn còn trong nhà thờ và đã bị Sidorio chặn mất lối ra.

Connor nói ngay:

- Chúng ta phải trở lại.

Ngập ngừng suy nghĩ rồi Cheng Li gật đầu.

- Đúng. Cate, Bart, yểm trợ chúng tôi.

Khi họ trở lại, Sidorio đang ghì chặt Jasmine tại bàn thờ và có tiếng Jacoby kêu lên:

- Thả cô ấy ra. Hãy bắt ta thay vì cô ấy.

Trong khi Sidorio đang cân nhắc, Jasmine la lớn:

- Chạy đi!
- Không được. Nghe ta nói gì không? Thả cô ấy ra.
   Sidorio hỏi:
- Mi là ai?
- Jacoby Blunt. Thuyền phó của Cheng Li.

Mắt Sidorio tóe lửa:

- Đáng lẽ mi không nên tới đây. Mi và đồng bọn không có tên trong danh sách khách mời.
- Ta biết. Nhưng thật sự là ta rất muốn phá tan đám cưới của mi...

Jacoby câu giờ, hy vọng chính mình hay đồng đội sẽ có thể giải thoát Jasmine khỏi tay Sidorio.

Phía sau hắn, Stukeley và Johnny đang tỉnh lại. Cheng Li lao tới, rít lên:

- Tôi có vấn đề muốn nói. Chúng ta đã thỏa thuận, nhớ không? Chúng tôi đã hoàn tất phần hành động của mình: tặng quà cưới cho cô dâu. Các anh đã hứa chúng tôi có đường an toàn ra khỏi đây.

Liệu hai hải-tặc-ma-cà-rồng này có lừa cô không? Không, cô ngạc nhiên thấy Stukeley gật đầu:

- Tôi giữ lời.
- Vậy thì làm gì đi chứ.

Tiếng la của cô làm Marianne và Angelika chú ý. Cả hai đang ngồi bên xác thuyền trưởng của họ, nước mắt đầm đìa. Angelika vẫn đang cầm bó hoa cưới, buồn rầu nhìn xuống bàn tay vàng.

- Ta có được bàn tay vàng rồi. Cảm ơn rất nhiều.

Vừa la lên, Moonshine vừa giật bó hoa cưới khỏi tay Angelika. Moonshine đã có được lợi thế bất ngờ, nhưng Angelika nhảy phắt dậy, nhe răng, trừng trừng nhìn nó. Sợ tái mặt, Moonshine nhận ra đó chính là kẻ đã đột nhập tàu *Typhon*.

Bỗng Marianne vừa kêu lên vừa kéo Angelika xuống:

- Angelika! Nhìn kìa, nhìn mí mắt phu nhân đi!

Moonshine đứng im, tay cầm bàn tay vàng của mẹ. Đây là tất cả những gì nó tìm bằng được trong nhiệm vụ này. Và nó đã thành công. Mẹ sẽ vui mừng vô cùng, cha và bác nó sẽ ca tụng nó hết lời. Không thể ngờ lại dễ dàng như thế này. Nhìn quanh, biết không hải tặc nào nhìn thấy chuyện đang xảy, Moonshine chạy đi, tìm chỗ an toàn, thoát khỏi vòng nguy hiểm của Angelika.

Đang trao đổi với Cheng Li, Stukeley chọt thấy Marianne đang nhìn mình. Anh thô bạo xô mạnh Cheng Li, thét lên:

- Cút khỏi đây ngay.

Rồi hạ giọng thì thầm:

- Tập trung quân của cô. Phần còn lại để tôi.

Gật đầu, Cheng Li lên tiếng kêu gọi thủy thủ, trừ Jasmine vẫn trong vòng tay Sidorio

Cheng Li chờ Stukeley và Johnny hành động, nhưng họ chưa kịp ra tay thì Connor đã tiến lên. Cô thầm rủa thái độ anh hùng không đúng lúc của nó.

Connor lên tiếng với Sidorio:

 Ta đã giết cô dâu. Nếu muốn thanh toán món nợ đó thì là ta chứ không là cô ấy.

Cheng Li thầm nhủ, cậu ta nghĩ gì vậy? Tại sao nhào vào làm rối mọi chuyện lên như thế này?

Quay lại Connor, Sidorio gầm lên:

- Mi!

Mắt hắn có vẻ thoáng nhận ra Connor. Buông Jasmine, Sidorio nhìn thẳng nó:

- Mi đã giết nàng!

Giọng hắn vừa phẫn nộ vừa đau khổ làm Cheng Li ngạc nhiên. Hình như hải-tặc-ma-cà-rồng cũng có tình cảm chân thành. Cô bối rối nhìn từ Connor tới Sidorio rồi Johnny tới Stukeley. Phải làm gì đi chứ và... nhanh lên. Cô không thể nghĩ ra cách nào làm Sidorio rời mắt khỏi Connor.

Bỗng Stukeley kêu lên:

- Thuyền trưởng!

Tiếng kêu của Stukeley rất lớn, nhưng Sidorio không quay lại. Hắn vươn tay về phía Connor.

Stukeley lặp lại:

- Thuyền trưởng!

Sidorio nám chặt vai Connor:

- Mi!

Chạy tới bên Sidorio, Johnny hấp tấp nói:

- Thuyền trưởng, vợ ngài... Quí cô Lockwood... Dạ, Sidorio phu nhân đang... đang hồi tỉnh...

Thoạt đầu, Cheng Li tưởng đó chỉ là một mưu mẹo của Johnny. Nếu không quá lo lắng cho Connor và Jasmine, hẳn cô đã vỗ tay khen ngọi. Nhưng rồi cô thấy mấy lời nói của Johnny không là một âm mưu: cô dâu bị giết chết đang thật sự..."tỉnh lại".

Cả hai trung úy của Sidorio và hai phù dâu đều đang quỳ quanh phu nhân Lola. Hai mắt đã mở, thậm chí cô dâu còn đang tự rút thanh kiếm ra khỏi ngực.

Sidorio chạy tới, reo lên:

- Em sống lại rồi!

Quay lại thuộc hạ, Cheng Li la lớn:

- Sao có thể xảy ra như thế này?

Johnny trọn tròn mắt:

- Đâm không đủ. Dù phối hợp bạc, táo gai và phụ tử. Giống như hải-tặc-ma-cà-rồng số hai đã tự hồi sinh sau khi bị chúng ta đóng cọc.
- Tôi tưởng các người phải rút ra được bài học từ sai lầm đó rồi chứ? Sao vẫn để chuyện đó tái diễn?

Jacoby vội nói:

- Chúng tôi tưởng phối hợp ba chất độc là thành công rồi. Phụ tử làm tất cả đám đông bị ngất...
- Chúng ta không đến đây để làm cho đám đông bị ngất. Nhiệm vụ của chúng ta là giết cô dâu.
- Phải đóng cọc rồi chặt đầu. Bằng cách đó ả mới không thể sống lại được nữa.

Giận dữ, Cheng Li quát hỏi:

- Jacoby, sao không làm như vậy?
- Thuyền trưởng, tôi và Connor sẽ lo chuyện này. Đúng không, bồ?

Connor gật đầu:

- Nhưng... vấn đề là mình không còn kiếm.

Jacoby quay lại Jasmine:

- Mau, Min, đưa kiếm cho Connor.

Jasmine tung kiếm của cô cho Connor. Connor bắt gọn.

Jacoby hỏi Connor:

- Tim hay đầu?
- Tùy cậu.

Tưởng đã hoàn tất nhiệm vụ, bây giờ lại phải giết

 đúng hơn là tiêu diệt mục tiêu – lần thứ hai, Connor chỉ mong vụ này kết thúc càng nhanh càng tốt.

Jacoby nói:

- Tôi tim, cậu đầu.

Nghe thật đơn giản, nhưng khi chạy tới Lockwood, Connor mới nghĩ tới hành động man rợ sắp làm – chặt đầu một con người. Không, nó tự nhủ, không là một con người. Một vật. Trông ả giống như một con người, nhưng không, ả là một quái vật. Ả đã giết hai người bạn vô tội của nó. Ả đã giết Đề đốc Kuo. Hoàn toàn như một sát thủ máu lạnh, không ngập ngừng một thoáng giây khi sát hại ông.

Sidorio đang nghiêng mình, dang hai tay đón người yêu. Hắn run rẩy xúc động vì cô dâu hồi sinh như một phép lạ.

Đúng lúc đó Johnny và Stukeley cùng kêu lên:

- Thuyền trưởng!

Sidorio quay lại. Jacoby chớp thời cơ, lao tới, phóng mũi kiếm ngay tim Lockwood. Lockwood bật ra một tiếng thở dài, rồi nhắm mắt lại.

Jacoby la lên:

- Connor! Tới câu.

Connor biết phải làm gì. Kiếm đã sẵn sàng, nhưng nó vẫn phân vân nghi hoặc hiệu quả. Jacoby thúc giục:

- Connor! Xuống tay đi!

Nghiến răng, Connor lao tới, chặt đầu Lockwood rời khỏi cổ.

Jacoby nhặt đầu lên, chạy như đang giữa một trận đấu bóng bầu dục gay cấn:

- Phải xa khỏi tầm tay, ả mới không thể ráp lại được...

Quay lại, Sidorio thấy chuyện vừa xảy ra, gào lên:

- Không!

Jacoby thả cái đầu lên bãi cỏ thoai thoải vách đá. Cái đầu lăn lông lốc xuống.

Sidorio bị giằng xé giữa việc cứu đầu vợ và trả thù hành động của hải tặc.

Cheng Li ra lệnh:

- Rút lui!

Tất cả cùng chạy trở lại vách đá đã được đồng dội chuẩn bị dây leo.

Nhìn Sidorio đang đuổi theo đầu Lola, Cheng Li thúc giục thuộc hạ:

- Nhanh nữa lên.

Bây giờ chỉ còn lại Cheng Li và Connor chờ đến lượt mình. Cả hai nhìn theo Sidorio chậm một thoáng giây khi cái đầu tuyệt đẹp của Lola – mạng, vương miện, ngọc ngà – bật khỏi vách đá, văng xuống biển. Thét lên một tiếng, Sidorio phóng theo đầu vợ.

Cheng Li nói:

- Mau!

Connor cùng Cheng Li bám dây, leo xuống. Tới bãi biển đầy đá cuội, cả hai chạy thẳng tới thuyền, nơi mọi người đang chờ để cùng trở lại tàu *Mãnh Hổ*.

Jacoby và Jasmine cuống quít vẫy tay. Cheng Li vẫy lại và đưa lên ngón tay cái.

Bỗng Jacoby la lớn:

- Coi chừng phía sau!

Connor nhìn lại. Ôm đầu Lola trong tay, Sidorio đang tiến nhanh tới.

- Mau!

Cheng Li kêu lên, nhưng Sidorio đã chặn mất đường. Nhẹ nhàng dặt đầu Lola lên cát, hắn quay lại nhìn Connor với hai mắt rực lửa:

- Mi đã giết vợ ta. Hai lần. Giờ là lúc ta trả thù. Ta sẽ giết mi.

Nắm Connor, kéo sát người, hắn nhe mấy cái răng cửa bằng vàng sắc nhọn như dao găm. Sức mạnh phi thường của Connor cũng không thể sánh bằng Sidorio. Hải-tặc-ma-cà-rồng xé toạc áo Connor, để lộ ra lớp ngực trần.

Cheng Li vội kêu lên:

- Khoan!

Connor nhìn cô đầy tuyệt vọng. Nắm tay Sidorio như tê liệt, hắn bảo Cheng Li:

- Cút! Hãy bảo vệ mình và thuộc hạ của mi.

Lắc đầu, Cheng Li thét vào tai hắn:

- Ta nói KHOAN!
- Ta nghe nhưng không quan tâm. Cút đi để ta giết nó.
   Cheng Li khoanh tay, đứng tại chỗ.
- Ta nghĩ mi sẽ không làm thế. Bây giờ gia đình mi chẳng còn ai. Vì vậy, mi sẽ không giết con trai của mình đâu.

Connor nghe, thậm chí hiểu, những gì Cheng Li nói. Nhưng thật vô lý. Rồi nó nhận ra ý đồ của cô. Cheng Li luôn có những mưu mẹo liều lĩnh. Nhưng lần này chẳng khác nào bắt cá trên trời. *Con trai của Sidorio?* Thậm chí lúc điên rồ nhất, Grace cũng không thể nghĩ tới khả năng này.

Nhưng Connor bỗng cảm thấy Sidorio lỏng tay nắm. Không thể tin nổi, nhưng rõ ràng Sidorio đã thả nó ra và quay lại Cheng Li. Tim Connor như sắp bật ra khỏi lồng ngực.

Cheng Li nói:

- Như vậy sẽ tốt hơn. Thấy không, cũng có lúc mi có khả năng cư xử một cách văn minh.

Cô ngoắc tay gọi Connor lại gần. Bàng hoàng, nó loạng choạng tiến tới, như một con cá mắc câu.

Cheng Li nói với Sidorio:

- Nhìn đi. Nhìn kỹ đi. Đây là con trai mi. Tên cậu ấy là Connor. Mẹ là Sally, người hiến máu của mi. Còn nhớ bà ta không? Tất nhiên mi còn nhớ. Vì mi đã từng yêu bà ấy, đúng không? Nhưng mi đã không biết ngỏ lời, và trong khi tìm cách để cho bà ấy biết thì Sally yêu người khác... một người thường. Người giữ hải đăng tên là Dexter Tempest. Bà ấy chuẩn bị rời khỏi tàu để bắt đầu một cuộc sống mới với ông ta, một cuộc sống thật sự thoát khỏi mi.

Sidorio sững sờ với những lời nói của Cheng Li. Connor cũng như đang bị thôi miên vì những lời đó.

Vì vậy mi tìm cách để Sally không thoát được mi.
 Mi yểm bùa chú làm bà ta có thai.

Sidorio thẫn thờ gật đầu, như bóng ma kỷ niệm đang hiện ra từ sâu thẩm tâm can.

- Bà ta đã tới Cung Thánh để sinh con? Khi mi tới đó, họ nói với mi là đứa trẻ đã chết. Mi đã vô cùng đau khổ. Nhưng sau đó mi phát hiện ra là đã bị lừa. Mi trút căm thù lên Sally tội nghiệp một cách thật bạo tàn.
  - Sao mi biết tất cả chuyện này?

Connor đồng ý: một câu hỏi thật đúng lúc. Nhưng đầu óc nó rối bời với những câu hỏi khác, và hình như Sidorio cũng vậy. Nó nghĩ: Đây là sự thật? Mình là dòng giống của quái vật này? Vật gì đã tạo nên mình? Từ đây mình sẽ đi về đâu?

Cheng Li lên tiếng:

- Bây giờ chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng là mi biết con trai còn sống và khỏe mạnh.

Kéo Connor về phía mình, cô mới nói tiếp:

- Và biết là Connor sẽ đi với ta.

Lắc đầu, Sidorio lom lom nhìn Connor:

- Nó là con ta. Nó sẽ đi với ta.

Hắn dang rộng hai tay, nhưng lần này không để nắm bắt mà để ôm ấp.

Rất bình tĩnh, Cheng Li nói:

- Không. Ta nói rồi, Connor đi với ta.
- Hải tặc, mi không được quyết định chuyện này.
- Ö, nhưng ta quyết định. Hải-tặc-ma-cà-rồng, mi quên sao? Họ đã lừa dối mi, đã nói là chỉ có một đứa trẻ. Thật ra là hai. Một cặp sinh đôi. Một trai một gái.

- Sinh đôi?

Lom lom nhìn mặt Connor, rồi hắn chọt thoáng nhớ lại hình ảnh một đứa con gái trên sườn núi – đứa con gái rất giống cậu trai đang đứng trước mặt hắn...

- Một đứa con gái!

Hắn cảm thấy đầu đau buốt kỷ niệm quên lãng từ lâu đang chen nhau hiện về. Hắn nhớ lại tất cả.

Cheng Li nói tiếp:

- Phải, một đứa con gái. Ta tin chắc mi cũng muốn được đoàn tụ với cô ta, đúng không? Đúng, tất nhiên mi muốn vậy. Vì thế bây giờ Connor sẽ đi với ta, để cùng đi tìm chị cậu ấy. Khi thời điểm thích hợp, chúng ta sẽ thu xếp để mi gặp lại cả hai con.

Cô mim cười, hỏi:

- Một cơ hội đàng hoàng gặp cả hai con. Mi thích vậy không?

Sidorio chậm rãi gật đầu.

- Tốt. Bây giờ ta và Connor phải đi. Nhưng chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau.
  - Sao mi có thể tìm ta?
- Ta đã có thể phá đám cưới mi, đúng không? Ta bảo đảm là sẽ tìm được mi.
  - Sao ta có thể tin mi?
- Mi không thể. Nhưng mi không còn chọn lựa nào khác nữa. Nếu không để Connor theo ta, mi sẽ không bao giờ gặp được con gái.

Hết hy vọng, Sidorio buông vòng tay ôm Connor lần cuối, rồi lùi lại.

Cúi xuống, Cheng Li nhặt đầu Lola, trao cho Sidorio:

- Đừng quá xúc động tới quẫn trí.

Thần thờ, Sidorio nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của vợ. Phu nhân Lola Elizabeth Nhân Từ Lockwood Sidorio bị chặt đầu vào tuổi thanh xuân phơi phới nhất. Hắn nhìn xuống hình xăm trái tim đen, ước ao nàng mở mắt. Chỉ một lần thôi. Một lần cuối được nhìn đôi mắt đẹp của nàng. Hắn nhớ lại lần đầu gặp nhau trên một bờ biển khác. Nhớ lại lần đầu đột nhập lên tàu Kẻ Lang Thang, nàng đang chuẩn bị tắm máu. Nhớ lại những lần cùng nhau đi săn con mồi. Còn biết bao điều nho nhỏ khác – nàng giúp hắn chọn trang phục mới, dạy hắn cách khuấy ly máu và khoảnh khắc tuyệt vời nàng nhận lời làm vợ hắn. Nàng đã trở thành vợ hắn – nhưng quan trọng hơn – thành thế giới của hắn. Bây giờ nàng bỏ đi. Sidorio bỗng cảm thấy cô đơn đến không thể nào chịu nổi. Hắn bật ra một tiếng gào ai oán.

Connor theo Cheng Li nhào xuống nước. Đầu óc quay cuồng khi nó bơi ra thuyền. Thân thể nặng như xác chết, nhờ bản bản năng sinh tồn làm nó còn có thể nổi trên mặt nước. Connor hỏi Cheng Li:

- Bao nhiêu phần sự thật trong chuyện này?
- Từng lời tôi đã nói. Trừ một điều, tôi không vội để hắn gặp Grace.
  - Cô thật sự tin quái vật đó là cha tôi?
- Tôi e là vậy. Nhưng đừng thất vọng, Connor. Rất có thể cậu sẽ là tấm gương điển hình chói lọi của thiên nhiên.

- Nhưng... đó là hải-tặc-ma-cà-rồng. Tôi là gì?
- Một nửa ma-cà-rồng. Cậu là một dhampir. Grace cũng vậy.
  - Sao cô biết chuyện này?
  - Tất cả nằm trong một lá thư.
  - Môt lá thư?
  - Của mẹ cậu. Rồi tôi sẽ đưa cho cậu.

Cô ta có một lá thư? Của mẹ mình? Sao có thể... Quá nhiều điều cần hỏi nhưng đã gần tới tàu, Connor chỉ kịp hỏi:

- Các người khác biết không?
- Không. Tốt nhất là không để ai biết.

Connor buồn rầu hỏi:

- Cô muốn tôi rời khỏi thủy thủ đoàn không?
- Tempest, cậu mất trí rồi hả? Từng là một thần đồng, cậu đã trở thành vũ khí bí mật của tôi. Không đi đâu hết. Cậu đã ký hợp đồng suốt đời với tôi rồi.
  - Tôi không biết phải nói gì, thậm chí nghĩ gì.
- Cậu không cần nói hay nghĩ bất cứ điều gì. Lên thuyền, trở lại tàu với tôi. Chúng ta sẽ tính toán sau. Lúc này, cậu là một người hùng, hãy vui lên.

CHƯƠNG BỐN MƯƠI TÁM

Con lai

Grace yêu thương của mẹ,

Con nói với mẹ là đã sưu tập được một số chuyện về việc lai tạp máu của hải-tặc-ma-cà-rồng. Con gái yêu của mẹ, đây là chuyện lai dòng máu của chính con và em trai con...

Connor trừng trừng nhìn nét chữ của mẹ, chỉ muốn xé bỏ ngay, không cần đọc. Nhưng nó biết là không thể. Xé bỏ cũng sẽ không thay đổi được gì, mà chỉ làm nó hoàn toàn không biết về sự thật. Tốt hơn là nên biết – dù là gì – rồi tiếp tục sống.

Một lần nữa, Connor chăm chú đọc:

Thư này cũng dành cho Connor, con trai yêu của mẹ. Đây là lý do mẹ kể hết toàn bộ sự việc, dù hai mẹ con mình đã chuyện trò cùng nhau rất nhiều rồi. Nhưng mẹ chưa có cơ hội nói với Connor. Mẹ ước sao nói được với em

con, nhưng nó đã lên đường trong một hành trình khác. Grace, xin con hãy trao thư này cho Connor khi thuận tiện, và gúp em con giải quyết hậu quả này...

Connor nghĩ: *Giúp mình? Mình không cần giúp*. Nó cảm thấy một chút hòn giận mẹ và chị. Nhưng rồi cố nén giận, nó tập trung vào lá thư. Sau những lời mào đầu, mẹ bắt đầu đề cặp tới vấn đề cốt lõi dễ đọc hơn.

Chuyện của mẹ bắt đầu từ khi lên tàu Đạ Khúc làm người hiến máu. Mẹ tưởng cuộc sống của mẹ sẽ kết thúc tại đây, nhưng mẹ đã lầm. Bằng nhiều cách, đây mới chỉ là một khởi đầu...

Qua những trang thư, Connor đọc về việc mẹ đã lên tàu và làm người hiến máu cho Sidorio như thế nào. Nghĩ đến chuyện đó làm bụng Connor nhộn nhạo chỉ muốn ói. Nhưng nó vẫn tiếp tục lật qua trang sau và xúc động đến không ngờ về chuyện mẹ gặp cha – cha thật của nó – là ông Dexter, và yêu nhau ra sao. Rồi chuyện của bà trở thành u buồn hơn.

Hai con yêu quí, bây giờ mẹ kể về những điều không thể nói trực tiếp được với các con. Đây là chuyện các con sẽ khó đọc, cũng như mẹ khó viết ra, nhưng xin các con cố hiểu. Và dù các con nghĩ gì, xin đừng bao giờ nghi ngờ tình thương yêu của mẹ, cũng như của cha, dành cho hai con...

Tiếp tục đọc, Connor khám phá ra sự sự thật nó -

Connor Tempest – chào đời như thế nào. Cha nó – người nó luôn nghĩ tới như một người cha và mãi mãi là cha – không hề nói về mẹ của hai chị em. Ông chỉ nói nghĩ đến chuyện không được ở gần bà là điều quá đau khổ rồi. Connor vẫn tưởng đó là một cuộc hôn nhân ngắn ngủi và kết thúc trong thảm kịch. Dù tò mò muốn biết, nó quá thương cha, không muốn thúc ép ông phải trả lời. Bây giờ câu trả lời là đây. Sự thật không là một lần gắn bó ngắn ngủi. Sự thật là chưa từng có cuộc hôn nhân nào. Kết thúc trong thảm kịch, nhưng cũng bắt đầu từ đó. Nó và Grace không là những đứa con kết quả của tình yêu, mà là của bùa chú. Điều gì đã làm nên hai chi em? Cổ tích hay truyên kinh di?

Do đó hai con đều là dhampir. Điều đó có nghĩa là hai con có cả phẩm chất của người thường và ma-cà-rồng. Đến một thời điểm, bản chất đó sẽ tự bộc lộ ra. Mẹ hy vọng lúc đó hai con sẽ mạnh mẽ và giúp đỡ lẫn nhau. Dhampir là sinh vật rất đặc biệt, được ban cho sự bất tử và nhiều tài năng khác của hải-tặc-ma-cà-rồng, nhưng không có những điểm yếu của ma-cà-rồng. Mẹ e rằng, Connor sẽ coi đây như một sự nhực mạ. Nếu đúng vậy, tự đáy lòng, mẹ xin tạ lỗi cùng con. Mẹ vô cùng hy vọng, đến một lúc nào đó, con sẽ coi đó như là một ơn phước...

On phước? Sao bà có thể dùng từ đó chứ? Nó ra đời qua một lời nguyền tàn bạo. Cha sinh học của nó là một kẻ loạn thần kinh nhân cách. Tốt thôi, Connor rầu rĩ nghĩ, ít ra bây giờ mình biết phải cảm ơn ai vì những con tức giận của mình.

Gấp thư, nó thẫn thờ bỏ lại vào phong bì.

Ngồi một mình trên sườn đồi, Connor nhìn xuống bến cảng học viện. Dưới đó đang hội hè vui vẻ. Vang vang tiếng nhạc và pháo hoa thắp sáng bầu trời. Tiếng hoan hô vang lên khi Đề đốc Black ca ngợi thuyền trưởng Cheng Li và thủy thủ đoàn năng động của cô trong vụ tấn công Lockwood, đặc biệt là nó – Connor Tempest – tương lai đầy xán lạn. Connor thầm nhủ: Giá mà ông ta biết sự thật. Có thể ông ta đã biết. Nhưng không, nó nghĩ lại lời Cheng Li là cô ấy sẽ giữ bí mật. Vì nó là vũ khí bí mật của cô. Cô ta có tôn trọng lời hứa không? Nhìn cô dưới bến cảng, Connor thầm nhủ chuyện nó đang lo lắng chỉ là chuyện nhỏ đối với những sự việc lớn hơn nhiều.

Thuyền trưởng Li đang ở giữa vòng vây của Jacoby và các thủy thủ khác. Trên cầu cảng, Ahab Black đang sôi nổi chuyện trò với Barbarro Wrathe, Rene Grammont và Pavel Platonov. Giảng viên học viện và các thuyền trưởng sống sót trong cuộc đua thuyền đang đi dọc bờ biển. Elizabeth Quivers và Shivaji Singh đang hăng say tranh luận. Xa hơn, Connor thấy Moonshine – vẫn như bao giờ – luôn ở bên Trofie Wrathe. Bàn tay vàng đã trở lại và bà ta lại như xưa: bà hoàng hải tặc. Bart và Cate, tay trong tay, cùng bước xuống bến cảng. Họ vui đùa với Molucco Wrathe và con rắn cưng Scrimshaw cuốn quanh cổ ông ta. Ma Kettle cũng có mặt bên Molucco.

Tiếng cười đặc biệt của Molucco vang dội tới sườn đồi như chế nhạo nó. Connor cảm thấy tách biệt với tất cả bọn họ. Nó đã tưởng thuộc về thế giới họ, tưởng tìm được một mái ấm giữa đám hải tặc này. Nhưng nó đã lầm. Tất cả chỉ là ảo tưởng. Nó chẳng thuộc về đâu. Nó chỉ là một quái vật, lai tạp, bơ vơ bên lề xã hội.

- Ê, chàng cô đơn. Mình tìm cậu mãi.

Connor quay lại khi Jasmine ngồi xuống bên nó. Nhìn cô, nó cố gượng cười nhưng không cười nổi. Dường như có một bức tường ngăn cách giữa hai người.

Jasmine nheo mũi, nói:

- Biết không Connor, mình thật sự không thích ba cái trò mừng chiến thắng. Pháo hoa làm mình nhức đầu.

Dựa đầu lên gối, cô mim cười với nó:

Mình chỉ thích bình thường, thoải mái với bạn bè.
 Cậu hiểu chứ?

Connor gật đầu như máy. Từ bình thường làm nó cảm thấy khó chịu.

Jasmine nói:

- Trông cậu có vẻ mệt. Đúng thôi, cậu gánh trách nhiệm chính trong cuộc tấn công mà.
  - Ù.

Nó nhìn cô, thầm nghĩ trông cô đẹp và xa cách hơn bao giờ hết. Cô thuộc về một thế giới khác. Không bao giờ nó và cô có thể thành đôi.

Rồi Jasmine làm một điều đơn giản nhất và cũng khác thường nhất. Cô ngả mình trên cỏ, kéo Connor dựa đầu lên đùi, rồi vuốt ve tóc nó.

Connor, mình không biết cậu đang có chuyện gì.
 Mình không cần biết. Nhưng cậu phải hiểu một điều,

dù là chuyện gì – dù cậu nói cho mình biết hay không – cậu không cô đơn đầu.

Khi Jasmine nghiêng người hôn Connor, một giọt nước mắt lăn dài trên má, hòa cùng sương đêm đọng trên lá cỏ.

Trên boong tàu *Dạ Khúc*, nằm trong vòng tay Lorcan, Grace nhìn lên những vì sao.

Lorcan chọt mim cười, nói:

- Anh quên. Anh có một món quà bất ngờ cho em.

Nhẹ nhàng rời khỏi cô, Lorcan tiến tới cột buồm. Grace tò mò nhìn theo. Khi trở lại, Lorcan cầm theo một gói giấy nâu.

- Gói không đẹp, nhưng hy vọng em thích món quà bên trong.
  - Gì vậy?

Mắt long lanh, Grace cầm gói quà lớn nhưng quá nhẹ. Lorcan kêu lên.

- Chúa ôi, mở ra đi.

Grace tháo dây, mở lớp giấy gói, rồi há hốc miệng:

- Ôi Lorcan! Đẹp quá!

Trong tay cô là một bức tranh phong cảnh của chính boong tàu này. Trong tranh có hai người – một nam một nữ – từ dáng vẻ tới nét mặt chứng tỏ là họ rất yêu nhau.

Grace hỏi:

- Cha mẹ em, đúng không? Đây là bức tranh Teresa đã vẽ ông bà?

Lorcan gật đầu:

- Oskar đã cho anh biết về bức tranh này. Anh ta vẫn giữ tình bạn thân thiết với Teresa và đã đưa anh tới phòng cô ấy. Grace, trong phòng chất đống toàn tranh. Teresa phải vẽ chồng lên các bức tranh cũ mới đủ chỗ chứa.
- Tạ ơn trời Terasa đã không vẽ chồng lên bức tranh này.
- Cô ấy nói với anh là không bao giờ có ý định vẽ chồng lên bức này và rất muốn trao nó cho em.
- Ôi Lorcan, giúp em treo trong phòng em được không? Sẽ giống như cha mẹ luôn ở bên em vậy.

Lorcan hôn cô:

- Được chứ.

Thận trọng đặt bức tranh xuống, Grace nắm tay Lorcan, nhưng mắt vẫn không rời khỏi tranh.

Lorcan vuốt má Grace, hỏi:

- Em đang nghĩ gì vậy?
- Mosh Zu đã nói với em mọi chuyện sẽ sáng tỏ như nó phải thế. Lúc đó em không tin. Nhưng bây giờ em tin.
- Nghe em nói, anh rất mừng. Vì anh lo sợ phản ứng của em với tất cả những chuyện như thế này. Nhưng anh đã đánh giá quá thấp em, từ nay anh sẽ không bao giờ phạm sai lầm đó nữa.

Grace tům tím cười:

- Lorcan, hai ta đều bất tử. Điều đó có nghĩa là

chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian bên nhau. Tưởng tượng chúng ta cứ ở suốt trên tàu thì quả là một sai lầm, đúng không?

Lorcan ha hả cười, rồi hôn Grace:

- Ở suốt trên tàu!

Dù biết hai người còn thời gian vô tận bên nhau, nhưng cô sẽ không bao giờ cảm thấy chán những nụ hôn của Lorcan. Nhưng bỗng Grace nhíu mày. Lorcan hỏi:

- Có chuyện gì vậy?
- Em nghĩ tới Connor. Không biết nó sẽ phản ứng sao với tất cả chuyện này. Với em thì dễ hơn, vì em vẫn muốn gia nhập thế giới này.
- Đúng vậy. Nhưng em và Connor là hai người khác nhau. Cậu ấy sẽ phản ứng khác và định hướng cho mình một tương lai thích hợp.
- Nhưng em có anh, Mosh Zu và nhiều người khác giúp đỡ. Hy vọng thuyền trưởng sẽ sớm trở lại.
- Em nói đúng. Em có mọi người nơi đây. Nhưng Connor cũng có bạn bè của cậu ấy. Và khi cậu ấy cần, chúng ta cũng sẽ có mặt.
  - Cảm ơn anh.
- Không có chi. Anh chỉ nói đúng sự thật. Bây giờ, ít nhất là đêm nay, chúng ta đừng lo lắng về cậu ấy nữa, hãy nằm xuống thưởng thức các vì sao.

Gật đầu, nằm sát Lorcan hơn, Grace ngước lên nhìn cánh buồm tàu *Dạ Khúc* như cánh chim, với những đường gân tỏa sáng.

Bầu trời trong vắt đầy sao. Grace nhìn chòm sao quen thuộc, nhớ lời cha nói với cô và Connor, thủy thủ thường nhìn hướng sao để trở về như thế nào. Lúc này, nhìn sao, cô tưởng tượng mỗi vì sao là biểu tượng cho một người đặc biệt trong đời cô. Người đã mất, người vẫn còn bên cô. Bà Sally, ông Dexter, Connor, Darcy, Oskar, Mosh Zu, Thuyền trưởng, Lorcan. Mỗi người một cách, đã đưa cô tới nơi đặc biệt này. Nơi, bây giờ cô biết, là mái ấm của mình.

10M lược	
QUỈ DỮ ĐẠI DƯƠNG, THỦY TRIỀU KINH HOÀNG VÀ THUYỀN TRƯỞNG MÁU	5
VA THOTEN TROONS MAD	J
CHƯƠNG MỘT: Những kẻ đột nhập pháo đài	13
CHƯƠNG HAI: Máu	22
CHƯƠNG BA: Đầm CƠ	30
снионд вốn: Buổi đoàn tụ không trọn vẹn	39
снионд năm: Những hành động trong đêm tối	46
снионд sáu: Những thực tế khác	57
CHƯƠNG BẢY: Bạn bè và những điều bí mật	66
снионд тám: Những hành trình	76
снионд сні́н: Những lá bài	87
снионд миời: Người hiến máu của Sidorio	99
снионд миời một: Cuộc phỏng vấn	106
снионд миời наі: Khi Sally gặp Dexter	119
CHƯƠNG MƯỜI BA: Đồng đội	133
CHƯƠNG MƯỜI BỐN: BẾ TẮC	144
снионд миời lăm: Lời thỉnh cầu của Sally	157
сниоng mười sáu: Tân thuyền trưởng	165
CHƯƠNG MƯỜI BẢY: Cuộc thí đua của các thuyền trưởng	177
chương mười tám: Đảo Nhện	186
снионд миời chín: Nhân từ	194
CHƯƠNG HAI MƯỢI: Người thắng kẻ thua	204

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT: Nang ban mai	217
chương hai mươi hai: Nhiệm vụ	227
снионд наі миої ва: Quí cô Lola Lockwood tắm máu	239
снионд наі миої вốn: Thử thách của Đề đốc	247
chương hai mươi lăm: Kho bí mật	255
chương hai mươi sáu: Ngày hoàn hảo	264
снионд наі миоі вау: Khách thăm	272
CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM: LÍNH Hồn đoàn tụ	280
сниом на мио снім: Phương pháp giết hải-tăĩc-ma-cà-rồng	ງ 288
chương ba mươi: Vấn đề nan giải	302
chương ba mươi mốt: Phản công	309
chương ba mươi hai: Chạy trên hư không	323
chương ba mươi ba: Bộ ba nguy hiểm	330
chương ba mươi bốn: Con nhộng	346
CHUONG BA MUOI LĂM: Trở lại Lantao	353
CHƯƠNG BA MƯƠI SÁU: Thông đồng im lặng	363
CHƯƠNG BA MƯƠI BẢY: Bản tình ca đẫm máu	370
chương ba mươi tám: Hẹn gặp tại tửu quán Ma Kettle	380
chương ba mươi chín: Thiệp mời	391
снบơng Bốn Mươi: Giấc mộng hão huyền	402
chương bốn mươi mốt: Thay đổi	416
chương bốn mươi hai: Bùa chú	424
chương bốn mươi ba: Cương vị người cha	436
chương bốn mươi bốn: Không còn bí mật	442
chương bốn mươi lăm: Vị trí số một	451
CHƯƠNG BỐN MƯƠI SÁU: Lễ CƯỚI nhuộm máu	459
CHƯƠNG BỐN MƯƠI BẢY: Quả cưới	470
CHƯƠNG BỐN MƯƠI TÁM: Con lai	485

HẢI TẶC MA CÀ RỒNG TIM ĐEN

JUSTIN SOMPER Đặng Phi Bằng dịch

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỀN MINH NHỰT Chịu trách nhiệm nội dung:

Phó Giám đốc - Phó Tổng biên tập NGUYỄN THỂ TRUẬT Biên tập: PHAN THI TƯỜNG VÂN - HUỲNH VŨ HUY

> Bìa: NGUYỄN LÊ DUY Sửa bản in: TƯỜNG AN Trình bày: VŨ THI PHƯƠNG

NHÀ XUẤT BẢN TRỂ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7, Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Diên thoại: (08) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (08) 38437450 E-mail: nxbtre@hcm.vnn.vn Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRÈ TẠI HÀ NỘI Địa chỉ: Số 21, đãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng, Quận Hai Bả Trưng, Thành phố Hà Nội Điện thoại: (04) 37734544 Fax: (04) 35123395

Fax: (04) 35123395 E-mail: chinhanh@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRÊ (YBOOK) 161B Lý Chính Tháng, P.7, Q.3, Tp. HCM ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450 Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Một tàu hải tặc ma cà rồng mới xuất hiện gây ra nhiều nỗi kinh hoàng trên các vùng biển. Khi viện trưởng Học Viện Hải Tặc bị ma cà rồng giết chết, Liên Đoàn Hải Tặc quyết định phải vào cuộc và bắt đầu quy trình đào tạo một thủy thủ đoàn thành những thợ sãn ma cà rồng. Thủy thủ đoàn được lãnh đạo bởi thuyên trưởng mới nhậm chức – Cheng Li, Nhóm cướp biển hừng hực khí thế còn có thêm sự góp mặt của Connor Tempest - một hải tặc trẻ đẩy tài năng.

Trong khi đó, Grace – chị song sinh của
Conner – lại đang tận hưởng những niềm vui
ngọt ngào của tình mẫu tử khi đoàn tụ cùng
mẹ là Sally Tempest. Sally đã tiết lộ sự thật về
thân thế của cặp sinh đôi. Khi biết được những
điểu này, Grace biết rằng mình và em trai
Connor sắp phải đối mặt với một tương lai lạ
thường và đẩy hiểm họa...

Hãy tham gia vào thủy thủ đoàn tại www.vampirates.co.uk

